Colecția

Iubiri de poveste

Anna Harrington

Cum m-am măritat cu un marchiz

ANNA HARRINGTON
CUM M-AM MĂRITAT CU UN MARCHIZ

How I Married a Marquess by **Anna Harrington**

Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Mădălina Moţatu/Graal Soft

Dedicată adevăratei Josie
Cu dragoste, mama

Şi, ca întotdeauna, mulţumiri deosebite lui Michele Bidelspach, Sarah Younger, Jessica Pierce şi lui Mari Okuda

Capitolul 1

Mayfair, Londra
Octombrie 1817

— Lord Chesney? Vocea lui Jensen străpunse liniştea dimineţii târzii din grajduri. Sunteţi aici, domnule?

În boxa din capătul grajdului, Thomas Matteson stătea nemişcat, în speranţa că majordomul va pleca pur şi simplu şi nu îi va tulbura dimineaţa. Nu acea dimineaţă pe care şi-o plănuise cu atâta grijă, dându-le liber rândaşilor ca să meargă la Tattershall. Lăsă tăcerea grajdurilor să răspundă în locul lui, tăcere întreruptă doar de mişcarea neastâmpărată a cailor în boxele lor şi de loviturile copitelor.

Dar Jensen stărui:

— Domnule?

Înăbuşind o ocară şi ştiind că nu avea de ales, trebuind să înfrunte orice năpastă care îl determinase pe majordom să plece în căutarea sa, Thomas ieşi pe culoar şi trânti uşa boxei în urma sa. Îşi scutură de paie mânecile redingotei maronii.

— Ce se întâmplă, Jensen?

— Un musafir, domnule.

Majordomul trupeş înaintă grăbit, cu o tavă din argint în mână.

Thomas se strădui să nu îşi dea ochii peste cap văzând pedanteria bărbatului. Angajat al familiei Matteson de aproape 20 de ani, Jensen îşi lua funcţia în serios, chiar şi atunci când ducele şi ducesa erau plecaţi la moşia lor de la ţară, iar Thomas era singurul membru al familiei rămas acasă.

Iar el era acasă tocmai *pentru că* părinţii săi nu erau şi avea nevoie de distracţiile din Londra şi de libertatea de a transforma reşedinţa Chatham într-un bârlog de holtei până la întoarcerea alor săi, în ianuarie. Cu toate astea, Jensen şi restul personalului continuau să lucreze cu

precizia unui batalion. militar, mândrindu-se cu funcţiile lor într-o casă de duce, chiar şi atunci când ducele era plecat.

Iar când ducele bătrân nu era acasă, ducele cel tânăr se distra... sau cel puţin acesta fusese planul său. Să-şi umple zilele cu cât mai multe activităţi frivole, iar nopţile, oricum – şi cu oricine – putea. Dar era al naibii de greu, când personalul îi urmărea fiecare mişcare. Pentru numele lui Dumnezeu, cu o dimineaţă în urmă, o surprinsese pe bucătăreasă spionându-l, ca să se asigure că luase micul dejun!

Cel mai probabil, atenţia lor deosebită se datora ordinelor mamei sale. Dacă nu l-ar fi enervat la culme, ar fi considerat atenţia ei ca fiind duioasă. Şi era al naibii de supărător faptul că aproape toţi cei pe care îi întâlnea în ultima vreme, inclusiv servitorii, îl considerau, în continuare, fragil. Nu pe deplin întremat. *Defect.*

— Milord.

Jensen îi întinse cartea de vizită cu atâta pompă, încât ai fi crezut că se află în foaierul, poleit cu aur, şi nu în grajduri, cu pantofii periculos de aproape de un morman de bălegar.

Iritat de întrerupere, Thomas înşfăcă rapid cartea de vizită şi citi numele scris în relief. Contele Royston? *Ciudat!* De ce naiba se afla aici? Royston era un vechi prieten de familie, întotdeauna bine-venit în reşedinţa Chatham. Dar, fără îndoială, Royston ştia că tatăl lui era la ţară, aşa că Thomas nu îşi putea închipui ce treabă putea avea contele cu el.

— L-am condus pe Excelenţa Sa în salon, domnule. Apoi, ca şi când s-ar fi temut să îi spună, Jensen şovăi şi îşi drese glasul. Iar domnişoara Emily îşi bea ceaiul în salonaşul de dimineaţă.

— Da? Sora mea? Buzele i se încreţiră sumbru. Încă o persoană care era, se pare, hotărâtă să îi strice dimineaţa. Spune-i lui Royston că vin imediat. Ridică o sprânceană. Şi spune-i surorii mele că are propria casă în oraş şi că ar trebui înceteze naibii să mă urmărească.

— Da, domnule.

În ciuda încuviinţării scurte, Thomas ştia că trupeşul majordom nu avea nicio intenţie să transmită *acel* mesaj.

Paiele foşniră în boxa din spatele său. Jensen îşi încruntă sprâncenele stufoase.

— Să chem un lacheu să vă ajute, domnule?

— Nu este nevoie. Auzind din nou foşnet, adăugă: E doar o iapă pe care am încercat să o îmblânzesc.

Cu o mică plecăciune şi atent să ocolească bălegarul, Jensen se răsuci vioi pe călcâie şi se retrase către casă. Thomas aşteptă ca majordomul să dispară din vedere, înainte de a deschide uşa boxei.

Încrucişându-şi braţele, se rezemă alene de stâlp şi o privi pe femeia care se afla înăuntru.

— Doar o iapă pe care încerci să o îmblânzeşti, asta sunt?

Helene Humphrey, tânăra văduvă a răposatului Charles Humphrey, se îmbufnă cu o supărare prefăcută şi îşi scutură paiele agăţate pe costumul de călărie. Acelaşi costum de călărie care, cu doar câteva momente în urmă, fusese tras până în talie şi adunat în jurul şoldurilor ei în timp ce îl călărise în fân.

— Foarte nepoliticos din partea ta, Chesney.

Ridică din umeri, ignorând dojana ei, fără să îi pese dacă se simţea jignită. La urma urmei, o lăsa dimineţile în grajdurile lui doar ca să alunge orice urmă de nelinişte care stăruia din nopţile anterioare. Şi nu era atât de naiv încât să-şi închipuie că îl vizita cu alt motiv decât acela de a face amor.

După ce devenise o văduvă cu dare de mână, cu tot aplombul unei dive de la operă, Helene fusese încântată să se dedea flirturilor; o făcuse chiar şi înainte de moartea lui Humphrey. Acesta fusese unul dintre motivele principale pentru care Thomas alesese să o facă una dintre amantele sale. Cu Helene, ce vedeai asta primeai. Fără secrete, fără surprize… pur şi simplu o femeie frumoasă şi doritoare, cu o gură fierbinte şi o inimă rece.

— Tu eşti cea care vizitează grajdurile *mele,* Helene, îi aminti el.

— Şi unde altundeva aş avea parte de o partidă de călărie matinală atât de plăcută?

Se întoarse cu spatele, pentru ca el să îi încheie rochia.

Iar, el, desigur, se conformă. La urma urmei, era un gentleman, iar un gentleman îşi ajută întotdeauna amanta să îşi împrospăteze înfăţişarea după o întâlnire amoroasă, chiar dacă aceasta se împreunase cu jumătate din societatea londoneză şi tocmai îl călărise la doar doi metri de un morman de bălegar.

— Ar trebui ca, într-una din dimineţile astea, chiar să te urc pe un cal. După ce îi încheie ultimul nasture, îşi coborî capul ca să-i mângâie gâtul cu buzele, să o guste pentru o ultimă oară. Am un cal castrat nou care s-ar putea să-ţi placă.

Cu un zâmbet poznaş, se întoarse în braţele lui şi îşi făcu mâna căuş pe mădularul lui.

— De ce aş vrea un cal castrat, toarse ea ca o pisică, mângâindu-l prin pantaloni, mai degrabă un gest posesiv decât dorinţă, când am un armăsar?

Trăgând cu putere aer în piept printre dinţii încleştaţi, Thomas întinse braţul şi, apucându-i încheietura, îi îndepărtă mâna, cuprins de o furie nouă. Nu se imagina în postura unui armăsar. Chiar dacă, într-un fel, era adevărat.

— Măcar oaspeţii tăi şi-au ales bine momentul. Helene se dădu înapoi şi-şi aranjă mănuşile. Pe lângă pălăria cu voaletă împodobită cu mărgele, îşi păstrase mănuşile şi cizmele tot timpul cât el fusese înăuntrul ei. Din fericire însă, renunţase la cravaşă. Dacă ar fi venit cu zece minute mai devreme, m-aş fi supărat foarte tare.

„Zece minute mai devreme”. Pe el l-ar fi deranjat, dar i-ar fi păsat oare cu adevărat?

Durerea amară a vinovăţiei făcu să i se strângă pieptul. Dumnezeule, chiar aşa ajunsese viaţa sa? Tăvăliri programate, într-un grajd, cu o femeie pe care nici măcar nu o plăcea, împărţind cu ea plăceri mai mult pentru a scăpa de neliniştile acute care îl chinuiau fără încetare, doar pentru satisfacţie fizică?

Cu doar un an în urmă, viaţa lui încă avea noimă. Se simţea viu şi fericit şi nu ar fi căutat, în veci, compania unei femei atât de superficiale ca Helene. În public, se învârtea în elita societăţii engleze, profitând de toate binefacerile pe care i le oferea viaţa în sânul înaltei societăţi şi părând, pentru a păstra aparenţele, interesat doar de cai iuţi, de femei uşuratice şi de cotele pariurilor de la clubul White. Dar, în particular, lucra ca agent secret la Ministerul de Război, unde abilităţile îi erau apreciate, iar munca pe care o făcea era importantă. Viaţa lui chiar avea un sens.

Până când totul luase o întorsătură groaznică, într-o seară de duminică, chiar în Mayfair. Aceea fusese seara în care aflase diferenţa dintre a fi viu şi a trăi cu adevărat. Seara în care viaţa îi devenise un adevărat iad.

În mod inconştient, îşi duse mâna la coaste, spre locul acela, chiar deasupra şoldului, unde gaura de glonţ îi însemna încă, în mod hidos, pielea. Degetele îi tremurară. Fir-ar să fie! Chiar şi acum, chiar şi în siguranţa propriei case, în plină zi, nu se putea abţine să nu tremure.

— Atunci, pe joia viitoare, de dimineaţă, pentru partida de călărie obişnuită? Fără să observe bezna care îl înghiţea din nou, Helene îşi plimbă sugestiv vârful cravaşei peste umărul lui, apoi trecu pe lângă el ca să iasă pe culoar. Deşi mi-aş fi dorit *atât de mult* o plimbare privată în parc.

La gândul plecării ei, îl cuprinse o disperare bruscă. O apucă de talie şi o trase din nou aproape de el, provocându-i un strigăt uşor de surpriză.

Îşi găsise eliberarea alături de ea cu doar câteva minute în urmă, dar o agitaţie întunecată pulsa încă înăuntrul lui, agitaţie care acum se transformase în panică. Inima începu să îi bată puternic când simţi pe limbă gustul metalic, familiar, al adrenalinei şi, fără să se gândească prea mult, căută un ultim moment care să-l distragă.

— Când vine vorba de călărit, Helene, murmură el în timp ce îi muşca lobul urechii, în speranţa că o va aţâţa suficient încât să o convingă să rămână, măcar pentru alte câteva minute, bănuiesc că nu există nimic ce nu ai

încercat deja.

O făcu să geamă când mâna lui, încă tremurând, îi mângâie sânul prin costumul de călărie, iar mădularul i se încordă la sunetul acela feminin. Avea oare timp să o posede încă o dată? Nimic mai mult decât o diversiune disperată, cu siguranţă, totuşi una care i-ar fi putut ţine încă puţin sub control neliniştea ce părea să-l copleşească şi l-ar fi ajutat să treacă de restul dimineţii fără să cadă pradă beznei care-l vâna.

Cu un râs gutural, Helene se eliberă din îmbrăţişarea lui.

Palmele lui goale se făcură pumn. O durere fizică îi străpunse pieptul, când îşi dădu seama că trebuia să o lase să plece, pentru că, dacă ar fi prins-o din nou, ar fi arătat ca un neghiob afurisit.

— Nesătulule! îl dojeni ea cu un zâmbet poznaş şi îl plesni jucăuş pe umăr cu cravaşa. Trebuie să ajung la micul dejun, iar tu ai oaspeţi care te aşteaptă.

Se îndepărtă de grajduri mişcându-şi alene şoldurile şi se îndreptă spre trăsura care o aştepta pe alee, fără să aibă idee că bezna îl înconjura din nou, gata să-l sfâşie cu ghearele. La urma urmelor, în ultimul an, învăţase să-şi ascundă nefericirea. Chiar şi faţă de cei care îl iubeau.

În timp ce se uita după ea, se forţă să respire adânc şi regulat, să alunge teama care începuse să-l roadă şi care îi făcea sângele să-i bubuie atât de tare în urechi, încât îl asurzea. Un nod ca plumbul încins îi ardea jos, în vintre, şi îşi şterse buzele cu dosul palmei, ca şi cum ar fi putut cu uşurinţă să-şi şteargă gustul fricii din gură. Ca şi cum ar fi putut să şteargă coşmarul în care i se transformase viaţa.

Îşi privi mâinile care îi tremurau necontrolat, apoi închise ochii şi luptă împotriva demonilor care se trezeau în el. Nu în dimineaţa asta... Doamne, Dumnezeule, nu când Royston şi sora sa îl aşteptau înăuntru.

Ştia ce urma odată ce începea tremurul şi îşi folosi toată stăpânirea de care era în stare ca să oprească asta. Toate amintirile dădeau năvală, până când retrăia împuşcătura şi urmările ei... durerea pe care o simţea în

coaste, atât de arzătoare, încât nu mai putea respira, teama că va muri şi că va aluneca în beznă pentru totdeauna. Şi, cel mai rău, teroarea de a se trezi în beznă, urlând, confuz şi speriat, incapabil să se mişte…

Închizând ochii, îşi concentră atenţia asupra grajdului în care se afla, asupra zgomotelor făcute de cai, asupra mirosului de fân şi de bălegar şi asupra aerului rece de dimineaţă pe obrajii lui fierbinţi şi se forţă să numere încet până la zece. Apoi până la douăzeci. Apoi până la o sută… Abia când ajunse la trei sute, reuşi să îşi stăpânească tremurul cât să nu mai fie vizibil şi să scape de mâncărimea de la încheieturile mâinilor, chiar dacă inima continua să îi bată în piept ca un ciocan. Mai zăbovi o clipă, până îşi reveni, suficient cât să nu-i observe nimeni agitaţia în care îl aruncase plecarea lui Helene, apoi părăsi grajdurile.

Răsuflând adânc, se îndreptă cu mers apăsat spre casă, cu mâinile încleştate de o frustrare atât de intensă, încât îi făcea ochii să scapere. Era conştient că ar fi trebuit să fie recunoscător că era în viaţă, că avea o inimă care putea să bată agitată şi o răsuflare ce putea deveni un gâfâit neliniştit chiar şi la cea mai mică provocare. Pentru că toate astea însemnau că era viu. Dar, la naiba, cu ce preţ? Cât mai putea să îndure până să ajungă nebun de legat?

Şi cât avea să mai dureze până să accepte că viaţa nu îi va mai fi niciodată ca înainte? Până să înţeleagă că nu îşi va recăpăta acea viaţă, indiferent cât de mult râvnea la ea?

Îşi trecu degetele prin păr, blestemându-le tremuratul. Cariera sa de spion se sfârşise. Ministerul de Război nu i-ar mai fi dat nicio misiune de teren acum, indiferent de abilităţile lui. Faptul că fusese împuşcat îl expusese prea mult pentru a mai putea lucra în spionaj. Era prea *rănit.* Şi, atât din cauză că fusese împuşcat, cât şi pentru că era moştenitor al unui duce, nu mai putea primi niciun fel de post militar. Până şi afurisita de amiralitate îl respinsese.

Aparent, nu mai era bun nici măcar să se înece.

Şi totuşi, nu putea să îndure gândul de a se întoarce la viaţa de dinainte să lucreze la Ministerul de Război, când

nu avea altceva de făcut decât să aştepte ca tatăl său să moară pentru ca el să devină duce, apoi... ei bine, apoi să nu facă din nou nimic până când avea să moară şi să fie înlocuit, la rândul său, de moştenitorul lui. După ce luptase împotriva lui Napoleon în Peninsulă, ca membru al companiei Canaliile Stacojii din batalionul Primilor Dragoni, nu găsea niciun sens în a trăi ca un gentleman de societate. În doar câteva luni după ce se întorsese din război, trecuse prin toate ocupaţiile preferate de cei de viţă nobilă: jocuri de cărţi, cai, femei, iar jocuri de cărţi, din nou femei, până când nu mai rămăsese nimic. Dar el se simţea în continuare gol.

Nu era de mirare că mulţi bărbaţi îşi pierduseră averile la jocuri de noroc, deveniseră alcoolici sau dezmăţaţi care se distrează compromiţând tinere femei. Se plictiseau de moarte.

Când se gândea la cât de puţin îi putea oferi viaţa de lord, la bezna ce îi umbrea acum existenţa, cât şi la atacurile severe a căror frecvenţă creştea, se îndoia că ar fi putut supravieţui. Anul trecut reuşise să-şi păstreze minţile doar cu speranţa că încă mai avea cunoştinţe în guvern care l-ar fi putut ajuta să îşi găsească ceva de lucru. Dar deocamdată nu avusese noroc deloc. Nimeni nu fusese dispus să îi dea o recomandare.

Jensen deschise uşa principală în timp ce el urcă scările şi păşi ţanţoş în casă. Se opri un moment la masa din hol pentru a-şi arunca ochii pe corespondenţa de dimineaţă, căutând o anumită scrisoare, una specială...

Văzu scrisoarea. O speranţă disperată îi făcu inima să tresalte.

„Contele Bathurst”.

Cu respiraţia întretăiată – şi cu afurisitele de degete tremurânde pe care abia le putu face să-l asculte –, rupse sigiliul de ceară, pentru a citi în grabă scrisoarea de la ministrul de stat pentru Război şi Colonii, omul responsabil cu supravegherea Ministerului de Război şi ultima sa speranţă de a se reîntoarce la viaţa de dinainte de a fi fost împuşcat. Dar fiecare propoziţie pe care o citea făcea ca

demonii dinăuntrul său să se trezească iar, inima începu să i-o ia la goană în timp ce bezna îl învăluia, sufocându-l. Trase adânc aer în piept ca să se liniştească, în timp ce refuzul lui Bathurst de a-l ajuta îi răsuna în creier. „Nu sunt convins că ne veţi putea acorda sprijinul de care avem nevoie...”

Durerea-fantomă îl străfulgeră. Sprijinindu-se de masă cu o mână, şi-o duse pe cealaltă la coaste, protector, chiar dacă ştia foarte bine că rana era complet vindecată, indiferent de cât de puternică şi ascuţită era durerea. Îşi strânse ochii ca să se concentreze asupra respiraţiei. Încet, calm, controlat... „Unu, doi, trei, patru...”

— Domnule? Jensen îi era alături. E vreo problemă?

Deschizându-şi ochii şi îndreptându-se, se întoarse către majordom şi îşi ascunse umilinţa clătinând din cap şi încruntându-se iritat.

— Doar o scrisoare enervantă, minţi el.

Ca şi cu Helene, ajunsese expert în a-şi ascunde suferinţele faţă de servitori. De fapt, faţă de toţi cei cărora le păsa de el. Şi era bun la asta. La urma urmei, avusese ani buni de practică ca spion, când fusese obligat să se prefacă a fi în largul lui în mijlocul unor grupuri în care nu se simţise niciodată cu adevărat confortabil. Mai ales în mijlocul societăţii londoneze, din care dreptul dobândit prin naştere proclamase că trebuia să facă parte.

Oftă obosit şi îi mulţumi lui Dumnezeu că de data asta tremurul nu îl învinsese. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca servitorii să creadă că e bolnav. Sau nebun.

— Du asta în birou, te rog!

Aruncă scrisoarea în teancul de corespondenţă şi se întoarse. Avea să se ocupe de ea mai târziu, când va fi singur şi va putea să absoarbă pe de-a întregul refuzul acestei ultime, disperate încercări de a trăi. Când va putea lăsa bezna să îl sufoce şi să se afunde în ea, neajutorat. Dar, pentru moment, contele Royston îl aştepta în salon, iar sora lui, în salonaşul de dimineaţă, şi trebuia să pară normal în faţa lor, indiferent cât de sfâşietor de mistuitoare ar fi fost bezna care îi ardea pieptul.

Mai zăbovind un moment pentru a se aduna şi a-şi trage în jos mânecile jachetei ca să-şi acopere încheieturile julite, se rezemă de tocul uşii de la salonaşul de dimineaţă şi se uită la sora lui, care stătea pe canapea cu picioarele ghemuite sub ea şi cu o carte deschisă în poală. Îi provocase atât de multe griji lui Emily, anul trecut. Vina de a fi făcut-o să treacă prin iad nu făcea decât să îi sporească remuşcarea apăsătoare care îl mistuia pe dinăuntru.

Dar, pentru moment, era relaxată şi radioasă în timp ce fredona în surdină. Văzând-o, se calmă, iar bezna se retrase încet, până când inima lui se opri din bubuit, iar respiraţia i se linişti. Până când păru normal.

— Ai vreun motiv întemeiat pentru care te afli aici, doamnă Grey? rosti el, tărăgănat, în speranţa că vocea lui suna mai calmă decât se simţea el în realitate. Sau pur şi simplu mă spionezi din nou?

— A doua variantă, evident. Emily zâmbi şi puse cartea deoparte, apoi se aplecă asupra tăvii de pe măsuţa joasă şi turnă o ceaşcă de ceai.

Mişcările surorii sale erau pline de o graţie înnăscută care le făcea pe alte femei să se înverzească de invidie, iar mintea ei ascuţită nu făcea decât să o deosebească şi mai mult de acele femei din înalta societate, care puteau plictisi de moarte un bărbat cu sporovăială lor legată de modă şi de baluri.

— Ştiu că ai un musafir care te aşteaptă – Royston mi-a urat bună dimineaţa când a venit. Dar, după ce termini cu el, aştept să mi te alături la o ceaşcă de ceai.

Nu era o rugăminte, observă el.

— Ştii că am un rang mai înalt decât tine, ca marchiz.

— E doar un titlu de nobleţe, dragul meu frate, îi aminti ea, începând astfel să se împungă şi să facă aluzii răutăcioase unul altuia, după cum le era obiceiul. Deşi nu ar fi rău dacă te-ai folosi de acest titlu şi ai începe să vizitezi unele tinere care...

— Nu.

Ea îi aruncă o privire supărată pe deasupra marginii ceştii de ceai, privire pe care el o ignoră. Va trebui să se

însoare într-o zi şi să aducă pe lume un moştenitor, dar nu era nicio grabă. Nu era nevoie să pedepsească pe nedrept o biată fată, aducând-o în nebunia familiei Matteson mai devreme decât era necesar.

— Ai venit din nou să mă verifici, o acuză el cu blândeţe, deşi în realitate se bucura să o vadă. Zilele astea, bezna nu dispărea niciodată de tot, dar, atunci când era cu Emily, se retrăgea.

— Am venit pentru că am în sfârşit toată ziua pentru mine şi am vrut să-mi petrec timpul cu iubitul meu frate. În ciuda evidentei minciuni, îl dojeni uşor: Să-ţi fie ruşine pentru că vrei să insinuezi altceva.

Ridică neîncrezător o sprânceană. Emily era frumoasă, încântătoare şi elegantă şi o adevărată pacoste de fiecare dată când se amesteca în treburile lui, ceea ce se întâmpla adeseori. Dar o iubea şi şi-ar fi dat bucuros viaţa pentru ea – atunci când nu îi venea lui însuşi să o strângă de gât…

— Atunci, unde s-a dus Grey?

— S-a dus împreună cu colonelul până la Tattersall să vadă un cal de vânătoare pe care Jackson Shaw l-a scos la licitaţie, răspunse ea mult prea calm, fiind evident faptul că, anticipând întrebarea, îşi pregătise răspunsul. Nu putuse niciodată să mintă bine, nici când era copil. Kate şi gemenii sunt la reşedinţa Brambly. Şi nu puteam suporta gândul că voi fi singură acasă, aşa că am venit aici.

— Vrei să spui că nu puteai suporta gândul *că eu* voi fi singur, contraatacă el, ştiind foarte bine că ea îi avea pe fiul său, dădaca acestuia şi o duzină de servitori care să îi ţină companie. Aşa că ai venit aici, să mă chinuieşti.

Ridică din umeri şi duse ceaşca de ceai la buze.

— Dacă nu-ţi poţi tortura familia, atunci pe cine poţi tortura?

— Şi asta, punctă el grav, descrie perfect fiecare cină în familia Matteson, încă de când aveam cinci ani.

Ea se înecă cu ceaiul. Râzând, îşi drese vocea:

— Hai, du-te! Ocupă-te de Royston. Voi fi aici când te vei întoarce.

— Doamne, Dumnezeule, mormăi el îndurerat, vorbeşti serios?

Îi văzu zâmbetul răutăcios pe care ea încerca să îl ascundă în spatele ceştii şi se întoarse pe hol.

— Şi transmite-i salutări din partea mea doamnei Humphrey data viitoare când o vei… vede*a.*

El îngheţă. Drace! Dându-şi ochii peste cap, se uită peste umăr, furios, la ea.

— Ai devenit spion la fel ca soţul ăla al tău.

— Tortură, spionaj… îl goni cu un semn din mână. Toate astea sunt afacerile familiei Matteson.

Da, încuviinţă el pe când urca scările, câte trei o dată, probabil că aşa era.

Doar că nu şi a lui. Nu mai era şi afacerea lui.

Alungând gândurile negre din minte, intră în salon cu un zâmbet forţat pe chip.

— Royston.

— Chesney. Simon Royston, contele Royston, îi strânse mâna. Mă bucur să te văd.

Felul cald şi familiar cu care contele îl salută îl făcu să se simtă uşurat. Era întotdeauna plăcut să întâlneşti pe cineva în care puteai avea încredere, mai ales zilele acelea.

— Şi eu.

Royston le era prieten de familie încă de pe vremea când tatăl lui Thomas se întorsese din India şi primise un post de conducere în Londra. De atunci, cele două familii deveniseră din ce în ce mai apropiate. Cele două doamne găzduiseră împreună multe serate şi petreceri sofisticate care fuseseră subiectul principal de discuţie al sezonului, iar cei doi domni lucraseră împreună îndeaproape în Camera Lorzilor, Royston fiind un suporter înflăcărat al câtorva dintre iniţiativele tatălui lui Thomas.

În comparaţie cu familia Matteson, al *cărei* ducat avea o vechime de nouă generaţii, familia Royston primise relativ recent titlul, contele actual fiind al treilea. Dar bunicul contelui fusese foarte admirat de nobili, iar Simon Royston îi continuase moştenirea şi devenise o stea în ascensiune în parlament şi un sfetnic de încredere al prim-

ministrului. Lui Thomas îi plăceau bărbatul şi familia sa. Royston fusese unul dintre puţinii membri ai societăţii care îl primiseră pe tatăl său cu braţele deschise la Londra, chiar înainte ca moştenirea să fie luată în considerare, iar Thomas însuşi simţea un soi de loialitate faţă de acest om, loialitate care se datora ajutorului pe care Royston i-l dăduse pentru a-şi obţine rangul de căpitan în Canaliile Stacojii. Datorită tuturor acestor lucruri – cât şi a curiozităţii privind motivul care îl adusese pe conte la reşedinţa Chatham în afara sezonului, curiozitate care ar fi reuşit, poate, să îi abată atenţia de la restul dimineţii –, îl întâmpină cordial.

Thomas făcu semn către bufetul cu băuturi.

— Whisky?

Nu era încă amiază, era devreme, dar observase cu îngrijorare încordarea din trupul bărbatului mai în vârstă, cearcănele de sub ochii lui. Contelui i-ar fi prins bine o tărie. Şi, ca s-o spunem pe cea dreaptă, şi lui i-ar fi prins bine.

Royston aprobă din cap.

— Te rog!

Thomas turnă în două pahare şi îi întinse unul, apoi îi făcu semn lui Royston să ia loc. Se aşeză pe scaunul lui şi îl privi pe conte cum bău aproape jumătate din paharul de whisky dintr-o singură înghiţitură.

— Nu te-am mai văzut din august, spuse Thomas. Sper că eşti bine.

— Cât de bine poate fi în octombrie, în Anglia.

Dar jovialitatea forţată din vocea sa îl îngrijoră pe Thomas.

— Şi soţia şi fiul tău?

— Contesa se agită, fericită, cu treburile de la Blackwood Hall, iar Charles termină ultimul an la Oxford. Probabil că va lua diploma în matematică.

Simţi tensiunea care se ascundea în vocea bărbatului şi se abţinu să nu se încrunte.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar tu?

Ochii lui Royston se îngustară, iar Thomas avu

senzaţia ciudată că era examinat. Deşi, cunoscând relaţia strânsă dintre conte şi părinţii săi, cel mai probabil mama sa îl pusese pe conte să îl verifice cât timp se afla în oraş.

— A trecut un an de când ai fost împuşcat. Lucrurile au revenit la normal?

Dacă oricine altcineva l-ar fi întrebat asta, Thomas l-ar fi trimis la naiba. Dar ştia câtă consideraţie avea Royston pentru el şi pentru familia lui şi mai ştia şi că întrebarea fusese pusă doar din pură îngrijorare.

— Da, minţi el, ridicând paharul la gură, pentru a ascunde orice expresie rătăcită care ar fi putut apărea pe chipul său. Sunt din nou eu însumi şi mă străduiesc să mă dedic oricărei plăceri pe care Londra are să mi-o ofere. Apoi, abătând intenţionat atenţia de la el, spuse: Trebuie însă să recunosc că vizita din dimineaţa asta este o surpriză. Credeam că vei fi la ţară până în ianuarie.

— Am avut nişte treburi neprevăzute, în Londra, răspunse vag contele, cu un zâmbet politicos.

Thomas îi respectă intimitatea şi nu insistă:

— Eşti întotdeauna bine-venit la reşedinţa Chatham, desigur.

De-a lungul anilor, Thomas şi tatăl lui petrecuseră mai multe ore decât putea număra jucând cărţi şi biliard împreună cu contele, nepunând la socoteală toate dineurile şi discuţiile politice la diverse întruniri din înalta societate. Vizita lui Royston nu era un lucru ciudat, doar că…

— Dar tata este la ţară, pentru sezonul de vânătoare. Cu siguranţă ştii asta.

Aşa cum ar fi trebuit să facă orice proprietar de pământ care avea înţelepciunea de a ocoli Londra pe vremea aceea. Incluzându-l pe Royston.

— De fapt, la tine am venit. Contele făcu o pauză. Putem discuta confidenţial?

Încuviinţă din cap, reţinându-şi încruntătura nedumerită. Oare ce-ar fi putut dori Royston de la el?

Bărbatul se aplecă spre el, cu coatele sprijinite pe genunchi şi învârtind în palme paharul din cristal.

— Au fost nişte necazuri la Blackwood Hall.

Thomas nu fusese niciodată pe domeniul familiei Royston, dar ştia de el – îi fusese acordat bunicului contelui odată cu conferirea titlului. Situat în inima ţinutului Lincolnshire, era la două zile călare de Londra pe vreme bună; în perioada asta a anului, cu frigul tot mai mare şi ploile de toamnă, ar fi fost un adevărat noroc dacă o trăsură ar fi putut ajunge acolo în patru zile. Deci ceea ce îl făcuse pe conte să gonească până la Londra trebuia să fie foarte important. Şi, în mod evident, nu era o vizită de curtoazie la cerinţa mamei sale.

Îl studie cu îngrijorare pe Royston, pe deasupra paharului. Dacă putea face ceva pentru a-l ajuta, îi era dator contelui, pentru anii de prietenie între cele două familii. Iar necazurile contelui ar fi putut să îi distragă şi lui atenţia.

— Ce necazuri?

— Tâlhari la drumul mare.

— Tâlhari la drumul mare, repetă Thomas şi avu grijă să-şi păstreze expresia neschimbată, ca să nu i se observe dezamăgirea în faţa banalului răspuns.

Royston făcu o grimasă.

— Ştiu la ce te gândeşti. Pe care drum din Lincolnshire nu sunt tâlhari?

Exact la asta se gândise, dar pentru a nu răni mândria celuilalt, spuse:

— De fapt, mă întrebam de ce nu ai apelat la poteră.

— Am făcut-o, dar fără niciun rezultat. Îşi termină whisky-ul apoi îşi fixă privirea asupra paharului gol. Este un mister afurisit.

Comentariul acesta ciudat îi stârni curiozitatea lui Thomas, care se ridică să-i umple din nou paharul.

— Cum aşa?

— Nu pare să fie niciun tipar, însă este unul. Când Thomas se încruntă auzind afirmaţiile lui contradictorii, continuă: Singurii care au fost prădaţi au fost nişte oaspeţi care se întorceau de la Blackwood Hall, dar nu toţi oaspeţii şi nu mereu. Royston se strâmbă. Suntem vizaţi. Oaspeţii mei. Eu.

— Nu aş merge atât de departe. Thomas încercă să îşi ascundă tonul condescendent, dar, în realitate, descrierea tâlhăriilor i se păru curată paranoia. Însă nefericirea lui Royston îl îngrijora şi se încruntă când aduse carafa. Eşti un proprietar de pământ bogat din Lincolnshire, deci, cu siguranţă, cei mai mulţi dintre oaspeţii tăi…

— Este adevărat că sunt unul dintre bărbaţii bogaţi din zonă, dar nu sunt singurul. Ridică paharul pentru ca Thomas să îi mai toarne whisky. Doar oaspeţii mei au fost tâlhăriţi de acest hoţ la drumul mare. Ai nimănui altcuiva.

Ei bine, asta era ciudat. Puse carafa deoparte şi se afundă din nou în scaun.

— Şi totuşi, asta nu înseamnă că tu eşti ţinta, în mod special. Ar putea să fie vorba de o simplă coincidenţă şi de ghinion.

Royston clătină din cap.

— Când opresc trăsurile, doar bărbaţilor li se cere să renunţe la bunurile de valoare. Un singur bărbat din fiecare trăsură, indiferent de câţi se află înăuntru. Niciodată femeilor, chiar dacă au la vedere toate bijuteriile.

Thomas se aplecă înainte. Un hoţ la drumul mare care nu tâlhărea decât un singur bărbat din fiecare trăsură şi nu se atingea de bijuterii? Era, în sfârşit, intrigat.

— De cât timp durează acest lucru?

— Când şi când, în ultimii doi ani.

Simţi înţepătura unei uşoare suspiciuni gâdilându-l în spatele genunchilor şi făcându-i inima să i-o ia la goană, sentiment pe care nu îl mai avusese de când nu mai era spion.

— Abia acum ai observat tiparul?

— Cu ruşine, trebuie să recunosc că observasem mai demult. Dar până acum nu a fost nevoie să se intervină.

— Ce s-a schimbat?

— Am speranţe mari pentru următoarea sesiune a Camerei Lorzilor. Vor fi vacante unele posturi importante şi vreau să mă impun. Ochii săi plini de atenţie îi întâlniră pe ai lui Thomas. Cu ajutorul tău.

Dând din cap, Thomas puse paharul deoparte.

— Mă tem că îţi pierzi timpul. Nu sunt implicat în nimic important în guvernare.

Nu mai era.

Royston îşi aţinti privirea ageră asupra lui.

— Ştiu lucruri despre tine, Thomas, spuse el cu glas scăzut, fără urmă de falsă politeţe. Ştiu ce ai făcut de când te-ai întors din Spania şi am cunoştinţe la Ministerul de Război care garantează abilităţile tale speciale.

În ciuda şocului electric care îl străbătu la cuvintele contelui, Thomas rămase tăcut şi indiferent, nedorind nici să nege, nici să confirme presupunerile lui Royston în ceea ce îl privea. Doar o mână de oameni ştiau adevărul despre ceea ce făcuse pentru ţara sa după ce părăsise armata, odată ce adevărata luptă împotriva francezilor începuse. În ciuda prieteniei strânse dintre familii, nu l-ar fi pus inutil pe Royston în pericol. Indiferent cât de mult ar fi vrut să ajute.

Şi apoi acele abilităţi speciale pe care Ministerul de Război garantase contelui că le are erau aceleaşi pe care ei nu le mai voiau.

— Vreau să vii la Blackwood Hall şi să investighezi. Era, evident, dificil pentru mândria bărbatului să ceară ajutorul cuiva cu douăzeci de ani mai tânăr, dar, judecând după privirea exasperată din ochii săi, nu găsise nicio altă soluţie. Vreau ca aceste tâlhării să înceteze, cu orice preţ. Privirea i se aţinti asupra paharului. Şi, dacă merge bine, nu văd de ce nu aş putea pune o vorbă bună pentru tine pe lângă lordul Bathurst, asigurându-l că ai tot suportul şi toată încrederea mea. Că ţi-ai revenit şi că eşti, cu adevărat, cel de altă dată.

„Bathurst”. Thomas îngheţă, iar numai se strânse puternic. Aceasta ar fi putut fi tocmai oportunitatea pe care o căuta, ultima sa şansă de a se întoarce la viaţa de dinainte de a fi fost împuşcat. Când viaţa sa avea un sens şi o noimă. Când se simţise *viu.*

— Cădem la învoială, Chesney?

Thomas încuviinţă uşor din cap, părând calm, în ciuda inimii care-i bătea cu putere. Prinderea unui tâlhar la drumul mare era o treabă foarte diferită de ceea ce făcuse

ca spion, dar îi putea servi şi pentru a-i demonstra lui Bathurst – şi lui însuşi – că îşi păstrase abilităţile.

— Săptămâna viitoare voi da o petrecere la Blackwood Hall. Contele îşi puse paharul deoparte şi se ridică. O ocazie pentru prietenii şi asociaţii din zonă de a se întâlni timp de o săptămână şi de a alunga plictiseala timpului petrecut la ţară. O ţintă irezistibilă pentru tâlhari, bănuiesc.

Thomas se ridică în picioare, cu mintea învolburată deja de această nouă misiune.

— Asigură-te că lista de oaspeţi este bine cunoscută de angajaţii tăi.

Neîncrederea se aşternu pe chipul lui Royston.

— Crezi că tâlharul ar putea fi cineva din propria casă?

— Cred că ar putea fi oricine. Luptând cu entuziasmul care îl copleşea şi care înlocuise anxietatea care îşi înfipsese ghearele în el cu doar o jumătate de oră mai înainte, Thomas îl bătu pe umăr şi îl conduse la parter.

— Atunci, ne vedem săptămâna viitoare.

Cu o expresie de recunoştinţă, Royston îşi luă pălăria şi mănuşile de la Jensen şi ieşi pe uşa din faţă.

— Mulţumirile mele, Chesney.

„Şi ale mele”. Mai mult decât ar fi putut şti vreodată contele. Pieptul îi pulsă cu prima speranţă reală pe care o avusese în ultimul an. Un tâlhar la drumul mare în Lincolnshire… nu era tocmai duşmanul Coroanei. Dar în momentul acesta, cu orice alte căi blocate, se mulţumea cu cea mai mică victorie posibilă.

„Mică victorie?” Râse. Pe cine încerca să păcălească? Ştia adevărul, oricât de reticent era să recunoască asta.

O săptămână la o petrecere plictisitoare din Lincolnshire îi putea salva viaţa.

Emily îşi ridică privirea din cartea sa atunci când el intră alene în salonaşul de dimineaţă şi se prăbuşi pe sofa, alături de ea.

— Să înţeleg că ai încheiat afacerile?

— Nu afaceri. El rânji, simţindu-se ca pisicuţa care se

înfruptase din smântână şi fiind el însuşi, cum nu mai fusese niciodată de când fusese împuşcat. Plăcere.

Buzele ei se strâmbară răutăcios.

— Hmm, comentă ea cu o falsă inocenţă, şi eu, care credeam că Helene a plecat.

O săgetă cu o privire de gheaţă care făcuse bărbaţi în toată firea să tremure de frică, dar care pe ea păru să o amuze. Copil răsfăţat.

— Royston m-a invitat la o petrecere la Blackwood Hall.

— Ah? Acel singur cuvânt, plin de uimire, pe care îl rostise, spunea foarte multe. Clipi, nevenindu-i să creadă că el ar fi atât de dornic să alerge în galop la o petrecere care va fi cu siguranţă plină de filfizoni plictisitori şi bârfe vechi.

El se prefăcu, adăugând:

— Contele are aspiraţii politice şi doreşte sfaturi cu privire la unele probleme recente care îl neliniştesc.

— Şi te-a ales *pe tine?* În vocea ei se simţi uimirea. Doreşte ca acest e aspiraţii să i se împlinească, nu-i aşa?

Se strâmbă la această insultă răutăcioasă. Îl împungea, încercând, în felul ei, să obţină de la el adevărul, dar el păstră secretul asupra acestei investigaţii. Dacă această călătorie către Lincolnshire avea să meargă atât de bine pe cât spera el, ar putea fi salvarea lui şi avea să îi spună după aceea, când totul ar fi fost pus la punct.

Şi dacă nu… ei bine, ea nu avea să poată face prea multe pentru nu-l ajuta să lupte cu demonii care vor fi venit să îl înşface, cu întunecimea sufocantă care îl va fi devorat în întregime.

— S-ar putea totuşi să îţi prindă bine să ieşi din Londra, adăugă ea gânditoare. Ai putea cunoaşte un cu totul alt grup de potenţiale soţii.

Înăbuşindu-şi un oftat exasperat, el lovi cu cizmele în măsuţa de ceai.

— Ştii, copil răsfăţat, că atunci când erai o copiliţă, te-am vândut ţiganilor, îi spuse el tăios. Încă aştept să vină să te ia.

Emily râse, cu ochii albaştri strălucind şi îi oferi o

ceaşcă de ceai.

Capitolul 2

Săptămâna următoare.
Satul Islingham, Lincolnshire

— Josephine! Elizabeth Carlisle flutură evantaiul în aer, pentru a-i atrage atenţia fiicei sale în aglomerata sală de bal de la Blackwood Hall. Toţi locuitorii, din toate familiile din Lincolnshire păreau a fi adunaţi în încăpere, pentru serata de deschidere a petrecerii anuale a familiei Royston. Aici!

Cu un zâmbet, Josie se strecură prin îmbulzeală.

Contesa Royston se autodepăşise. Seara aceasta avea să fie subiectul principal al bârfelor multe luni de atunci înainte, desăvârşită de orchestră, cu vin din belşug şi fructe glasate pe masă. Chiar şi dansul avea să fie minunat. Deşi era doar un dans popular, şi nu un bal grandios în Londra, Josie aflase din surse sigure, de la al doilea violonist, că erau programate cel puţin două valsuri în seara aceea. Iar ei îi plăcea atât de mult să danseze vals! De fapt, valsul fusese singurul lucru care făcuse suportabile ultimele cinci sezoane.

Cinci sezoane. Doamne, Dumnezeule!

Îi căzură umerii. În vârstă de 23 de ani, fără niciun peţitor ori perspective, presupusese că avea să fie curând pe piaţă în mod oficial şi atunci nu ar mai fi trebuit să se preocupe de sezoane ori să găsească parteneri de vals care să nu o calce pe vârfuri.

Deşi, în realitate, nu era surprinsă. Pe hârtie, ca fiică de baron, putea fi rivala oricărei tinere din Anglia. Dar, în realitate, era o orfană adoptată care fusese abandonată de mama sa la trei luni, o paria cu descendenţă necunoscută. Poate fiica unei spălătorese ori a unei servitoare. Sau poate chiar mai rău. Şi niciun gentleman adevărat nu dorea să

curteze o femeie a cărei obârşie nu ar fi făcut altceva decât să-i strice descendenţa.

Da, avusese câţiva peţitori de-a lungul anilor. Câţiva tineri care fuseseră la petrecerile de la Blackwood Hall şi care fuseseră interesaţi de ea, dar, în cele din urmă, interesul lor nu durase mai mult decât şederea lor. Fii de moşieri locali şi negustori o vizitaseră de-a lungul anilor, îi aduseseră flori, o scoseseră la picnicuri, ba chiar avuseseră curajul să pretindă câteva sărutări înainte de a cere mâna altor tinere. Din când în când, câte un soldat ori preot de ţară fusese îndeajuns de curajos încât să o curteze. *Pe aceia* îi îndepărtase ea însăşi, ştiind că erau dispuşi să treacă cu vederea originea ei doar pentru a dobândi zestrea ei şi pentru a se înrudi cu un nobil.

Ţinând seama de toate astea, mai era oare de mirare că era încă nemăritată?

Dar sincer, nu era mai bine? În timp ce alte tinere îşi concentrau atenţia asupra vânătorii de soţi din familii adecvate – cu averi adecvate, desigur –, Josie îşi găsise un scop, lucrând la orfelinatul local şi făcând tot ce-i stătea în putinţă pentru a le oferi cea mai bună viaţă posibilă copiilor care nu fuseseră la fel de norocoşi ca ea. Acesta era motivul pentru care nu le ceruse niciodată părinţilor săi un sezon londonez. Aici, în Lincolnshire, ce conta dacă cineva îi cunoştea adevăratul trecut? Oamenii care chiar contau pentru ea ştiau cine era ea şi o iubeau oricum. Dar doamnele din Londra ar fi marginalizat-o dacă trecutul ei ar fi devenit subiect de bârfă şi atunci niciun domn nu ar mai fi îndrăznit să o curteze. Şi chiar dacă ar fi găsit un bărbat care să o iubească şi care ar fi fost dispus să treacă cu vederea descendenţa ei pătată, cel mai probabil nu i-ar fi îngăduit să îşi continue munca pe care o făcea pentru Casa Bunei Speranţe. Cu siguranţă, nu *tot* ce făcea.

Şi nu putea să se oprească, deoarece cunoştea din proprie experienţă ororile acelui orfelinat… nopţile reci de iarnă în care dormeau câte trei într-un pat pentru a se încălzi, zile în care singura mâncare era o fiertură lungă şi haine purtate până când deveneau zdrenţe care se

destrămau, niciodată spălate şi pline de păduchi şi de purici. Doamna Potter, administratoarea pe care Simon Royston o angajase pe acest post, fura în mod constant din magazia cu provizii şi îi bătea pe copii, îi încuia în depozitul de cărbuni fără mâncare şi fără oală de noapte şi de multe ori cădea lată de la cât gin bea.

Dar Josie fusese norocoasă. Avea doar şase ani când Richard şi Elizabeth Carlisle o adoptaseră; fusese aleasă de ei pentru că era cea mai rezistentă fetiţă din orfelinat, nu se temea de nimic şi putea să le ţină piept celor trei fraţi mai mari. De când era copilă jurase să nu îi uite pe ceilalţi copii, să facă tot posibilul pentru a-i ajuta.

Deci, dacă rămânând nemăritată însemna că putea să continue să aibă grijă de orfani, era de părere că era un preţ mai mult decât corect pe care trebuia să îl plătească. Şi totuşi, inima sa nesăbuită tânjea să întâlnească un bărbat care să se îndrăgostească de ea. Dar cu fiecare sezon care trecea, acest vis devenea din ce în ce mai mult doar asta. Un vis.

Şi iată că era nemăritată şi, probabil, aşa avea să fie întotdeauna. Familia ei nu o obligase niciodată să se căsătorească, lăsând-o să facă aşa cum voia, iar în momentul de faţă îşi accepta condiţia de fată bătrână care se întrezărea.

Se întrezărea? Îşi înăbuşi râsul. Dumnezeule! Nu sosise deja?

Ajungând în cele din urmă lângă mama sa, Josie o sărută pe obraz. La 17 ani de la momentul în care o văzuse pentru prima dată, Elizabeth Carlisle era încă cea mai frumoasă femeie pe care Josie o văzuse vreodată, chiar şi după ce crescuse patru copii până la maturitate.

— În seara asta am nevoie de ajutorul tău. Mama cercetă panicată sala de bal, pe deasupra evantaiului pe care-l flutura, căutându-i din priviri pe cei trei fii ai săi, pierduţi cu toţii în înghesuială. Supraveghează-i cu multă atenţie pe fraţii tăi, te rog!

Ca la un semn, fratele mijlociu al lui Josie, Robert, păşi în sala de bal şi se duse ţintă la bufet şi îşi turnă un pahar

de vin de Madeira.

— Ţine-l pe Robert departe de Miranda Hodgkins, cu orice preţ, o avertiză mama.

— Dar Miranda este o fată fermecătoare. Nepoata fermierului vecin, Miranda crescuse practic în camera copiilor de la Chestnut Hill şi, din fericire, le dăduse fraţilor ei ocazia de a chinui şi pe altcineva, în afară de ea.

— Da, şi va fi o soţie minunată cândva. Dar acum are doar 18 ani şi este uşor influenţabilă. Strânse mâna lui Josie şi îşi coborî vocea ca pentru a-i împărtăşi un secret: Trebuie să mai aştepte un pic până să se coacă.

Perplexă, Josie se încruntă la mama sa.

Aceasta ridică o sprânceană, atotştiutoare:

— Încă nu e coaptă.

— Mama! Josie căscă gura de uimire.

— În ceea ce îl priveşte pe Sebastian, continuă ea să vorbească despre cel mai mare dintre fraţi, sunt sigură că stă ascuns într-un colţ, discutând despre politică şi agricultură. Fă-l să se distreze un pic în seara asta, te rog! Jur că s-a născut bătrân.

Josie zâmbi auzind descrierea perfectă pe care mama ei i-o făcuse lui Seb.

— Şi Quinton?

Privi cum cel mai tânăr dintre fraţi se apropie de Robert şi îl plesneşte pe spinare exact când acesta voia să soarbă o gură de vin, făcându-l să îl verse pe cizme. Dacă mama avea noroc, cei doi bărbaţi nu se vor certa chiar aici.

Scoase un oftat plin de frustrare.

— *Pe el* nu îl lăsa să facă nimic!

Josie îşi muşcă buza de jos ca să nu râdă. Fraţii ei nu fuseseră niciodată uşor de controlat, nici chiar când erau copii, şi numai Dumnezeu ştia cum de nu se omorâseră până atunci. Dar îi iubea sincer, ca şi cum ar fi fost carne din carnea ei şi sânge din sângele ei.

Atunci când fusese adoptată îi fusese greu să interacţioneze cu ei, neştiind care era poziţia ei ca o străină printre băieţii care aveau un cămin stabil şi un sentiment de securitate în sânul familiei. Şi, bineînţeles, fusese

geloasă pe înfăţişarea lor aurie şi pe farmecul lor, ea părând a atrage rar atenţia cu părul său castaniu necontrolabil şi statura sa minionă. Bineînţeles, după câţiva ani îşi dăduse seama că, dacă oamenii nu îi acordaseră tot atât de multă atenţie ca băieţilor, fusese în principal din pricina faptului că îi urmăreau pe cei trei fraţi cu ochi de vultur, aceştia părând a pune mereu capcane pentru oameni încrezători. Sau dădeau foc lucrurilor. Inclusiv unul altuia.

Ajunsese să-i iubească pe toţi, deşi, chiar şi acum, o parte iraţională din ea se temea că nu va face niciodată cu adevărat parte din familie, aşa cum erau fraţii săi. Iar faptul că niciun bărbat nu voise să se însoare cu ea după ce îi descoperiseră trecutul nu făcuse decât să accentueze diferenţa dintre ea şi alte fete din înalta societate.

Însă cei trei fraţi erau încă holtei şi niciunul dintre ei nu se agita să evite această stare de fapt.

Nu era ca şi cum fraţii săi aveau de ce să se teamă că vor rămâne necăsătoriţi. Bărbaţii din familia Carlisle, bine făcuţi, frumoşi, cu păr blond-auriu, erau în centrul atenţiei femeilor oriunde mergeau. Părinţii lor ar fi fost încântaţi să îi vadă aşezaţi la casele lor deja, deşi Josie mai ştia şi că mama sa era foarte atentă în alegerea doamnelor care se asociau cu fiii săi. Nu din cauză că se temea că o parvenită ar fi putut să prindă în capcana căsniciei pe vreunul dintre ei, ci mai degrabă de teamă că unul din băieţii Carlisle ar fi putut prinde în capcană o biată fată încrezătoare, care nu ar fi avut idee în ce se băga, legându-se de vreunul dintre ei pe viaţă, cu cătuşe la picioare.

— Dar unde *este* Sebastian? Josie îşi trecu privirea de-a lungul camerei. Nu îl va…

Se opri, cuvintele rămânându-i în gât când o pereche de ochi albaştri îi susţinu privirea. Nişte ochi întunecaţi, mai degrabă de culoarea safirului decât pur şi simplu albaştri. Adânci, melancolici, un pic periculoşi. Şi îndrăzneţi. Ah, *cu siguranţă* îndrăzneţi, fiindcă îi ţinură captivă propria privire. Şi sub acei ochi era o gură plină, senzuală, care se curbă amuzată. La ea.

Oh!

Se holba la bărbat, iar *el* ştia că ea se holba, iar *ea* ştia că *el* ştia… iar când el ridică uşor paharul pentru un toast neprotocolar, privirea aceea întunecată, melancolică, periculoasă şi îndrăzneaţă, i se încolăci, fierbinte, de-a lungul spinării, până în vârful degetelor de la picioare, tăindu-i respiraţia.

„Ah, Doamne!”

— Ce fel de diavol eşti? murmură ea.

Pentru că familia sa locuia pe moşia alăturată, Josie crezuse că îi cunoaşte pe toţi invitaţii de la bal, până la cel mai plictisitor, bătrân, sânge albastru. Dar, cu siguranţă, nu îl cunoştea *pe el.* Oricine ar fi fost, sânge albastru sau nu, cu siguranţă nu era în vârstă şi, din ceea ce văzuse până atunci, nu era absolut deloc plictisitor.

— Ce e, draga mea? o întrebă mama absentă.

Îşi smulse privirea de la străin pentru a se uita la mama ei.

— Nimic.

Când se uită înapoi, el se întorsese să discute cu Lady Agnes Sinclair şi cu nepoata acesteia. Fu inundată de dezamăgire că îi pierduse interesul atât de repede, înainte de a fi avut şansa să facă măcar cunoştinţă, pentru numele lui Dumnezeu. Şi totuşi, nefiind o persoană care să lase să treacă o oportunitate, se folosi de acel moment pentru a-l studia fără ruşine.

Îmbrăcat impecabil, într-o jachetă bleumarin, extrem de elegantă, peste o vestă de brocard gri şi cu o lavalieră de mătase albă ca zăpada, cu pantaloni negri şi cizme lustruite până la o strălucire imposibilă, era înalt, brunet şi – spre întristarea ei – frumos. *Foarte* frumos, de la lărgimea umerilor săi laţi şi părul care i se ondula în valuri dese pe guler. Şi, în mod incontestabil, charismatic. Chiar şi de atât de departe, vedea cum cele două femei îi sorbeau fiecare cuvânt. Şi totuşi, Josie fu deopotrivă uimită de modul în care el părea a fi atent la toţi cei din jur, chiar şi atunci când era adâncit într-o discuţie, şi de gelozia ascuţită care pulsă în ea atunci când atenţia lui nu mai fusese

concentrată asupra ei.

Gelozie? Cerule, ce se întâmpla cu ea în seara aceea?

Scuturându-se, alungă noţiunea aceea absurdă din mintea ei şi încercă să se concentreze asupra supravegherii fraţilor săi. Acesta era singurul lucru căruia trebuia să îi acorde atenţie. Nu era nevoie să se facă de râs din cauza unui bărbat, când ştia foarte bine, din experienţele din trecut, că interesul ei faţă de el nu avea să ducă nicăieri, de îndată ce avea să afle cine era ea cu adevărat.

— Merg să îl caut pe tatăl tău. Distrează-te, draga mea! Elizabeth o sărută pe Josie pe obraz. Şi nu îi lăsa pe fraţii tăi să se apropie de muzicanţi. Cu siguranţă că nu vrem să se repete incidentul cu violoncelul, de acum doi ani. Oftă cu năduf. Nu cred că au mai găsit vreodată arcuşul.

Cu acest avertisment, mama ei se îndepărtă. Dar Josie abia băgă de seamă, atenţia sa fiind încă concentrată în cealaltă parte a încăperii.

„Cine eşti *tu?"* Nu îl văzuse niciodată până atunci, era sigură de ista, pentru că şi-ar fi amintit un bărbat ca el, care umplea camera cu intensitatea unei furtuni. Un bărbat care îi captase atenţia ca niciun alt bărbat, de mult timp. Dacă o făcuse vreodată unul. Şi care o făcuse să se întrebe dacă şi el o găsea la fel de interesantă.

Ah, se păcălea singură! Un gentleman ca acesta nu i-ar fi acordat niciun strop de atenţie odată ce ar fi aflat că era orfană. Sau şi mai rău, i-ar fi acordat un alt fel de atenţie, greşită, crezând că trecutul ei i-ar da lui dreptul să îşi ia anumite libertăţi în ceea ce o privea, pe care nu ar fi îndrăznit niciodată să şi le ia cu orice altă fată nemăritată.

Şi totuşi… Ah, nu ar fi fost drăguţ să se poată preface că era altcineva, măcar pentru câteva minute? Să creadă că ar putea să capteze atenţia unui bărbat ca el?

Aşa că, dacă tot ceea ce avea erau câteva minute în care putea fi o tânără obişnuită şi putea să pretindă că avea un viitor obişnuit, de ce să risipească măcar unul din ele?

Cu hotărâre, apucă un pahar cu punci de la un lacheu

aflat în trecere şi îşi croi drum de-a lungul încăperii, incapabilă să îşi tempereze curiozitatea crescândă în legătură cu el ori dorinţa puternică de a-l întâlni pe care o trezise în ea. Oare ochii aceia albaştri, ca miezul nopţii, aveau să fie la fel de interesanţi şi de aproape? Gura aceea avea să fie la fel de senzuală?

Oftând la propria nesăbuinţă, se strecură prin mulţime ca o molie atrasă de o flacără. Ar fi trebuit să îşi supravegheze fraţii. Ar fi trebuit, cel puţin, să o supravegheze pe Miranda Hodgkins. În schimb, urmărea un străin chipeş, ridicându-şi paharul foarte uşor, în timp ce luneca spre el, lovindu-şi braţul de al lui...

Şi stropindu-i mâneca jachetei cu punci.

Drept la ţintă!

— Vai, îmi pare rău! exclamă în timp ce mâna lui îi apucă imediat cotul pentru a o susţine... sau pentru a o împiedica să verse şi restul punciului, nu era prea sigură. Dar când se uită în sus, spre ochii aceia de safir, o căldură i se adună jos, în pântec, şi pur şi simplu nu îi mai păsă.

O, da. Acei ochi erau exact la fel de fascinanţi şi de aproape.

Se scutură şi îşi veni în fire.

— Îngrozitor din partea mea! exclamă ea şi îşi trecu vârful degetelor peste cele câteva picături de punci rămase încă pe mâneca lui.

Cele două doamne Sinclair se scuzară, cu o urmă de stânjeneală, de care lui Josie nu îi păsă câtuşi de puţin. Mai ales când, amuzat de ea, colţurile gurii lui se curbară senzual.

— Nu-i nimic, vă asigur. Vocea i se auzi ca un tors profund.

Ea îşi drese glasul, încercând să-şi stăpânească tremurul care se răspândea în ea ca o ploaie caldă.

— Sunt atât de neîndemânatică! Continuă să îi scuture mâneca mult timp după ce punciul fusese îndepărtat, neputându-se, în mod inexplicabil, abţine să nu-l atingă. Toţi spun mereu: „Josephine Carlisle, eşti groaznic de neîndemânatică!”

I se păru că observă un râs atotştiutor strălucind în ochii lui, înainte ca el să schiţeze o plecăciune uşoară.

— Domnişoară Carlisle, ceva îmi spune că nu sunteţi chiar atât de neîndemânatică pe cât susţineţi.

Cuvintele lui erau îndeajuns de criptice, încât să îi dea un răgaz şi să o facă să se întrebe, din nou, cine era acest bărbat şi de ce se afla la petrecerea contelui, căci oamenii de calibrul lui nu veneau *niciodată* la Blackwood Hall. Dar, cel puţin, acum erau angajaţi într-o conversaţie şi reuşise să facă în aşa fel încât să se întâlnească – chiar dacă cu cea mai nefericită introducere din istorie – fără a fi nevoită să caute pe altcineva care să facă onorurile. Şi nu se simţi absolut deloc vinovată pentru tertipul de care se folosise. Doar să audă susurul acelei voci şi meritase, indiferent cât de puţin ar fi durat întâlnirea.

În străfundul inimii ei, dorea ca această întâlnire să dureze mult.

Cu un zâmbet prin care îşi cerea scuze spuse:

— Sper din suflet că nu v-am stricat jacheta.

— Este în regulă. Ochii lui o măsurară fără grabă, în timp ce murmură: Chiar foarte bine.

Inima ei o luă la goană. Sfinte Dumnezeule, flirta? Cu *ea?* Deşi nesigură, roşi ca o debutantă la primul ei bal. Dumnezeule!

— Nu dansaţi.

— Poftim? şopti, iar inima ei nesăbuită îndrăzni să spere că el îi va cere… dar nu. Cuvintele lui fuseseră doar o observaţie, nu o cerere, iar stomacul ei se prăbuşi de dezamăgire.

Bineînţeles că nu o invita la dans. De ce naiba i-ar cere asta unei femei neîndemânatice, care îl stropise cu punci? Ca şi când acest bărbat ar fi avut vreodată nevoie să roage pe cineva să danseze cu el, în primul rând. Aproape sigur, toate doamnele londoneze ar fi căutat ele carnetul *lui* de dans, dacă bărbaţii ar fi avut aşa ceva. Apoi mândria sa scăzu şi mai mult când îşi dădu seama că exact asta făcuse ea însăşi, abordându-l cu un şiretlic atât de jalnic.

Făcu un semn din cap şi trecu pe lângă ea, spre ringul

de dans, unde cuplurile executau mişcările rotitoare ale unui cadril.

— Nu dansaţi, repetă el.

— Îmi salvez degetele pentru vals, răspunse ea, curioasă să vadă cum va răspunde el.

— A, protejarea degetelor, răspunse el cu o gravitate prefăcută, cu ochii strălucind. O cauză nobilă.

Ea zâmbi, în mod ciudat satisfăcută de răspunsul lui. În realitate, ar fi fost dezamăgită dacă replica lui ar fi fost mai puţin amuzantă.

— Într-adevăr, domnule, dar poate că sunt subiectivă, din moment ce am un interes personal în această problemă. Râse scurt. Zece, ca să fiu mai exactă.

Urmărind privirea ei îndreptată către pantofii pe care îi rotea sub tivul rochiei, îi aruncă un rânjet fermecător ce se insinuă de-a lungul şirei spinării ei cu o căldură blândă.

Îşi înăbuşi râsul. „Amuzant?” Ei bine, *asta* era puţin spus. Acest bărbat era absolut captivant. Şi, pentru un moment neruşinat, uimită de cum putuse el să îi provoace o reacţie atât de neobişnuită, atât de repede, îşi dori foarte mult să devină captiva lui.

— Dar dumneavoastră? Îşi drese glasul brusc sugrumat şi speră că vocea îi sunase mult mai liniştită decât se simţea. Dumneavoastră de ce nu dansaţi?

— Prefer să stau pe margine. Apoi se aplecă uşor, şoptind cu un zâmbet ascuns în colţul gurii: în felul acesta doamnelor frumoase le este mult mai uşor să verse punci, intenţionat, pe mâneca mea, pentru a-mi atrage atenţia.

Gura i se deschise şi căscă ochii la el. Mută de uimire. La îndrăzneala lui de a-i da în vileag şiretlicul şi de a afirma că era frumoasă. La dorinţa ei nechibzuită de a-l auzi repetând-o.

— Bănuiesc că ar trebui să mă ofer să vă aduc un alt pahar cu punci, continuă el, îndreptându-se. Era evident, după licărul seducător din ochii lui, că savura stânjeneala ei. Dar mă gândesc cu teamă unde ar putea ateriza.

Închise gura brusc. Da, *ar trebui* să se teamă. O fi fost el înalt, brunet şi frumos, dar acum, că îl cunoscuse, era

clar că nu era deloc un gentleman. Un bărbat cu maniere nu i-ar fi dat în vileag trucul într-o manieră atât de directă... deşi era dispusă să ierte complimentul despre frumuseţea ei. Cu toate astea, în timp ce de jenă o roşeaţă o cuprindea, dorinţa de netăgăduit pe care o simţise, de a-l cunoaşte, se evaporă sub o doză rece de realitate. Bănuise că întâlnirea nu se va termina cu bine, date fiind întâlnirile trecute cu bărbaţi buni de însurătoare, oaspeţi la Blackwood Hall, dar nu se aşteptase să se strice atât de repede. Era un record nou, chiar şi pentru ea.

— După cum v-am spus, este vorba doar de neîndemânare din partea mea. Preferă să mimeze o expresie inocentă pentru a nu-l lăsa să vadă dezamăgirea sinceră că, în definitiv, el se dovedise a fi bădăran, apoi se dădu înapoi un pas, ca să pună distanţă între ei, gândindu-se la un mod politicos de a se scuza. Nu trebuie să bănuiţi nimic mai mult.

— Atunci aş fi foarte dezamăgit, murmură el şi avansă uşor pentru a micşora distanţa pe care ea o pusese între ei.

Perişorii de pe braţele ei vibrară a avertizare. Îi... făcea curte?

Imposibil. Nu cineva ca el. Şi totuşi, o urmă pas cu pas în timp ce ea se retrăgea uşor. Nu îşi putea da seama dacă el voia să flirteze cu ea sau să o alunge, dar oricare ar fi fost scopul lui, o tulbură cu siguranţă.

Trăgând aer în piept pentru a-şi face curaj, se opri şi îşi înclină capul provocator.

— Poate ar trebui totuşi să îmi aduceţi punciul acela.

Asta îl opri. Ridică întrebător o sprânceană.

— Apoi putem repeta scena vărsării punciului şi astfel vom afla cu siguranţă dacă a fost vorba de o încercare neîndemânatică din partea mea de a vă atrage atenţia sau de o încercare nereuşită din partea dumneavoastră de a vă da la o parte din drum. Forţă un zâmbet siropos menit să-l pună pe fugă. Căci nu aş vrea să fiţi dezamăgit degeaba.

Obrăznicia ei îl făcu să râdă... Afurisitul avea tupeul să râdă *de* ea! Şi nu orice fel de râs, ci unul jos şi hohotitor, care trecu în ea şi o umplu. Şi totuşi, se simţea ceva ruginit

în sunet, ca şi cum nu mai râsese de foarte mult timp.

Tremură. Încercarea ei de a-l alunga eşua lamentabil. Şi acum nu mai ştia ce să facă cu el. Cerule, situaţia o depăşea, iar o privire rapidă spre fraţii săi, care-şi vedeau de treabă în cealaltă parte a sălii de bal, îi spunea că nu avea să primească ajutor de nicăieri.

El îndrăzni să înainteze încă un pas până când ajunseră umăr lângă umăr, cu faţa în direcţii opuse. Când îşi coborî capul pentru a-şi aduce gura aproape de urechea ei, oricine i-ar fi văzut ar fi crezut că face asta doar pentru a se face auzit. Totuşi, înţelegerea aceasta subtilă o şocă făcând-o să vadă cât de priceput era în a crea impresia de intimitate şi apropiere fizică în mijlocul unei încăperi pline de oameni. Şi ce depravare se ascundea în spatele acelor ochi arzători. Tremură la fierbinţeala pe care o stârnea în ea acest bărbat care părea genul cu care nu ar fi trebuit să aibă nimic de-a face, dar care o atrăgea în mod misterios, mai mult decât orice alt bărbat pe care îl întâlnise vreodată în viaţa ei.

— Atunci, fiţi cinstită, domnişoară Carlisle, rosti el tărăgănat, cu vocea aceea masculină, ca un tors de pisică, uşor amuzată. Ca şi când ar fi ştiut exact ce efect avea asupra ei. Neîndemânare ori încercare de a atrage atenţia? Degetele lui le atinseră nevăzute pe ale ei, în timp ce atârnau într-o parte, ascunse în faldurile fustei ei voluminoase. O acuză tachinând-o: Nu îmi place minciuna.

„Minciuna”. Înăbuşindu-şi un icnet de surprindere, ea îşi retrase mâna.

În timp ce se holba la el, o senzaţie neaşteptată de groază puse stăpânire pe ea. Inima îi bubui atât de tare, încât zgomotul provocat în urechi de goana sângelui acoperi muzica orchestrei şi avu impresia că genunchii îi vor ceda şi că se va prăbuşi pe podea chiar acolo, la picioarele lui. Dar cumva reuşi să rămână în picioare şi cu toată voinţa de care era în stare, se forţă să nu pălească. Nu în faţa acelor ochi extraordinari, care păreau a observa totul.

Dar cum era posibil să ştie ceva despre ea? Şi, *mai*

exact, cât de mult ştia? Era un străin. Pentru Dumnezeu, nu-i ştiuse nici măcar numele până nu se dusese la el şi i-l spusese! De nelinişte, i se puse un nod dureros în stomac. Oricât de mult îşi dorise să îl cunoască în urmă cu doar câteva minute, ştia că sosise timpul să plece înainte ca el să afle şi mai mult din ceea ce nu trebuia să afle. Cu toate astea, gândul de a-şi lua la revedere, când de abia îl întâlnise, îi frângea, în mod inexplicabil, puţin inima.

— Atunci, o încercare nepotrivită de a vă obţine atenţia, răspunse ea rece, recunoscându-şi nebunia şi îndepărtându-se de el cu o înclinare scurtă din cap. Scuzele mele.

O prinse cu mâna de cot şi o opri.

— Nu plecaţi, o imploră el liniştit, cu o expresie brusc posomorâtă pe chip. Vă rog. Nu am făcut altceva decât să vă tachinez. Nu am vrut să vă jignesc…

— Josie. O palmă mare îl strânse de umăr. Bărbatul ăsta te deranjează?

Thomas se crispă, fiecare muşchi din corp încordându-i-se la apariţia a doi munţi de bărbaţi care îl flancară, câte unul pe fiecare parte. Dar nu reacţionă în niciun fel, în afară de a-i da drumul la braţ când ea făcu un pas înapoi. Se uită la femeia interesantă din faţa lui şi aşteptă cu răsuflarea tăiată răspunsul ei, ştiind că acesta putea să însemne diferenţa între a fi snopit în bătaie şi a rămâne cu ambele picioare întregi.

Şi totuşi, ea ezita să răspundă, iar indecizia pâlpâia în ochii ei verzi, în timp ce îşi muşca buza de jos.

Din limbajul corpului ei, era clar că voia să scape de el, dar, în acelaşi timp, nu voia să provoace scena pe care, în mod clar, cei doi bărbaţi ar fi declanşat-o, bătându-l până l-ar fi lăsat lat. Nu avea nicio idee ce gânduri îi treceau prin mintea aceea ascuţită, în vreme ce îi cerceta chipul în căutare de răspunsuri, dar spera din tot sufletul că le găsise, deopotrivă pentru a-i potoli pe cei doi, dar şi pentru că descoperise că nu voia să se despartă de ea. Ceva din felul ei de a fi îl liniştea. Ceva ce încă nu putea defini, dar căruia nu voia să îi dea drumul prea curând.

Ea îşi coborî umerii şi decise să spună:

— Nu mă deranjează.

Dar după felul cum îşi încrucişă braţele şi îşi înăspri privirea îi dădu de înţeles că el avusese parte de o victorie amară.

— Bun, spuse tărăgănat muntele din partea stângă, pentru că nu mi-ar plăcea deloc să îmi supere cineva surioara.

— Nici mie, afirmă muntele din dreapta.

Surioara. La naiba! *De asta* detesta petrecerile de la ţară. Era mult prea uşor să fii ucis la una dintre ele.

— Fraţii mei. Dându-şi ochii peste cap, acum la fel de supărată pe ei pe cât era pe el, făcu semn cu mâna către muntele din stânga. Robert Carlisle. Apoi făcu un gest către cealaltă matahală. Quinton. Şi, undeva în îmbulzeala asta, este fratele meu mai mare, Sebastian.

Trei fraţi. *Avea* să fie ucis. Şi, din nefericire, înainte să fi apucat măcar să o deguste.

— Domnilor, e o plăcere să vă cunosc, spuse el, fără să se adreseze vreunuia dintre fraţi în particular, ochii lui nepărăsind nicio clipă chipul lui Josephine. Nu semăna absolut deloc cu fraţii ei, care erau de două ori mai mari decât ea, cu dimensiunile ei de spiriduş, şi blonzi, spre deosebire de ea, care avea păr castaniu. Nici la vârful nasului, uşor ridicat şi obraznic, la perechea de ochi verzi ori plinătatea buzelor ei, care acum se strânseseră într-o linie îngustă… *Interesant.* Tocmai o conduceam pe sora dumneavoastră pe ringul de dans.

Observă licărul de surpriză din ochii ei şi se întrebă dacă şi fraţii ei îl observaseră. În momentul acela pur şi simplu flirta cu pericolul. Şi savura straşnic momentul.

În ultimul an, participase la prea multe serate pentru a le putea număra şi întâlnise tot felul de femei, dar nici măcar una nu îi atrăsese atenţia aşa cum o făcuse această micuţă fată de la ţară. Niciuna nu îl privise cu atâta speranţă şi anticipare, cu o combinaţie de confuzie şi îndrăzneală care-i făcea capul să se învârtă. Cu siguranţă nu îl provocaseră să intre în vorbă aşa cum o făcuse ea.

Dumnezeule, îl făcuse chiar să râdă! Nu îşi putea aminti ultima oară când chiar *râsese.* Şi, deşi asta era în sine o surpriză, chiar şi mai uluitoare era uşurarea care îi umpluse pieptul în timpul celor câteva minute ce trecuseră de când îşi ridicase privirea şi o surprinsese privindu-l cu insistenţă. Pentru prima dată în ultimul an, faptul că fusese împuşcat şi urmările acestei întâmplări nu mai fuseseră pe primul loc în mintea lui.

Nu avea nicio idee de ce *ea.* Dar ştia cu siguranţă că încă nu dorea să se despartă de ea. Cu matahale de fraţi sau nu.

— Ei bine. Robert luă mâna de pe umărul lui Thomas bătându-l prieteneşte. Deşi ne bucurăm că un bărbat este interesat de Josie…

— Nu cred că îi putem îngădui să danseze cu dumneavoastră… întrerupse Quinton.

— Un bărbat căruia nu i-a fost prezentată în mod oficial, termină Robert.

Quinton aprobă din cap.

— Sigur că nu.

Ambii fraţi ignorară pumnalele reci ca gheaţa aruncate de privirea ei, iar Thomas bănuia că îşi pregătea deja răzbunarea. Cu siguranţă că Emily aşa ar fi făcut.

— Ah, dar am făcut deja prezentările, îi informă, calm, Thomas. Altfel, cum aş şti că surorii voastre, frumoasa domnişoară Josephine Carlisle, îi place să danseze, deşi prietenii ei o consideră un pic prea neîndemânatică pentru cadriluri, aşa că preferă să valseze, în ciuda numărului dureros de mic de bărbaţi din Lincolnshire care să nu o calce pe picioare?

Fraţii ei îl priviră curioşi, neştiind, cu siguranţă, cum să răspundă. Nu ştia nici Josephine, care îl privea fix, ca şi când tocmai ar fi mărturisit că furase bijuteriile Coroanei.

Dansul fusese doar o scuză pentru fraţii ei, ca să poată explica de ce o ţinea de cot, dar acum îşi dorea să facă exact asta.

— Am impresia că începe valsul nostru. Domnişoară Carlisle, îmi permiteţi?

Josie clipi, apoi încuviinţă din cap, buimacă. De parcă ştia că un refuz ar fi atras şi mai mult atenţia mulţimii curioase din jur, asupra ei înseşi.

Îi luă mâna înmănuşată şi o depuse, delicat, pe mâneca lui, aceeaşi pe care ea o stropise cu punci cu doar câteva minute în urmă când apelase la acea stratagemă, adorabilă, dar evidentă, de a-l cunoaşte.

— Domnilor, vă rog să ne scuzaţi!

În timp ce o conducea către ringul de dans, ea murmură cu voce slabă:

— Aţi fost foarte abil.

— Autoconservarea, răspunse el, cu acelaşi ton jos, în timp ce o trase în poziţie, nu se referă doar la vârfurile picioarelor.

În ciuda faptului că o enervase mai devreme, râse scurt. Sunetul catifelat, melodios, flutură în pieptul lui, uşurând şi mai mult povara veche de un an pe care o purta. Nu se putu abţine să nu-i zâmbească.

Când el o învârti, ea uită supărarea de mai devreme, şi îşi potrivi, cu graţie, ritmul cu cel al paşilor lui.

— Robert şi Quinn sunt foarte protectori cu mine, explică ea.

El aruncă o privire tăioasă către fraţii ei.

— Am observat.

— Hmm, răspunse ea cu subînţeles. Şi puteam să jur că aţi observat multe alte lucruri.

I se strânse stomacul de panică la gândul că făcea aluzie la faptul că el era mai mult decât părea; reacţia era o rămăşiţă a instinctului de supravieţuire bine ascuţit în anii în care fusese ofiţer în armată şi agent. Şi totuşi… ei bine, ea nu se înşela. Bănuia că ar fi trebuit să fie îngrijorat de faptul că era singura femeie, în afară de sora lui, care îl suspecta că ar fi avut o viaţă dublă. Cu toate astea, în realitate, era intrigat.

Ridică din umeri în timp ce o roti, iar ea îl urmă, natural, fără să greşească niciun pas.

— Oare ce vreţi să spuneţi?

— Ei, haideţi! Am stabilit deja că nu vă plac

minciunile, aşa că nu vă ascundeţi de mine, îl certă ea uşor, cu un zâmbet care nu îi era adresat lui, ci menit să-i liniştească pe fraţii ei, care dădeau târcoale pe marginea ringului de dans, ca o haită de lupi. Interesant… în mod clar, nu dorea să danseze cu el, însă îşi dorea chiar şi mai puţin ca fraţii săi să declanşeze o scenă. Niciodată până atunci nu fusese răul mai mic pentru o femeie. Mândria lui ar fi fost rănită, dacă ea nu l-ar fi fascinat atât de mult. Am impresia că ochii dumneavoastră nu ratează prea multe.

El îşi ridică uşor sprânceana.

— Este un compliment?

— V-aţi dori să fie? contracară ea fără ruşine.

„Da, foarte mult”. Nu era sigur de ce, dar, din momentul în care ochii li se întâlniseră, îşi dorise să o impresioneze. Poate din cauză că o surprinsese cercetând mulţimea ca şi el sau pentru că îi susţinuse privirea fără să clipească şi fără pic de sfială. Atâta îndrăzneală era, fără îndoială, rară, la o domnişoară.

Dar de un lucru era sigur – şi-ar fi croit el însuşi drum prin mulţime, să o întâlnească, dacă doamnele Sinclair nu l-ar fi ţinut captiv în conversaţie. În schimb, îl surprinsese ea, cu şiretlicul cu punciul vărsat.

Dacă s-ar fi aflat în Londra şi oricare dintre doamnele de acolo ar fi încercat o astfel de manevră, fie cu scopul de a se mărita cu el, fie de a se culca cu el, ar fi răspuns cu o remarcă tăioasă care ar fi făcut-o să o ia la sănătoasa. Dar Josephine Carlisle era curioasă în legătură cu el. Ceea ce-l făcea pe el curios. În legătură cu ea.

— Sunteţi o femeie neobişnuită, domnişoară Carlisle, răspunse în schimb.

— Este acesta un compliment? Îşi înclină capul într-o parte de parcă îl studia.

Schiţă o jumătate de rânjet.

— V-aţi dori să fie?

Jucându-şi rolul, ea îi aruncă un zâmbet strălucitor, cu adevărat sincer, care îi făcu inima să sară în piept.

— Iar dumneata eşti un bărbat neobişnuit, domnule… Clipi, faţa devenindu-i dintr-odată lipsită de expresie. Apoi

rosti pe nerăsuflate: Cerule, chiar nu *am* făcut cunoştinţă!

Îşi înghiţi râsul din nou.

— Matteson, îi răspunse încurajator, sperând că vor deveni familiari după această introducere. Marchiz de Chesney. Apoi îşi coborî gura aproape de urechea ei, destul de aproape încât să simtă fiorii care o cuprinseră când îi şopti: Thomas.

Se retrase la distanţa cuvenită, înainte ca fraţii ei să sară asupra lui şi să îl bată măr, dar chiar şi atunci putea încă să simtă foşnetul rochiei ei pe picioarele lui atunci când dansau împreună şi căldura degetelor ei uşor îndoite peste ale lui. Sperase că faptul de a se fi prezentat o va deschide mai mult către el; în schimb, atrase o licărire de suspiciune şi neîncredere în adâncurile de smarald ale ochilor ei.

Femeia îl nedumerea. Făcuse prima mişcare, dar acum, de câte ori o încuraja să flirteze şi să devină mai intimi, se retrăgea. Ca un mânz sperios care explora pentru prima dată grajdul, se temea tocmai de lucrul care o făcea să fie curioasă.

Îşi ridică bărbia strâmbând din nas.

— Şi ce anume aţi observat, Lord Chesney?

Zâmbi, amuzat de încăpăţânarea ei de a menţine formalitatea între ei, în acelaşi timp încântat peste poate că ea îl privise îndeajuns încât să ştie că el observa – nu doar pe ea, ci pe toţi cei din încăpere. Puţini oameni dădeau atenţie împrejurimilor aşa cum o făcea el, cu atât mai puţin doamnele din societate, iar această trăsătură i se părea fascinantă la ea.

— Ei bine, domnişoară Carlisle, şopti el cu ardoare, susţinându-i privirea, cu siguranţă că v-am observat pe dumneavoastră.

Înghiţi nervoasă în sec şi, în timp ce privea ondularea uşoară pe gâtul ei elegant, un val de plăcere îl inundă.

— Şi ce-aţi observat?

Vocea lui sună neaşteptat de răguşită, chiar propriilor sale urechi:

— Vreţi să spuneţi, în afară de cât de seducătoare

sunteţi?

Acest comentariu îi făcu obrajii să se îmbujoreze, exact aşa cum sperase el. Era încă şi mai frumoasă când roşea.

Îi urmă paşii fără efort când o învârti, fără să greşească niciun pas. Încă o dovadă a faptului că nu era nici pe departe aşa de neîndemânatică pe cât pretindea ea. Ceea ce îl făcu imediat să se întrebe ce altceva îi ascunsese în ceea ce o privea. Şi acest mister îl intrigă şi mai mult.

— Ce-aţi observat despre mine, Lord Chesney? insistă ea cu blândeţe, iar el fu lovit de o ciudată suspiciune cum că ea nu ar căuta complimente, ci, mai degrabă, că încerca să afle mai multe despre el din ceea ce el era capabil să descopere despre ea.

— Ei bine, fraţii tăi sunt întotdeauna în centrul atenţiei, dar dumneata ai prefera să nu fii. Admise sincer, coborându-şi vocea: Deşi mă bucur foarte mult că, în ciuda acestui fapt, aţi decis să vărsaţi punci pe mine.

— *Asta* era uşor de ghicit, contracară ea sceptic, dar roşeaţa i se adânci, dovadă că, în ciuda hotărârii ei de a nu lăsa să se vadă, îi plăcuse comentariul lui.

Hmm… oare cât de mult ar fi putut să o facă să roşească înainte ca fraţii ei să îl atace?

— Nu chiar atât de uşor pe cât aţi crede, mormăi el, aruncând o privire către fraţii ei, care îi urmăreau în continuare ca nişte păsări de pradă. Apoi privi în jos, la rochia ei, observând atât stilul, cât şi modul delicios în care îi învăluia curbele. Apoi am mai observat că mergeţi la Londra o dată pe an, dar niciodată pentru tot sezonul.

Asta îi atrase atenţia, iar ochii verzi i se lărgiră.

— Cum, întrebă ea într-o şoaptă uimită, îndepărtându-se de el, aţi putea să ştiţi asta?

O trase tandru mai aproape, nedorind să îi dea drumul.

— Pentru că rochia dumneavoastră era la modă sezonul trecut, explică el, deci aţi fost la Londra pentru probe, dar nu aţi stat acolo pentru întregul sezon.

— De unde ştiţi asta? şopti ea, în timp ce buzele ei roz

se deschiseră, delicat, de surpriză.

— Pentru că eram acolo, îi spuse el sincer, neputându-se abţine să nu zăbovească cu privirea pe gura ei plină. Şi mi-aş fi amintit, cu siguranţă, o femeie ca dumneavoastră.

La această confesiune neaşteptată, ea se uită la el, cu ochii la fel de întunecaţi ca marea răvăşită de furtună, iar el se simţi atras de ea. La fel cum se simţea şi ea de el. În acel moment, în ciuda faptului că se aflau în sala aglomerată de bal, ar fi vrut să o ia în braţe şi, cu neruşinare, să îi şteargă de pe buze acel zâmbet care îl tachina, care îl făcuse să îşi dorească să îi acopere gura cu a lui. Ce plăcut ar fi fost să o audă gemând, să simtă căldura acelui trup mic şi moale, strâns lipit de al lui în timp ce i-ar fi răspuns la sărut… Când îi mângâie cu degetul mare palma, ea se cutremură, iar el ştiu că şi ea îşi dorea exact acelaşi lucru.

Cu inima bubuind, şopti:

— Josephine…

— Atunci asta e tot ceea ce ştiţi despre mine? întrebă ea brusc, cuvintele ieşind într-un iureş precipitat. Nimic altceva?

— Ştiu că aş vrea să aflu mai multe. Îndrăzni să îi mângâie spinarea în cercuri mărunte, uitându-se adânc în ochii ei. Mult mai multe.

Ea greşi un pas şi s-ar fi rostogolit pe podea dacă el nu i-ar fi susţinut spatele cu braţul. În timp ce o ajută să se echilibreze, ea trase atât de adânc aer în piept încât se zgudui. De fapt, tremura *toată* acum. Ca şi cum… s-ar fi temut.

— Domnişoară Carlisle? Fu pe dată cuprins de îngrijorare când privi în jos la ea cu mâna strângând-o pe a ei. Josephine?

Ea refuză să îşi ridice privirea către el, ochii ei rămânând lipiţi de pieptul lui, cu corpul ţeapăn în braţele lui. Acea roşeaţă minunată pe care o iscase în obrajii ei dispăruse, şi faţa ei drăguţă devenise palidă.

El se încruntă, uluit. Doamne, Dumnezeule, tot ceea ce făcuse fusese să flirteze cu ea, ba chiar fusese un flirt

incredibil de temperat în comparaţie cu acele şoapte scandaloase plăcute doamnelor din Londra, la auzul cărora se puteau preface a fi scandalizate, deşi cuvintele le excitau. Ţinând cont de felul cum fraţii săi o păzeau, probabil că era încă o fată inocentă de la ţară, dar, ce naiba făcuse de îi provocase *frică?* Cu siguranţă, nimic care să o facă să tremure, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi, *la naiba,* o alunga din nou!

— Dacă am întrecut măsura… îi strânse mâna cu părere de rău. Nu am vrut să vă jignesc.

— Nu m-aţi jignit, protestă ea, dar se retrase de îndată ce valsul luă sfârşit. Se dădu un pas în spate şi făcu o reverenţă uşoară. A fost o plăcere să vă cunosc, Lord Chesney. Vă rog să mă scuzaţi, eu… dintr-odată nu mă simt bine.

Nu se simţea bine? O privi cu ochii îngustaţi. O minciună afurisită.

Dar dispăru înainte să o poată opri şi luptă împotriva impulsului de a alerga după ea în timp ce părăsea în grabă ringul de dans, îndreptându-se către fraţii săi, pierderea ei subită făcându-l să simtă deja că i se strânge pieptul, iar bezna îl apasă brusc. Se forţă să respire regulat şi adânc… şi să o lase să plece.

O văzu cum îşi duse mâna la frunte, prefăcându-se bolnavă, şi cum le explica repede fraţilor ei de ce voia să plece atât de brusc, când dansul abia începuse. În mod surprinzător, privirile pe care bărbaţii i le aruncau erau curioase, nu unele care să îl facă să se teamă pentru viaţa sa, ceea ce însemna că scuzele pe care ea le dăduse fuseseră în întregime plauzibile. Şi care nu îl acuzau. Slavă Domnului măcar pentru asta. Dar ştiind că nu dăduse vina pe el era o mică consolare pentru plecarea ei inopinată şi pentru consolarea pe care o luase cu ea. Oare ce făcuse ca să o alunge?

Unul dintre fraţi – Sebastian, cel pe care încă nu îl întâlnise – îi luă braţul şi o conduse la intrarea principală.

În timp ce ea dispărea din raza lui vizuală, o senzaţie neaşteptată de durere îi străpunse pieptul. Având nevoie de

aer, se duse afară, pe terasă, unde respiră adânc ca să se liniştească. Peste doar câteva minute, o urmări plecând, atunci când trăsura dispăru pe aleea luminată de razele lunii, ducând-o departe pe enigmatica femeie, alături de ultimul moment de tihnă din seara aceea.

Îşi trecu exasperat mâna prin păr, cu degetele deja tremurând la gândul nopţii care-l aştepta. Una pe care ştia că o va petrece fără să doarmă, mişcându-se fără astâmpăr ore întregi în camera sa, căci aceasta era singura modalitate de a scăpa de spaima care îl cuprindea când noaptea era tăcută şi nu avea nimic de făcut, în afară de a se gândi. Şi de a-şi aminti.

Răsuflând lung, se sprijini pe palme de balustrada de piatră. Cine *era* femeia asta, de avea, dintre toţi oamenii, un efect atât de liniştitor asupra lui, când nimeni altcineva nu fusese în stare să îl ajute? Pentru prima oară de când fusese împuşcat, se simţise perfect în largul său alături de cineva, în afară de Emily, Edward şi Grey.

Nu era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoştea, nici cea mai sofisticată. Şi totuşi, cu nimic altceva decât un strop de punci şi un vals, Josephine Carlisle îl înveselise mai mult decât o făcuseră Helene sau alte amante cu trupurile lor goale, mai mult decât o făcuse Emily, cu toate oalele ei de ceai. Distragerea plăcută a zâmbetelor ei şi agerimea minţii ei îl făcură să se gândească la ea, şi nu la ceea ce pierduse atunci când îl împuşcase tâlharul acela. Sau la cât de disperat era să îşi recapete vechea viaţă, indiferent de ce ar fi trebuit să facă pentru a o obţine.

Inclusiv să vâneze un tâlhar la drumul mare.

Dar investigaţia pentru Royston nu decurgea, cu siguranţă, aşa cum plănuise. Era la Blackwood de peste opt ore şi, în loc să urmeze, în mod activ, indicii, pierduse timp, încercând să impresioneze o femeie ca un căţeluş cu ochii verzi, luminoşi, doar ca să o alunge la final. Asta era neobişnuit, pentru că nu îşi putea aminti ultima oară când o femeie fugise de el. Dacă se întâmplase vreodată. Şi asta era, în mod ciudat, supărător, pentru că descoperi că dorea să o revadă. Pentru că astă-seară, pentru câteva minute

preţioase, existase doar ea. Şi pace.

Iar *acesta* era cel mai ciudat lucru dintre toate. Faptul că o fetişcană cu limba ascuţită, prea-deşteaptă-pentru-binele ei, din Lincolnshire, îl aţâţase atât de tare, încât chiar şi acum, gândindu-se la ea, aproape se excitase. Dar eliberarea pe care o căută în ea era departe de a fi doar fizică.

De ce *ea,* pentru numele lui Dumnezeu?

Nu avea idee. Dar era hotărât să afle.

Capitolul 3

Thomas îşi întoarse calul pe aleea străjuită de copaci care ducea la casa Carlisle, din Chestnut Hill, şi merse la galop mic, încet, pe sub ramurile boltite. Repetă, încă o dată, scuzele pe care le exersase toată dimineaţa – de fapt, toată noaptea – pentru ofensele pe care i le adusese din greşeală domnişoarei Josephine Carlisle în timpul valsului din seara trecută. Venise să îşi ceară iertare, dar vizita sa nu era în întregime dezinteresată. Îşi dorea să o vadă din nou şi să afle de ce naiba îl intriga atât de mult.

Nu dormise toată noaptea. Nici măcar bună dispoziţia din timpul dansului nu fusese suficientă ca scena împuşcării să nu revină iar şi iar în mintea lui, de îndată ce ajunsese în camera sa, făcându-i inima să o ia la goană şi groaza să i se strecoare în oase. Aşa că, după ore de plimbat neîntrerupt prin odaie, în zori îşi pusese şaua pe cal şi galopase, de la Blackwood Hall, sub pretextul de a investiga locurile unde se petrecuseră tâlhăriile, deşi, în realitate, avea pur şi simplu nevoie să scape de bezna sufocantă a camerei sale şi de amintirea de a fi fost ţintuit neajutorat la pat.

De îndată ce se făcuse o oră decentă şi satul se trezi, discută cu poliţistul şi află că, în ciuda a aproape două duzini de tâlhării în ultimii doi ani, nimeni nu fusese rănit, cu excepţia unor urme de la sfori, urme cu care vizitiii imobilizaţi se aleseseră încercând să se dezlege. Hoţii

cunoşteau destul de bine ţinutul, încât să oprească trăsurile fără să fie văzuţi, iar apoi să dispară fără urmă. Ceea ce însemna că erau localnici şi că, cel mai probabil, încă se aflau în zonă. Ceea ce însemna că avea o şansă de a…

Zgomote de foc de armă sparseră liniştea dimineţii.

Dumnezeule! Tresări, mâna ducându-i-se, instinctiv, într-o parte. Inima îi sări în gât şi începu să-i bată ca un baros, în coaste, în timp ce gustul metalic, familiar, al neliniştii şi fricii îi apăru imediat în gură. Strânse cu putere frâiele, dar nici această sforţare nu opri tremuratul incontrolabil care i se răspândea în braţe.

Calul o luă la goană, simţindu-i anxietatea bruscă şi o luă nervos la trap, când se apropiară de grajduri.

— Potoleşte-te, îi şopti Thomas calului, întinzând o mână tremurândă, să mângâie gâtul animalului. Totul este în regulă, calmează-te… Deşi la fel de bine putea să-şi spună şi lui însuşi.

Un rândaş tânăr îi ieşi în întâmpinare dinspre grajduri, părând la fel de puţin de deranjat de gălăgie de parcă focurile de armă la Chestnut Hill nu erau mai neobişnuite decât clopotele bisericii. Mai liniştit, Thomas trase adânc aer în piept, se îndreptă în şa şi ignoră cu succes mâncărimea care îi ardea încheieturile. Pentru moment, cel puţin.

Trăgând de marginea pălăriei în semn de bineţe, rândaşul întinse mâna să prindă calul.

— Bine aţi venit la Chestnut Hill, domnule.

Îi mulţumi mormăind şi îşi roti umerii, încercând să alunge tensiunea din muşchii încordaţi ai spatelui.

Rândaşul făcu semn din cap către spatele casei.

— Partida de tir are loc în grădini, domnule.

Asta explica focul de armă. În timp ce bubuitul pulsului scădea încet, iar respiraţia îi revenea la normal, curiozitatea începu să-şi facă apariţia. Era adevărat că se afla acolo pentru a o vizita pe Josephine, dar o partidă de tir în grădina unui conac de ţară era pur şi simplu prea neobişnuită pentru a o trece cu vederea, chiar dacă, judecând după purtarea calmă a rândaşului, focurile de

armă erau un lucru firesc acolo. Ceea ce Thomas îşi putea închipui, având în vedere cele văzute la fraţii Carlisle până atunci.

În plus, avea nevoie de timp să se adune înainte de a o aborda pe Josephine. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ea să îl vadă tremurând ca un proaspăt recrut la prima lui confruntare.

Îşi trase mănuşile de călărie, în timp ce se îndreptă cu paşi mari spre spatele frumoasei case de cărămidă roşie, urmând sunetul focurilor de armă răzleţe. Când dădu colţul casei, ezită. În faţa sa se desfăşura o partidă de tir, într-adevăr, şi părea că toţi bărbaţii prezenţi la petrecerea lui Royston se adunaseră, aşteptându-şi rândul. Ţinte sprijinite de baloturi de paie erau aşezate pe panta uşoară a unei pajişti întinse, la vreo 18 metri distanţă, cu un şir de pistoale aliniate pe o masă la capătul opus. Supraveghind competiţia, cei trei fraţi Carlisle strigau ordine şi râdeau zgomotos când ordinele lor contradictorii provocau confuzie.

— Chesney! Robert îi făcu semn către masa cu arme. M-am gândit că am putea să mai alungăm din plictiseala de la petrecerea lui Royston şi să organizăm noi înşine o partidă de tir.

— Înţeleg. Mohorât, îşi dădu seama că Josephine le spusese fraţilor săi cine era, chiar şi titlul pe care îl avea, dar cum încă nu îşi întorseseră pistoalele către el, era evident că nu le spusese varianta ei despre felul cum se întâlniseră seara trecută. Măcar ăsta era un semn bun. Femeia ştia să păstreze tăcerea.

— Mă bucur că ai venit! exclamă Sebastian. Am călărit azi-dimineaţă, după micul dejun, până la Blackwood ca să invităm pe toată lumea, dar nu te-am văzut acolo. Încărcă unul dintre pistoale şi i-l înmână lordului Gantry, care se duse să se alinieze la ţintă. Greaves a zis că plecaseşi deja.

Thomas privi fără interes cum Gantry ţinti, apăsă pe trăgaci şi rată ţinta, aproape smulgând urechea unui lacheu neatent care marca reuşitele.

— M-am trezit devreme şi am plecat să călăresc. M-am gândit să admir satul.

De fapt, era o minciună. Plecase călare, dar nu se trezise devreme, pentru că nu dormise deloc.

Quinton râse zgomotos şi îl lovi prieteneşte pe spinare.

— Şi ce ai făcut apoi, după minutul care ţi-a trebuit ca să ajungi dintr-un capăt în celălalt al satului?

— Nu e prea mare satul ăsta, explică Robert.

— Am descoperit… mormăi Thomas, în timp ce ecoul unui alt foc de armă răsună în grădină. Apoi, la fel de degajat de parcă ar fi vorbit despre vreme, adăugă: Am dat totuşi peste poliţistul local. A zis că în ultimul timp au fost ceva probleme pe aici cu un tâlhar la drumul mare.

Sebastian pufni:

— Un tâlhar nenorocit, se pare, care…

— Atacă doar de câteva ori pe an, îl întrerupse Robert.

— Nu trage niciodată cu arma, interveni Quinton.

— Şi nu fură aproape nimic care să merite să fie menţionat, adăugă Sebastian imediat, de parcă cei trei fraţi erau obişnuiţi să-şi termine propoziţiile unul altuia.

— Dar netotul nici măcar nu încearcă să sărute doamnele… continuă Robert.

— Ori să îşi vâre mâna sub fustele lor, termină Quinton.

Sebastian îi dădu uşor una peste ceafă fratelui mai tânăr.

— Ai grijă cum te porţi!

Pedepsit corespunzător şi frecându-şi scalpul, Quinton plecă să se alăture spăşit celorlalţi bărbaţi adunaţi pe poligonul improvizat.

— Totuşi, bănuiesc că ar trebui să fim recunoscători că avem chiar şi un tâlhar prostănac care să mai agite un pic lucrurile pe aici, continuă Robert.

— Islingham nu este cel mai interesant loc în care să trăieşti, explică Sebastian.

Thomas îşi plimbă privirea de la un frate la celălalt.

— Asta înseamnă că nu vă îngrijorează aceste

tâlhării?

— Islingham este în siguranţă, dacă asta vrei să întrebi, răspunse Sebastian.

— Josie călăreşte şi iese la plimbare la orice oră, adăugă Robert, şi nu a trebuit să ne facem niciodată grijă pentru ea.

Asta îl îngheţă pe Thomas şi îi captă întreaga atenţie. Deşi de ce-ar fi atât de îngrijorat pentru Josephine Carlisle, o femeie pe care nu o văzuse decât o dată şi căreia abia dacă-i vorbise – chiar şi atunci, mai mult se certaseră decât discutaseră –, nu avea nicio idee. Totuşi, în mod inexplicabil, comentariul întâmplător al lui Robert îi făcu inima să sară de îngrijorare.

— Nu singură, desigur.

— Încearcă să o opreşti. Robert făcu o grimasă de exasperare frăţească. Măcar nu iese des şi nu se avântă niciodată prea departe. Dacă nu ar fi putut să hoinărească singură din când în când, mai mult ca sigur că ar fi fugit de acasă până acum. Întotdeauna a plecat singură, încă de când… O privire severă de-a lui Sebastian îl opri brusc. Îi place să petreacă timp singură, încheie el.

Ochii lui Thomas se îngustară. Fără îndoială, se întâmplau mai multe decât dezvăluiseră cei doi.

— Îi place în special să se plimbe prin pădure şi să citească, explică Sebastian. Să culeagă flori, să ducă alimente orfanilor şi săracilor… genul ăsta de lucruri.

— Zice că îi plac liniştea şi pacea din afara casei. Eu, personal, nu înţeleg. O salvă de focuri de armă explodă dinspre oaspeţi, iar Robert ridică din umeri. Pe aici e mereu prea multă linişte pentru gustul meu.

Sebastian aprobă dând din cap.

— Dar asta este Josie. Mereu a făcut doar ce-i place.

Cum o altă salvă de focuri de armă explodă în spatele lor, Thomas se forţă să nu tresară. Trase aer în piept să se calmeze.

— Nu vă faceţi griji pentru ea?

— E în stare să-şi poarte de grijă. Nu o supără nimeni.

Nu cu acei fraţi dând târcoale, trase concluzia

Thomas, toţi trei oricând gata să sară la oricine s-ar fi uitat pieziş la ea. Dacă tâlharul era localnic – şi nu încăpea îndoială în mintea sa că aşa era –, atunci mai mult ca sigur că omul o cunoştea personal pe femeia cu ochii verzi, ca şi pe masivii şi înspăimântătorii ei fraţi mai mari. Nici măcar un răufăcător de ocazie nu ar fi fost atât de nesăbuit încât să o ameninţe pe Josephine Carlisle. Doar dacă îşi dorea să moară.

— L-a văzut vreodată cineva din familia voastră pe acest tâlhar? întrebă Thomas degajat.

Cei doi fraţi scuturară din cap la unison.

— După cum spuneam, nu se întâmplă niciodată nimic în Islingham, comentă Sebastian.

— Ne creăm propriile distracţii aici, rânji Robert. Eşti priceput cu armele, Chesney?

— Destul. Thomas ridică din umeri, încercarea sa de a afla mai multe despre jafuri luând sfârşit. Pentru moment.

— O liră runda, atunci. Câştigătorul ia tot.

Privirea lui aruncă săgeţi către bărbaţii aliniaţi la tragere.

— E cam exagerat.

Rânjetul lui Robert se lărgi.

— Asta e ceea ce face partida noastră mult mai interesantă decât orice alte activităţi de salon plictisitoare pe care le-a pregătit Royston în dimineaţa asta.

Alţi doi bărbaţi înaintară către marcaj, traseră cu pistoalele şi îşi pierdură banii.

— Vorbind despre saloane… Thomas mimă indiferenţa în timp ce alese un pistol din cele şase de pe masă şi îl cercetă. Sora voastră primeşte vizitatori în dimineaţa asta? Sau e la Blackwood cu celelalte doamne?

— E acasă. Sebastian ridică suspicios din sprânceană. Atunci, de asta ai venit aici? Să o vizitezi pe Josie?

Ascunzând orice urmă de interes faţă de sora lor, prefăcându-se că verifică arma, ridică pistolul şi, închizând ochii pe jumătate, privi dincolo de percutor, de-a lungul ţevii.

— Voiam să întreb dacă se simte mai bine în

dimineaţa asta.

— Da, e mai bine. Sebastian îşi încrucişă braţele pe pieptul lat, într-o postură care amintea foarte bine de un uriaş mercenar german. Totuşi, se părea că avea suficientă stăpânire de sine pentru a nu întreba dacă Thomas fusese cauza îmbolnăvirii subite a surorii sale. Nu ştiu dacă primeşte vizitatori.

Cu alte cuvinte, Sebastian nu ştia dacă l-ar fi primit pe *el.* Poate că fraţii Carlisle erau cu mult mai ageri la minte decât crezuse.

— Voi risca.

— Hmm.

Mârâitul pe jumătate dezaprobator, pe jumătate curios nu putu trece neobservat, în ciuda potenţialului prejudiciu fizic.

— Este vreo problemă dacă vorbesc cu sora voastră?

— Să vorbeşti cu ea, nu. Sebastian făcu o pauză cu subînţeles. Mă întreb doar ce ai de gând, în afară de a vorbi.

Măi să fie. *Asta* era reconfortant de direct, un lucru cu care Thomas nu era obişnuit când se afla printre toţi aroganţii de la Londra. Şi, cu siguranţă, nu îi învinuia pe fraţi pentru că erau protectori cu ea, deoarece şi el fusese la fel de protector cu Emily.

Totuşi, un răspuns greşit acum l-ar fi putut ucide.

— E vorba doar despre o preocupare politicoasă, te asigur.

Privirea pe care i-o aruncă Sebastian îl pironi ca pe o ţintă, dar spuse:

— Bine, pentru că ar fi păcat dacă am fi nevoiţi să te rănim, nu-i aşa, Robert?

— Al naibii de păcat! Fratele său încuviinţă solemn şi întinse mâna către unul dintre pistoale.

Thomas clipi. „Al naibii de păcat”.

— Nu aveţi de ce vă teme.

Sebastian aprobă tăios din cap.

— Atunci ţine-ţi mâinile acasă şi *nu* face nicio promisiune pe care nu eşti pregătit să o îndeplineşti.

Preţ de o clipă, cei doi bărbaţi îşi susţinură privirile, ca de la bărbat la bărbat, de la frate la frate, apoi Thomas îl asigură solemn:

— Ai cuvântul meu.

— Dacă va refuza să te primească, întoarce-te aici, exclamă Robert cu un rânjet vesel. Compania ta va fi bine-venită… la fel ca banii tăi.

Drept răspuns, Thomas se alinie, ridică repede pistolul şi lovi ţinta drept în centru. Toţi se holbară într-o tăcere mormântală.

Rânjetul lui Robert se stinse.

— Nu e nevoie să te grăbeşti să te întorci.

Thomas puse din nou pistolul pe masă şi îşi adună câştigurile, apoi se îndreptă, cu pas vioi, spre casă. Începuse să îi placă pe bărbaţii din familia Carlisle. Atunci când nu îl înspăimântau de moarte.

O pată de culoare maronie îi atrase fulgerător atenţia, destul cât să poată desluşi fustele fâlfâitoare ale unui costum de călărie ascunzându-se în interiorul clădirii de piatră.

Un rânjet mic îi curbă buzele. *Josephine.* Deci *era* mai bine în dimineaţa aceea, destul de bine încât să iasă călare. Şi, dacă nu se înşela, tocmai o surprinsese spionându-l.

Ziua se dovedea a fi foarte interesantă.

Schimbă direcţia şi se îndreptă către grajduri.

*

Josie se sprijini de uşa anexei cu harnaşamente şi îşi închise strâns ochii. Fir-ar să fie! Thomas Matteson era ultima persoană pe care dorea să o vadă azi. *Ultima* persoană.

Fusese sigură că scăpase de el seara trecută, la dans, cu tot cu ochii aceia albaştri care observau mult prea multe. Ah, şi de aproape fusese tot atât de fermecător şi de interesant pe cât îşi imaginase când îl surprinsese fixând-o cu privirea şi, preţ de câteva momente, îşi îngăduise să fantazeze că şi el ar fi putut să o găsească la fel de

atrăgătoare, că era în stare să atragă atenţia unui bărbat ca el. Dumnezeule, *dansase vals* cu ea! Şi ce vals minunat fusese!

Însă toate acele lucruri pe care le aflase despre ea – dacă ar fi continuat să stea de vorbă cu el, ar fi fost doar o problemă de timp până când el ar fi aflat adevărul.

Nu. Indiferent cât de interesant l-ar fi găsit, Thomas Matteson întruchipa necazurile pentru ea, iar cel mai bun mod de a se feri de necazuri era să stea departe de ele. Aşa că exact asta plănuia să facă. Pur şi simplu să stea departe de el. Până la urmă, Blackwood Hall era o casă mare pe o moşie întinsă şi ar fi trebuit, cu uşurinţă, să poată participa la petrecere şi totuşi să păstreze distanţa între ei, fără să îi ofenseze pe Lord şi pe Lady Royston.

Dar acum, cu el făcându-şi apariţia la ea acasă şi arătând atât elegant în hainele de călărie… cu siguranţă soarta nu putea fi atât de duşmănoasă.

Poate că nu o văzuse sau poate că *nu voia* să o vadă după felul în care îşi luase tălpăşiţa seara trecută. Poate se afla acolo doar din cauza fraţilor ei şi a idioatei ălei a de partide de tir. Poate…

— Bună ziua, Josephine.

Umerii i se lăsară. Poate soarta voia, pur şi simplu, să-i vină de hac.

Deschise ochii la sunetul vocii catifelate. Aceeaşi voce care îşi croise drum, nepoftită, în somnul ei din seara trecută şi care îi provocase asemenea vise… vai! *Obr*ajii i se înfierbântară.

— Lord Chesney.

— Thomas, o corectă el mieros.

— Lord Chesney, sublinie ea cu un zâmbet încordat, ca să înăbuşe dorinţa din interiorul ei de a răspunde cântecului de sirenă din acei ochi. Ce minunat ar fi fost să îl poată striga pe numele mic… şi astfel, ştia sigur, să se arunce de bunăvoie într-un abis al necazurilor. Nu, era mai bine să păstreze distanţa, indiferent cât de dezamăgitor ar fi fost. Fraţii mei sunt în grădină.

Aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că

sunt singuri în grajd şi că rândaşii erau ocupaţi în altă parte, îşi sprijini mâna de tocul uşii, lângă umărul ei şi se apleca spre ea, blocând-o între uşă şi corpul lui.

— De fapt, tocmai am venit de la partida de tir.

Stătea acum atât de aproape, încât îi putea simţi parfumul masculin, combinaţia aceea minunată de piele şi săpun şi, în ciuda ei înseşi, îl trase adânc în piept.

— Bine, oftă ea.

El ridică din sprânceană.

— Bine?

Doamne! Spusese asta tare? Afişând o bravadă falsă, pe care, cu siguranţă, nu o simţea, îşi ridică bărbia.

— Asta înseamnă că veţi reuşi să găsiţi drumul înapoi.

În loc să plece, aşa cum sperase ea, bărbatul acela enervant doar rânji. Acelaşi zâmbet molcom, senzual, pe care şi-l amintea atât de bine de seara trecută, îi curbă buzele care cereau să fie sărutate. Şi, exact ca seara trecută, o senzaţie de căldură se împrăştie înăuntrul ei, până în vârful degetelor de la picioare.

Se cutremură. Ah, bărbatul ăsta era periculos.

— Cred că ar trebui să vă alăturaţi celorlalţi, îl îndemnă ea cât putu de tare fără să fie nepoliticoasă.

— Nu îmi plac armele, şopti el şi îi făcu inima să o ia la goană când îşi coborî privirea asupra gurii ei. Şi, în afară de asta, am venit să te văd pe tine.

— Pe mine? În locul ciripitului la care se aşteptase, vocea ei se auzi guturală, un răguşit gâfâit care făcu ca zâmbetul lui să se lărgească. Ceea ce făcu ca inima ei să bată şi mai repede. O, nu, asta *nu* era bine!

— Ai plecat atât de repede aseară. Întinse mâna să atingă unul dintre cârlionţii lăsaţi să atârne delicat din coc, de către servitoarea ei, ca să îi încadreze faţa şi gâtul. Voiam să ştiu dacă te simţi bine.

Cu fiecare răsucire a buclei împrejurul degetului său, îşi dorea ca el să înceteze să o mai atingă în felul acela, în acelaşi timp dorindu-şi cu neruşinare ca el să îi desfacă părul şi să îşi vâre mâna în buclele ei, să le răsfire printre degete, să îi dea capul pe spate şi să o sărute… Cerule,

dăduse de necaz!

Îşi drese vocea:

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră să vă faceţi griji, Lord Chesney.

— Thomas, insistă el.

Ignoră asta, deşi, cu siguranţă, nu ar fi putut niciodată să îl ignore *pe el.* Era prea înalt, prea musculos şi mult prea masculin pentru a fi trecut cu vederea. Şi modul priceput în care flirta, făcând-o să se simtă cea mai frumoasă femeie din încăpere – înghiţi în sec. Cu greu.

— Mă simt mult mai bine astăzi, mulţumesc. Deşi se simţea febrilă, dintr-odată. Şi, în mod ciudat, suferindă.

— Îmi cer iertare dacă am depăşit limita aseară, şopti el.

Nu doar depăşise limita. Pur şi simplu o dezbrăcase de haine în mijlocul unui salon de bal aglomerat, spunându-i despre ea însăşi lucruri pe care niciun străin nu le-ar fi putut cunoaşte şi se simţise complet expusă sub acei ochi de safir, vulnerabilă şi în pericol total.

— Nu este nevoie de scuze. În timp ce îi învârtea buclele în jurul degetelor sale, un val de căldură o cutremură până într-atât, încât nu mai rezistă şi spuse cu greutate: Vă rog nu îmi mai atingeţi părul.

— Bine. El dădu drumul buclei… însă doar ca să îşi plimbe degetul pe ceafa ei.

Respiraţia i se opri în gât. Naiba să-l ia! Făcea asta doar ca să o necăjească. Şi, spre frustrarea ei, funcţiona. *Chiar* o deranja, în tot felul de moduri care o făceau să simtă furnicături până în vârful degetelor şi să se roage ca el să nu îi simtă pulsul accelerat sau să vadă focul care i se ridica în obraji.

— După cum am mai spus, nu m-am simţit bine, atâta tot. Apoi repetă într-o şoaptă jalnică, deloc convingătoare: Vă rog să nu mă mai atingeţi. Nu… Nu este deloc cuviincios.

Singurul răspuns pe care îl obţinu fu o zvâcnire amuzată a buzelor lui… şi lărgirea fără margini a modelului mângâierilor pe ceafă şi pe gâtul ei.

— Văd că şi camerista ta se simte mai bine în dimineaţa asta.

— Da, Mary e mai bi... Se opri când pricepu sensul cuvintelor lui şi începu să se panicheze. Dacă ştia ceva atât de personal despre ea, ce îl putea opri să nu îi descifreze toate secretele? Îl întrebă: Cum de ştiţi asta?

— Seara trecută coafura ta era dezordonată, dar în această dimineaţă toate buclele sunt la locul lor. Pentru a sublinia lucrul acesta, îşi trecu dosul mâinii peste obrazul ei, atingerea lui lăsându-i o roşeaţă fierbinte în urmă, pe care ea nu putea să o oprească. Minunată, chiar.

Inima îi bubui atât de tare încât bănui că el o putea auzi de la 30 de centimetri distanţă. Ştia că ar fi trebuit să îi lovească braţul, să îl împingă şi să plece. Pentru numele lui Dumnezeu, cineva ar fi putut să dea peste ei! Nu ar fi fost în stare să explice de ce îl lăsase să pună mâna pe ea. Nici ea nu ştia, în afară de faptul că o făcea să se simtă foarte bine.

Dar nu-şi putea aduna voinţa de a face vreunul din lucrurile astea. În schimb, îl lăsă să rămână periculos de aproape, îl lăsă să îşi plimbe degetele de-a lungul liniei bărbiei şi apoi să înainteze încet către buzele ei. Se înfioră.

Când îşi trecu degetul mare pe buza ei de jos, oftă şi întredeschise buzele, fără ruşine, sub mângâierea lui. Ochii lui întunecaţi se uitară într-ai ei cu atâta îndrăzneală, atât de intens, încât privirea lui îi aprinse văpăi în trup, care se învârtejiră în jos, în pântec, şi ajunseră între picioarele ei cu o durere atroce.

Vai, Cerule sfânt! Trebuia să se îndepărteze de el. *Acum.*

Aşa că îşi ridică bărbia, îl lovi peste mână şi atacă:

— Deci aseară eram dezordonată?

Ochii lui se micşorară la reacţia ei neaşteptată. Bun. Să se înfurie. Să îşi îndrepte atenţia asupra oricărui alt lucru, în afară de aflarea adevărului despre ea.

— Lord Chesney, îl certă ea, afişând toată afectarea unei guvernante. Refuz să stau aici şi să vă îngădui să mă insultaţi. Ori să îmi ruinaţi reputaţia cu îndrăzneala dum...

Cu o mişcare rapidă, îi apucă braţul şi o trase după el, în timp ce deschise cu umărul uşa anexei din spatele ei. Odată ajunşi înăuntru, îşi aplecă lacom gura peste a ei, cuprinzând-o într-un sărut fierbinte înainte ca ea să se dezmeticească şi să îl oprească. Iar atunci când el, trântind uşa cu piciorul, în spatele lor, închizându-i împreună în încăperea mică, îşi mulă gura pe a ei, ea nu mai dori ca el să se oprească.

Icnetul ei slab de surpriză deveni un geamăt de supunere sub buzele lui, când el se sprijini cu spatele de uşă şi o trase spre el, făcând-o să îşi piardă echilibrul, până când ea nu avu încotro şi îşi petrecu braţele în jurul umerilor lui, pentru a nu se prăbuşi.

— Ştii al naibii de bine că nu a fost o insultă, mârâi el smulgându-şi gura de pe a ei, pentru a-i explora linia bărbiei. Fiecare atingere a buzelor lui îi trimitea un fior fierbinte de excitare dureroasă, care fremăta prin corpul ei. La fel cum ştii că nu sunt aici ca să aflu dacă te simţi mai bine.

Incapabilă să găsească voinţa de a-l împinge, îşi lăsă capul pe spate, ca să îi îngăduie gurii lui, care căuta, acces la gâtul ei descoperit şi pentru a-l lăsa să presare sărutări fierbinţi în aceleaşi locuri unde degetele lui o chinuiseră, cu doar câteva clipe în urmă.

— Atunci… şopti răguşit. De ce sunteţi aici?

— Pentru asta. O muşcă uşor de gât. Şi pentru asta. Vârful limbii lui îi mângâie curbura urechii. Şi, mai ales, pentru asta.

Îi apăsă bărbia cu degetul mare şi îi îndepărtă buzele astfel încât, atunci când gura lui o cuprinse pe a ei, limba lui pătrunse înăuntru pentru a-i poseda complet sărutul.

Cu un scâncet pe jumătate de plăcere, pe jumătate de nevoie, îşi înfipse degetele şi mai tare în umerii lui musculoşi şi renunţă, neputincioasă, în faţa forţei şi puterii lui, căldurii ce-i pulsa, chinuitor, de-a lungul spinării. Trupul îi tremură, iar mintea i se goli, până când tot ceea ce percepu era presiunea persistentă a gurii lui, mângâierile tachinatoare ale limbii lui peste a ei. Nu fusese niciodată

sărutată în felul acesta. Dumnezeule, nici măcar nu ştiuse că un astfel de sărut era posibil!

Şi, ah, ce sărut delicios era, unul care îi dădea frisoane şi care o făcea să îşi dorească să simtă gustul lui picant.

Înăbuşind un geamăt uşor, atinse, în joacă, vârful limbii lui cu al ei. Lui i se tăie respiraţia, iar ea fu încântată de reacţia lui. Pierdută în senzaţiile ameţitoare pe care săruturile lui le revărsau în ea, se ridică pe vârfuri, curajoasă, pentru a răspunde sărutului lui, îşi trecu degetele prin moliciunea mătăsoasă a părului lui des şi îi linse, dezinhibată, gura.

— Josephine, gemu el.

Îi prinse vârful limbii între buzele lui, sugând puternic şi trăgând-o adânc în gura lui, până o lăsă fără suflu, până când degete de flăcări lichide se ridicară din vârful degetelor de la picioare şi o gâdilară în locul acela intim, dintre coapse. Iar atunci ea suspină, lung, zgomotos, fără ruşine.

Îşi desprinse gura de pe gura lui, gâfâind şi luptându-se să respire, îşi îngropă capul în pieptul lui şi opri cursa nebună pe care el i-o dăruia, înainte de a-şi pierde complet controlul în faţa lui.

În timp ce se agăţă de el, cu genunchii slăbiţi tremurând atât de tare, încât fu nevoită să se sprijine de el, pentru a nu cădea, îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi îşi odihni fruntea pe umărul lui tare. Corpul ei pulsa, fierbinte. Tremura. O durea. Şi, trădător, voia mai mult.

— Doamne, Dumnezeule, rosti el, fără a-i veni să creadă, cu gura îngropată în părul ei.

Într-adevăr, *Doamne, Dumnezeule!* Cum era posibil ca el să o facă să îşi piardă controlul şi să devină atât de nesăbuită, cu doar un sărut?

— Dar… nici măcar nu te plac, protestă ea într-o şoaptă confuză.

— Ştiu, scrâşni el cu vocea răguşită. Al naibii de curios şi pentru mine.

Mâinile lui alunecară pe spatele ei, în mângâieri

încete, blânde, ca şi când nu s-ar fi putut abţine să nu o atingă. Deşi, dacă ar fi fost să spună adevărul, nu îşi dorea ca el să se oprească. Ceea ce îl făcea chiar şi mai periculos decât şi-ar fi imaginat vreodată. Pentru că nu numai că în cele din urmă se dovedea a nu fi diferit de toţi ceilalţi bărbaţi dinaintea lui, dar avea puterea de a afla despre ea mult mai mult decât ar fi trebuit să dezvăluie.

— Dar ai un asemenea efect asupra mea, Josephine, nici nu îţi dai seama… şi nu înţeleg deloc de ce.

Mâinile lui mari îi cuprinseră fundul şi îi trase uşor şoldurile, lipind-o indecent de el. Şi, Dumnezeu să o ajute, îl lăsă să facă asta.

— Eşti o enigmă pentru mine, cu o mulţime de secrete. Şi ador o ghicitoare bună.

„Secrete”. Inima începu să-i bată incredibil de repede.

— Nu sunt… Trase adânc aer în piept când el o strânse de fund. Nu sunt o enigmă.

— Un mister, atunci. Buzele lui fierbinţi îi atinseră tâmpla. Unul care cere să fie rezolvat.

Delectându-se în mod neruşinat cu felul scandalos în care o ţinea, protestă slab:

— Nu cer nimic.

Râse răutăcios şi îi ridică faţa.

— Nu încă. Expresia lui deveni prădătoare când îşi coborî ochii spre gura ei. Dar o vei face.

Nu era nicio îndoială la ce făcea referire şi un val neaşteptat de dorinţă se învolbură atât de intens în ea, încât se adună într-o flacără arzătoare în pântecul ei şi tânjea dureros să fie ostoită.

— Sunt doar… Se înfioră când mâinile lui alunecară în sus şi în jos de fiecare parte a trupului ei, iar degetul lui mare apăsă pe fiecare coastă în parte, în timp ce înainta. O femeie obişnuită.

— A, nu, nu eşti. Îşi coborî capul pentru a o săruta, tachinând-o, în colţul gurii, scoţând vârful limbii pentru a o gusta. Nu după cum m-ai intrigat din momentul în care te-am văzut. Îi apucă uşor buza de jos între ale lui şi o supse, provocându-i un scâncet moale de plăcere. E ceva la tine,

Josephine, şopti el, fierbinte, aproape de gura ei. Ceva ce numai tu îmi faci. Şi trebuie să îmi dau seama de ce.

Ea îşi întoarse capul ca să nu îl implore să o sărute din nou aşa cum o făcuse înainte, lăsând-o fără suflare, când aţâţase flacăra aceea delicioasă care o înfierbântase al naibii de tare între picioare. Dar nu reuşi decât să îşi apropie urechea de gura lui, care îi trasă, diabolic, conturul cu limba. Se cutremură.

— Nu, *sunt* obişnuită. Îmi plac dansurile şi rochiile, să cânt la pian… îmi place să cumpăr dantelă şi să probez mănuşi şi bonete, înghiţi în sec când degetele lui se jucară cu nasturii de la gulerul ei, având, parcă, de gând să o dezbrace chiar acolo, în grajd. Îmi… îmi plac dansurile…

— Ai mai spus asta, şopti el fierbinte în urechea ei, făcând-o să se înfioare.

— Păi, din cauza ta nu pot gândi cum trebuie! mormăi ea, frustrată, şi găsind cumva puterea de a-l plesni uşor pe umăr pentru a-i atrage atenţia şi pentru a-l face să nu-i mai sărute urechea în felul acela. Era atât de scandalos de delicios, atât de periculos de aproape.

El se dădu în spate suficient cât să o poată privi de sus, iar căldura mistuitoare din ochii lui îi tăie respiraţia.

— Bine, toarse el.

Catifea. Doamne, Dumnezeule, vocea lui era de *catifea…*

I se puse un nod în stomac. Oare el îi putea simţi bubuitul inimii, vuietul sângelui prin vene? Era complet zguduită, aproape de punctul de a exploda de la o combinaţie de nervozitate, pentru că nu ştia ce să facă, şi de teamă că el îi va descoperi secretele, aşa cum susţinu se că o va face. Şi dintr-o nevoie pe care nu ştia cum să o satisfacă, nevoie care o lăsa frustrată şi în suferinţă, pentru că era sigură că el ştia.

Vai, cât de periculos era! Oare avea el idee ce senzaţii turbate stârnise în ea cu doar un sărut şi cu o mângâiere? Sau, Dumnezeu să o aibă în pază, cât de mult îi plăcuse?

Se uită în ochii lui, iar dorinţa aprinsă pe care o zări în ei… Ah, cu siguranţă că el ştia.

— *Eşti* un mister pentru mine, Josephine. Desfăcu încet primii doi nasturi ai jachetei ei. Eşti frumoasă, cu o minte ascuţită care mă face să mă întreb mereu ce vei face sau vei spune în următoarea secundă. Un alt nasture scăpă, eliberat. Deşi, dacă ar fi fost vorba doar despre asta, aş fi fost în stare să păstrez distanţa. Dar eşti mult mai mult de atât.

Degetele lui îi desfăcură uşor gulerul, iar ei i se opri respiraţia în gât. Niciun alt bărbat nu ajunsese să o descopere atât de mult…

Vârfurile degetelor lui fluturară pe gâtul ei şi îi smulseră un geamăt uşor. Îşi închise ochii pentru a lupta cu tentaţia. O rezistenţă inutilă pentru că trupul ei, în loc să îl alunge, se aplecă, trădător, către căldura lui. Mâinile ei se agăţară de umerii lui, iar inima ei, care avea să fie, cu siguranţă, rănită, bubui cu un zvâcnet fioros.

— Ceea ce înseamnă că m-ai forţat să aflu de ce tocmai tu, dintre toate femeile, Josephine, eşti cea care îmi invadează gândurile şi îmi captează complet atenţia. Aşa că îţi voi da la o parte toate straturile, unul câte unul. Îşi coborî capul pentru a-şi pune buzele pe pielea dezvelită a gâtului ei gol. Fiori îi cuprinseră braţele şi se cutremură. Până când îmi voi da seama exact ce vrăji mi-ai făcut.

Îşi muşcă buza de jos pentru a opri un scâncet.

— Lord Chesney, te rog!…

— Thomas, insistă el în timp ce îşi trecu buzele, chinuitor, pe gâtul ei. Numele meu este Thomas. Rosteşte-l!

Cu o respiraţie neregulată, se rugă să găsească, cumva, puterea de a-l face să se oprească, înainte ca el să facă tocmai ceea ce o avertizase, adică să afle exact cine era ea cu adevărat.

— Trebuie să pleci.

— Rosteşte-mi numele, Josephine. Îşi înălţă capul pentru a o privi fix în ochi, iar ei îi lipsi imediat căldura gurii lui pricepute pe corpul ei. Şi o dori din nou asupra ei.

Într-o capitulare neputincioasă, spuse în şoaptă:

— Thomas.

— Mulţumesc.

Drept răsplată, gura lui se coborî să o atingă pe a ei, vârful limbii lui trecând uşor de-a lungul buzei ei inferioare, ca şi când ar fi savurat-o. Apoi se retrase şi o privi cu mirare, ca şi când nu îi venea să creadă…

— Dumnezeule, murmură el. Ai gust de piersici.

Ea clipi, pierdută în ceaţa excitării.

— Eu… ce?

O salvă de focuri de armă erupse din grădină. Tresărind violent, o împinse, iar mâna îi zbură într-o parte.

Se clătină înapoi din cauza forţei neaşteptate cu care o împinsese şi îl fixă cu privirea. „Ce naiba…?” Uimită, îşi apăsă dosul palmei pe buze şi surprinse sălbăticia neaşteptată din ochii lui, panica subită care îl cuprinsese.

De panică, i se puse un nod în gât.

— Thomas?

Forţându-se să tragă adânc aer în plămâni, strânse ochii, ca şi cum ar fi simţit o durere fizică. Faţa lui palidă se întunecase şi bolborosi o ocară tăioasă, trecându-şi o mână tremurândă prin păr, în timp ce pe cealaltă o ţinea încă într-o parte. Întregul corp îi tremura. Violent.

— Au fost doar fraţii mei, explică ea încet, simţind nevoia de a spune ceva – orice – pentru a umple liniştea stânjenitoare dintre ei. Partida de tir, îţi aminteşti? Ai spus că ai fost acolo.

— Ştiu, rosti printre dinţi şi apoi ocărî din nou.

Ea se holbă, incapabilă să îşi domolească bubuitul înfricoşat al inimii. Reacţia lui fusese atât de neaşteptată, atât de *ciudată!* Văzuse cu ochii lui partida de tir şi ştia că vor trage cu pistoalele toată ziua. Dar reacţionase ca un om înspăimântat. Şi captiv.

— Eşti bine? Privirea ei coborî către coasta lui şi către mâna pe care el încă o ţinea acolo. Încruntându-se îngrijorată, întinse mâna către braţul lui…

— Nu! Se feri cu o privire mânioasă, apoi îşi frecă sălbatic încheieturile mâinilor, în timp ce continuă să tragă adânc aer în piept. Sunt bine, se răsti el.

În vocea lui se simţea cruzimea, iar ochii reci ca gheaţa, care, cu doar câteva momente mai înainte, o

priviseră cu dorinţă mistuitoare, fulgerau acum şi o avertizau să îl lase în pace şi să păstreze distanţa.

Deşi propria inimă o luase la goană, se forţă să respire încet şi să rămână calmă. Pentru binele lui. Dar dacă ar fi avut vreun strop de minte, ar fi luat-o la sănătoasa. Pur şi simplu, şi-ar fi ridicat fustele şi ar fi alergat către casă, fără să îi acorde vreo atenţie, gândindu-se doar la cât de departe ar fi putut să fugă de el. Era periculos, mult prea inteligent pentru binele ei şi, ah, atât de atrăgător – *totul* în legătură cu el urla înnebunitor că ar fi trebuit să îl lase în pace.

Numai că ea ştia că avea nevoie de ea.

Încet, întinse din nou mâna spre el.

De data asta, el nu o opri. Cu ochii susţinându-i calm privirea, ea îi strânse mâna, atentă să îi evite încheietura. Se apropie de el, pas cu pas, şi înlătură distanţa pe care el o pusese între ei atunci când o împinsese. Mâna ei alunecă în palma lui, degetele lor împletindu-se într-o mângâiere care era, cumva, chiar şi mai intimă decât apăsarea gurii lui pe gâtul ei, cu câteva momente în urmă. Bătaia violentă a pulsului lui curse prin el şi reverberă în interiorul ei. După câteva minute, tremurul i se domoli.

Ea ridică mâna liberă ca să îi dea la o parte de pe frunte o şuviţă de păr negru. Se ridică uşor pe vârfuri ca să îi atingă, liniştitor, buzele cu ale ei, ţinându-i tot timpul mâna, cu degetele lui strâns împletite cu ale ei.

— Thomas, şopti ea, încercând să alunge sălbăticia din el şi să îl readucă la realitate. Totul e în regulă. Suntem în siguranţă.

— Sunt bine, insistă el din nou, însă de data asta cu mult mai puţină duritate şi părând a fi mult mai aproape de bărbatul sigur pe el pe care îl întâlnise seara trecută. Acelaşi bărbat care o trăsese în anexa cu harnaşamente în dimineaţa aceasta şi o sărutase cu atâta ferocitate înainte ca focul de armă să îl tulbure. Fraţii tăi m-au speriat, atâta tot.

— Fac asta destul de des, aprobă ea încet şi, cumva, reuşi să evite ca neîncrederea în spusele lui să se vadă pe

chipul ei.

Ah, reacţia lui fusese mult mai mult decât o simplă sperietură! Se panicase. Chiar şi acum putea simţi o ezitare în el, un disconfort neliniştitor, ca şi cum nu ar fi avut încredere în el însuşi că nu va avea o nouă criză. Dar îi respectă dorinţa nerostită de a nu insista şi se retrase.

— Cine a avut ideea să le dea arme încărcate ălora trei? mormăi el.

Se linişti, ştiind în acel moment că el va fi bine.

— Ei bine, aveau de ales între pistoale sau săbii, îl informă ea, fiind în sfârşit sigură că era destul de calm încât să îşi poată elibera mâna pentru a se încheia la haină. Măcar cu pistoalele trebuie să se oprească din când în când, ca să le reîncarce.

Când îşi ridică privirea către el, părea, din nou, perfect normal, perfect relaxat. Era totuşi uimită de cât de repede îşi revenise, cum respiraţia îi era acum, din nou, calmă, ochii albaştri, limpezi, iar teama sălbatică care îl copleşise dispăruse. Era aproape ca şi cum era obişnuit să îşi ascundă panica. Ca şi cum aceste episoade îngrozitoare aveau loc atât de des, încât se obişnuise cu ele. Dar bănuia că, sub faţada aceasta calmă, era la fel de tulburat ca mai înainte, că, dacă i-ar fi atins pieptul, ar fi aflat că inima îi bătea la fel de sălbatic.

Se încruntă. El spusese că ea era un mister, dar era evident că şi el era.

— Dacă este ceva ce...

— Ar trebui să mergem, o întrerupse el şi apucă mânerul uşii din spatele lui. Şi aşa te-am ţinut aici prea mult.

Aruncând o privire peste umăr să se asigure că hainele ei de călărie erau aranjate cum trebuie, deschise uşa şi cercetă, cu precauţie, grajdul. Apoi, sigur că erau singuri, ţinu uşa deschisă şi îi făcu semn să îl urmeze afară din anexă.

— Aşteaptă aici zece minute, o sfătui, fiind din nou stăpân atât pe sine, cât şi pe situaţie, încât să pună între ei o distanţă respectabilă, în caz că cineva i-ar fi putut vedea

împreună. Apoi fă ce aveai de gând să faci înainte să te caut.

Ce avea de gând să facă înainte ca el să o caute? Clipi uluită. Asta fusese tot? Aşa avea să se termine întâlnirea din dimineaţa aceea? O sărutase atât de pasional, încât degetele de la picioare i se curbaseră, îi spusese că era frumoasă şi că era atras de ea aşa cum nu fusese atras de nicio alta – apoi se speriase, aproape îşi ieşise din minţi, până când ea îl liniştise. Şi acum el se aştepta, pur şi simplu, să îşi ia la revedere politicos şi să plece ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Gâtlejul i se strânse de umilinţă. În mod clar, el nu fusese nici pe departe la fel de afectat de îmbrăţişare, cum fusese ea. Se topise gemând în braţele lui, pentru numele lui Dumnezeu, iar el fusese deranjat mai mult de partida prostească de tir a fraţilor ei.

Ochii o usturară. Ah, se simţea atât de nesăbuită! Se dovedise a nu fi cu nimic mai bun decât ceilalţi domni care vizitaseră Blackwood Hall în trecut, acei bărbaţi care o consideraseră un flirt plăcut. Unii îndrăzniseră să presupună chiar şi mai mult.

Dar îşi dorise cu disperare ca Thomas să fie diferit, chiar dacă ştia că trebuia să îl îndepărteze înainte ca el să fi aflat mai multe despre ea, indiferent cât de minunate fuseseră săruturile şi cât de puternice braţele lui. Inima ei nesăbuită îndrăznise încă să viseze, în timp ce mintea cunoştea cruda realitate a vieţii ei.

— Ei bine. Forţă un zâmbet mic, în ciuda stânjenelii ce îi strângea pieptul. Mă bucur foarte mult că m-ai căutat astăzi.

Ochii lui licăriră cu prudenţă:

— Chiar te bucuri?

— Da. Se forţă să zâmbească mai larg, deşi, cu siguranţă, nu îi venea deloc să zâmbească. Şi acum, că ţi-ai satisfăcut curiozitatea în ceea ce mă priveşte… Făcu o pauză, pentru a nu lăsa cuvintele să se blocheze în nodul din gâtlejul ei. Nu ar trebui să-ţi mai faci griji pentru mine niciodată.

În loc să ţină cont de avertismentul ei, el îi zâmbi, cu ochii de safir strălucind ca şi cum i-ar fi aruncat o provocare, nu o insultă.

— Te înşeli, o corectă el cu o voce răguşită care se încolăci, periculoasă ca un şarpe, pe şira spinării ei. Îmi doresc foarte mult să te deranjez din nou, Josephine.

Buzele ei se depărtară într-o exclamaţie uşoară la auzul aluziei strigătoare la cer. În momentul acelei reacţii şocate, făcu jumătate de pas înspre ea înainte de a-şi da seama şi a se opri brusc. O expresie de nemulţumire profundă apăru pe chipul lui, din cauză că nu putea să o atingă din nou, de teamă să nu fie văzuţi acum, când se aflau din nou pe culoar. Dar colţurile gurii i se curbară într-un zâmbet lent, lacom.

— Şi, crede-mă, o asigură el, îndrăzneţ, cu o voce joasă, amuzată, vei şti când voi fi satisfăcut.

— Vai, şopti ea cu respiraţia tăiată, obrajii arzându-i şi creierul nesăbuit mult prea uluit pentru a putea să formuleze dojana pe care o merita.

— Mâine după-amiază, la ora două, anunţă el, încrucişându-şi braţele peste piept, ca şi când s-ar fi temut să nu lase la o parte orice urmă de decenţă şi să întindă mâna să o atingă. Vom merge cu trăsura ca să îmi arăţi satul şi peisajul. Coborî misterios vocea: Şi vom putea să ne deranjăm unul pe altul oricât de mult vom dori.

„O, nu”. Nu era deloc o idee bună. Era o idee *foarte* proastă. Dar inima ei necugetată tresăltă la auzul sugestiei, chiar dacă mintea ei ageră ştia că nu era decât un crai. Şi un mare pericol.

— Îmi pare rău, refuză ea, nevrând să recunoască în sinea ei că stomacul i se prăbuşea de dezamăgire. Şi când se gândea că, nu mai departe de seara trecută, când îl văzuse prima oară la bal, ar fi fost încântată dincolo de cuvinte, să primească o astfel de invitaţie din partea lui. Dar ajunsese deja prea aproape. Nu îşi putea permite o altă întâlnire. Mă tem că am deja alte planuri.

El ridică neîncrezător din sprâncene.

— Am... mintea ei se învârti să găsească o scuză. Am

promis că merg la orfelinat.

— Atunci voi fi mai mult decât bucuros să te însoţesc. La ora două, repetă el ferm. Să nu mă faci să te aştept.

Plimbându-şi degetele peste fusta ei când trecu pe lângă ea, se îndepărtă cu paşi mari, în timp ce Josie rămase acolo, în mijlocul grajdului, cu gura căscată în urma lui.

Îi atinsese buzele, care o furnicau încă, fierbinţi şi umede de la sărutările lui. Ah, bărbatul acesta era periculos! Imposibil de riscant pentru ea. Şi nu ar fi trebuit *niciodată* să îl şi lăsat să o sărute în felul ăla, nici să îi fi răspuns atât de înflăcărată. Cu Thomas Matteson ştia că se joacă cu focul, dar era în stare să se oprească.

Închise ochii şi se scutură. Ah, ce prostuţă fusese să îl lase să o tulbure în aşa hal! Şi mai rău, să îl lase să se apropie atât de mult. De ce reuşea bărbatul acesta să alunge orice gând raţional, de autoconservare, din mintea ei ori de câte ori îi zâmbea? Dar de data asta, vai, tăcuse mult mai mult decât să zâmbească. Şi, Doamne, Dumnezeule, îl lăsase! Îşi *dorise* ca el să o sărute, de fapt, să o atingă... fără ruşine, să îl lase să facă chiar mai mult. Nu fusese niciodată sărutată cu atâta pasiune, niciodată cu atâta dorinţă pură. Thomas o făcuse să tremure şi să vrea să fie mai aproape, atât de aproape încât să dorească să i se bage sub piele.

Oftă cât se poate de frustrată. Era un crai şi căzuse pradă farmecelor lui de parcă nu ar fi întâlnit niciun bărbat înainte. Ca şi cum nu ar fi ştiut ce ravagii puteau aduce astfel de creaturi asupra unei inimi.

Şi, pur şi simplu, *nu* îi putea îngădui să se apropie din nou atât de mult.

Capitolul 4

— Ei bine. Josie ieşi de sub şemineul din camera comună de la primul etaj al orfelinatului Buna Speranţă, unde se vârâse să arunce o privire pe horn, şi îşi şterse pe

şorţ mâinile înnegrite de funingine. Dacă *într-adevăr* a trăit o familie de lilieci aici, au părăsit locul şi s-au dus în altă parte.

— Sunteţi sigură? întrebă o voce sprinţară din spatele unui scaun cu spătar, din partea opusă a încăperii. Un creştet blond apăru grijuliu de după scaun şi se holbă cu ochii neîncrezători ai unui copil de trei ani.

— Absolut, Clara. Josie zâmbi ca să o liniştească.

Ceea ce nu păru să o liniştească deloc pe fetiţă, după felul îngrijorat în care i se încruntară sprâncenele tinere.

— Se vor întoarce?

— Îi voi spune doamnei Cooper să pună un grătar la şemineu ca să nu se poată întoarce. E bine aşa?

Clara aprobă din cap. Mulţumită că niciun liliac nu va zbura din şemineu să o atace, se apropie încet, cu una dintre păpuşile de cârpă pe care Josie le donase orfelinatului Crăciunul trecut, strânsă cu putere la piept. Cu ochii mari, deschişi larg de curiozitate, îşi înclină capul într-o parte să verifice curăţenia pe care Josie şi fetele mai mari o făceau în încăperi, cu toate ferestrele larg deschise, ca să lase să intre lumina soarelui şi aerul proaspăt al zilei blânde de toamnă, cu siguranţă, printre ultimele din an.

Clara arătă cu degetul găleţile cu apă şi periile.

— Vreau să ajut.

— Nu poate, exclamă Alice, una dintre fetiţele orfane mai mărişoare, care îşi lăsă jos peria şi se răsuci pe călcâie. E prea mică.

— Nu sunt! Un picior furios lovi podeaua.

— Ba eşti!

— Ba nu!

— Ba…

— Opriţi-vă! Doamne, parcă îi auzea pe Robert şi pe Quinn! Râzând, Josie ridică mâinile pentru a opri schimbul de cuvinte, care ştia că putea să dureze cel puţin un sfert de oră. Clara, ne poţi ajuta dacă dai fuga jos, la bucătărie, să aduci o altă găleată cu apă caldă, da? Întoarse umerii copilei către uşă şi o împinse uşurel înainte. Şterge-o!

Chicotind, Clara ţopăi sprintenă pe podea şi bălăngăni

păpuşa de cârpă, ţinând-o de unul din braţe.

Josie se întoarse la locul în care lucra înainte de întreruperea Clarei, care insistase să verifice dacă nu cumva erau lilieci în horn, apoi îşi notă mental să îl roage pe John Cooper să repare hornul, adăugând şi această reparaţie pe lista ei, deja lungă. Nu văzuse nici urmă de lilieci, însă cărămizile începuseră să se fărâmiţeze, iar mortarul dintre ele să se crape şi, cu siguranţă, trebuia reparat cât mai curând.

Îşi cufundă peria în apă, îngenunche sub fustele rochiei murdare de lucru şi frecă scândurile podelei. O privire încruntată îi umbri sprânceana mânjită de praf.

— Alice, chiar erau lilieci în şemineu?

— Da, domnişoară. Acum trei seri, unul dintre ei s-a năpustit din şemineu în încăpere, şi s-a tot învârtit, până când Benny a deschis fereastra şi noi toţi l-am alungat afară. Râse, apoi zâmbi larg. A fost foarte distractiv!

La 16 ani, cu un păr roşu, dezordonat şi cu obrajii ca merele, Alice era gălăgioasă, veselă şi destul de matură, încât să fie ca o mamă pentru copiii mai mici şi să îi protejeze cât putea de bine. Dacă nu ar fi fost orfană, ar fi fost la vârsta la care ar fi început să participe la baluri rurale şi ar fi atras atenţia multor fii de fermieri locali. Din păcate, în situaţia ei, avea noroc dacă măcar îi observa cineva prezenţa.

De vinovăţie, lui Josie i se strânse inima, aşa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la soarta orfanilor. Dacă norocul nu ar fi intervenit în viaţa ei, ar fi putut foarte bine să sfârşească la fel ca Alice, cu puţine perspective şi un viitor întunecat. Fusese *atât* de norocoasă să fie adoptată şi ferită de ororile orfelinatului şi de destinul care, cel mai probabil, ar fi aşteptat-o, ca spălătoreasă de rufe sau slujnică la bucătărie. Sau, şi mai rău, ca prostituată obligată să îşi vândă trupul pentru un colţ de pâine. Nu, cel mai probabil ar fi fost deja moartă de boală sau de foame.

În schimb, avea un cămin sigur şi cald, unde nu ducea niciodată lipsă de nimic. Pentru toate astea şi multe altele, ajunsese să-i iubească pe cei din familia Carlisle din toată

inima. Dar nu era, cu adevărat, una de-a lor, nu era carne din carnea lor şi sânge din sângele lor. Îşi amintea asta de fiecare dată când trecea pragul orfelinatului.

Chiar şi acum, după 17 ani petrecuţi împreună cu familia Carlisle, simţea uneori că viaţa ei era un vis pe care nu îl merita. Şi, în momente mai întunecate, se temea că adopţia nu fusese adevărată, o teamă iraţională că această viaţă ar fi putut să îi fie răpită în orice moment. În colţurile întunecate ale minţii ei, auzea încă şoapte de îndoială, cum că ar fi posibil ca *papa* şi *mama* să îşi dea seama că nu putea fi niciodată a lor, aşa cum ar fi o fiică adevărată, şi ar putea să o alunge. Ştia că aceste gânduri erau întru totul absurde, că nici măcar o dată părinţii ei nu arătaseră nici cel mai mic semn că nu ar dori-o, dar ea nu putuse niciodată să se dezbare complet de temeri.

Pentru că ştia că, dacă ei s-ar fi răzgândit vreodată şi ar fi alungat-o din familie, ar fi fost, cu adevărat, ca moartă.

De aceea se ocupa în continuare de orfelinat şi ar fi făcut orice – *orice* era nevoie – pentru a le face copiilor viaţa mai bună.

Alice îi zâmbi larg.

— Cred că liliacul acela micuţ era la fel de speriat de noi, pe cât eram noi de speriaţi de el.

— Sunt sigură. Se încruntă şi atacă puternic scândurile cu peria, ca şi când ar fi putut curăţa, fizic, viitorul fiecărui copil, la fel de uşor ca podelele de lemn. Dar nu am mai auzit până acum de un liliac care să iasă dintr-un şemineu în care arde focul.

— Nu era foc, domnişoară, şopti ea, mutându-se, ca să vină mai aproape de Josie, pentru ca nimeni, care s-ar fi putut afla pe scări ori pe palier, să nu poată auzi. Niciun foc nu a fost aprins în ultimul timp, nici măcar cele de sus.

Sus. Vechiul pod care fusese transformat şi unde dormeau băieţii şi fetele în odăi separate, pe paturi scurte şi înguste. Josie se asigurase că aveau destule saltele şi pături acolo, sus, pentru toţi copiii, astfel încât niciun copil să nu doarmă pe podea. Dar camerele se răceau foarte tare până în zori şi doar focurile de cărbuni, pe care doamna

Potter trebuia să le întreţină noaptea, făceau ca încăperile să nu devină insuportabil de reci.

Mâna îi încremeni pe perie. Ridică privirea, temându-se de răspuns chiar în timp ce întrebă:

— De ce nu?

— Nu mai sunt cărbuni.

Imposibil. Josie se asigurase ea însăşi, cu doar o lună în urmă, că rămâneau suficienţi bani în contul orfelinatului, pentru a cumpăra destul cărbune ca să le ajungă copiilor până la primăvară şi insistase cu hotărâre pe lângă doamna Potter – de fapt, aproape ameninţând-o pe femeie – ca acele fonduri să nu fie cheltuite pe nimic altceva. *Pe nimic altceva.* Livrarea ar fi trebuit să fie făcută cu două săptămâni în urmă, iar boxa din beci ar fi trebuit să fie plină.

— Ce s-a întâmplat?

Alice ridică din umeri, ca şi cum răspunsul era evident.

— Doamna Potter.

Aruncând un blestem tăios, Josie trânti peria în găleată cu un pleoscăit zgomotos. Furia clocoti în ea atât de incandescent, încât aproape o orbi. Doamna Potter furase din nou banii orfelinatului şi nu lăsase nimic pentru a cumpăra cărbuni pentru iarnă.

Naiba să o ia! Şi naiba să îl ia pe Royston că o angajase, fiindcă femeia făcea tot ce voia contele şi păstra tăcerea mişeleşte. Atâta timp cât făcea asta, Royston trecea cu vederea orice altceva, inclusiv faptul că fura. Inclusiv faptul că îi înfometa pe copii şi îi bătea. Şi nimic nu avea să se schimbe, atâta timp cât Royston se ocupa de orfelinat.

Josie se lăsă pe călcâie şi îşi şterse fruntea cu o mână obosită. Lacrimi neputincioase îi umpleau ochii în timp ce o amărăciune teribilă îi ardea pieptul. Royston nu avea să o concedieze niciodată pe doamna Potter, nici nu avea să înlocuiască banii furaţi. Iar Josie nu putea să meargă la părinţii şi la fraţii ei şi să le ceară să facă din nou donaţii. Deja dăduseră pentru orfani mult mai mult decât s-ar fi

aşteptat oricine, ba chiar o ajutaseră să le cumpere haine noi şi încălţări în luna mai.

Nu. Trebuia să facă rost singură de bani, din nou. Şi să găsească o cale de a cumpăra şi livra o tonă de cărbune înainte de prima ninsoare.

Îşi împreună mâinile tremurânde în poală şi umerii ei plăpânzi se gârboviră sub greutatea enormei responsabilităţi. Clipi pentru a alunga lacrimile fierbinţi, de frustrare şi de oboseală. Doamne, Dumnezeule, nu avea să se termine niciodată?

Alice se încruntă la ea.

— Sunteţi bine, domnişoară?

Josie expiră adânc şi aprobă, hotărâtă, din cap.

— Voi găsi o cale de a înlocui cărbunele.

— Cum?

Într-adevăr, *cum?*

— Nu îţi face griji. Zâmbi forţat pentru a o linişti pe fată şi ca să ascundă nesiguranţa care o rodea. Mă voi gândi eu la ceva.

Din stradă se auzi gălăgie. Zgomotul unor paşi alergând era însoţit de trântitul ocazional al unor uşi şi de ecoul unor copite de cai pe caldarâm. Un fluierat strident sparse liniştea după-amiezii.

— Ce naiba…? mormăi Josie, trecându-şi mâna peste ochi şi ridicându-se în picioare.

— Domnişoară Josephine Carlisle!

Îngheţă, iar firişoarele de păr de pe braţe i se zburliră. Cunoştea acea voce, felul plăcut în care o scălda, ca o ploaie caldă de vară, felul în care îi făcea inima să bubuie şi stomacul să i se umple de fluturaşi…

Thomas Matteson.

— Domnişoară Carlisle! strigă el din nou, iar Josie se îngrozi.

Al naibii bărbat! Avea să atragă atenţia întregului sat asupra lor, dacă o ţinea tot aşa. Probabil că o ştia şi el şi, pur şi simplu, nu îi păsa. Sau, mai degrabă, ştia că ea nu îl putea lăsa să continue şi că se va simţi obligată să îi răspundă, doar ca să îl facă să tacă. Să îl ia naiba!

Alice alergă la fereastra deschisă şi se uită cu atenţie jos, în stradă. Ochii i se lărgiră şi îi făcu cu mâna lui Josie, plină de entuziasm.

— Vai, domnişoară! Trebuie să vedeţi asta!

Neştiind dacă să fie curioasă sau îngrozită, Josie se îndreptă tulburată spre fereastră, se apleacă peste pervaz şi se uită în jos – fix în ochii de safir ai marchizului de Chesney, care se afla dedesubt, în stradă.

Un rânjet lent se întinse pe faţa lui frumoasă.

— Domnişoară Carlisle, iată-te! strigă el ridicându-se pe bancheta unui faeton cu oiştea înaltă şi ţinând frâiele înfăşurate pe o mână. Ca frumoasa Julieta la fereastra balconului ei.

— Încetează! şuieră ea, cu faţa roşie ca focul, căci un grup de săteni se adunaseră în jurul lui şi se zgâiau la spectacolul ciudat pe care îl dădeau gentlemanul acela aranjat şi femeia acoperită de praf.

Dumnezeule, ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să provoace o scenă!

Calm, îşi scoase pălăria.

— Am venit să vă iau la plimbare.

Temându-se că avea să vină la Chestnut Hill după cum promisese, fugise de dimineaţă, devreme, ca să nu fie acolo când sosea. Sperase că, dacă nu o va găsi, avea să înţeleagă că nu voia să aibă nimic de a face cu el.

Se strâmbă. Se pare că nu înţelesese.

— Ţi-am spus. Îl săgetă revoltată cu privirea. Am alte planuri.

— Dar planurile pe care le am eu, pentru noi doi, sunt mult mai interesante, o asigură el.

Câţiva bărbaţi râseră auzind aluzia, iar ea se înroşi şi mai tare. Bărbatul acesta enervant nu avea nici urmă de decenţă?

— Sunt ocupată *aici!*

— Atunci aştept până termini. Întorcându-i spatele, diavolul încăpăţânat se aşeză şi îşi rezemă cizmele pe suportul pentru picioare, în mod clar, pregătindu-se pentru o aşteptare îndelungată. Dar mă gândeam că fetelor şi

băieţilor le-ar plăcea bunătăţile pe care le-am adus pentru ei.

— Bunătăţi? ciripi Alice şi se apleacă şi mai mult peste fereastră.

Josie apucă rochia fetei şi o trase înapoi, în încăpere.

— Lord Chesney, nu poţi…

Prea târziu. Copiii îi auziră vorbele şi năvăliră afară din clădire, pe stradă, ca să se îngrămădească în jurul faetonului şi a bărbatului a cărui expresie se transformase într-una de triumf. *Ştia* că el câştigase, naiba să-l ia!

— Ah, pleacă odată! strigă ea exasperată.

— Coboară şi o să plec, o provocă el mieros.

Neavând de ales – doar dacă nu cumva voia să dea un spectacol pe High Street pentru tot restul după-amiezii şi să dezamăgească un întreg orfelinat – se răsuci pe călcâie şi plecă de la fereastră.

— Bine! se răsti ea.

Cât tupeu avea să apară acolo! Şi, mai rău, să creeze o scenă care avea să dea satului subiect de bârfă săptămâni la rând, când ea îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă încercând să nu atragă atenţia asupra ei. La ce bun, când bărbatul acesta era decis să o atragă asupra ei.

Deşi, dacă era să fie sinceră, o parte din ea găsea interesul lui flatant. Niciun alt domn nu o curtase vreodată cu atâta hotărâre, nu după ce îl potolise, aşa cum făcuse şi cu el de când se cunoscuseră, şi de ce el, dintre toţi oamenii – un marchiz, pentru numele lui Dumnezeu! – era acela care o făcea, o nedumerea din cale-afară. Chiar dacă era conştientă că atenţiile lui aveau să se dovedească la fel de trecătoare ca şi ale altor oaspeţi de la Blackwood Hall, o speranţă nebună îi provoca fluturi în stomac. Nu se putea opri. Era încă la fel de atrasă de el, cum fusese din primul moment în care îl zărise, şi cât era de minunat să viseze cu ochii deschişi că interesul lui ar fi putut fi mai mult decât o distracţie trecătoare pentru un crai, la o petrecere plictisitoare.

Dar trebuia să stea departe de el. Mai ales dacă avea

de gând să continue să atragă atenţia asupra ei. Nu putea să îngăduie *asta,* cu sau fără frumosul marchiz.

Tropăi până jos şi ieşi pe uşa principală, cu restul copiilor îngrămădindu-se în urma ei. Ochii lor se măriră când văzură perechea de cai şi elegantul faeton de curse pe care Thomas îl împrumutase din grajdurile lui Royston, în timp ce ochii lui Josie se îngustară la bărbatul cocoţat în el.

— Aţi spus bunătăţi, domnule. Jasper, unul dintre băieţii mai mari, ieşi din grupul de copii. Ce fel de bunătăţi?

Thomas făcu semn cu degetul către spatele faetonului.

— Desfă coşul acela, din spate, şi vei afla.

Jasper şi Benny se grăbiră să înainteze în timp ce un murmur entuziasmat creştea în rândul grupului de copii. Primeau rar bunătăţi, iar felul în care le erau livrate de data asta făcea ca evenimentul să semene cu dimineaţa din ziua de Crăciun. Deşi un sentiment de entuziasm lua naştere în propriul piept, ceea ce, probabil, nu avea nicio legătură cu acel coş, ci cu bărbatul arătos care îl adusese, Josie se încruntă iritată cum băieţii dau jos coşul, care era aproape la fel de mare ca micuţa Clara, care arunca priviri jucăuşe către Thomas, din spatele fustei lui Josie.

Jasper ridică repede capacul şi exclamaţii de „ah!” şi „o!” se auziră de la copiii îngrămădiţi în jurul lui.

Josephine se uită peste capetele lor şi observă ochii albaştri ai lui Thomas privind-o.

— Ce le-ai adus?

— Am cerut bucătăresei de la Blackwood să pregătească un coş cu plăcinte cu carne şi biscuiţi cu lămâie, explică el, cu privirea ţintuită în ochii ei. Ştiam că nu o să le refuzi o astfel de surpriză.

— Şantaj, Lord Chesney? îl dojeni ea, deşi îi admira vicleşugul. Era exact ceea ce ar fi făcut şi ea. Te-ai coborî într-atât, încât să te dai bine pe lângă copii, ca să mă obligi să fac ceea ce vrei?

— Desigur. Strunind caii opriţi cu frâiele într-o mână, întinse cealaltă mână către ea. Aşa că te rog să îmi

mulţumeşti pentru bunătate arătându-mi peisajele.

Prinse licărirea din ochii lui şi ştiu că o provoca. La fel cum ştia că fusese prinsă în capcană. Nu putea fi atât de nepoliticoasă încât să îi refuze invitaţia în faţa mulţimii de săteni curioşi, mai ales că le adusese copiilor un dar cu adevărat minunat.

Dar, în acelaşi timp, refuză să se lase prinsă. În schimb, îi aruncă un zâmbet greţos de dulce.

— Am muncit înăuntru. Mă tem că sunt prea ciufulită şi plină de praf.

— Eu cred că arăţi minunat.

O căldură o învălui, ca lumina dimineţii, iar inima îi tresăltă. Chiar o credea drăguţă?

Dar avea timp să se gândească la asta mai târziu, atunci când nu se va fi zgâit la ea jumătate din sat, aşteptând un răspuns din partea ei.

— Din nefericire, camerista mea nu e cu mine şi nu văd niciun rândaş care să ne însoţească.

— Vă însoţesc eu, se oferi Alice.

Josie îi făcu fetei semn cu piciorul, să tacă.

— Fără o însoţitoare *potrivită,* continuă ea, aruncându-i o privire încruntată lui Alice ca să îi închidă gura, nu pot pleca nicăieri.

Auzind asta, unii localnici râseră amuzaţi, iar alţii dădură din cap aprobator. Dar refuzul ei ferm, motivat de bunele maniere, fu îndeajuns pentru a împrăştia mulţimea, când nu mai rămăsese nimic interesant de văzut pe stradă, cu atât mai mult cu cât o cunoşteau destul de bine, încât să ştie că nu va ceda. Şi mai ales acum, când copiii fugiseră cu plăcintele cu carne şi biscuiţii cu lămâie în orfelinat, cu tot cu coş.

— Dar poţi. Se aplecă şi-şi aduse ochii la acelaşi nivel cu ai ei. Tocmai de aceea i-am cerut lui Royston să îmi împrumute faetonul.

Ea clipi, neînţelegând absolut deloc. Ce avea a face un faeton cu lipsa unei însoţitoare?

— Chiar nu ştii? şopti el surprins. Cu siguranţă că ai avut peţitori care te-au scos cu trăsura…

— Lord Chesney, îl întrerupse ea iritată şi ridică o mână să îl oprească. Foştii peţitori – sau, mai degrabă, lipsa lor – nu aveau nimic de-a face cu actuala ei nelinişte. Era *acest* bărbat, cu farmecul şi săruturile lui, care o topeau, şi cu hotărârea de a-i descoperi secretele, care o făcea să tremure în încălţări şi să se înfioare. Nu am timp pentru jocurile tale.

— Nu mă joc, sunt serios. Se aplecă mai mult, ca să-i explice: Cel care conduce un faeton nu îşi poate lua mâinile de pe hăţuri, deci eşti în perfectă siguranţă chiar şi fără însoţitoare. Domnii londonezi conduc adesea faetoane pentru a putea fi singuri cu doamnele lor.

Inima îi sări din piept.

— Tu… îşi coborî vocea la o şoaptă liniştită, pe care nu putea să o audă nimeni altcineva. Vrei să petreci timp singur… cu mine?

— Foarte mult. Apoi ochii lui se umplură de o ardoare care o făcură să simtă cum i se strânge inima. Petrece-ţi după-amiaza cu mine, Josephine. Te rog!

Şi ea îşi dorea. Chiar şi acum degetele de la picioare i se curbau la gândul tentant de a fi singură cu el. Poate că ar fi sărutat-o din nou, cu nevoia aceea ameţitoare, delicioasă, care o ţinuse trează toată noaptea trecută şi care îi făcuse stomacul să facă tumbe ori de câte ori se gândea la cât de bine se simţise în braţele lui. Şi se gândea aproape tot timpul. Pentru că *fusese* bine. Atât de bine!

Dar ştia mai bine de atât. *Nu* cu acest bărbat, indiferent cât era de tentant.

Aşa că, în ciuda felului în care arăta, plină de praf, strâmbă din nas cu toată aroganţa de care era în stare, pentru a-l alunga.

— Nu suntem în Londra, milord.

— Nu, nu suntem, încuviinţă el. Dar avem un faeton. Fluieră. Băieţi!

Fără niciun avertisment, trei perechi de mâini îi înconjurară talia şi o ridicară. Scoase un strigăt de surpriză către Jasper şi cei doi băieţi din spatele ei, apoi Thomas o luă de braţ şi o trase, ridicând-o până o aşeză pe banchetă,

lângă el.

În momentul în care fundul ei atinse bancheta, Thomas scutură hamurile şi echipajul o porni de-a lungul străzii. El aruncă trei monede în spate, către băieţi, care probabil fuseseră complici de la început, apoi se întoarse cu faţa, apucă cu ambele mâini hăţurile pentru a controla caii şi îi mână la trap rapid.

— Ce faceţi? clocoti ea. Mâinile ei apucară cu putere bancheta de sub ea în timp ce se aşeza mai bine pe perna de piele, neavând de ales decât să se ţină cât putea de strâns ca să nu cadă.

— Am crezut că e destul de evident. Priceput, îndemnă caii la pas lin, rapid şi rânji. Te-am răpit.

Privi în jos, la roţile care se învârteau şi la pământul care accelera sub ei, în timp ce alergau dinspre sat către râu şi către ogoarele de pe partea cealaltă. O, cu siguranţă, fusese răpită! Şi fără să poată scăpa, nu fără să-şi rupă gâtul.

— Opreşte în clipa asta! porunci ea, cu aceeaşi voce dezaprobatoare pe care o folosea când copiii nu se purtau cum trebuie. Nu ai permisiunea tatălui meu de a mă scoate la plimbare.

El îi aruncă o privire amuzată şi ridică din sprâncene. Ca şi cum spusese cel mai absurd lucru din lume.

— Chiar vrei să îi explic tatălui tău cum ne-am cunoscut şi ce făceam când te-am rugat să ieşim la plimbare cu trăsura?

Închise gura, iar căldura unei noi îmbujorări i se răspândi pe faţă. Naiba să îl ia că folosea buna-cuviinţă împotriva ei! Oftă adânc, ştiind că fusese învinsă şi îl săgetă cu privirea ei cea mai ucigătoare.

— Faci des genul acesta de lucruri?

— Să scot doamne la plimbare?

Se referise la răpire. Dar acum, când el pusese întrebarea cu voce tare, descoperi că era curioasă, în mod ciudat şi fără niciun motiv întemeiat, tocmai de acest aspect. Avea să se dovedească a fi exact la fel ca toţi ceilalţi domni de dinaintea lui – interesat de ea doar atâta

timp cât era nevoie ca să se distreze, uitând-o de îndată ce petrecerea avea să ia sfârşit.

Totuşi, dacă tot întrebase…

— Da, o faci des?

El ridică din umeri.

— Ocazional.

Nu era pregătită pentru ghimpele de gelozie din pieptul ei, apărut la auzul acelui singur cuvânt, nici pentru furnicătura care pulsă prin ea şi care se opri, neruşinat, între picioarele ei, atunci când el spuse tărăgănat:

— Dar niciodată cu o femeie atât de interesantă ca tine, Josephine.

Nu avu timp să reflecteze asupra înţelesului spuselor lui, pentru că el, cu o smucitură din hăţuri, îndemnă caii la galop mic, lent, când depăşiră marginea satului, unde locul pietrişului fusese luat de praf, iar drumul cotea către râu. Se aşeză mai bine pe banchetă, cu o mână ţinându-se de marginea scaunului, iar cu cealaltă agăţându-se strâns de braţul lui, neavând altceva de care să se ţină.

Se uită în jos la Josephine, măsurând-o din ochi. Obrajii ei se încinseră sub privirea lui pătrunzătoare. Ştia că arăta înfiorător şi, cocoţată lângă el, pe banchetă, nu avea unde să se ascundă de acei ochi de safir care vedeau prea multe. Pulsul i se acceleră, pe de o parte, din cauza bruştei nervozităţi pe care el o stârnise în ea şi, pe de alta, din cauză că se simţea prinsă în capcană. Şi era disperată să găsească o cale de scăpare.

Se îndepărtă de el.

— De ce faci asta? întrebă ea fără ocolişuri. Ce ai putea dori de la mine?

El încetini faetonul, în cele din urmă făcând caii să meargă la pas atunci când ieşiră de pe drumul principal şi intrară pe un drum de ţară care se îndrepta către ogoare, ascuns de un gard viu înalt. Se întoarse cu faţa spre ea, caii nemaiavând nevoie de toată atenţia lui.

Ceea ce însemna că putea să îi acorde ei mai multă atenţie.

— Ţi-am spus că…

— Da, că sunt un mister ce trebuie rezolvat, aruncă ea. Ceea ce era *exact* lucrul de care se temea, motivul pentru care încerca atât de mult să îi abată atenţia de la ea. Pentru că se apropia prea mult, cu o curiozitate care nu putea duce la nimic bun. Şi totuşi, de câte ori încerca să îl alunge, părea că îi stârneşte şi mai mult interesul. Iar asta trebuia să înceteze*. În momentul acela.* Şi, după cum ţi-am mai spus, nu este nimic de rezolvat.

— Minţi, o acuză el pe un ton indiferent.

Îndrăzneala lui o uimi.

— Sincer, Lord Chesney, mă faci să…

— Thomas, o corectă el.

Cu un oftat exasperat şi refuzând să îi spună pe numele de botez, începu din nou:

— Faci imposibilă purtarea unei conversaţii cuviincioase. Doamnelor nu le place să fie numite mincinoase.

— Atunci doamnele nu ar trebui să mintă, o admonestă el uşor. Tu *eşti* un mister, Josephine. Nu semeni cu niciuna din femeile pe care le-am întâlnit vreodată.

Inima îi tresăltă auzind declaraţia. În mod clar, o minciună, complimentul era, evident, făcut cu gândul de a o înmuia şi a-i înlesni lui vânătoarea, şi cu toate astea, cuvintele lui o încălzeau de parcă ar fi declarat-o cea mai frumoasă femeie din lume. Şi, vai, ce căldură periculoasă era!

Hotărâtă să reziste farmecelor lui, pufni ca şi cum ar fi fost jignită de compliment.

— Nu sunt specială.

— Ba da, eşti, şopti el, iar vocea lui adâncă o înconjură ca nişte degete mângâietoare. Poţi să negi cât vrei, dar e ceva diferit la tine. Şi trebuie să descopăr despre ce este vorba.

Înghiţi în sec nervoasă. Secretul ei era încă în siguranţă, deşi nu era complet sigură că şi *ea* era. Nu, având în vedere felul în care continua să o privească de parcă ar fi vrut să se înfrupte din ea.

Şi, cu siguranţă, nu cu dorinţa inexplicabilă care se

furişa în interiorul ei, de a-l lăsa să facă asta.

Totuşi, suspiciunea pulsa în ea.

— De ce? întrebă ea, dar, la naiba, cuvintele îi ieşiră gutural, ca un tors de pisică.

El ezită şi privi într-o parte.

— Ieri-dimineaţă, când eram în grajd… Privirea îi rămase aţintită pe urechile cailor din faţa lui. Cum de ai ştiut să mă linişteşti în felul acela?

Ea clipi. „Acela” era marele secret pe care el voia să îl afle de la ea? Ei bine, nu era deloc la ce se aştepta. Dar nici nu ştia ce să răspundă. Îşi muşcă buza. Ce ar fi putut spune? Că ştia cum să îl liniştească pentru că îi alinase pe orfani atunci când trecuseră prin bătăi crunte, zile îngheţate fără mâncare şi fără pături ori prin nopţi în care fuseseră încuiaţi în pivniţă cu şobolanii? Dar nu îi putea spune cum fusese viaţa ei înainte de a-i întâlni pe cei din familia Carlisle, pentru că atunci i-ar fi fost cu adevărat milă de ea. Şi nu s-ar mai fi uitat niciodată la ea cu ochii aceia înflăcăraţi, ca şi cum era o femeie pe care un bărbat ca el ar dori-o cu adevărat.

Nu avea niciun viitor împreună cu el; nu era nici naivă, nici îndeajuns de nesăbuită încât să aştepte mai mult de la el. Dar nu era pregătită nici să renunţe încă la orice speranţă şi să pună capăt fanteziei înainte să fie nevoită să o facă.

Fixându-şi privirea asupra mâinilor pe care le ţinea în poală, ridică din umeri şi rosti:

— De ce are importanţă?

— Pentru că uneori, admise el cu o urmă de stânjeneală în voce, sunt cuprins de spaimă. Un zgomot puternic sau o mişcare bruscă şi devin… neliniştit.

„Neliniştit?” Ceea ce văzuse ieri nu fusese nelinişte, ci un atac de panică în toată regula, şi era clar, după cât de repede îşi revenise, că nu era o surpriză pentru el. Ceea ce însemna că atacurile aveau loc des.

Se pare că Thomas Matteson îşi apăra propriile secrete.

— Când sunt lângă tine, Josephine, nu e nicio… Se

opri, cenzurând orice mărturisire liniştită pe care ar fi vrut să o facă. În schimb, continuă spunând: Nimeni nu a reuşit să mă ajute aşa înainte. Am nevoie să aflu ce-ai făcut, cum ai ştiut ce să faci. Făcu o pauză. Trebuie să ştiu de ce tu.

El avea nevoie să ştie, la fel cum ea avea nevoie să păstreze secretul. Totuşi, preţ de o clipă, se gândi să mărturisească totul, să-şi găsească, în sfârşit, alinarea, împărtăşind cu cineva acea parte din viaţa ei care o separa atât de mult de oamenii pe care îi iubea. Chiar şi de familia ei.

Nu. Nimic bun nu avea să iasă din asta. Trebuia să îl convingă să o lase în pace înainte de a-i descoperi toate secretele. Şi nu exista niciun alt mod de a o face, în afară de a i-l destăinui pe cel mai dureros dintre ele.

Ignorând durerea ascuţită provocată deopotrivă de groază şi de panică, trase adânc aer în piept şi spuse uşor:

— În seara aceea, la dans, i-ai cunoscut pe fraţii mei. Ignoră strângerea de inimă pe care o simţea în timp ce mărturisea: Dar nu sunt fraţii mei adevăraţi.

— A, fraţi vitregi. El dădu din cap înţelegător. Ceea ce explică de ce nu semeni deloc cu…

— Am fost adoptată.

*

Thomas trase brusc de frâie, iar caii se cabrară şi se opriră. Se întoarse pe banchetă şi se holbă surprins la ea. *Adoptată*? Ştia că are secrete, dar, Doamne, Dumnezeule, nu se aşteptase la asta.

Mijindu-şi ochii, studie fiecare părticică din ea, de la ochii verzi ca marea până la praful de pe fruntea ei. Din momentul în care îşi iţise capul pe fereastra orfelinatului să îl privească, văzuse o sută de emoţii diferite străbătându-i chipul frumos, dar întotdeauna clipele în care lăsa garda jos erau efemere, ca şi cum un voal îi acoperise trăsăturile.

Dar expresia de acum… ei bine, aceasta era de o vulnerabilitate pur feminină şi îl lăsă fără suflu.

Se uita în jos, la mâinile ei, ca şi când nu ar fi fost în

stare să îl privească, de teamă că el s-ar fi holbat la ea, şocat. Sau, şi mai rău, cu milă.

— Mama îşi mai dorea un copil – o fetiţă –, dar avusese complicaţii cu Quinn, iar doctorii au sfătuit-o să nu mai rămână însărcinată. Aşa că m-au adoptat pe mine. Privirea îi rămăsese aţintită pe degetele care trăgeau, nervoase, de fustă. Aveam şase ani şi eram o pacoste, cu adevărat cel mai de neconceput copil pentru a deveni fiica unui baron. Dar voiau o fiică care să le poată ţine piept băieţilor şi m-au crescut ca şi când aş fi fost fiica lor naturală.

— Eşti foarte norocoasă, murmură el, neştiind ce altceva să spună.

Dar un zâmbet trist, autoironic apăru pe buzele ei.

— Bănuiesc că da.

Cu siguranţă nu era răspunsul la care se aştepta el.

— Josephine, dacă eu…

— Acum, că ştii cine sunt cu adevărat, îl întrerupse ea, îndreptându-şi spatele când se ridică de pe banchetă, lângă el, sunt sigură că vei dori să îţi ceri scuze pentru că m-ai sărutat ieri în grajd şi că m-ai adus înapoi de la orfelinat.

— Pentru nimic în lume, şopti el, lăsându-şi ochii să lunece, ademenitor, pe cele două umflături ale sânilor abia vizibili deasupra răscroielii gulerului dantelat. I se păru că tremură. Felul în care arăţi şi gustul tău, ceea ce îmi faci…

Auzind asta, ea înghiţi nervos în sec, iar unduirea uşoară a gâtlejului ei îi făcu stomacul să se încleşteze atât de tare, încât se opri brusc din vorbit. Pe toţi dracii, femeia asta era un leac otrăvit.

Se foi un pic pe bancheta îngustă, pentru a-şi lipi coapsele de ale ei şi nu mai încăpea îndoială că tremura. O femeie atât de puternică, de încrezătoare şi totuşi atât de vulnerabilă, de inconştientă de efectul pe care îl avea asupra lui. Clocoti în el frustrarea că nu putea să o ia în braţe să o sărute din nou, doar pentru a-i demonstra, chiar în acea clipă, cât de potrivit fusese faptul că o sărutase. Acelaşi faeton care le îngăduia să fie singuri, fără însoţitori,

îi împiedica, de asemenea, să se bucure de plăcerile celor neînsoţiţi. Şi singuri.

— Ţi-a plăcut, Josephine? întrebă el, cu blândeţe, nevrând să o sperie cu dorinţa lui arzătoare de a-i auzi răspunsul.

Mâinile ei se încordară pe materialul fustei, ca şi când ar fi luptat împotriva impulsului de a-l plesni sau de a-l trage mai aproape. Şi micuţa pacoste ar fi putut lua în calcul oricare din cele două posibilităţi. Dar el ştia ce îşi dorea de la ea, deşi se temea că ea nu îşi dorea acelaşi lucru. Dumnezeule! Nu i se întâmplase niciodată să nu ştie dacă o femeie îl dorea sau nu. De obicei, săruturile lui le făceau pe femei să cerşească să fie duse în patul lui, dar, la o adică, Josephine Carlisle nu era o femeie obişnuită. Era o făptură interesantă, ageră şi independentă, aşa cum nu mai întâlnise până atunci. Una care îl făcea să se simtă reîntregit atunci când era cu ea. Şi nu era încă pregătit să renunţe la acea senzaţie.

Când ea nu răspunse, el insistă.

— Ei bine, *mie* cu siguranţă mi-a plăcut să te sărut. Îşi frecă uşor piciorul de al ei, pielea cizmei lui alunecând pe ciorapul ei moale de sub tivul rochiei. Excitarea ce înflorea o făcu să tremure, iar buzele ei senzuale se întredeschiseră delicat, ceea ce făcu ca inima lui să bubuie cu putere în piept. Spune-mi că şi ţie ţi-a plăcut, o îndemnă el cu tandreţe, rugându-se ca ea să nu audă disperarea din vocea lui. Haide, Jo! Nu mă face să mă simt ca un ticălos pentru că te doresc.

Ochii ei se lărgiră când îi întâlniră pe ai lui, iar apele verzi din adâncul lor deveniră întunecate şi tulburi. Şopti, nevenindu-i să creadă:

— Tu m-ai *dorit?*

Căldura neintenţionată din cuvintele ei se revărsă în jos până în vârful mădularului şi i-l întări instantaneu. Cerule! Slavă Domnului că şedea, altfel ea ar fi putut vedea foarte clar cât de mult o dorea.

— Încă te doresc, răspunse el, cu aceeaşi căldură în voce.

Ea continua să îl privească, cu aceeaşi expresie de neîncredere derutată, dar era acolo şi dorinţă pentru el. Pieptul i se strânse, ca unui băietan necopt care se afla singur cu prima lui femeie.

— Dar tu ce îţi doreşti de la mine, Josephine?

În acea clipă, i-ar fi dat tot ce ar fi cerut, doar ca să rămână cu el, ţinând bezna la distanţă şi făcându-l să se simtă din nou viu. Şi dacă ar fi îndrăznit să-i spună că şi ea îl dorea la fel de mult…

O seriozitate sumbră îi întunecă faţa frumoasă şi şopti atât de încet, încât el abia o auzi:

— Cărbune.

— Poftim? Nu se putea să fi auzit bine… „cărbune”?

În loc să repete cuvintele, se holbă curioasă la el, cu capul aplecat uşor într-o parte, în timp ce îl studia.

— Nu te deranjează că sunt orfană? Neîncrederea îi inundă vocea blândă. Nu te face să doreşti să dai fuga înapoi, la orfelinat, să mă duci înapoi?

— Absolut deloc. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie că era adoptată. Cel mai bun prieten al lui şi în acelaşi timp cumnat fusese orfan, iar el îl iubea pe Nathaniel Grey ca pe un frate adevărat şi nu avea o impresie proastă despre el pentru asta. De fapt, îl admira pentru că supravieţuise acelei copilării oribile şi că se întreţinuse singur, devenind unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Anglia.

Dar expresia suspicioasă de pe chipul ei îi spunea că nu îl credea. Nu conta, atâta timp cât îl îngăduia în preajma ei. Atâta timp cât putea să îşi dea seama care era acel lucru pe care ea îl avea şi care o făcea capabilă să îi ofere linişte, aşa cum nu mai avusese de când fusese împuşcat, ca să poată lua cu sine acea linişte după ce îl va fi prins pe tâlharul lui Royston şi se va fi întors la Ministerul de Război.

Ridică o sprânceană, provocându-l.

— Atunci nu te mişca.

Ei bine, *acela* era un răspuns neaşteptat. Plimbarea devenise, dintr-odată, foarte interesantă şi în adâncul lui ardea de curiozitate să descopere ce gânduri îi treceau prin mintea ei sprinţară.

— Bine.

Trăgând adânc aer în piept, ca şi cum şi-ar fi făcut curaj, întinse uşor mâna spre a lui, în timp ce el ţinea hăţurile între genunchi. Atingerea era blândă şi delicată şi, chiar şi prin mănuşi, îi putea simţi căldura şi tandreţea degetelor care îl explorau curioase. Mâna îi tremură, în inocenţa ei lipsită de experienţă, în ciuda aparenţei sofisticate pe care o afişa. Ar fi râs de prefăcătoria ei, dacă nu ar fi fost scuturat de un fior electric, care numai inocent nu era, iar mădularul nu i-ar fi tresărit la gândul ispititor al mâinilor explorându-i trupul.

— Au mai fost şi alţi domni la Blackwood care au vrut să îmi atragă atenţia la fel ca tine, admise ea domol în timp ce mâna continua să alunece de-a lungul antebraţului, până la îndoitura cotului, apoi în sus, spre umăr, pipăind muşchiul tare de sub mânecă.

O urmă de gelozie îl străbătu, dar al naibii să fie dacă o să îi arate.

— Nu îi învinuiesc.

— Hmm. Şi-au petrecut săptămâna dăruindu-mi buchete de flori şi făcându-mi complimente, procedând în aşa fel încât să se aşeze lângă mine la cină, flatându-mă cu atenţiile lor şi cu invitaţii la plimbări în grădină, călătorii cu trăsura prin sat…

Sub examinarea ei atentă, rămase perfect nemişcat, neîndrăznind să spună nici măcar un singur cuvânt de teamă că ea s-ar fi oprit. Nu îşi mai amintea de când nu mai fusese descoperit în voie de o femeie, ca acum. Femeile cu care se asociase erau experimentate şi plictisite de viaţă, atât de tare, încât mângâierea muşchilor unui bărbat nu avea nicio fascinaţie pentru ele. Dar atingerea lui Josie era curioasă şi stângace, mai mult ca sigur stimulată de ardoarea întâlnirii pe care o împărtăşiseră în grajd, aşa că ultimul lucru pe care îşi dorea să îl facă era să o oprească.

Totuşi, găsea în atingerea ei inocentă ceva mai mult decât o beţie sexuală. O găsea tămăduitoare. Pentru că, atunci când ea îşi puse cealaltă mână, uşor, pe braţul lui, vârfurile degetelor ei atingând acel punct de pe încheietura

lui, chiar acolo, unde se termina mănuşa, mâncărimea începu să scadă, până când rămase doar căldura palmei ei.

— Unul sau doi dintre ei s-au aventurat chiar să mă ducă la prăvălie să cumpăr panglici. Râse uşor de ridicolul situaţiei. Îţi imaginezi... *panglici?*

— Probabil că nu te cunoşteau prea bine. Vocea îi era întretăiată de excitare, buzele îi tânjeau de dorinţa de a-i simţi gustul.

— Vai, credeau că mă cunoşteau destul de bine. La urma urmelor, aflaseră că sunt orfană.

Mâna ei urmări linia gulerului redingotei, până la revere şi apoi continuă în jos, către piept.

Înjurând în gând faetonul şi neputinţa de a lăsa frâiele pentru a o atinge, se forţă să respire încet şi regulat, numai că, atunci când mâna ei lunecă sub jachetă să se joace cu nasturii de la vestă, gemu înfiorat.

— Ceea ce însemna că îşi închipuiau că ar putea să se bucure de plăcerea de a mă compromite – mă refer la cei care nu presupuneau că mă culcasem deja cu cineva. Au crezut că îşi pot pune mâinile pe mine după bunul lor plac.

Trase o gură de aer în piept printre dinţii încleştaţi, la gândul de a face exact asta... de a explora cu mâinile sub fustele ei pentru a o găsi umedă şi fierbinte, dorindu-l, şi de a-i suge sânii. Se gândea la atingerea ei, la mâinile ei pe muşchii pieptului lui şi la gura ei coaptă cuprinzându-i mădularul. Cu siguranţă, nu ar fi fost nici urmă de beznă în spatele *acelui* amuzament, iar atunci când vor fi terminat să îşi ofere plăcere unul celuilalt, ar fi dormit. Fără coşmaruri, fără teroarea de a se trezi singur în întuneric. Cu Josephine încă în braţele lui.

— Vezi tu, credeau că nu vor fi obligaţi să îşi asume responsabilitatea. Până la urmă, oi fi eu fiica adoptivă a unui baron, dar, sub toată această mătase şi dantelă, sunt doar o orfană. În adâncurile verzi ale ochilor ei, el văzu excitare şi dorinţă; era de netăgăduit. Dar văzu şi altceva – suspiciune. *Aristocraţia* nu l-ar repudia pe unul de-al lor, dacă refuza să se însoare cu cineva ca mine. Şi ei ştiau asta. *Şi tu* o ştii.

— Nu sunt unul dintre acei bărbaţi, scrâşni el, cu o furie amestecată cu excitare. Nu aş îndrăzni niciodată să gândesc asta despre tine.

Mâinile lui se strânseră în jurul hăţurilor. Era furios pe acei bărbaţi care se gândiseră că ar fi putut să o compromită şi apoi să plece, pur şi simplu, ca şi când nu ar fi fost nimic mai mult decât un divertisment la o petrecere. Apoi furia se îndreptă asupra lui însuşi, când îşi dădu seama că era exact ceea ce şi el voia să facă – să se bucure de ea, în mod egoist, pentru ca apoi să păstreze, cumva, liniştea pe care ea i-o aducea şi să se reîntoarcă la vechea lui viaţă. O viaţă care nu îngăduia distragerea pe care ea i-o aducea.

Degetele ei eliberară primul nasture, iar lui i se opri brusc respiraţia. Era un joc periculos.

— Josephine…

Ea îşi duse buzele la urechea lui şi şopti:

— Deci trebuie să cred că îmi acorzi atenţie, mă răpeşti ca să mă scoţi la plimbare şi mă săruţi doar pentru că îţi place să-ţi petreci timpul cu mine?

Vârfurile degetelor ei lunecară sub vestă şi sub lavalieră pentru a mângâia pielea goală a gâtului său… atât de blânde şi de delicate, atât de chinuitor de erotice în atingerea lor uşoară ca un fulg. Nu-i scăpă ironia că ea imita intenţionat felul cum o mângâiase el dimineaţa trecută, în grajd, felul cum îi desfăcuse gulerul pentru a-i atinge pielea fină de sub el. Ea folosea propria lui metodă de seducţie împotriva sa.

— Şi fără niciun alt motiv, în afară de acesta? Cuvintele ei moi îi gâdilară urechea ca o provocare.

Cu bătăile inimii accelerate, deopotrivă de excitare şi de furie, refuză să-i răspundă. Nu putea nega că voia să o seducă, din ce în ce mai mult, cu fiecare clipă care trecea. Afurisita de femeie o ştia şi ea. Dar o dorea pentru mai mult decât o eliberare fizică şi cum ar fi putut să îi explice asta fără să o sperie?

— Fii sincer cu mine, Thomas! Fiecare cuvânt ieşea ca o respiraţie fierbinte, înfiorată. Ai de gând să îmi faci curte după ce se termină petrecerea?

Ar fi fost atât de uşor să o mintă şi să obţină exact ceea ce-şi dorea – compania ei în următoarele patru zile, delicioasa distragere pe care i-o oferea ţinând la distanţă negura, poate câteva sărutări şi mai multe intimităţi împărtăşite. Dar îşi dorea şi mai mult vechea lui viaţă şi nu era loc de o femeie în ea. Nici măcar pentru o femeie atât de specială, cum era ea.

— Nu, muşcă el cuvintele, sincer, frustrarea bubuind dureros prin el.

— Atunci nu eşti cu nimic diferit de toţi ceilalţi bărbaţi, până la urmă. Dovedindu-şi punctul de vedere, îşi retrase mâinile de pe el, apoi îşi încrucişă strâns braţele la piept, pentru a ridica între ei o barieră cât mai mare. Ochii îi străluceau acuzator. Şi cred că ar fi mai bine dacă am păstra distanţa de acum încolo.

El îşi încleştă maxilarul. Încăpăţânată, îndărătnică, provocatoare… Era norocoasă că nu îşi putea lua mâinile de pe hăţuri, căci altfel ar fi strâns-o de gât chiar acolo pentru lecţia pe care i-o dăduse. Să stea departe de ea? Aproape că izbucni în râs. Era prea aproape de a-şi recăpăta viaţa pe care o pierduse, atât prin recomandarea lui Royston de a-l aresta pe tâlharul la drumul mare, cât şi prin sentimentul că bezna se retrăgea, de când o întâlnise pe ea, pentru a îndrăzni să se oprească.

— Să dea naiba dacă o s-o fac, mormăi el şi scutură puternic hăţurile, îndemnând caii la galop pentru a o duce, fără tragere de inimă, înapoi, în sat.

Capitolul 5

Thomas stătea nemişcat pe calul său, la adăpostul pădurii întunecate şi încerca să nu tremure de frig.

Trecuse bine de miezul nopţii, iar el se afla acolo de mai bine de două ore, nemişcat, aşteptând în locul unde avuseseră loc cele mai multe dintre atacuri. Nu îl deranja. Ce însemna încă o noapte de nesomn după anul pe care îl

avusese, mai ales că în seara aceea toate coşmarurile lui ar fi putut lua sfârşit?

Privi în jos, spre mâinile cu care ţinea hăţurile şi un zâmbet strâmb îi apăru pe buze. Nu îi tremurau absolut deloc.

Dar, pe de altă parte, de când sosise în Lincolnshire se simţea bine, aşa cum nu se mai întâmplase de luni bune. Misiunea aceasta, pe care i-o încredinţase Royston, îl ţinea prea ocupat pentru a se gândi la ziua în care fusese împuşcat şi nici chiar faptul că se afla afară, în răcoarea nopţii, înconjurat de beznă, nu îi provocă panica şi neliniştea la care se aştepta de fiecare dată când se aventura în afara casei şi a luminii.

Frigul nopţii îi pătrunse până la oase, dar, după întâlnirea în faeton de ieri după-amiază cu Josephine Carlisle, întâmpina cu bucurie frigul. Răcoarea îi împiedica sângele să fiarbă de furie amintindu-şi cât de incredibil de tentantă îi păruse înainte ca ea să îl pună la punct aşa cum o făcuse. Şi reflectând la modul cum afurisita de femeie îl evitase de atunci, ceea ce, bănuia el, nu se datora doar faptului că îi spusese că era orfană sau că îl considera la fel cu toţi ceilalţi bărbaţi de dinaintea lui, care încercaseră să se folosească de acest aspect.

La dracu'!

Îşi pierdea minţile. Altfel de ce s-ar fi gândit la o femeie tocmai acum, când se ivise ocazia să arate ce putea? *Aceasta* era şansa lui, pe care o aşteptase timp de un an. Care i-ar readuce, în sfârşit, viaţa de dinainte de a fi fost împuşcat. Şi nicio femeie, nici măcar una extrem de interesantă, inexplicabil de atrăgătoare, cu ochii mari, verzi, cu o inimă atât de generoasă, încât freca podelele orfelinatului, şi cu o stăruinţă spre încăpăţânare cât Londra de mare, nu avea să împiedice asta.

Îşi roti umerii în încercarea de a scăpa de tensiune, dar nu reuşi. Afurisita de femeie avea să îl bântuie toată noaptea cu micuţele şi arogantele ei strâmbături din nas şi limba ascuţită, părul acela bogat, castaniu şi cu buzele acelea pline, cu gust de piersici care îl făcuseră să se

întrebe ce alte gusturi delicioase ar mai fi putut…

O mişcare bruscă îi atrase atenţia.

Îşi îngustă ochii şi rămase nemişcat, în timp ce, sub el, nişte umbre lunecau prin pădure pe marginea drumului. Fiecare muşchi din corp i se încordă. Alte umbre trecură în linişte printre copaci. Desluşi în întuneric o mână de bărbaţi călare, toţi îmbrăcaţi în negru din cap până-n picioare şi purtând măşti şi tricornuri. Simţi cum un arc de tensiune îl atinge în spatele genunchilor în timp ce electricitatea trosnea în aer.

O tâlhărie era pe cale să aibă loc.

Intuiţia pe care o avusese în legătură cu seara aceea fusese corectă. Când călăreţii se opriră din mişcare ca să se confunde cu umbrele întunecate, aşa cum făcuse şi el, ştiu că vechile instincte îi erau încă ascuţite, că abilităţile lui de spion erau încă preţioase. Iar în acea seară avea să fie răzbunat.

În timp ce o trăsură se apropia huruind pe drumul îngust, un bărbat scund, cu o constituţie nu mai solidă decât cea a unui băiat, ieşi din umbrele de la poalele dealului şi făcu semn cu mâinile deasupra capului. Un copac mare se prăbuşi, blocând drumul. Călăreţii din pădure aşteptară în întuneric, nevăzuţi, în timp ce doi bărbaţi înaintară pe jos şi se ghemuiră în tufişurile de lângă copacul căzut, câte unul de fiecare parte a drumului.

Un moment mai târziu, trăsura se opri brusc. Vizitiul trase de hăţuri şi făcu semn celor doi lachei îmbrăcaţi în livrea să sară de pe locurile lor şi să înlăture buşteanul. În tăcerea pădurii, Thomas auzi mormăielile celor doi bărbaţi, urmate de icnetele pe care le scoteau, luptându-se să dea la o parte copacul căzut.

Un fluierat ascuţit străpunse noaptea. Hoţii săriră din tufişuri şi tăbărâră asupra celor doi lachei, luptându-se cu ei şi punându-i la pământ în timp ce călăreţii se năpustiră dintre copaci, strigând şi fluturând pistoalele în aer. Thomas rămase acolo unde se afla, nemişcat, privind cu interes ceea ce se întâmpla în jurul lui. Într-o clipită, vizitiul şi cei doi lachei erau legaţi la marginea drumului.

Conducătorul mascat sări de pe calul său negru. Dădu de perete uşa trăsurii, îndreptă pistolul către cei dinăuntru şi ridică un sac. Într-o clipă, bărbaţii călare făcură turul trăsurii, iar pasagerii aleşi în acea noapte umplură sacul. Apoi tâlharul închise uşa trăsurii şi se căţără cu uşurinţă înapoi pe calul său. Urmă un alt fluierat şi hoţii se împrăştiară care încotro, pe când tâlharul se îndreptă spre pădure, în galop.

Iar Thomas porni în urmărirea lui.

Călăreţ excelent şi familiarizat cu împrejurimile, tâlharul înainta în viteză prin pădurea întunecată, iar Thomas îl urma atent, printre umbre, destul de aproape încât să nu îl piardă din vedere, dar în acelaşi timp destul de departe, încât să nu fie observat. Tâlharul încetini, lăsând calul să meargă la pas întins şi traversă o poieniţă de lângă un lac. Oprindu-se, Thomas urmări cum omul îşi îndemnă calul negru la trap şi cum, fără să se oprească, strecură sacul într-o scorbură de copac, apoi întoarse calul pe copitele din spate şi se cufundă din nou în pădure.

Thomas îl urmă precaut, atent la umbrele din jur, cu muşchii încordaţi. Nu fusese nimeni rănit în niciuna din tâlhăriile precedente, însă nu avea de gând să îşi rişte, fără sens, viaţa. Tâlharul era înarmat cu cel puţin un pistol, iar Thomas nu putea fi sigur că bărbatul nu mergea să se întâlnească acum cu restul bandei sau că, urmându-l, nu avea să cadă într-o capcană.

Ascunsă într-o mică poieniţă din pădure, din întunericul copacilor, apăru silueta neagră a unei căsuţe. Thomas trase frâiele în tăcere, oprind calul şi se aplecă în şa pentru a urmări cum tâlharul se îndreptă, la trap uşor, către căsuţa de piatră, lunecă uşor din şa şi îşi duse calul într-un staul micuţ, cu acoperiş cu un versant, lipit de clădire. Un moment mai târziu, bărbatul ieşi şi intră în căsuţă.

Atent să nu fie văzut sau auzit, Thomas lunecă de pe cal, îl legă de un copac şi se apropie în tăcere de căsuţă. Scoase uşor un pistol de sub haină, lăsându-l pe al doilea în toc. Nu o minţise pe Josie. Îi displăceau armele de când

fusese împuşcat, dar era şi mai îngrozit să fie vulnerabil. Iar în seara aceea nu avea de gând să îşi asume riscuri inutile.

Uşa din faţă era întredeschisă, iar lumina slabă a unei singure lumânări răzbătea prin întuneric. În timp ce Thomas se îndreptă către uşă, se gândi să se strecoare în spatele căsuţei ca să caute o uşă din spate sau o fereastră deschisă, dar din punctul în care era observă că obloanele erau bine închise, nici măcar o urmă de lumină nepătrunzând prin vreo crăpătura din jurul ferestrelor. Tâlharul nu ştia că el era acolo, ceea ce îi dădea un avantaj, dar dacă ar fi încercat să deschidă ferestrele sau să forţeze încuietorile, zgomotul l-ar fi dat de gol. Să intre pe uşă era periculos, dar nu avea de ales. Dacă ar fi aşteptat o ocazie mai bună, bărbatul ar fi putut scăpa, zădărnicind cea mai bună ocazie a lui Thomas să îl aresteze. Nu, era mai bine să intre pe uşa din faţă, folosind elementul-surpriză, decât să piardă şansa, aşteptând cu laşitate.

Stând, cu grijă, într-o parte, îşi băgă uşor piciorul pe uşă, destul cât să se poată strecura înăuntru. Se opri şi ascultă cu atenţie. Niciun sunet, niciun foşnet de mişcare... nimic. Cu spatele la perete, înaintă în căsuţă.

— Stai pe loc! Ţăcănitul unui pistol sparse liniştea. Sau trag.

Îngheţă, preţ de-o clipă, iar frustrarea de a fi căzut pradă unui asemenea truc îl inundă. „La naiba!” Blestemându-se, ridică încet mâinile şi, întorcându-se, dădu cu nasul de ţeava unui pistol.

Şi de femeia din spatele lui.

Josephine Carlisle stătea de cealaltă parte a camerei, în lumina slabă a lumânării, şi ţinea un pistol îndreptat direct spre pieptul lui. Se confunda cu umbrele, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu haine de băiat ce îi acopereau silueta mlădioasă, de la jacheta prea mare care îi ascundea curbele feminine până la cizmele din picioare. Părul i se desfăcuse şi îi cădea în jurul umerilor delicaţi, într-o masă de bucle castanii, tricornul fusese aruncat pe podea, iar de mâna ei stângă atârna o mască neagră.

— Tu? murmură el, holbându-se la ea, neputând să-şi

ascundă uimirea. Imposibil.

Pentru o clipă, nu făcu nimic decât să se holbeze la rândul ei, părând la fel de uimită ca el. Apoi, cu vocea răguşită de surpriză, răspunse:

— Ei bine, tu eşti cel care a spus că sunt o enigmă. În ciuda tonului curajos, mâinile îi tremurau. Enigmă rezolvată, iată!

— Nici pe departe, mârâi el încruntat şi închise uşa, trântind-o furios cu o mână.

De pe buze îi ieşi o ocară şi, ignorând pistolul cu care încă îl ameninţa, traversă încăperea şi se opri exact în faţa ei. Nu l-ar fi împuşcat, ştia asta; ar fi tras piedica în momentul în care el a intrat pe uşă, dacă ar fi vrut, cu adevărat, să îl omoare, iar ca tâlhar, nu trăsese niciodată niciun foc. Era gata să garanteze cu viaţa lui că nu avea să înceapă s-o facă în seara aceea.

Îşi ridică bărbia când el se apropie, dar nu se dădu înapoi şi nici nu se ghemui. Trebui s-o admire pentru asta, deşi nu era convins dacă era curajoasă pentru că îi ţinea piept ori era, pur şi simplu, nebună.

— M-ai urmărit, îl acuză ea, cu vocea tremurând uşor. De ce?

— A avut loc o tâlhărie în noaptea asta. Se aplecă uşor să-şi pună pistolul la picioare, apoi îl scoase şi pe al doilea de sub haină şi făcu acelaşi lucru. În opinia lui, o armă ridicată era mai mult decât de ajuns. O trăsură care părăsea Blackwood Hill.

Apoi se îndreptă şi se uită în jos, spre ea, obligând-o să se uite în sus, spre el, în timp ce el o domina cu statura lui înaltă. Privind-o, inima i-o luă la goană, deşi nu ştia cât din asta se datora pistolului, încă aţintit asupra lui, şi cât felului sălbatic în care arăta, cu ochii furioşi dilataţi şi faţa îmbujorată, stând atât de aproape, încât i-ar fi putut mângâia obrajii dacă ar fi ridicat mâna.

Şi, dacă ar fi făcut-o, femeiuşcă aia blestemată *ar fi* apăsat pe trăgaci.

Aşa că, iritat, îşi încrucişă braţele peste piept şi încercă să nu facă nimic pentru a fi împuşcat.

— Dar ştii asta, nu? Pentru că te aflai acolo.

— Da.

— Atunci ştii de ce mă aflu eu aici.

Îşi înclină uşor capul, studiindu-l.

— Vrei să mă arestezi?

— Da. Intenţiona să îl aresteze pe tâlhar. Dar Josephine Carlisle, dintre toţi oamenii… Dumnezeule!

— Nu poţi, să ştii.

Rosti cuvintele atât de firesc, încât îl făcu să clipească.

— De fapt, pot.

— Nu te-ar crede nimeni. Negând din cap, coborî pistolul şi puse, liniştită, piedica. Nu-ţi vine nici ţie să crezi, deşi ai văzut tâlhăria cu proprii ochi.

Îşi încleştă maxilarul. Surpriza pe care o avusese atunci când intrase în căsuţă şi o găsise pe ea, în locul bărbatului pe care crezuse că îl urmărea, se transformase în furie, furia că fusese păcălit. Mărturisirea pe care i-o făcuse în faeton, cum că era orfană, comparaţia cu ceilalţi bărbaţi care o curtaseră – totul fusese făcut doar pentru a-i distrage atenţia şi a-i pierde urma. Şi funcţionase. Pentru că nu ar fi crezut niciodată că ascundea un secret atât de mare în spatele ochilor acelora verzi, furtunoşi.

— Te arestez, îi spuse în timp ce ea se îndreptă spre şemineul de piatră şi puse arma pe poliţă.

— Nu poţi, repetă ea cu încredere. Fiica respectabilă a unui baron, care nu ştie să călărească bine şi care nu ştie să folosească un pistol, arestată pentru tâlhărie? Vei fi de râsul întregii Anglii doar dacă sugerezi asta.

— Eşti o călăreaţă pricepută, o luă el în râs.

— Nu mai de mult decât săptămâna trecută am căzut de pe iapa mea, pe High Street, în faţa mai multor martori.

Îşi încleştă dinţii. Avea dreptate, lua-o-ar naiba! Nu l-ar fi crezut nimeni. Chiar şi în acel moment, nu era el însuşi sigur de ceea ce văzuse în seara aceea în pădure… ori de ceea ce vedea încă în faţa sa.

Pieptul i se strânse când pricepu întreaga situaţie. Dintre toţi oamenii care ar fi putut să îl împiedice să rezolve

investigaţia pentru Royston... tocmai femeia drăguţă cu înclinaţia de a vărsa punci, care făcuse pe toată lumea să creadă că este o neîndemânatică, mult prea modestă şi atât de fragilă, încât doar spunând că are o durere de cap îi făcea pe fraţii ei să se calce în picioare ca să aibă grijă de ea. Aceeaşi care îl scosese cu succes din bezna ce îl înconjura de când glonţul îi străpunsese coastele cu un an în urmă. Şi ale cărei talente de a disimula şi de a minţi le egala pe ale lui însuşi.

Ironia aproape că stârnea râsul. I-ar fi admirat uneltirile, dacă viaţa lui nu ar fi depins de arestarea ei.

— De fapt, spuse ea cu blândeţe, nu ai nicio dovadă.

El ridică o sprânceană şi o măsură încet din cap până în picioare, acuzând în tăcere felul în care era îmbrăcată. Purta pantaloni scurţi... *pantaloni scurţi,* pentru numele lui Dumnezeu, şi, în timp ce gura i se usca, înţelese brusc de ce nu le era permis femeilor să îi poarte în public. Pentru că pantalonii scurţi i-ar fi făcut pe bărbaţi să fie conştienţi că femeile aveau picioare, care i-ar fi dus cu gândul la locul acela cald şi strâmt dintre coapsele lor, ceea ce i-ar fi făcut să se gândească la cât de mult ar fi dorit să se afunde înăuntru...

Sfinte Dumnezeule, chiar că îşi pierduse minţile.

— Hainele mele? Ridică din umeri cu o inocenţă prefăcută. Am vrut să încerc să călăresc precum bărbaţii, deoarece am crezut că mi-ar fi mai uşor decât pe o parte, dar este imposibil să călăreşti cu picioarele desfăcute purtând fustă.

— Noaptea? spuse el tărăgănat, luând-o în râs.

Plescăi din limbă dezaprobator ca o guvernantă.

— Mult prea scandalos în timpul zilei. Am o reputaţie de menţinut. Se retrase către o uşă şi intră în ceea ce el presupuse a fi un dormitor. Aprinde focul, te rog!

Blestemând printre dinţi auzindu-i cererea obraznică, traversă din nou încăperea şi puse zăvorul. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca banda ei să năvălească pe uşă, să o salveze. Sau şi mai rău, să intre poliţistul să o aresteze, înainte ca el să reuşească să rezolve dezastrul acela.

Dacă dezastrul acela avea vreo rezolvare.

Scrâşnind din dinţi de nervi, luă cutia cu iască din vatră şi îngenunche ca să facă focul. Trebuia să o aresteze, nu avea încotro. Ca fiică a unui baron, ar fi fost trimisă la închisoare sau deportată, şi nu spânzurată, dar nu, diferenţa nu îl mulţumea. Şi totuşi, oricât de cumplit era gândul de a o şti putrezind în spatele gratiilor, încălcase legea, iar el nu avea de gând să renunţe la viitorul lui ca să scape un infractor. Chiar şi unul atât de frumos şi admirabil de îndrăzneţ.

Când flăcările atinseră, într-un final, iasca, aruncă câţiva buşteni înăuntru şi îşi îndreptă spatele, apoi aruncă o privire de jur-împrejurul căsuţei şi se strâmbă. Locul era uscat, sigur şi perfect pentru a te ascunde confortabil după o noapte ocupată în care ai uşurat nişte nobili de bunurile lor.

Se întoarse cu spatele la foc şi mormăi cu prefăcătorie:

— Ai o ascunzătoare pe cinste aici!

— Este o căsuţă de vânătoare veche, strigă ea din dormitor. E de mulţi ani în proprietatea familiei Carlisle.

El dădu roată camerei, studiind piesele confortabile de mobilier. Era chiar şi un coş cu mâncare pe masă, pentru numele lui Dumnezeu.

— Se pare că te-ai pregătit pentru tot.

— Nu pentru tot, îl corectă ea. Cu siguranţă, nu ai intrat în planurile mele.

Apropiindu-se de uşa dormitorului, observă că ea o lăsase, din greşeală, întredeschisă şi putea auzi foşnetul materialului şi zgomotul mişcărilor de dincolo de uşă. Se opri, atenţia fiindu-i irezistibil atrasă înăuntru.

Uitându-se pe furiş prin deschizătură, o zări în umbrele întunecate aruncate de pâlpâirile lumânării. Se schimba de haine, cu spatele la uşă, iar el urmări cu neruşinare cum îşi trage cămaşa peste cap şi o azvârle într-o parte, dezgolindu-şi spatele.

Sfinte Sisoe! Privirea îi alunecă peste corpul ei, de la umerii goi până în zona fină a spatelui care dispărea sub

betelia pantalonilor scurţi, singurul lucru care făcea să nu fie complet goală. Mădularul i se întări instantaneu, dar reuşi cumva să reziste nevoii aproape copleşitoare de a da buzna în odaie, să îşi pună gura între omoplaţii ei şi să o lingă pe şira spinării de sus în jos.

— Dumnezeule, mormăi el răsuflând adânc şi se întoarse înainte să îl vadă holbându-se la ea ca un filfizon bătrân şi libidinos. Sau şi mai rău, înainte să-i smulgă el însuşi pantalonii scurţi.

— Ai spus ceva?

— Nu. Îşi trecu nervos mâna prin păr. Tremura din nou, dar, de data asta, nu din cauza beznei.

— E aprins focul?

El îşi aruncă privirea spre erecţia care zvâcnea pe sub pantalonii săi.

— Al naibii de dogoritor, bombăni el.

Uşa dormitorului se deschise şi ea ieşi în lumina focului, aranjându-şi mânecile rochiei de muselină roz.

— Poftim?

— Nimic. Se strâmbă, bucuros că haina lungă îi ascundea umflătura dintre picioare.

Se uită cum îşi strânge părul şi îl prinde repede în coc cu două ace lungi în timp ce se îndrepta spre un dulap din colţ, deşi o parte din el – o parte foarte interesată şi acum dureroasă – îşi dorea să şi-l fi lăsat desfăcut. O plăcea mai mult cu părul aşa, căzut liber pe umeri, dezordonat şi sălbatic. În ultimele zile îşi petrecuse mult prea mult timp imaginându-se îngropându-şi mâinile în valurile acelea castaniu-închis, trecându-şi degetele prin moliciunea lui şi lăsându-i părul să se răsfire pe pieptul lui când s-ar fi prăbuşit, gemând de plăcere, peste el.

Fusese al naibii de prost.

— Te rog să iei loc. Arătând către canapea, deschise uşile unui bufet. Doreşti ceva de băut?

— Josephine…

— Whisky sau coniac? continuă ea ignorând avertismentul din vocea lui.

Îşi înghiţi frustrarea.

— Nu vreau să beau.

— Nu, vrei să mă arestezi. Dar, din moment ce nu se va întâmpla asta, strigă ea, alegând o sticlă şi două pahare mari, ai putea foarte bine să te faci comod şi să te bucuri de binefacerile faptului că ne aflăm într-o căsuţă de vânătoare, în timp ce ne răspundem unul altuia la întrebări. Puse sticla la subsuoară şi se întoarse către el, apoi îi dădu să ţină cele două pahare ca să poată turna coniac în primul pahar. De ce sunt tâlhar la drumul mare? Turnă şi în celălalt pahar. Şi de ce vrei să mă arestezi? Puse dopul sticlei şi îl privi cu îndrăzneală în ochi. Dacă pleci acum, nu vom afla niciodată adevărul.

Se uită la ea, frustrarea amestecându-se cu neîncrederea crescândă care pulsa acum în el. Nu avea nicio dovadă că jefuise o trăsură şi, stând acolo în rochia aceea roz care îi punea în evidenţă culoarea din obraji şi culoarea întunecată a părului ei bogat, părea, pentru toată lumea, o tânără inocentă. Avea dreptate. Dacă ar fi încercat să o aresteze, nu l-ar fi crezut nimeni şi putea să-şi ia adio de la reprimirea lui în Ministerul de Război.

— Şi vei fi cinstită cu mine? o puse el la încercare.

Pentru un moment, ea nu spuse nimic, pur şi simplu îi susţinu privirea, în timp ce se gândea la întrebare, apoi îi aruncă un zâmbet viclean care îi încălzi lui Thomas măruntaiele.

— Desigur.

Fără s-o creadă nici măcar pentru o secundă, îi întinse morocănos unul din pahare, în timp ce ea puse sticla pe marginea mesei de lângă canapea, apoi se aşeză cu delicateţe, strângându-şi picioarele sub ea. I se păru că o vede tremurând. Dar se înşela, cu siguranţă. Femeia asta supărător de îndrăzneaţă şi de nesăbuită nu părea să aibă nicio urmă de nesiguranţă în trupul ei mic, delicios.

Exasperat, cu nicio altă mobilă pe care să se poată aşeza în afară de canapea şi chiar lângă ea, se încruntă şi se afundă, forţându-se să nu o atingă, nu ca să nu o sărute, ci ca să nu o zgâlţâie. Puternic. Cea mai enervantă, incitantă şi încăpăţânată femeie pe care o întâlnise

vreodată – fără să aibă idee cât de periculos era jocul pe care îl făcea, cât de mortale erau consecinţele, dacă ar fi călcat greşit. Ori ce însemna că ea, dintre toţi oamenii, stătea acum între el şi vechea lui viaţă. Ironia era muşcătoare.

Îşi aţinti privirea rece asupra ei, nemaivăzând-o ca pe femeia inocentă care îl liniştea, ci ca pe adversarul care-i era.

— Spune-mi, Josephine, îţi place măcar coniacul sau este vorba doar despre o altă tactică să ascunzi adevărul despre tine?

*

Încleştându-şi degetele în jurul paharului pentru ca el să nu le vadă tremurând, Josie îşi dădu silinţa să ascundă nervozitatea care fierbea în ea, aceeaşi îngrijorare şi teamă care erau prezente din momentul în care intrase pe uşă şi o surprinsese, în acea seară. Nu, cu mult înainte de asta. Din momentul în care-şi ridicase ochii la bal şi descoperise ochii aceia de safir urmărind-o. De la acea primă privire fugară se temuse de acel moment, ştiind cumva că el avea să-i afle cel mai mare secret.

Ea se chinui să caute un răspuns la acea întrebare simplă, mintea fiindu-i atât de îmbătată de prezenţa lui, încât nu putea nici măcar gândi, darămite să găsească o scăpare din situaţia aceea încurcată. De aceea întârziase interogatoriul – şi foarte probabil, arestarea sa – mai întâi schimbându-şi hainele, iar apoi turnând băuturi pe care niciunul din ei nu le dorea. Acum, fără nicio altă cale de a amâna inevitabilul, se rugă în tăcere să pară curajoasă şi încrezătoare, când, în realitate, îşi dorea să se topească pe podea şi să ceară îndurare.

Dar nu îşi permitea să arate nicio urmă de incertitudine ori slăbiciune în faţa lui. Aşa că duse paharul la buze şi luă o înghiţitură mare. Lichidul o arse până în piept, şi o senzaţie de sufocare îi cuprinse gâtlejul. Cu lacrimile adunându-i-se în ochi, îşi înăbuşi tuşea.

— Îmi place coniacul, minţi ea răguşită, fiind prima oară în viaţa ei când îl gusta şi găsindu-l absolut dezgustător.

Licărul amuzat din ochii lui îi dădu de înţeles că el ştia că minţea. Mai mult – trimise un val de căldură mătăsoasă prin ea, făcându-i degetele de la picioarele goale să se încovoaie sub ea. Ridicând provocator din sprânceană, Thomas îşi termină băutura din două înghiţituri, iar ea îi privi omuşorul pulsând ispititor cu fiecare înghiţitură, stârnind în ea nevoia inexplicabilă de a-şi pune buzele chiar acolo, pe gâtul lui, să simtă ea însăşi mişcarea delicată.

Dumnezeu să o ajute, era în încurcătură.

— Ai zis că nu eram în planurile tale. Se întinse să pună pe masă paharul gol, şi braţul său îl atinse pe al ei.

Se cutremură, înfiorată. Parcă scuturată de un curent, simţea furnicături pe piele, acolo unde o atinsese. Trase adânc aer în piept ca să se liniştească.

— Nu, nu erai, admise ea sincer. În mod cert, eşti o surpriză.

Cu un blestem sări în picioare de pe canapea şi se îndepărtă de ea cu paşi mari.

— Pentru că ai crezut că sunt foarte uşor de păcălit?

— Pentru că îmi ghiceai cu atâta uşurinţă toată secretele. Unele pe care le păstrase ani în şir, pe care nimeni altcineva nu reuşise nici măcar să le bănuiască. Nici măcar propria familie.

Se întoarse cu faţa spre ea, cu o expresie sumbră. Furia care clocotea în el era palpabilă chiar şi de la câţiva metri distanţă, atât de tare vibra în el, şi o făcu să tremure de frică. Şi de altceva, la fel de tulburător.

— Când am părăsit orfelinatul, îi explică ea, încercând să-şi domolească bătăile inimii, le-am promis copiilor că nu îi voi uita şi mi-am ţinut promisiunea. Asta făceam în seara asta.

— Devenind tâlhar la drumul mare? spuse el tărăgănat, nevenindu-i să creadă.

— Făcând familiile să plătească pentru ceea ce au făcut, pentru că şi-au alungat copiii nedoriţi în acel loc şi s-

au spălat pe mâini de ei. Nu le-au dat copiilor lor nicio şansă la o viaţă decentă, nu le pasă dacă sunt înfometaţi, bătuţi ori… Emoţiile crescură şi, pentru a se linişti, luă o altă înghiţitură din coniac, de data asta bucurându-se de arsura din gâtlej. Tusea îi aduse salivă pe buze şi ea şi-o şterse cu dosul palmei într-un gest de hotărâre îndârjită. Am decis să le dau şanse egale, asta e tot.

— Robin Hood, o luă el peste picior. Asta te crezi?

Îşi ridică neclintită ochii pentru a-i întâlni pe ai lui.

— *Cred* că sunt singura căreia îi pasă de acei copii.

Puse coniacul deoparte. Chestia aceea era scârboasă! De fapt, toată acea situaţie îi provoca greaţă. Singura alinare era că, în sfârşit, putea împărtăşi întregul adevăr despre viaţa ei, cu altcineva din afara micii ei bande. Nu îndrăznise niciodată să le spună părinţilor ei, ştiind că traiul în sânul familiei Carlisle era incert, pentru că nu era sânge din sângele lor şi se temea că acest secret ar fi fost un motiv pentru a fi alungată, aşa cum o parte întunecată din sufletul ei se aştepta mereu. Iar tatăl ei… cum ar fi putut suporta dezamăgirea de pe chipul lui papa*, dac*ă acesta ar fi descoperit vreodată adevărul despre ea? Aşa că îl ascunsese, până în seara aceea, când se consola un pic cu faptul că, în sfârşit, în loc să ţină totul ascuns în sine, admisese ceea ce făcuse. Chiar dacă bărbatul căruia îi spusese era acelaşi hotărât s-o aresteze.

— Eşti o infractoare.

Tresări la auzul acuzaţiei. Cuvintele lui usturătoare scoteau la suprafaţă toată vinovăţia şi dezgustul faţă de ea însăşi care o consumaseră în ultimii doi ani. În clipa în care decisese să le facă pe familii să plătească pentru copiii lor nedoriţi, ştiuse ce devenise, la fel cum ştiuse şi consecinţele pe care trebuia să le înfrunte într-o zi. Îşi putuse justifica faptele prin faptul că nu lua mai mult decât suma exactă de care avea nevoie fiecare copil pentru îngrijire şi educaţie. Niciun bănuţ în plus. Dar nu exista nicio altă cale. Nu ar fi plătit niciodată pentru copiii lor nelegitimi decât dacă erau forţaţi.

Chiar şi atunci, când îşi permise să se gândească la

ceea ce făcea, că nu era cu nimic mai presus decât un tâlhar…

Îşi mută privirea de la expresia aspră şi acuzatoare de pe faţa lui şi şopti:

— Ştiu ce sunt şi uneori… Cuvintele i se opriră în gâtlejul sufocat din ce în ce mai tare. Uneori mă urăsc pentru furturile comise.

— Atunci opreşte-te!

— Şi cine va avea grijă de copii? De unde vor avea mâncare, haine şi aşternuturi, medicamente? Şi toate celelalte cheltuieli zilnice care uneori păreau atât de mari, încât o copleşeau? Sfinte Dumnezeule!

Chiar şi acum tremură gândindu-se la cât de mare era responsabilitatea care stătea pe umerii ei firavi. De fiecare dată când se gândise să înceteze nebunia asta, fusese obligată să continue pentru a le asigura orfanilor toate necesităţile de bază, pe care ea le lua de-a gata în propria viaţă.

— Cărbunii, adăugă el cu subînţeles. La asta te-ai referit în faeton. Voiai cărbuni pentru copii.

— Da, admise ea. Iar jaful din seara asta va plăti pentru ei.

El scutură din cap.

— Nu trebuie să faci asta ca să ai grijă de ei. Vocea îi era calmă, în mod ciudat plină de compasiune, iar când se uită la el, văzu pe chipul lui înţelegere faţă de situaţia în care se afla. Dar hotărârea de oţel pe care o avea, de a o aresta, era încă acolo, strălucindu-i adânc în ochi.

— Sunt convins că Royston ar deveni bucuros un binefăcător şi ar dona…

— Royston este motivul pentru care acest loc există! Sări în picioare, cu pumnii strânşi. Căminul acela e locul în care înalta societate engleză îşi aruncă copiii nedoriţi, un loc unde pot scăpa de accidentele lor fără niciun pericol de scandal, departe de atenţia oricui ar putea privi de la Londra. Îi părăsesc acolo în sărăcie şi mizerie, să fie bătuţi şi abuzaţi, iar Royston se asigură că nimeni nu află.

O luă de umeri pentru a o face să îl asculte.

— Orfelinatele din toată Anglia sunt pline de copiii nedoriţi ai nobililor. Ochii i se îmblânziră. Nu e corect, dar aşa este.

— Nu, nu înţelegi! Încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui era prea puternică. Nu ia copiii nobililor – ia copiii nelegitimi ai surorilor şi fiicelor lor.

Thomas îngheţă, pentru un moment, şi rămase fără cuvinte.

— Nu înţelegi? insistă ea. Dacă s-ar afla vreodată de sarcini, acele femei şi familiile lor ar fi complet distruse. Statutul lor social ar fi distrus imediat, împreună cu aspiraţiile politice ale bărbaţilor. Într-un orfelinat obişnuit există mereu pericolul ca identitatea copiilor să fie descoperită, iar familiile să fie şantajate. Dar pentru că Royston conduce Casa Bunei Speranţe, îi poate asigura că le poate ascunde accidentele, astfel încât nimeni să nu descopere niciodată adevărul.

— Atunci de ce jefuieşti doar bărbaţii? De ce nu iei şi de la femei?

— Pentru că bărbaţii controlează banii. O femeie are doar ceea ce un bărbat îi îngăduie să aibă, spuse ea liniştit, inclusiv copiii. Îşi dorea cu disperare ca el să o creadă şi adăugă: Şi pentru că bărbaţii sunt cei care îl contactează pe Royston, şi Royston este cel care îi duce în secret pe copii la orfelinat în schimbul unor favoruri politice.

La acuzaţiile ei, uimirea de pe chipul lui se transformă în scepticism.

— Tatăl meu îl cunoaşte pe Royston de mulţi ani. Familiile noastre sunt apropiate. Şi-a câştigat o reputaţie excepţională printre aristocraţi, iar eu ştiu ce om bun este. Nu ar face niciodată lucrul de care îl acuzi.

Josie se holbă la el cu inima frântă. Loialitatea faţă de conte era limpede în ceea ce îl privea. Ah, făcuse o greşeală groaznică crezând că putea să aibă încredere în el! Trase aer în piept pentru a se calma şi pentru a clipi ca să alunge lacrimile fierbinţi de furie care ameninţau să-i apară pe gene.

— Ba da, l-ar face.

El clătină din cap.

— Ce dovadă ai?

— Informaţii de la servitori. Servitorii văd cele mai personale momente ale unei familii şi au acces la cele mai intime bunuri. Cunosc secretele din fiecare casă, inclusiv ce fac bărbaţii când lucrează pentru guvern sau sunt într-o şedinţă la parlament. Nu e greu să îi convingi pe servitori să-ţi spună, mai ales dacă sunt ei înşişi orfani.

— Sunt toate doar zvonuri sau coincidenţe. Expresia lui se topi într-una de milă şi trezi furia incandescentă din ea. Te înşeli în ceea ce-l priveşte pe Royston.

— Ba nu! Acei copii, toţi, bolnavi şi flămânzi, înfriguraţi… bătuţi cu cureaua, încuiaţi noaptea în pivniţa mişunând de şobolani… Vocea i se înecă de furie şi de durere în timp ce frământa în pumnii frustraţi reverele jachetei lui. Am fost acolo, *Thomas.* O lacrimă fierbinte îi alunecă pe obraz. Ştiu ce *a…*

— Opreşte-te, mârâi el, apucându-i încheieturile ca să-i desprindă mâinile de pe pieptul lui.

Josie căscă ochii la el, când el se împletici înapoi. Nu spusese nimănui înainte cum fusese viaţa ei în orfelinat, nici măcar părinţilor sau fraţilor ei. Până acum. După felul cum reacţionase Thomas când îi spusese că fusese adoptată, crezuse că poate el, dintre toţi oamenii, ar fi putut înţelege de unde venea şi de ce se simţea obligată să îi ajute pe copii, dar privirea furioasă pe care i-o arunca el acum o făcea să se sufoce.

— Nu mă crezi, şopti ea, cu pieptul dintr-odată doar o rană atât de dureroasă, încât fiecare bătaie a inimii provoca agonie.

— Nu ştiu ce să cred despre tine. Îşi încleştă maxilarul. M-ai indus în eroare din momentul în care ne-am întâlnit. *Chiar* din momentul în care ne-am întâlnit.

— Nu am vrut…

— O, ba da, ai vrut. Îi prinse bărbia şi o forţă să îl privească. Punciul vărsat, durerea de cap, faptul că te-ai prefăcut a fi prea neîndemânatică pentru a dansa ori a călări – chiar şi în seara asta, cu afurisitul ăsta de coniac. Şi

acum eşti de părere că ar trebui să te cred pe cuvânt în ceea ce-l priveşte pe Royston? Un om care de mulţi ani e un prieten bun al familiei mele, omul care m-a ajutat să obţin un post în Primii Dragoni?

Simţi un nod în stomac când văzu dispreţul de pe chipul lui şi, cu respiraţia întretăiată, se îndepărtă de el.

Avea dreptate. Îl *indusese* în eroare, aşa cum fusese nevoită să îi inducă în eroare pe toţi cei din viaţa ei. Iar acum, când avea nevoie ca el să o creadă, strigase „lupul” de prea multe ori pentru a-i mai câştiga încrederea. Ironia situaţiei îi sfâşia inima. Slabă cum se simţea în seara aceea, cu garda jos şi cu secretele expuse, îşi dorise ca el să aibă încredere în ea. Mai rău, îşi dorise ca el să o îmbrăţişeze şi să îi spună că totul avea să fie bine pentru ea şi pentru orfani.

Cât de nebună fusese să-şi dorească asta! Şi să creadă că putea să i se destăinuie.

Îşi ridică bărbia.

— Să fiu sinceră, nu îmi pasă niciun pic de ceea ce crezi. Strâmbând din nas cu cea mai mare aroganţă pe care putu să o arate, se îndepărtă. Dar chiar vreau să pleci. Acum.

Ridică de jos cele două pistoale pe care el le pusese pe podea şi i le înmână, apoi se îndreptă spre uşă. Mâinile îi tremurară când trase zăvorul…

— Opreşte jocul acesta, Josephine! Vocea lui profundă era aproape de umărul ei, şi ea îi simţea respiraţia caldă pe ceafă. Înainte să fie cineva rănit.

Se încordă la apropierea trupului lui, căldura lui pătrunzând prin rochia de muselină şi făcându-i sângele să vuiască. Se mişcase atât de rapid, fără zgomot, încât nu îl observase apropiindu-se decât atunci când era în spatele ei. Dar apropierea lui şi reacţia ei neaşteptată nu erau de ajuns să calmeze furia şi umilinţa care fremătau în ea.

— Fă ceea ce trebuie să faci, Thomas, dar nu mă voi opri. Vocea îi era la fel de joasă ca a lui şi avea tot atât de multă convingere. Nu le voi întoarce spatele acelor copii.

Mârâind printre dinţi un blestem, o apucă de cot şi o

întoarse cu faţa spre el. Când mâinile ei se ridicară instinctiv către pieptul lui, pentru a-l împinge, muşchii tari pulsară sub degetele ei. Senzaţia aceea trimise o furnicătură plină de electricitate de-a lungul braţelor şi apoi în sânii ei, iar ea ştiu că nu avea nicio şansă ca să-l ţină la distanţă. Nici nu voia. O parte foarte neloială din ea îşi dorea să aibă mâinile şi buzele lui pe ea, iar corpul lui să se lipească de al ei. Şi o singură privire aruncată spre căldura aprinsă din ochii lui fixaţi pe gura ei îi spuse că şi el dorea acelaşi lucru.

Era periculos, atât pentru viaţa, cât şi pentru inima ei, şi ar fi trebuit să fugă de el cât putea de repede. Era, în schimb, atrasă de focul lui şi, deşi ştia că avea să se ardă, îşi dorea căldura lui.

Nu putu să-şi oprească geamătul uşor de dorinţă care ţâşni din gâtlejul ei, nici felul în care braţele ei alunecară pe după umerii lui pentru a se lipi strâns de el în timp ce şopti fără suflare:

— Thomas, te rog…

Cu un geamăt o apucă de ambele mâini şi o lipi cu spatele de perete, gura lui capturând-o pe a ei.

*

Thomas o ţintui între perete şi trupul lui, un prizonier benevol care îi răspundea cu aceeaşi intensitate la sărutul lui flămând. Dar nu o putea săruta îndeajuns de puternic încât să-şi potolească focul pasiunii şi furia care ardeau în el. Avea gust delicios, o aromă îmbătătoare de piersici şi coniac care îi făcea capul să i se învârtă de parcă ar fi fost beat şi să se întrebe dacă şi alte părţi din ea aveau un gust la fel de dulce.

Scăpă un geamăt de frustrare. Nu se putea sătura de ea, de corpul ei moale sub mâinile lui curioase, de gustul ei dulce când limba lui pătrundea în adâncurile umede şi calde ale gurii ei, ori de scâncetele ei slabe de excitare şi de plăcere. Gâfâi când ea îşi închise buzele peste limba lui ca să îl sugă încet într-un sărut nepriceput, dar instinctiv

care îi întări instantaneu mădularul.

Dulce Lucifer, lucrurile pe care i le făcea femeia asta! Îl minţise şi îl înşelase până când nu mai credea niciun cuvânt pe care-l rostea şi ar fi trebuit să o dea la o parte. În schimb braţele lui îi înconjuraseră şoldurile şi o trăseseră înspre el, lipind-o de mădularul lui, împingându-şi, cu neruşinare, toată erecţia în pântecul ei moale. Era total nepotrivită pentru el această femeie care îl pusese în imposibila situaţie de a trebui să o aresteze pentru a-şi asigura propriul viitor. Care era o eliberare superbă, inexplicabilă, din bezna care îl bântuia. Şi care i-ar fi pricinuit doar neplăceri.

Şi cu toate astea o dorea. Cu disperare.

Retrăgându-se atât cât să-i poată mângâia braţele, îşi strecură degetele mari sub umerii rochiei şi trase, coborându-i ambele mâneci până la coate şi dezgolindu-i sânii în lumina focului. Icni, surprinsă, lipită de gura lui, dar nu încercă să îl oprească.

— Al doilea strat, explică el, muşcându-i colţul buzelor şi mulţumindu-l lui Dumnezeu că nu se sinchisise să îşi pună corset când se schimbase. Îl dau jos acum.

— Thomas…

— Ţi-am spus că o voi face, Jo. Tremură ademenitor când îi cuprinse în palme sânii plini şi când începu să se joace cu degetele mari pe sfârcurile ei, în cercuri lente. Că voi da la o parte strat cu strat până când te voi descoperi toată.

Cu un scâncet de capitulare, îşi arcui instinctiv spatele de perete, ca să îi aducă mâinile şi mai aproape de ea. Drept răspuns, el îi mângâie sânii şi un fior de plăcere amestecată cu durere o traversă când simţi cum îi tachinează sfârcurile întărite.

— Şi îmi ţin întotdeauna promisiunile. Neputând rezista, îşi coborî capul să-şi plimbe limba peste sfârcul ei.

— Thomas! scânci ea. Mâinile i se încleştară pe umerii lui nu ca să îl împingă, ci ca să îi ţină trupul aproape şi gura pe sânul ei.

Reacţia ei la o simplă mângâiere îi stârni un râs din

adâncul pieptului. Deci tâlharul lui, care flutura pistolul, nu cunoscuse încă gura unui bărbat pe corpul ei; faptul că ştia că era primul care o săruta în felul acela îi producea o plăcere imensă. Mai mare decât avea dreptul să simtă. Totuşi, nu se putea opri, nu încă. Cu neruşinare, îşi închise buzele în jurul sfârcului şi supse.

Josephine tremură de nevoie şi îşi înfipse degetele în părul lui făcându-l să se cutremure văzându-i reacţia. În timp ce se juca astfel, trăgând-o tot mai adânc în gura lui, mâna îi mângâia delicat celălalt sân. Atingerile uşoare ca fulgul ale buricelor degetelor lui pe sfârcul ei contrastau cu sărutul lui pătrunzător până când se cutremură.

Sub gura şi sub mâinile lui, simţi cum rezistenţa ei dispare. Era o delincventă şi ar fi trebuit să o aresteze şi să o târască în faţa poliţistului, totuşi în acel moment nu-şi dorea nimic mai mult decât să o seducă, să se îngroape între coapsele ei şi să se înfigă în căldura ei până când totul s-ar fi spulberat în jurul lui, apoi să o ţină în braţe până în zori, când coşmarurile şi întunericul vor fi dispărut.

Gemu şi se luptă să îşi păstreze ultima fărâmă de stăpânire de sine pe care o mai avea. Ar fi putut trece cu vederea nişte atingeri uşoare, dar orice altceva era… nebunie. Şi nu numai pentru că s-ar fi dovedit a nu fi fost cu nimic mai presus de ceilalţi bărbaţi care crezuseră că aveau dreptul să se culce cu ea fără urmări, dar şi pentru că acum o dorea pentru mai mult decât corpul ei, mai mult decât pentru felul în care îi calmase inima care-i gonea nebuneşte şi îl liniştise. Îşi dădu seama că o dorea pe ea.

Dar cu ce cost?

Chiar şi ca tâlhar, fusese o diversiune de la beznă. Totuşi, ştia foarte bine cât de periculoase puteau fi diversiunile, cât de uşor puteau curma viaţa unui om.

— Trebuie să încetezi cu jafurile, murmură el pe pielea ei moale, sărutându-i delicat sfârcul.

Degetele ei se încordară, mângâindu-i ceafa.

— Ţi-am spus, nu pot.

— Vei sfârşi prin a face o greşeală. Îşi mută gura pe celălalt sân, să-i simtă iar gustul, unul atât de dulce şi

totuşi atât de chinuitor pentru că ştia că nu putea să ceară niciodată mai mult de la ea, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit el. Şi nu vei avea o explicaţie solidă care să te salveze.

— Şi atunci – gâfâi ea încercând să respire, arcuindu-se spre el – mă vei aresta?

— Da.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu, tu... Unghiile ei îi zgâriară ceafa atunci când el îi luă sfârcul adânc în gura lui şi îl supse tare, atât de tare, încât o făcu să geamă. Nu o vei face.

Îi lăsă sânul şi lunecă din nou în sus, pe corpul ei, sărutându-i gâtul înainte de a-i muşca uşor lobul urechii în semn de avertisment, atât ca să oprească jafurile, cât şi ca să termine cu imposibila dilemă în care îl punea.

— Nu ar trebui să ispiteşti soarta.

— Soarta nu ar trebui să mă ispitească pe mine, şopti ea.

Îşi ridică uşor capul ca s-o privească, ochii şi faţa ei întunecate de excitare, buzele umede şi tremurânde. Sfinte Dumnezeule, era enervantă, încăpăţânată... totul în ea urla a necazuri. Şi niciodată în viaţa lui nu dorise mai mult o femeie.

— Opreşte-te acum! Ar fi fost mai bine dacă ar fi ascultat acest avertisment el însuşi, aşa că îşi luă mâinile de pe ea şi se dădu înapoi.

— Sau ce? Ridică uşor bărbia, însă el nu putu spune dacă îl sfida sau dacă îşi dorea să fie sărutată din nou.

Regretând că nu putea rămâne să descopere ce însemnau şi ştiind că s-ar fi bucurat de oricare dintre ele mult prea mult, îi trase în sus mânecile rochiei, acoperind-o şi netezind materialul.

— Sau nu voi putea face nimic pentru a te ajuta.

Trecu pe lângă ea, deschise larg uşa şi se pierdu cu paşi mari în întuneric.

Capitolul 6

— Am auzit că a ucis un om.

Josie se înţepă prin broderie.

— Au!

Îşi băgă degetul în gură şi se încruntă. Să stea la Blackwood Hall şi să asculte o duzină de femei venite în vizită vorbind despre Thomas Matteson era ultimul mod în care ar fi vrut să-şi petreacă după-amiaza, dar salonul doamnelor păruse cel mai sigur loc unde ar fi putut să-l evite pe craiul în cauză. Din păcate, toate doamnele din încăpere auziseră zvonurile care circulau în Londra despre tânărul marchiz şi despre reputaţia lui nebunatică, aşa că îl făcuseră subiectul central al bârfelor lor.

— Pentru că i-a salvat viaţa prinţului regent, corectă doamna Peterson acuzaţia lui Lady Denton. Încercarea aceea de asasinare, îţi aminteşti? Acela este bărbatul pe care l-a împuşcat.

Josie clipi. Thomas… ucisese pe cineva?

— Chiar acolo, la balul de la Stanhope! Doamna Peterson vorbi cu atâta convingere, încât nimeni din încăpere nu se îndoi. I-a ruinat debutul lui Penelope Stanhope. Biata fată a fost complet speriată! Nu a mai putut să valseze săptămâni întregi.

Dacă povestea era adevărată, hotărî Josie, atunci prinţul regent avusese un motiv în plus să fie mai speriat decât Lady Penelope.

— Iar apoi, anul trecut, continuă ea pe un ton confidenţial, când a fost aproape ucis de acel tâlhar în Parcul Hyde… atât de cumplit!

Capul lui Josie zvâcni în sus, iar respiraţia i se opri în gât.

Lady Denton pufni:

— Am auzit că, de fapt, era un spion francez cel care l-a împuşcat.

„L-a împuşcat pe Thomas?” Cu faţa palidă, Josie se aplecă în faţă.

— Nu, *el* a fost în Franţa în timpul războiului, exclamă Lady Agnes.

— Era Spania, corectă doamna Peterson.

— Era Mayfair, interveni altcineva.

— De ce ar spiona cineva în Mayfair?

— Nu, nu! A fost *împuşcat* în Mayfair.

— Am auzit că s-a întâmplat din cauză că era într-o misiune secretă, apărându-l pe prim-ministru.

— Ei bine, ciripi Miranda Hodgkins, cu siguranţă l-aş lăsa să mă apere *pe mine.*

O repriză de chicote înfundate făcu ocolul încăperii.

Elizabeth Carlisle se apleacă către Josie şi îi şopti atotştiutoare în ureche:

— Nu e destul de coaptă.

Josie se forţă să-i zâmbească mamei sale, dar toată atenţia îi era îndreptată către bârfă, către ceea ce spuseseră femeile despre Thomas. „Ucidere?" „Împuşcat?" Deşi aflase cu mult timp în urmă că bârfele pe care femeile le împărtăşeau în saloane erau exagerate cu scopul de a incita şi de a şoca, privise adânc ea însăşi în ochii aceia de safir despre care se clevetea şi simţise atracţia lui de netăgăduit. Era posibil, *foarte* posibil, ca el să fie în acelaşi timp eroul Angliei şi cineva capabil de a lua viaţa cuiva.

Oricum, trebuia să fie atentă. Fusese atât de stupid de neatentă, încât îl lăsase să o urmărească până la căsuţă seara trecută, apoi atât de nesăbuit de slabă, lăsându-l să o sărute, să o atingă... ah, Cerule, o *linsese!* Şi, Dumnezeu să o ajute, îşi dorea cu disperare ca el să o facă din nou.

— Ei bine, pot să vă spun cu siguranţă ceva. Zilele astea e cu siguranţă preferatul înaltei societăţi londoneze, exclamă Lady Tinsdale, răsfoind paginile cărţii despre grădinărit pe care se prefăcuse că o citeşte. Se pare că e o partidă pe cinste. Este moştenitorul unui ducat, să ştiţi.

— Oh? Asta atrase din nou atenţia Mirandei.

Un zâmbet maliţios apăru pe buzele lui Lady Tinsdale în timp ce-i aruncă o privire Mirandei.

— Ar fi mai bine să stai departe de el, draga mea. Se transformă într-un nemernic şi chiar foarte repede.

Lucrurile pe care se zvoneşte că le-ar fi făcut – ei bine, nu sunt potrivite pentru urechile unei doamne.

— Spune-ne totuşi, stărui Lady Denton, cei 72 de ani ai săi permiţându-i să facă o astfel de sugestie scandaloasă. Când doamnele îi aruncară priviri prefăcându-se şocate, pufni: Ei, haideţi! Toate sunteţi la fel de curioase ca mine.

Nu. Josie cu siguranţă *nu* voia să ştie nimic despre isprăvile amoroase ale lui Thomas. Ultimul lucru de care avea nevoie era mai mult nutreţ pentru imaginaţia sa, care o ţinea deja trează întreaga noapte cu tot felul de gânduri necurate şi fantezii despre el. Ah, fără îndoială era mai bine să se concentreze asupra broderiei, ca o domnişoară bine-crescută. Chiar dacă nu era.

— Am auzit că are o amantă în Notting Hill.

„Au!” îşi supse degetul mare. Fir-ar să fie!

— O cântăreaţă de operă.

— Nu o cântăreaţă, o corectă altcineva. O actriţă. Pariziană.

Josie se strâmbă când un cor de *oo* se auzi într-o şoaptă colectivă.

Nu, cu siguranţă *nu* avea nevoie să ştie acele lucruri, nu când putea încă simţi presiunea gurii lui pe a ei, când era convinsă că mai putea încă simţi aroma de coniac de pe buzele lui şi îşi amintea fierbinţeala mâinilor lui mângâindu-i sânii. Sub corsajul de muselină sfârcurile i se întăriră dureros la amintirea gurii lui pe ele.

Se încruntă la modelul diform de pe gherghеful ei. Cum mai exact putea să se concentreze la brodatul ei când toată vorbăria despre lordul Chesney nu făcea decât să îi amintească de cât de minunat săruta? Şi când o făcea doar să îşi dorească mai mult de la el?

— De ce se află aici? întrebă Miranda. Petrecerea aceasta nu pare a fi genul lui.

Josie se opri în mijlocul cusăturii. *Aceea* era o întrebare foarte bună.

Un moment de tăcere se aşternu peste grupul de femei şi toţi ochii se îndreptară către Lady Royston în

aşteptarea motivului pentru care marchizul fusese invitat, deşi familia Royston nu mai invitase niciodată pe cineva cu o astfel de reputaţie la petrecerile lor.

— Royston şi cu mine îi cunoaştem familia foarte bine. Răspunsul ei fusese nenatural, nu ca şi când ar fi încercat să ascundă ceva, ci, mai degrabă, ca şi când era şi ea, la rândul ei, la fel de nelămurită precum celelalte femei şi nu credea nici ea în explicaţia dată. Contele şi tatăl lui Chesney fac parte din acelaşi comitet din Camera Lorzilor.

Exclamaţii răsunară în acelaşi timp cu gesturi aprobatoare din cap. O legătură politică. Desigur. Ceea ce le satisfăcu, se pare, curiozitatea.

Până când Miranda Hodgkins ciripi:

— Am auzit că aseară, după cină, a părăsit Blackwood Hall şi că a plecat călare singur-singurel. *Toată* noaptea.

Şi *asta* îl făcu dintr-odată să pară şi mai misterios, mai interesant şi mai năstruşnic acestui grup de găini. O cotcodăceală de şoapte se iscă.

Lui Josie îi sări inima din piept de panică. Dacă începeau să îşi pună întrebări asupra motivului pentru care ieşise seara trecută, oare cât timp avea să treacă până când cineva urma să înţeleagă că şi ea lipsise?

Miranda dădu din cap cu autoritate.

— Tom, rândaşul, a spus că nu s-a întors decât în zori.

— Chiar? Lady Agnes Sinclair se încruntă. Mă întreb ce-o fi făcut…

Lady Tinsdale o întrerupse:

— Sau *cu cine* s-a strecurat să se întâlnească.

— Ceea ce ar explica sosirea lui neaşteptată în Lincolnshire.

— Şi de ce a lipsit atât de des când…

— Am auzit că a omorât un leu cu mâinile goale.

Asta întrerupse brusc conversaţia.

Toate femeile se întoarseră pentru a se holba curioase la Josie, care făcuse comentariul acela neobişnuit, ca şi cum ar fi fost un exponat de la British Museum. Sau de la un bâlci. Curiozitatea le era şi mai mult aţâţată de faptul că ea spunea foarte rar ceva care să atragă asupra ei o

atenţie exagerată.

Acum o făcuse. În graba de a le distrage atenţia, atrăsese beleaua fix pe capul ei. Îşi drese vocea:

— Am vrut doar să spun…

— Chiar aşa, cu mâinile goale? O voce familiară şi atât de masculină tărăgănă amuzată din partea opusă a camerei. E o ispravă de toată lauda.

Înroşindu-se, Josephine îşi ridică privirea şi trase adânc aer în piept când ochii albaştri îi întâlniră pe ai ei. Aceiaşi ochi care îi bântuiau acum visele.

Thomas Matteson se sprijinea de tocul uşii şi rânjea încântător, cu braţele încrucişate pe pieptul lat, apărând pentru întreaga lume ca desfrânatul, eroul de război ori salvatorul regal – sau chiar ucigaşul de lei – pe care-l zugrăviseră.

Dar Josie ştia mai bine. În spatele acelei faţade se ascundea un şarpe. Şi dacă nu era atentă, ar fi putut să o muşte.

— Şi cine este acest vânător neînfricat? insistă el, spre deliciul femeilor care chicoteau şi spre disperarea lui Josie. Îl cunosc?

— Lord Chesney. Lady Agnes Sinclair zâmbi, cu adevărat mulţumită de momentul perfect în care îşi făcuse apariţia. Am crezut că aţi plecat la pescuit.

Răspunse întâmpinării călduroase a femeii dând din cap.

— M-am răzgândit când i-am văzut pe fraţii Carlisle îndreptându-se către râu cu arbaletele.

Elizabeth Carlisle scoase un oftat lung.

— Aşa că aţi decis să vă alăturaţi nouă, femeilor. Lady Denton îi făcu semn cu mâna. Atunci intraţi şi beţi un ceai!

— De fapt, mă gândeam să fac o plimbare călare şi mă întrebam dacă vreuna dintre voi, doamnele, doreşte să mă însoţească.

— Merg eu cu dumneavoastră! Miranda radia de încântare.

Zâmbetul rece al lui Thomas arătă că invitaţia nu fusese pentru ea, privirea alunecându-i de la fata

înflăcărată către Josie. Împreună cu toate celelalte perechi curioase de ochi din încăpere. „O, nu!”

— Dumneata ce spui, domnişoară Carlisle? întrebă el degajat. Ne însoţeşti?

Fir-ar el să fie, provoca o scenă! Îndrepta atenţia nedorită a fiecărei găini bârfitoare din încăpere fix asupra ei, iar împieliţatul o ştia.

Cel mai probabil făcuse invitaţia doar ca să o vadă zvârcolindu-se. Drept recompensă pentru întâlnirea de ieri-noapte.

Când ea nu răspunse, el insistă enervant:

— Mi-ai făcut onoarea unui vals şi nu te-ai plâns când te-am călcat pe picioare.

Alte chicoteli se ridicară dinspre doamne.

— M-am gândit să-ţi răsplătesc amabilitatea cu o plimbare călare.

Lady Denton lăsă să-i scape un chicot zgomotos când obrajii lui Josie căpătară o nuanţă intensă de stacojiu, care era imposibil să fi scăpat cuiva din încăpere.

— Pe ea? Mirandei îi căzu faţa. Dar nici măcar nu ştie să călărească! A căzut de pe cal chiar săptămâna trecută, pe High Street. Toată lumea a văzut-o!

— Chiar aşa? Gura lui Thomas se curbă într-un rânjet de satisfacţie. Atunci, ziua de azi pare a fi o ocazie perfectă pentru o lecţie de călărie.

Greutatea comună a ochilor femeilor căzu pe ea în aşteptarea răspunsului. Şira spinării i se încordă.

— Îmi pare rău, milord, dar azi nu sunt îmbrăcată de călărie.

— Poate – privirile li se întoarseră către el – o plimbare prin grădină.

Privirile poposiră iar asupra ei.

— Mă tem că port pantofi nepotriviţi.

Apoi se uitară la el.

— O plimbare cu faetonul, atunci. Insist!

Din nou la ea… Dumnezeule! Se simţea ca un jucător de tenis. Capul începuse să i se învârtă.

— Chiar nu aş putea. Când el dădu să deschidă gura,

nu avu de ales şi declară ferm: *Nu.*

Încăperea îngheţă, toate doamnele ţinându-şi respiraţia să vadă care avea să fie reacţia lui la un refuz atât de categoric, deşi niciuna dintre ele nu ar fi îndrăznit să presupună că ea ar fi acceptat vreodată o astfel de invitaţie de la un crai notoriu, oricum. Mai ales nu când stătea lângă mama ei, care privise întregul schimb de cuvinte cu o expresie curioasă.

— Ei bine, atunci...

Nimeni altcineva nu păru să observe luminiţa jucăuşă din ochii lui, dar bineînţeles că Josie o văzuse. Nu putea să nu vadă totul la acest bărbat. Naiba să-l ia! – Poate altă dată. După-amiază plăcută!

Şi aşa puse capăt meciului de tenis, deşi Josie nu putea spune care din ei câştigase.

— Doamnelor. Le zâmbi ca şi cum nu era deloc afectat de refuzul ei. Mă scuzaţi, cred că până la urmă voi lua o undiţă şi mă voi alătura bărbaţilor.

Schiţând o plecăciune, se întoarse şi plecă.

— Ei bine, *asta* a fost, cu siguranţă, interesant, exclamă Lady Denton, ochii ei bătrâni, dar pătrunzători poposind asupra lui Josie din partea opusă a camerei.

Ştiind că doamnele aşteptau un comentariu din partea ei şi că nu îşi vor fi îndreptat atenţia în altă parte până nu ar fi făcut-o, Josie făcu un semn dispreţuitor cu mâna.

— Nu voia decât să îi evite pe fraţii mei cât timp erau înarmaţi cu arbaletele.

Cuvintele acestea iscară chicoteli, doamnele cunoscând caraghioslâcurile fraţilor Carlisle.

— Nu putem învinovăţi un bărbat pentru că nu vrea să fie rănit trupeşte.

— Nu cred că se temea de *rănirea trupească,* mormăi Lady Denton cu un umor usturător.

Ah, Josie îşi dorea să moară! Simţi că îi ard obrajii de ruşine. Dar celelalte femei râseră doar cu jumătate de gură la insinuare, prea uimite – sau prea geloase – că fusese ea centrul atenţiei lui Thomas.

Însă lângă ea, mama sa se încordă stingherită. Un ghimpe de vinovăţie străbătu pieptul lui Josie, căci jocul de-a şoarecele şi pisica care începuse între ea şi Thomas îi afecta acum familia. Se îndoia că avea să afle vreodată care era adevăratul ei loc în familia Carlisle, dar îi iubea pe toţi din toată inima şi nu voia să îi vadă răniţi.

— Mai bine îl evitaţi, dragile mele, le avertiză Lady Denton, privirea acum serioasă plimbându-i-se între Josie şi Miranda, tachinarea de dinainte dispărând complet.

Josie fu inundată de un val de frustrare. Cerule, nu asta încercase ea să facă de când sosise el? Dar soarta şi Thomas aveau, evident, alte planuri. Mai avea de rezistat doar trei zile până când petrecerea urma să ia sfârşit, iar el se va fi întors la Londra, iar ea nu avea niciodată să mai fie deranjată de acest crai enervant. Şi totuşi, când îşi reamintea aceste lucruri, nu simţea uşurare, ci o tristeţe inexplicabilă pentru că el avea să plece atât de curând.

— Aşa cum a spus şi Lord Chesney, încerca doar să răspundă unui gest frumos, insistă ea, sperând să abată atenţia nedorită pe care el o atrăsese asupra ei. Vă asigur că nu a fost niciun alt motiv în spatele invitaţiei sale.

O minciună. Crezuse că ea, ca tâlhar, îşi bătuse joc de el, aşa că o făcuse şi el să se simtă ruşinată. Să-i facă în ciudă. Dar nu lăsă să se vadă pe chipul ei nicio urmă de supărare pe enervantul bărbat.

— Cunoscându-mă pe mine – şi dimensiunea fraţilor mei, adăugă ea ca să-şi întărească spusele, ceea ce dădu naştere câtorva chicoteli din partea grupului, nu s-ar fi aşteptat niciodată cu adevărat să accept.

Şi, cu siguranţă, nu o făcuse. Nu după ultima conversaţie pe care o avuseseră, când o ameninţase că avea să o aresteze.

Totuşi, doamnele continuau să se holbeze la ea ca şi când, deodată, o vedeau într-o lumină nouă. O lumină care putea atrage atenţia cuiva de teapa lui Thomas Matteson. Deşi nimic nu putea fi mai departe de adevăr decât atracţia lui faţă de ea – un marchiz şi o orfană? Imposibil!, nu putea continua să le lase pe femei să creadă că exista vreo

legătură între ei. Viaţa ei secretă de tâlhar nu putea suporta un examen amănunţit şi mai avea încă un tată pe care trebuia să îl facă să-şi plătească datoria înainte de sfârşitul petrecerii, care se apropia mult mai repede decât crezuse.

— Nu sunt sigură că Chesney e genul care acceptă un refuz, comentă Lady Tinsdale, iar insinuarea ei stârni o nouă serie de chicoteli.

— Ei bine, atunci el nu este genul *meu,* ripostă Josie, făcându-şi de lucru cu broderia ca să ascundă orice urmă de minciună din expresia ei. Thomas era *exact* genul de bărbat la care visase întotdeauna să-i fure inima… Ei bine, în afara faptului că voia să o aresteze. Din păcate, declară ea cu voce tare, afectată, reputaţia lui *este* periculoasă pentru reputaţia mea.

Având în vedere şoaptele şi râsetele excitate ale doamnelor, remarca aceea tăioasă părea că pusese sfârşit tachinărilor lor stânjenitoare şi le asigurase că nu avea niciun fel interes faţă de arătosul marchiz… mai puţin mama ei, care continua să se holbeze la ea ca şi când nu o credea pe deplin.

Însă atunci când discuţia se îndreptă spre ultima modă, atenţia lui Elizabeth Carlisle se reîntoarse asupra conversaţiei.

Josie răsuflă tăcut, simţindu-se ca şi cum ar fi scăpat dintr-o capcană. Dar, când se reîntoarse la broderia ei, mâinile care trăgeau acul îi tremurau. Îşi aminti umerii tari ai lui Thomas sub mâinile ei, moliciunea părului lui negru printre degetele ei şi gura lui – o, gura aceea senzuală, păcătoasă! Fusese cumva şi revendicatoare şi convingătoare în acelaşi timp, sărutând-o în moduri scandalos de delicioase până când se topise peste el ca o desfrânată. Dumnezeu să o ajute, de la întâlnirea din seara trecută, nu se mai gândise la nimic altceva decât să îl lase să îi facă din nou ce îi făcuse.

Mama ei se aplecă spre ea, încruntându-se îngrijorată.

— Te simţi bine, draga mea? Eşti îmbujorată.

Învinsă, umerii lui Josie se încovoiară. Pe cine

păcălea? Pentru ea, Thomas era mult mai mult decât un partener de dans sau un crai plictisit care îşi îndreptase atenţia asupra ei. Şi dacă nu avea să părăsească salonul curând, fiecare doamnă de la Blackwood Hall ar fi descoperit asta.

— Am nevoie de aer, mormăi ea şi puse deoparte broderia. Mă scuzaţi!

Se ridică în picioare şi ieşi înainte ca mama ei să o poată opri şi înainte ca Thomas să se fi întors ca să îi facă o nouă ofertă pe care să nu o poată refuza la fel de uşor.

Când ajunse în hol, se întoarse şi goni în direcţia opusă celei pe care ar fi apucat-o el spre uşa principală. O încăpere goală, de asta avea nevoie. Un loc să stea, să se adune şi să se ascundă ca o laşă pentru tot restul după-amiezii.

Cu un oftat moale îşi apăsă dosul palmei pe frunte. Era nebună să îl lase pe acel bărbat să o afecteze în felul acela, acelaşi bărbat care voia să o aresteze. Pur şi simplu trebuia să găsească o modalitate de a-l evita, sau să se ascundă ori de câte ori avea să fie necesar, sau... poate că un sărut când şi când nu putea să-i facă prea *mult rău*, nu?

Nu, gândi ea, oftând din greu, nici măcar atât. Nu putea fi slabă şi prinsă cu garda jos în preajma lui, indiferent cât de mult îşi dorea sărutările lui, indiferent de fiorul dureros care înflorea în ea la cea mai mică atingere a lui. Dumnezeule, dacă putea face toate alea doar cu un sărut, cum ar fi fost dacă el...

— Josephine.

Paşii îi îngheţară. Întorcându-se încet cu faţa către el, îşi îngustă ochii, deşi pulsul i se accelerase.

— Tu.

— Eu. Thomas se sprijini degajat de tocul uşii salonului de dimineaţă. O aşteptase acolo, dracul să-l ia! Ştiuse că avea să o şteargă din salon după ce pleca el, ca să scape de el. Cum ştiuse şi că avea să se întoarcă şi să răspundă când o va fi strigat. Şi exact asta făcuse. Atrasă ca o molie de o flacără.

Umerii i se încovoiară. O foarte patetică molie.

Îi rânji îngâmfat.

— Până la urmă te-ai răzgândit în legătură cu plimbarea aceea?

— Ştii că nu m-am răzgândit. Buzele i se strânseră într-o linie iritată, deşi nu ştia cine o iritase mai mult: el pentru că o prinsese în capcană sau ea pentru că intrase atât de nesăbuit direct în cursa întinsă de el. De ce m-ai umilit în halul acela în faţa doamnelor?

Zâmbetul i se şterse.

— Scuzele mele! Nu asta a fost intenţia mea.

În ciuda sincerităţii de pe chipul lui, nu îl crezu.

— Atunci ce-a fost?

— O încercare de a te prinde singură. M-ai evitat întreaga zi.

Şi avea să continue să îl evite şi în următoarele trei zile, până când petrecerea va fi luat sfârşit şi el va fi plecat acasă la Londra. Indiferent cât de greu îi va fi să stea departe de el.

Buzele îi tremurară.

— Ceva mi-a spus că, dacă nu aş fi făcut o invitaţie directă în faţa celorlalţi, ai fi găsit o modalitate de a te afla în mod convenabil în altă parte când aş fi venit în vizită.

Josephine pufni cu dispreţ.

— Nu te-ai înşelat.

Cum remarca ei tăioasă nu-l făcu decât să zâmbească amuzat, se enervă din nou. Când te gândeşti că odată se temuse că se va fi dovedit a nu fi mai mult decât un mojic, ca toţi domnii de dinaintea lui… ar fi râs de absurditatea acestui fapt, dacă inima nu ar fi durut-o atât de tare.

Îl săgetă cu privirea.

— Dacă nu cumva vrei să chemi poliţistul chiar acum, aş prefera…

Cu o mişcare rapidă, se îndepărtă de tocul uşii şi îşi puse degetele pe buzele ei, ca să o facă să tacă, în timp ce aruncă o privire peste umăr.

— Vine cineva, spuse el cu glas jos, prinzând-o de cot. Intră!

O trase în încăpere şi o ascunse chiar în momentul în

care lacheul intră în hol. Când dădu să închidă uşa, ea îl opri.

— Blackwood Hall nu e nici grajd, nici cabană de vânătoare, îi aminti ea, dându-se înapoi ca să rămână lângă uşa deschisă. Trebuie să îmi păstrez reputaţia. Deşi *el* părea decis să i-o distrugă.

Ridică amuzat din sprâncene.

— Te referi la alibiul tău?

Ignoră remarca lui sarcastică, dar nu şi junghiul rapid de neîncredere din pieptul ei, ceea ce o supără mai mult decât voia să recunoască. O parte din ea – o parte din cale-afară de nebună – era încă atrasă de el. Dar putea la fel de bine să tragă cu săgeţi în lună, atât de mari erau şansele unei orfane de a fi împreună cu fiul unui duce. Mai ales unul decis să o aresteze.

— Ne va vedea cineva, îl certă ea, supărată că se dovedea a fi la fel de necinstit ca toţi ceilalţi bărbaţi care îi stârniseră interesul înaintea lui. Şi abia am ieşit dintr-o încăpere plină de femei care bârfeau despre cât de depravat eşti.

Cedând în faţa ordinului ei de a păstra decenţa – şi, din fericire, fără să menţioneze faptul că, dacă ar fi fost arestată, reputaţia i-ar fi fost mult mai pătată decât dacă ar fi fost surprinsă cu el –, se retrase în capătul celălalt al încăperii şi se aşeză pe marginea pervazului înalt.

— Un depravat? Ochii îi străluciră diabolic. Vai, mulţumesc!

Ea se încruntă.

— Nu era un compliment.

— Ei bine, noi, craii, ne primim complimentele oricum ar fi ele.

În loc să se enerveze că-i răstălmăcise cuvintele, nu se putu împiedica să nu-i admire mintea iscusită ori atracţia pe care o poseda. Incapabilă de a se înfrâna, avansă un pas.

— Deci, tărăgănă el, vorbeaţi despre mine.

— Vorbeşti de diavol, mormăi ea, ceea ce păru să îl amuze şi mai mult. *Ele* vorbeau despre tine, corectă ea,

subliniind. *Eu* ascultam, încercând să separ faptele de născociri.

— Şi ce concluzie ai tras?

— Că s-ar putea ca uciderea unui leu să nu fie chiar atât de departe de adevăr.

Un rânjet apăru încet pe chipul lui şi, în ciuda faptului că era furioasă pe el, simţi fluturaşi în stomac. Ca o molie jalnică ce era, se mai apropie cu un pas.

— Şi ce au spus doamnele despre mine? Thomas se aplecă înainte, ancorându-şi privirea întunecată în a ei ca un cântec de sirenă şi atrăgând-o cu încă un pas.

— O mulţime de lucruri. Încă un pas ezitant, până când fu destul de aproape încât l-ar fi putut atinge cu doar o ridicare a mâinii. Inima îi bătu cu putere şi ştiu că picase drept în capcana întinsă de el. Dar cel puţin acum înţelegea de ce pisicuţa căzuse pradă propriei curiozităţi. Pentru că, pur şi simplu, nu se putuse abţine.

Îi zâmbi poznaş.

— Nimic interesant?

Ezită, pentru că o doamnă bine crescută nu ar fi rostit niciodată acele cuvinte… dar când fusese ea o doamnă bine-crescută?

— Că ai o amantă, spuse ea încet, mai mult pentru a ascunde gelozia spontană din glasul ei, decât pentru a păstra secretul. O cântăreaţă de operă.

— Zvonuri fără temei, răspunse el pe acelaşi ton secretos. Ridicând din umeri, mimând dezinteresul, întinse mâna şi trase draperia grea care încadra fereastra în locul unde şedea, la câţiva centimetri de umărul lui.

— Atunci este o actriţă pariziană, spuse ea.

— Un alt zvon fără temei… din păcate.

Mâna i se opri doar o clipă, cât simţi un junghi în piept. O, nu – *aceea* era clar gelozie. Se supără imediat pe ea însăşi. Nu era absolut deloc treaba ei cu cine îşi petrecea timpul sau cu cine dorea să şi-l petreacă… numai că, în mod inexplicabil, îşi dorea ca el să îşi petreacă timpul acela cu ea.

Ridică din nou din umeri, ca şi cum comentariul lui nu

avea nici o însemnătate. Şi chiar nu avea, nu? De ce să fie geloasă pe el, dintre toţi oamenii?

— Au spus că i-ai salvat viaţa lui Prinny[1].

— Tot doar un zvon. Ochii îi străluciră răutăcios. Dar pe acela eu l-am pornit.

Auzind asta, zâmbi fără să vrea, apoi flutură alene din mână ca să arate cât de prostesc era următorul zvon.

— Găinile alea prostuţe au mai spus şi că ai ucis un om.

Când nu răspunse, rămânând întunecat, tăcut şi nemişcat, ochii i se îndreptară rapid către ai lui. Orice amuzament din urmă cu doar câteva secunde dispăruse. Groaza se încleştă în jurul inimii ei.

— De fapt, am ucis o mulţime de bărbaţi, admise el stins, cu ochii albaştri solemni.

— Au spus că ai luptat în războaie. Înghiţi ca să scape de nodul din gât şi să-şi recapete vocea. La asta te referi?

— Da. Făcu o pauză, cercetându-i chipul. Dar tu nu le crezi.

— Nu.

— De ce? Sunt foarte priceput cu armele.

— Da, şi le porţi cu tine. De fapt, dacă aş căuta sub jacheta ta chiar acum, pun pariu că aş găsi una.

— Te rog, nu mă lăsa să te opresc din percheziţie, murmură el şmechereşte.

Îi ignoră cuvintele, dar nu şi căldura care o cuprinse la invitaţia lui de a-şi pune mâinile pe el. Şi, lipsite de loialitate, degetele o mâncau să facă exact asta. Şi le răsuci repede în fuste.

— Dar îţi displac, iar sunetul focurilor de armă te nelinişteşte. Cărui gen de soldat nu îi plac armele?

Se aplecă spre ea, cu faţa la acelaşi nivel cu a ei.

— Genului care a fost şi spion.

„Un spion”. Simţi că nu mai poate să respire, iar trupul îi amorţi fulgerător. Fusese ceva din tot ceea ce ştia despre el adevărat?

— Al nostru sau al lor?

---

1 Poreclă dată regelui George al IV-lea (1762-1830) (n.tr.)

— Al nostru, puştoaico. Râse, sunetul bogat vuind prin ea, şi îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

Tandreţea atingerii lui neaşteptate, dar liniştitoare o încălzi şi, în ciuda ei înseşi, nu se retrase nici măcar atunci când respiraţia îi deveni întretăiată, iar iureşul sângelui îi bubui în urechi.

Trase adânc aer în piept, însă asta nu îi calmă deloc fluturaşii din stomac. De fapt, nu făcu decât să îi atragă privirea asupra gurii ei, ceea ce îi crescu stânjeneala.

— Vrei să cred că un moştenitor al unui ducat este un spion care umblă brambura de-a lungul şi de-a latul ţării pentru a aresta un tâlhar obişnuit?

— Bineînţeles că nu. Ridică arogant din sprânceană. Nu umblu niciodată brambura.

Îl împunse în umăr, iritată.

— Thomas, fii serios! Nu sunt într-atât de tâmpită, încât să cred că eşti spion.

Se aplecă din nou spre ea, mai aproape decât înainte, atât de aproape încât simţi pe buze căldura respiraţiei lui când şopti:

— *Am fost* spion.

Ceva din felul sumbru în care spusese asta, cu o scânteiere intensă de regret adânc în ochii lui albaştri, o făcu să tremure şi, instinctiv, ştiu în adâncul sufletului că spusese adevărul. Inima îi bătu ca o tobă, atât de tare, încât vuietul sângelui în urechi era asurzitor.

— De ce îmi spui mie? Sunt o delincventă, îţi aminteşti? Ar fi fost nebună să creadă că era atât de specială pentru el, încât să se justifice divulgarea unui asemenea secret. Nu, din contră, recunoscuse doar ca să o facă să îşi piardă cumpătul, făcându-i arestarea mai uşoară. Nu te temi că voi povesti tuturor?

Răspunzând provocării ei, se aplecă încă doi centimetri pentru a-i atinge, în trecere, colţul gurii cu buzele, înainte de a-i şopti la ureche:

— Nu te-ar crede nimeni.

Cu o încruntătură exasperată, îl împinse înapoi. „Nu te-ar crede nimeni”. Aceleaşi cuvinte pe care le fluturase ea

cu atâta convingere în faţa lui după jaf. Aparent, ea şi Thomas Matteson erau unici.

El se legănă înapoi, îşi îndoi braţele şi reveni încet la poziţia iniţială, cocoţat pe pervaz. Ochii lui scânteietori îi aminteau de ochii unei pantere… chiar înainte de a ataca.

— Mi-am petrecut toată noaptea trecută gândindu-mă la tine, Josephine.

Inima ei nesăbuită tresăltă. Se gândise la ea?

Dar nu era destul de naivă încât să creadă că voise să spună că se gândise la *ea.* Nu, se referise la jafuri, deşi nu putea să nege junghiul dezamăgirii din pieptul ei. Pentru că ea cu siguranţă îşi petrecuse noaptea gândindu-se la el.

Se dădu în spate, atât cât el să nu ajungă la ea, dacă ar fi vrut să o atingă din nou, pentru că nu era sigură că avea să găsească puterea de a-l respinge.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

Privirea întunecată îi deveni serioasă. În ciuda recentei atracţii dintre ei, erau totuşi adversari, prinşi încă într-un joc periculos de-a şoarecele şi pisica.

— Că nu există nicio cale de ieşire din încurcătura asta. Tot ceea ce poţi face este să te opreşti şi să te rogi ca nimeni altcineva să nu te descopere. În loc să te arestez, îl voi convinge pe conte că tâlharul s-a oprit din a-i mai viza oaspeţii şi că s-a apucat de altceva.

— Şi să îl las pe Royston şi familiile să scape de ceea ce le-au făcut acelor copii? *Niciodată.* Prefera să se afle în spatele gratiilor decât să îl lase pe conte să continue să exploateze orfelinatul şi să îi lase pe copii să sufere singuri. Nu mă voi opri.

Thomas clătină din cap, iar ea văzu cum creştea în el o enervare egală cu a ei.

— Şi crezi că totul e din cauza favorurilor politice?

— Da.

O luă în râs.

— Royston e un om important în parlament, şi încă de mulţi ani. Ce favoruri ar putea câştiga un om de rangul şi cu reputaţia lui de la un orfelinat din Lincolnshire?

— Nu ştiu. Orice îi trebuie, presupun.

Expresia lui de suspiciune se adânci.

— Dar nu ai nicio dovadă concretă, nu? Altfel te-ai fi dus tu însăţi deja la autorităţi.

Frustrarea i se încleştă în măruntaie.

— Ce fel de dovezi aş…

Cuvintele îi rămaseră blocate în gât, iar ea clătină din cap, frustrarea înăbuşită se învolbura înăuntrul ei la cearta aceea purtată pe un ton liniştit şi în şoaptă pentru ca nimeni să nu audă, când tot ceea ce voia să facă era să *strige*! În loc să o târască la puşcăria locală, Thomas îi oferea şansa de a dovedi că avea dreptate. Ar fi trebuit ca acest lucru să îi aducă speranţă, dar ea nu avea dovada pe care i-o cerea. Şi o ştia şi el.

— *Este* vinovat! insistă ea.

— Nu ai nicio dovadă pentru acuzaţiile tale. Nicio scrisoare, niciun bilet… nimic care să îi dovedească vinovăţia.

— Bineînţeles că nu am nimic de acest gen. De ce aş avea? Să-l ia naiba că nu o credea! Şi afurisiţi să fie şi ochii aceia de safir care observau mult prea mult în legătură cu ea, dar refuzau să vadă adevărul despre Royston. Cum aş putea?

— Atunci cum ştii cine e vinovat?

— Din înregistrările scrise de la orfelinat. Pieptul i se strânse de dezamăgire, văzând că se îndoia de ea atât de uşor, însă avea atâta încredere în Royston. Ţin evidenţa detaliilor fiecărui copil, inclusiv numele bărbaţilor care i-au abandonat la orfelinat.

— Numele tatălui? În vocea lui se simţea neîncrederea.

— Nu, bineînţeles că nu. Rândaşi sau lachei, bărbaţi angajaţi de familiile nou-născuţilor. Având numele lor, e uşor să afli la ce moşie lucrează. Apoi trebuie doar să faci un pic de săpături printre servitori şi afli de sarcină. Şi, dacă sap destul de adânc, de obicei pot afla şi ce favoruri a primit Royston în schimb.

— Dar nimic care poate fi dat autorităţilor. Nu era o întrebare. Era o acuzaţie.

Îşi încleştă pumnii furioasă.

— Tot nu mă crezi.

— Royston este de mulţi ani prietenul şi aliatul tatălui meu în parlament şi nu l-am văzut niciodată comiţând ceva cât de cât scandalos sau ilegal. Pe când tu... Cuvintele îi rămaseră în aer.

— Pe când pe mine m-ai văzut oprind şi jefuind o trăsură, încheie ea pentru el. Nu spuse nimic ca să o contrazică. Nu era nevoie; expresia de pe chipul lui spunea totul. Frustrarea ei ajunse la punctul-limită. Destul! Se săturase să trăiască cu teama şi vinovăţia din ultimii doi ani, de când începuse jafurile, iar în ultimele patru zile se săturase ca soarta să i-l tot legene prin faţă, jucându-se cu ea – pe acest bărbat alături de care nu ar fi putut niciodată să aibă un viitor. Atunci arestează-mă şi să termin...

— La naiba! Îşi trecu mâna prin păr, degetele tremurându-i violent. Nu vreau să te arestez, dar Doamne, Jo, ai încălcat legea. Este o ofensă care se pedepseşte cu spânzurătoarea. Fiecare cuvânt şoptit ieşi măcinat prin dinţii încleştaţi, şi tremura acum tot, la fel de violent ca în acea dimineaţă în grajd. Vreau să te ajut, dar...

— Dar nu o poţi face fără dovezi. Omul ăsta îi făcea capul să se învârtă. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi furioase. Atunci poate că ar fi trebuit să îţi petreci noaptea dormind, în loc să te fi gândit la mine. Se întoarse să plece. La revedere.

Avântându-se de pe pervaz, o urmări şi o ajunse exact în momentul în care degetele ei atinseră uşa. O apucă de braţ şi o trase înapoi, trupul ei căzând peste el. Fu imediat conştientă de tăria lui pe moliciunea ei, îi simţi căldura mâinii pe braţ prin mâneca de bumbac a rochiei, puterea degetelor lui refuzând să îi dea drumul. Se cutremură şi începu să respire sacadat, la fel ca şi el.

— Nu îmi petrec nopţile dormind, se confesă încet, concentrându-şi privirea fierbinte pe gura ei.

Se holbă la el, cu gura căscată, în timp ce inima începu să i-o ia la goană atât de tare, încât se temu că el ar fi putut să o simtă. Era o invitaţie de a împărţi patul cu el?

Dumnezeule, nu se putea! Nu de la un crai ca el, nu către o inocentă ca ea. Şi totuşi, pe când scânteierea lacomă din ochii lui îi tăia respiraţia, o parte din ea îşi dorea foarte mult să fi fost.

— Vreau să te ajut, repetă el, cu gura atât de aproape de a ei, încât căldura respiraţiei lui îi tremură pe buze. Dar fără o dovadă a delictelor lui Royston…

— Pe care nu le crezi, forţă ea.

Mânia îi scăpără în ochi.

— Sau *orice* dovadă care să arate că ai acţionat cu bună-credinţă, trebuie să te arestez. Nu am încotro, nu dacă vei continua cu jafurile.

— Sigur că ai, protestă ea, urând rugămintea pe care o auzi împletindu-se în vocea ei. Poţi alege să uiţi că m-ai văzut astă-noapte.

— Nu, o corectă el solemn, cu o expresie chinuită pe chip. Nu pot.

Holbându-se la el, uimită, buzele i se întredeschiseră. Disperarea lui era palpabilă. La fel şi durerea.

— Aceasta este alegerea, Josephine. Preţ de o clipă, îşi închise strâns ochii. Tu sau eu, viaţa ta sau a mea.

— Poftim? şopti ea, furia fiind deodată înlocuită de teamă. Pentru el. Ce vrei să…

— Dacă ai dreptate, te voi ajuta şi te voi proteja. Dar fără dovezi… Clătină din cap. Nu am de ales decât să îl cred pe Royston.

„Şi să te arestez”. Cuvintele nerostite răsunau între ei atât de tare de parcă le-ar fi strigat.

— Atunci voi găsi dovezi, şopti ea, neputându-se scutura de ciudata suspiciune că dovada de care avea nevoie să se salveze pe ea însăşi avea să îl salveze şi pe el. Cumva.

— Fără jafuri, ordonă el ferm.

— Nu pot promite asta.

Ocărî printre dinţi.

— Dacă vei fi prinsă…

— Nu voi fi.

Fără să se gândească, se ridică pe vârfuri şi îi atinse

buzele cu ale ei. Un sărut rapid, cast şi cuviincios, menit doar să oprească cearta.

Dar când se lăsă înapoi pe călcâie, el mârâi şi, apucând-o strâns, o lipi de el. Nevrând să îi dea drumul, închise uşa din spatele lor cu piciorul.

Gura îi coborî înfometată pe a ei şi înflăcără sărutul inocent într-un jaf în toată regula, limba pătrunzându-i printre buzele ei şi prădându-i gura. Cu fiecare atac al limbii lui, rezistenţa ei scădea, până când, cu un scâncet moale, îşi pierdu puterile şi se prăbuşi pe pieptul lui puternic.

Mâinile lui tremurânde lunecară pe spatele ei ca să îi cuprindă fundul şi să o ridice spre el.

— Thomas, gemu ea lângă gura ei.

— Eşti cea mai amăgitoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată, Josephine. Vocea îi fu un hârâit gutural, smulgându-şi gura de pe a ei ca să o muşte de umăr, fiecare muşcătură ascuţită a dinţilor lui făcând-o să se înfioare. Cea mai provocatoare, cea mai înnebunitoare… îşi puse palma pe obrazul ei şi o privi în ochi. Şi cea mai frumoasă.

Apoi o sărută din nou, gura mulându-i-se pe a ei, posesiv şi fierbinte şi cu atâta dorinţă, încât îi fură respiraţia. Valurile de emoţii care se spărgeau în ea, provocate de el, o clătinau atât de tare, încât nu mai putu face nimic altceva decât să se agaţe de el, cu braţele strâns petrecute în jurul gâtului său, nevrând să-i dea drumul.

Rezemând-o cu spatele de uşă, îi strânse brutal fusta în mână şi o smuci în sus, făcând-o ghemotoc, laolaltă cu straiele subţiri de dedesubt, între trupurile lor. Tremură, nu de frig, nici de emoţie, ci din cauza unei nevoi dureroase ce se aprinsese jos, în pântecul ei, o nevoie care se târa în jos, între coapsele ei, pe măsură ce fusta i se ridica mai sus.

— Am dorit să te ating din prima clipă în care te-am zărit, murmură fierbinte în urechea ei, fiecare cuvânt fiind o respiraţie care se învolbura în ea şi o mângâia dinăuntru spre afară.

Îşi băgă mâna sub fusta ei şi îşi trecu degetele peste marginile dantelate ale ciorapilor, deasupra genunchilor,

neîndrăznind să se apropie de durerea furnicătoare care pulsa între picioarele ei. Fiorii îi făcură pielea de găină, treziţi de mângâierea lui caldă pe carnea ei, şi un tremur de dorinţă o cuprinse.

Vârful limbii lui îi mângâie curbura urechii, făcând-o să se cutremure în timp ce o ademenea ispititor:

— Şi tu îţi doreşti asta, nu? Să fii mângâiată aşa cum merită o femeie frumoasă ca tine. Depuse o sărutare delicată pe pielea moale din spatele urechii ei. Doar un pic păcătos.

Cerule, cât de mult îşi dorea asta!

— Da, recunoscu ea, imperceptibil, cu buzele tremurânde.

Degetul îi lunecă şicanator sub ciorap şi o mângâie pe coapsa goală.

— Atunci lasă-mă să te ating, Jo!

Ar fi trebuit să îl oprească, ştiind cât de periculos era pentru ea acest bărbat care putea pune capăt vieţii ei cu un singur cuvânt către poliţist, dar trupul ei tânjea după el cu o nevoie primitivă cum nu mai cunoscuse până atunci. O căldură pulsa umflându-se între coapsele ei, şi nu găsi puterea să îl respingă.

— Da, îşi şopti ea capitularea. Te rog!

Trupul i se relaxă cu un oftat de uşurare lângă tâmpla ei, iar inima ei tresări. Fusese îngrijorat că ea avea să refuze? De parcă ar fi putut refuza valurile de plăcere care o învăluiau din vârfurile degetelor cu fiecare sărut al lui ori undele de energie împrăştiate de mâinile lui de fiecare dată când o atingeau.

— Cum de îmi faci asta? murmură el, trecându-şi gura pe gâtul ei.

Era sigură că el îi putea simţi pulsul accelerând sub buzele lui, ştia ce îi făcea anticiparea atingerii lui. Degetele lui îi pieptănară, tachinând, triunghiul creţ dintre picioare, atât de aproape şi totuşi atât de frustrant de departe de a o atinge acolo unde ardea să fie mângâiată.

— Mă calmezi şi mă tulburi în acelaşi timp, aşa cum nicio altă femeie nu a făcut-o vreodată.

Respirând neregulat, îşi închise ochii şi se pierdu în zumzetul delicios al sângelui prin trupul ei, în căldura degajată de sub vârful degetelor lui şi radiind în jos, pe picioarele ei. Mâna lui era scandalos de aproape de căldura umedă din centrul ei, şi, Dumnezeu să o ajute, ardea de dorinţă ca el să o atingă acolo, chiar acolo unde pulsa indecent cu fiecare bătaie a inimii ce-i bubuia.

— Mă faci să-mi doresc cu ardoare să fiu înăuntrul tău, Josephine. Îşi puse tandru buzele pe ale ei. Chiar aici.

Degetele îi alunecară în crăpătura ei, îngropându-le încet în pliurile ei.

Gâfâind lângă gura lui, se agăţă de muşchii tari ai umerilor lui ca să nu îi cedeze genunchii sub ea. O atinse provocator, făcând-o să tremure delicios în timp ce o mângâia cu tandreţe şi o excita, făcând-o să se simtă ca o nemernică absolută şi ca o desfrânată, dar, în acelaşi timp, minunat. Cerule! Atingerea lui era atât de plăcută şi nu se ruşină absolut deloc atunci când se mişcă să îşi desfacă picioarele mai larg. Judecând după gemetele bărbăteşti ce îi ieşeau din gâtlej, savura mângâierile la fel de mult ca ea, plăcându-i felul în care trupul ei devenise fierbinte şi umed sub degetele lui.

— Nu ai idee cât de mult te doresc, Josephine. Îşi coborî capul şi linse cu vârful limbii valea dintre sânii ei. Cât de mult vreau să te ating şi să gust fiecare centimetru din tine.

Cu un geamăt gutural, capul îi căzu pe spate la tortura dulce a degetelor lui care se jucau cu pliurile netede dintre coapsele ei şi la îndrăzneala cuvintelor lui. Degetul îi alunecă pe pliuri apoi alunecă lin în interiorul ei.

Inima îi sări în gât. Cerule, era *înăuntrul* ei!

— Ce faci? întrebă ea, dintr-odată nervoasă, cu buzele umflate de excitare.

Degetele acelea abile făceau tot felul de lucruri necuviincioase, cufundându-se şi învârtindu-se, apoi retrăgându-se într-un ritm constant, dar provocator până când dorinţa vibrantă din interiorul ei se potrivi cu tempoul lui.

— Te satisfac. Îşi croi drum de sărutări până la gâtul ei şi puse stăpânire pe gura ei cu un sărut torid care o făcu din nou să se agaţe, neajutorată, de el. Îţi place, nu?

— Asta…

Introduse un al doilea deget, iar ea gemu la delicioasa plinătate din interiorul ei, în timp ce îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Ah, e minunat!

El chicoti, buzele gâdilându-i urechea. Ar fi trebuit să se ruşineze de ceea ce îl lăsa să îi facă. Cel puţin să fi fost jenată. Dar tot ceea ce simţea era dorinţa tulburătoare pe care el i-o provoca, din centrul ei fierbinte drept spre sfârcurile întărite de sub rochia ei. Cu siguranţă ceva atât de minunat nu putea fi rău.

Îşi coborî degetul mare să-i lovească uşor centrul dureros, tachinând-o, ceea ce smulse un scâncet din partea ei. O, dacă era un lucru rău, pur şi simplu nu-i păsa!

— Dacă aş putea, mărturisi el, degetele neoprindu-i-se din ritmul lor intim, te-aş duce în patul meu în clipa asta, Josephine, şi aş face dragoste cu tine până când mi-ai striga numele, până când te-aş simţi spărgându-te în mii de bucăţi în jurul meu.

— Thomas, şopti ea, atât de încet încât numele lui abia se auzi pe buzele ei. Dacă el avea să continue să îi susure astfel de cuvinte, să o mângâie atât de delicios, atunci Cerul s-o ajute, ar putea să îl implore să o facă.

— Te-aş ţine chiar aici, în braţele mele, până în zori. O privi adânc în ochi, subliniindu-şi cuvintele, vârându-şi adânc degetele, ceea ce o făcu să exclame în timp ce muşchii micuţi din interiorul ei se încleştară atât de tare în jurul lui, încât el gemu. Până când toată bezna ar dispărea.

Ghicea mult mai multe în spatele cuvintelor lui dulci decât doar descrierea unei partide de amor. Dar mintea ei ameţită de aburii excitării nu mai putu gândi atunci când el îşi roti cu pricepere podul palmei de ea, iar trupul ei răspunse, împingându-se fără ruşine în mâna lui. Nu putu face nimic mai mult decât să se agaţe de el când flăcările îi atinseră degetele de la picioare, făcându-şi apoi loc în sus,

în trupul ei tremurător. Când ajunseră la încordarea insuportabilă din miezul ei, un fitil se aprinse în ea şi o eliberare deplină explodă în ea.

Gura lui îi înăbuşi strigătul moale de pe buze, iar ea căzu fără vlagă pe el. Valuri unduitoare de plăcere zvâcniră din locul unde degetele lui fuseseră îngropate în ea, până în vârful degetelor ei de la mâini şi de la picioare. Se agăţă de el când îşi retrase uşor mâna dintre coapsele ei, apoi o încercui cu braţele lui puternice şi o strânse atât de tare încât îşi trase cu greu respiraţia pe care i-o furase. Ca şi când nu ar fi vrut să îi dea drumul.

Îi sărută tandru tâmpla.

— Dar eşti o alegere imposibilă pentru mine, Josephine. Pentru că prinderea ta înseamnă libertatea mea.

Inima îi stătea dureros la pândă chiar şi atunci când plăcerea încă pulsa surd în ea. Cum putea să se împace cu ideea că acest bărbat care o făcea să-i placă să râdă şi să valseze cu el şi care tocmai îi făcuse sângele să fiarbă cu o nevoie atât de primitivă era acelaşi bărbat care avea puterea să o distrugă?

— Thomas, nu înţe…

— Şşşt, o avertiză el rapid. Îngheţă ascultând, dar ea nu putea auzi decât bubuitul inimii ei şi vuietul sângelui prin urechile sale, gâfâiala uşoară a propriei respiraţii.

Se cutremură.

— Ce este?

— Vine cineva.

La fel de brusc cum o trăsese în braţele lui, îi dădu drumul, lăsându-i în jos fusta pentru a-i acoperi picioarele şi se îndepărtă. Ea tremură la pierderea căldurii lui, căci îşi întorsese spatele către ea cu un dezinteres vădit, fără să lase vreun semn că, cu doar câteva momente înainte, explodase atât de scandalos în palma lui de sub fusta ei.

Prea uluită să poată vorbi, nu putu decât să se holbeze la el, clipind confuză şi încercând fără succes să înţeleagă tot ceea ce abia se întâmplase, apăsându-şi dosul palmei pe buzele încă fierbinţi şi ude de la săruturile lui. În mod instinctiv ştia că mângâierile intime pe care i le oferise

erau doar începutul a ceea ce era în stare să facă, că era atât de multă plăcere care aştepta să fie descoperită alături de el.

Dacă ar fi fost destul de curajoasă să îşi îngăduie.

— Thomas? şopti fără aer, cu chipul înfierbântat de umilinţă şi respingere, cu ochii înlăcrimaţi. Nu voia ca el să fie în cealaltă parte a încăperii. Voia înapoi în braţele lui.

Pe neaşteptate, uşa se deschise în spatele ei. Se întoarse şi icni.

Simon Royston.

Dumnezeule! Dacă ar fi auzit ceea ce tocmai discutaseră, dacă ar fi ştiut ce făcuseră… în cel mai bun caz reputaţia i-ar fi fost distrusă, în cel mai rău caz, viaţa i s-ar fi sfârşit în ştreang. Îşi duse mâna la gât, respiraţia fiindu-i înăbuşită de frică.

De partea cealaltă a încăperii, Thomas lenevea nonşalant pe pervaz, ca şi când nu făcuseră nimic mai scandalos decât să discute despre vreme. Şi totuşi, în ciuda exteriorului calm, imperturbabil, pe care îl arăta contelui, Josie putea vedea flacăra dorinţei încă arzându-i în ochi.

— Royston, strigă Thomas jovial, atrăgând atenţia contelui înainte ca acesta să o vadă pe Josie, dându-i astfel câteva momente preţioase ca să se adune. Credeam că eşti la pescuit cu bărbaţii.

— Dumnezeule, nu. Dispreţuiesc pescuitul. Vocea îi era sacadată când spuse: Te vânam. Ochii îi căzură pe Josie care se afla în cealaltă parte a încăperii. Domnişoară Carlisle.

— Excelenţă. Cu picioarele tremurânde, făcu o reverenţă rapidă.

Dar cu o privire fugară, indiferentă, trecu rapid peste prezenţa ei ca fiind fără importanţă. După expresia de enervare din ochii mijiţi reîntorşi spre Thomas era evident că nu îi păsa deloc că o găsise în poziţia compromiţătoare de a se afla singură cu marchizul.

Totuşi, cumva, Thomas ştiuse că venea contele şi de aceea îi dăduse drumul atât de repede de parcă l-ar fi opărit cu trupul ei. Acum, când el stătea acolo, atât de sigur

pe el şi liniştit, prezenţa lui calmă o făcu să fie şi mai conştientă de stinghereala şi excitaţia care probabil se vedeau atât de clar pe chipul ei îmbujorat.

— Ei bine, se pare că m-ai găsit. Rânji la conte, dar Josie îl cunoştea acum destul de bine încât să ştie că era un zâmbet forţat. Era la fel de puţin încântat să îl vadă pe Royston ca şi ea, însă îşi ascunse iritarea cu uşurinţa spionului care era. Cu ce te pot ajuta?

Royston făcu semn cu capul înspre hol.

— Un joc de biliard, dacă eşti drăguţ.

Nu o rugăminte, ci un ordin.

Josie ştia că Royston nu era interesat de biliard. Din felul în care i se încordă trupul, o ştiu şi Thomas. Consimţi însă dând din cap şi, cu o privire de rămas-bun în direcţia ei, pe care ea nu o descifră, îl urmă pe conte afară din încăpere.

Oftând încet, Josie se cufundă într-un fotoliu din apropiere, cu capul în mâini şi corpul încă tremurând dureros. Thomas jurase că avea să o aresteze dacă nu avea încotro, totuşi ea îl dorea în continuare şi nu numai pentru restul petrecerii. Şi nu doar pentru felul în care îi făcuse trupul să se cutremure de plăcere. Dorea mult mai mult decât atât, şi atât de tare, încât lacrimi fierbinţi apărură în genele ei, tânjind cu o dorinţă dulce-amară după acel vis imposibil… visul de a-l avea totdeauna cu ea, pe acest bărbat care o făcea să se simtă atât de frumoasă şi de dorită, care o făcuse să se simtă în siguranţă şi protejată în braţele lui şi căruia îi împărtăşise cele mai mari secrete ale ei.

Dar era în acelaşi timp bărbatul care nu putea avea niciodată încredere în ea. Nu fără dovezile care îi lipseau. Şi era lipsa de încredere în ea cea care îl făcuse să îl urmeze pe Royston.

Cunoştea însă adevărul gol-goluţ. Chiar dacă ar fi reuşit cumva să găsească dovezi, iar el ar fi crezut-o, nimic nu s-ar fi schimbat între ei. În doar trei zile avea să plece, fără ca, probabil, să se mai gândească la ea vreodată. Până la urmă, el era sortit să fie duce, pe când ea…

Fu sfâşiată de un suspin sufocant. Îşi închise strâns ochii şi înghiţi câteva guri de aer ca să îşi oprească lacrimile.

Pe când ea îşi pierduse deja inima.

*

Urmându-l pe Royston în sala de biliard, Thomas îşi păstră chipul nepăsător, fără să arate că pieptul îi ardea de vinovăţie că trebuise să o lase pe Josie în felul acela. Dar poate că era mai bine că fuseseră întrerupţi. Furia lui că ea îşi pusese atât de prosteşte viaţa în pericol dusese la excitare, iar excitarea aceea care pulsa îl făcea să fie tare chiar şi acum. Câteva minute în plus singur cu ea, auzind sunetele acelea dulci de plăcere pe buzele ei, simţindu-i trupul frângându-se în felul acela în jurul degetelor lui, şi ar fi făcut exact aşa cum o avertizase: ar fi dus-o în camera lui şi i-ar fi luat inocenţa acestei femei care îi făcea sângele să fiarbă deopotrivă de frustrare şi de dorinţă.

Şi în care nu avea încredere.

Ridicol, să îl creadă pe Royston capabil de a se folosi de un orfelinat pentru a obţine favoruri politice. Un conte, pentru numele lui Dumnezeu! Totuşi, ea era convinsă, până într-atât încât îşi riscase viaţa ca să-l facă să plătească.

Unul din ei minţea, iar întoarcerea lui la Ministerul de Război stătea acum în balanţă. Pe cine trebuia să creadă: pe bărbatul care fusese loial familiei lui sau pe femeia care îi luminase bezna?

Royston se întoarse către el.

— Deci? întrebă el nerăbdător, în mod clar agitat, mâinile încleştându-i-se şi descleştându-i-se lângă el. Ce ai aflat despre jaful de azi-noapte?

— Am discutat cu poliţistul şi am cercetat locul unde a avut loc jaful. Evită cu atenţie răspunsul real. Cel care ar fi făcut-o pe Josephine Carlisle să atârne de gâtul ei frumos.

— A fost descoperit tâlharul?

— A scăpat.

„Pentru moment”. Până când avea să găsească o

modalitate de a o opri pe Josie de a mai comite alte jafuri şi să îl convingă pe Royston să îi dea recomandarea fără a fi nevoit să îl aducă pe tâlhar în carne şi oase.

— La naiba, Chesney, ocărî el printre dinţi, degetele trăgându-i de lavalieră de parcă nodul l-ar fi sufocat. Invit oaspeţi aici, în casa mea, doar ca să fie jefuiţi. Ce dracu' se întâmplă aici?

Thomas îşi scoase jacheta şi o aruncă pe un scaun, apoi luă un tac din colecţia atârnată în suportul de pe perete.

— Ce se întâmplă, Royston, este faptul că eşti vizat. Ţinu tacul în mâini ca şi cum i-ar fi măsurat greutatea şi balansul. Trebuie să ne dăm seama de ce.

— Ştim de ce. Banii.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Călcând cu băgare de seamă, ştiind că trebuia să îi demonstreze lui Josie că greşea fără să-şi dea în vileag cărţile, Thomas înconjură masa şi împrăştie câteva bile pe pâslă roşie. Conform spuselor poliţistului, tâlharii au şters-o cu mai puţin de 100 de lire, şi toate jafurile au fost similare. Îşi căută poziţia, dar chiar şi atunci când calcula alinierea tacului, îl supraveghea pe Royston cu coada ochiului. Cine e responsabil nu e interesat de bani.

— Atunci de ce îmi jefuieşte oaspeţii?

— Tu să-mi spui. Împinse lent tacul şi lovi bila albă făcând-o să se învârtă de-a lungul mesei. Bila vizată intră în gaura din colţ cu o bufnitură înfundată. Cine sunt duşmanii tăi?

— Nu am duşmani.

— Toată lumea are duşmani, îl contrazise el pe un ton indiferent.

Vechea axiomă era adevărată. Dacă vrei să cunoşti un om, cunoaşte-i inamicii. Josephine Carlisle era inamicul acestui bărbat. Iar Thomas voia cu siguranţă să ştie mai multe despre ea.

Frustrat, Royston smulse de pe masă bila albă.

— Ai făcut vreun progres? Ai măcar idee cine se află în spatele acestui lucru?

— Ştiu cum se desfăşoară jafurile, evită el răspunsul cu dibăcie.

— Cu cai şi arme, spuse Royston în batjocură. Atâta lucru ştiam şi eu.

Thomas îl ignoră. Omul era mult prea agitat în legătură cu cel mai recent jaf ca să înţeleagă că fiecare atac avea o semnătură la fel de distinctivă ca şi autorul lor. Un infractor din cale-afară de exasperant, incredibil de atrăgător, cu ochi verzi furtunoşi şi cu păr des, castaniu.

Cel puţin Royston nu o bănuia pe Josie, iar asta era clar din comentariile lui. Dar la o adică, de ce naiba ar fi făcut-o? Fiica unui baron, care cădea mereu de pe cal? Afurisita de femeie chiar îşi acoperise urmele uimitor de bine. Pieptul i s-ar fi încălzit de admiraţie pentru viclenia ei, dacă nu i-ar fi venit să o scuture pentru că-şi punea viaţa în primejdie într-un mod atât de nesăbuit.

— Ce inamici ai, Royston? insistă el, reîntorcându-se indiferent spre singura pistă dată de Josie. Dacă ar fi fost adevărat că Royston se folosea de orfelinat pentru favoruri politice – ceea ce nu putea să creadă, cunoscându-l pe bărbat atât de bine –, atunci poate contele era şantajat de cineva. Spera prosteşte ca acesta să fie motivul, pentru că astfel ar fi fost capabil să o salveze şi pe Josie şi, până la urmă, să îşi obţină şi recomandarea. Ar fi putut să îl oprească pe cel care îl şantaja pe Royston, şi atunci Josie nu ar mai fi avut niciun motiv să continue să fie tâlhar la drumul mare.

— Ţi-am spus, nu am niciunul, scrâşni Royston, răbufnind. Şi tu de ce joci? Reputaţia mea este în pericol, iar tu loveşti bile pe afurisita de masă! Aruncă bila înapoi pe pâslă.

Thomas susţinu calm privirea lui Royston.

— Ne aflăm într-o sală de biliard. Un spion trebuia mereu să se integreze mediului în care se afla, indiferent cât de nelalocul lui s-ar fi simţit. Iar Thomas se simţea al naibii de nelalocul lui în momentul acela, în care incertitudinea îl sfâşia. Dacă s-ar întâmpla să fim văzuţi ar trebui să pară că jucăm.

Royston păli.

— Crezi că hoţii sunt printre oaspeţii sau servitorii mei?

— Nu ştiu ce să cred, răspunse el, ceea ce era cu siguranţă adevărat. Pe care din ei să îl creadă? Thomas îl ştia pe Royston de mulţi ani. Era conte al regatului, fusese întotdeauna un prieten loial al familiei Matteson, pe când Josie era o infractoare. Încălcase legea, indiferent cât de altruiste îi erau motivele, şi merita să fie arestată. Şi, la naiba, el merita să îşi recapete viaţa. Dar cu ce cost: viaţa lui Josie sau a lui?

Nu avea de ales decât să continue să îi descoasă pe amândoi până avea să afle nişte răspunsuri. Deşi adânc în sinea lui bănuia că până la sfârşitul conversaţiei va fi dovedit că Royston era nevinovat de acuzaţiile incredibile pe care i le adusese Josie.

— Un bărbat nu ajunge la poziţia ta în parlament fără să înfurie câţiva oameni pentru că nu le susţii cauza. Thomas puse tacul deoparte şi se sprijini de perete, privindu-l îndeaproape pe Royston. Ori funcţiile lor politice.

Chipul lui Royston se întunecă.

— Despre ce vorbeşti?

— Funcţii politice, repetă el calm. Şi favoruri. Acelea erau motivele pe care Josie i le dăduse pentru existenţa orfelinatului. Dar voia să audă şi versiunea lui Royston, să le compare pe amândouă şi să încerce să despartă adevărul de ficţiune. Acum că războaiele au luat sfârşit, există alte oportunităţi în parlament pentru bărbaţii ambiţioşi.

— Da, sunt, aprobă Royston. Am nevoie de prieteni, dacă vreau să-mi cresc influenţa şi puterea. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii cel mai bine.

„Tu, dintre toţi oamenii”. Din păcate, Royston se înşela. Thomas nu-şi dorise niciodată nici putere, nici influenţă; nu i-ar fi păsat dacă nu ar fi primit niciodată credit pentru serviciile oferite ţării din partea englezilor a căror viaţă fără doar şi poate o salvase riscându-şi-o pe a lui. Fusese spion, pentru că dorise ca viaţa lui să conteze,

pentru că dorise să fie mai mult decât doar un reprezentant în lunga linie a ducilor din familia Chatham. Dorea un ţel. Însemnătate.

— Dar cu ce cost? întrebă încet, dând glas celor mai rele temeri ale sale.

— Nu am făcut nimic ilegal, răspunse Royston încrezător. Lordul Liverpool cunoaşte toate faptele mele.

— E o linie foarte fină între ilegal şi imoral. Thomas se îndreptă către masă, îşi alinie lovitura rapid şi introduse ultima bilă. Mai ales dacă nu ai fost foarte clar în ceea ce priveşte ambiţiile tale.

— Mă acuzi că aş fi comis ilegalităţi? întrebă Royston cu răceală.

— Sigur că nu. Apoi, apropiindu-se un pic prea mult de secretul lui Josie, dar neavând de ales decât să meargă pe muchie de cuţit, explică: Sugerez faptul că oricine îţi vizează oaspeţii ar putea-o face pentru că *el* crede asta.

— Absurd. Royston zâmbi încrezător. Nu am făcut niciodată nimic care ar putea fi considerat imoral ori ilegal.

Sau care ar fi făcut pe cineva să îl şantajeze pentru că se folosea de orfelinat pentru a obţine favoruri. Ultima speranţă a lui Thomas de a găsi o soluţie uşoară dispăru ca un fum.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunse el, forţând un zâmbet pe care cu siguranţă nu îl simţea.

— Ştii cum este tatăl tău, îl asigură Royston. Peste măsură de onorabil. M-ar fi luat Chatham ca aliat politic sau ca prieten, dacă ar fi bănuit că aş fi comis ceva cât de cât discutabil?

— Nu, cu siguranţă că nu ar fi făcut-o, aprobă Thomas, admiţând argumentul. Dar pieptul nu i se uşură ştiind că Royston nu era vinovat de infracţiunile de care îl acuzase Josie. Pentru că însemna că ea era într-o încurcătură şi mai mare decât înainte. Una din care era posibil ca el să nu o poate scoate.

Întorcând spatele contelui pentru a pune la loc tacul, Thomas îşi odihni mâna pe mânerul tacului şi trase adânc aer în piept.

Acesta era punctul culminant. Momentul în care trebuia să aleagă între Royston şi Josie, între un membru respectat al nobilimii, care nu fusese niciodată altfel decât bine-crescut şi demn în toate manifestările publice, şi o femeie pentru care minciuna şi neîncrederea erau o a doua natură. Între a obţine o recomandare pentru Ministerul de Război, care i-ar fi şters efectiv ultimul an şi i-ar fi redat viaţa, şi între a o salva pe femeia care îl captivase aşa cum nu o mai făcuse nicio altă femeie.

Doamne! Nu voia să o aresteze. De fapt, nu se *putea* decide să o aresteze, acum că trăise contradicţia dintre calmul pe care ea i-l aducea şi faptul că tot ea îi făcea sângele să îi clocotească de dorinţă. Totuşi, viitorul lui nu era alături de ea; era în trecutul său, cu o carieră strălucită de spion în faţă, cu un ţel, în locul coşmarurilor şi fricii. Ultimul lucru de care avea nevoie – *absolut* ultimul lucru, la naiba! – era o femeie în sufletul şi în mintea lui care să-l distragă de la viaţa pe care fusese menit să o ducă.

Închise pentru o clipă ochii, blestemându-se pentru propriul egoism.

— Îl voi opri pe tâlhar, îţi promit.

— Mulţumesc. Royston îl bătu pe spate. Vreau rezolvată treaba asta înainte de sfârşitul petrecerii.

În doar trei zile.

— Aşa va fi, răspunse el întunecat, amintindu-şi refuzul lui Josie de a opri jafurile. Nu mai avea nicio altă alegere decât aceea de a o forţa pe Josie să se oprească. Într-un fel sau altul.

Royston încuviinţă din cap, mulţumit de răspunsul lui Thomas şi orb la vinovăţia care îi frământa acestuia măruntaiele. Când contele se întoarse către uşă, Thomas trase adânc aer în piept, tremurând şi îşi scărpină încheieturile.

Părăsiră încăperea şi o luară pe hol către scări, dar Thomas nu respira mai uşor. Terminase de raportat, şi tacticile lui de eschivare şi tergiversare îi aduseseră o scurtă păsuire. Dar nu făcuse decât să întârzie inevitabilul. Trebuia să ia o decizie curând, şi Dumnezeu să-i ajute pe

amândoi când avea să o ia.

Între timp trebuia să găsească o cale de a o împiedica pe femeia aceea frustrantă să mai comită vreun jaf. Îl minţise pe Royston. Tocmai banii fuseseră motivul pentru care tâlharul înfăptuia jafurile, riscându-şi gâtul pentru a le oferi orfanilor cel mai bun cămin posibil.

Dacă orfelinatul ar fi avut bani de ajuns, atunci jafurile nu ar mai fi fost necesare şi poate că s-ar fi oprit. Dacă ar fi putut căpăta toţi banii deodată şi nu câte o pungă când şi când…

Ideea îl lovi ca un fulger. *Exista* o modalitate de a face rost de bani şi, dacă Royston însuşi i-ar fi dat direct, poate că ea ar fi renunţat la acuzaţiile împotriva lui. *Dacă* l-ar fi putut convinge pe conte să îşi sporească sprijinul.

— Când am fost în sat, comentă el nonşalant, apropiindu-se totuşi cu foarte multă grijă de subiect, am văzut un orfelinat micuţ.

— Casa Bunei Speranţe, dădu din cap Royston când ajunseră în capul scărilor. Şi?

Thomas observă răceala subită din vocea contelui.

— Ştiu că tu şi contesa sunteţi patronii.

— Ajutăm cum putem, răspunse el dezinteresat.

— Aş vrea să ajut şi eu. Aş putea să merg acolo în vizită, să văd dacă e ceva ce aş putea face pentru copii cât timp sunt aici? Poate să mă uit pe conturi şi în registrele contabile?

Royston ezită, oprindu-se în capătul palierului. Apoi forţă un zâmbet şi continuă să coboare scările.

— Sigur că da. Dar aş prefera ca mai întâi să îl găseşti pe tâlhar.

Lui Thomas îi sări inima din piept. Royston ezitase. Atât de puţin, încât fusese aproape imperceptibil, totuşi observase… pauza făcută în mijlocul pasului, tăcerea asurzitoare ca o ghiulea de tun.

Suspiciunea îl curentă, oprindu-i inima în loc şi făcându-i mintea să se învârtă frenetic. Se forţă totuşi să îşi păstreze chipul complet lipsit de expresie, chiar dacă o greaţă instinctivă îi răscoli stomacul. Bunule Dumnezeu…

poate totuşi Josie avusese dreptate? Se folosea Royston într-adevăr de orfelinat pentru propriul câştig?

În care din ei mai putea avea încredere?

Păstrând o aparenţă calmă, în ciuda neliniştii crescânde care îi răscolea măruntaiele, coborî scările alături de Royston şi merse prin holul de la intrare către uşa principală, pe veranda de piatră, trecând pe lângă un grup de femei care părăsiseră salonul pentru a lua o gură de aer proaspăt. Sporovăiau în timp ce ei se apropiau, întrecând sunetele ciripitului păsărilor din grădină.

Thomas o simţi înainte de a o vedea. Josie stătea un pic mai departe de grupul de femei şi se străduia din răsputeri să se prefacă a nu-i fi observat pe cei doi bărbaţi, în acelaşi timp însă fiind atentă la fiecare mişcare pe care o făceau.

Femeile se întoarseră în grup să îşi salute gazda şi în momentul acela scurt când toată atenţia lor era îndreptată asupra lui Royston, iar a lui către ele, Thomas traversă prin spatele ei şi, în trecere, îi atinse uşor fusta cu mâna.

— Adu-mi dovezile, o avertiză cu voce joasă. *Acum.*

Apoi forţă un zâmbet încântător către femei şi le salută din cap înainte de a sări pe scările de piatră către alee şi de a se îndrepta agale spre grajduri, ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume.

Capitolul 7

Thomas dădu din cap încercând să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea Lady Agnes Sinclair despre contele de St. James, noua lui soţie şi un accident tragic la Vauxhall, în care erau implicaţi nişte heringi afumaţi… nu, nu era bine. Nu-şi putea imagina cum putea fi considerat tragic orice ar fi avut de-a face cu nişte heringi afumaţi.

Însă nici nu îi păsa. Nu atunci când centrul atenţiei lui stătea de cealaltă parte a salonului, frumos aranjată într-o rochie din satin galben care îi scotea în evidenţă tentele

roşcate din părul ei castaniu. Şi îl ignora cu desăvârşire.

Nu avusese ocazia să stea de vorbă cu ea în particular de la întâlnirea din acea dimineaţă, din salonul de dimineaţă, dar sperase să o poată prinde singură pentru câteva minute în seara aceea. Până la urmă, nu o putea răpi din nou… de două ori într-o săptămână ar fi făcut cu siguranţă limbile să se agite, cu sau fără faeton. Iar dacă ar fi apărut, pur şi simplu, la Chestnut Hill, cerând permisiunea să o viziteze, când ea era în mod evident atât de tulburată din cauza lui… Ei bine, se îndoia că ar fi supravieţuit bătăii pe care i-ar fi dat-o fraţii ei.

Spre supărarea lui, ea îl evita, ignorându-l în timpul cinei, iar acum lâncezind în partea opusă a încăperii. De fapt, încerca atât de tare să îl evite, încât atenţia ei era acum concentrată asupra lordului Gantry de parcă burtosul filfizon bătrân ar fi fost cel mai interesant om de pe pământ. Probabil că îi şi credea fanfaronada, născocirile acelea despre aventurile lui în Colonii. Pe când *el* stătea acolo, capabil să-i ofere poveşti reale de cutezanţă pentru rege şi ţară, dar nu reuşea să-i atragă atenţia nici măcar pentru câteva minute.

Era, în schimb, prizonier în iadul heringilor afumaţi.

— Nu eşti de acord, Chesney?

— Poftim? Atenţia i se îndreptă din nou spre Lady Agnes, turbanul ei roşu aprins fiind imposibil de ignorat. O… da, sigur.

Mulţumită de răspunsul lui, îşi continuă povestirea. Saltul marelui hering afumat… sau ceva de genul acesta. Dădea ocazional din cap, când ea făcea o pauză, dar ochii nu îi fugiră niciodată departe de Josie.

Îi capturase imaginaţia aşa cum nicio altă femeie nu o făcuse vreodată. Chiar şi în momentele acelea, mâinile îl mâncau, nu fiindcă îşi amintea de sforile care îl legaseră de patul de bolnav, ci de dorinţa de a-şi trece degetele prin valurile castanii. În mai puţin de o săptămână, ea îl schimbase la fel de mult ca şi iadul ultimului an.

Dar nu era atât de necopt încât să creadă că în spatele vrăjii pe care o aruncase asupra lui era mai mult

decât atracţie şi fascinaţie. Chiar şi efectul iniţial pe care îl avusese asupra lui, care îl intrigase atât de mult, încât fusese absorbit până la nebunie, putea fi atribuit provocării de a fi singura femeie pe care o întâlnise vreodată care îi era egală în şiretlicuri şi în atenţia la detalii. Dacă, de când o întâlnise, dormise mai bine decât o făcuse în ultimul an, somnul venise pur şi simplu fiindcă noaptea visele pe care le tot avea despre ea îl lăsau prea excitat şi suferind ca să îi mai pese de crize de panică cauzate de linişte şi întuneric.

Ceea ce simţea pentru ea era cu siguranţă dorinţă şi mica dovadă a pasiunii ei nu făcuse decât să îi aţâţe apetitul. Admitea chiar că poate simţea o afecţiune crescândă pentru ea, impulsionat de acea bravadă pe care o văzuse la ea, de strălucirea şi de devotamentul ei faţă de orfani.

Dar, în acelaşi timp, nu avea încredere în ea. Şi cea mai importantă lecţie pe care o învăţase în anul ce trecuse era că încrederea însemna totul… în propria supravieţuire, în abilităţile lui şi în oamenii pe care îi iubea.

Ca la un semn, privirea ei hoinări peste umărul lordului Gantry până la el. Pentru un moment ochii li se întâlniră.

Apoi ea îşi îndreptă cu furie umerii şi îşi smulse privirea de la el. Dar chiar şi în strălucirea palidă a lumânărilor din ceară de albine, el îi văzu obrajii îmbujorându-se uşor şi îşi dădu seama că şi ea era afectată de prezenţa lui, aşa cum el era de a ei.

— Lord Chesney?

Se uită din nou la Lady Agnes, care se holba la el aşteptând.

— Da?

— Am întrebat ce crezi despre toată încurcătura asta.

Se încruntă privind-o pe Josie scuzându-se şi traversând către bufet, unde Greaves, majordomul, se ocupa de cafetieră.

— Sunt de părere că heringii afumaţi ar trebui consideraţi ca fiind rea mai periculoasă mâncare.

— Heringii afumaţi? Lady Agnes clipi, uimirea

aşternându-se pe chipul ei rotund. Nu ştiu despre ce…

— Mă scuzaţi!

Fără să aştepte să-i răspundă, se îndreptă cu paşi mari către bufet şi ajunse lângă Josie exact când aceasta îi zâmbi lui Greaves într-un fel suficient de prietenos, încât majordomul, de obicei indiferent, avu un spasm al buzelor aproape plăcut. Iar Thomas ştiu atunci exact cine din casa contelui îi oferise informaţii despre oaspeţi.

— Domnişoară Carlisle. Thomas înclină capul.

Spatele i se încordă, iar el pufni cu dispreţ:

— Lord Chesney.

O, era evident supărată pe el. „Minunat”.

— Sper că aveţi o seară plăcută.

— Aveam. Zâmbi strâmb, conştientă de faptul că Greaves stătea destul de aproape, încât să le audă conversaţia. Bună seara.

Ţinându-şi capul sus ca o regină, se îndepărtă şi merse spre şemineu. În graba ei de a-l evita, uitase complet de ce mersese la bufet.

— Cafea, Greaves, ceru Thomas. Apoi, privind cum ea punea între ei o jumătate de încăpere, adăugă: Cu mult alcool.

— Desigur, domnule. Majordomul pregăti o ceaşcă şi i-o înmână pe o farfurioară.

Thomas o luă şi se îndreptă către ea.

Când ajunse în spatele ei, o luă blând de braţ pentru a o împiedica să plece din nou. Josephine îşi ţinu respiraţia la atingerea lui, mica surpriză gâdilând buricele degetelor lui.

— Ţi-ai uitat cafeaua, şopti el cu o voce atât de scăzută, încât nici dacă ar fi fost înconjurat de oaspeţi nu ar fi putut fi auzit, apoi îi întinse farfurioara cu ceaşca de cafea.

— Nu mai doresc, mulţumesc. Aruncă o privire îngheţată spre mâna care o ţinea de braţ. Dă-mi drumul, te rog!

El ridică din sprâncene.

— Te rog, nu pleca!

— Bine, acceptă ea iritată.

El îşi slăbi strânsoarea, iar ea îşi trase încet braţul, întorcându-se cu faţa la el.

— M-ai evitat, comentă el cu voce joasă, zâmbind forţat, prudent şi conştient de încăperea plină de oaspeţi. În săptămâna care trecuse, amândoi deveniseră experţi în a purta conversaţii intime în mijlocul încăperilor aglomerate.

— Cât de isteţ din partea ta să observi, milord.

Buzele îi zvâcniră. „Obrăznicătură neruşinată!” Îl bătea gândul să îi spună că era frumoasă când era furioasă, dar nu era convins că nu avea să îl plesnească.

— De ce? Vocea îi devenise o şoaptă. Pentru că am îndrăznit să te ating?

Refuza să îşi ceară scuze pentru ceea ce se întâmplase între ei în salonul de dimineaţă. Amândurora le plăcuse. Chiar foarte mult. Cu siguranţă el nu regreta că o mângâiase ori că văzuse dorinţa de pe chipul ei când fremătase alături de el, cu trupul cald, încordat şi moale ca mătasea. Şi ştia că nici ea nu regreta că îl lăsase. Pentru că deşi se încrunta la el la fel de enervant ca o guvernantă, respiraţia îi devenise superficială, iar obrajii i se îmbujorau uşor. Amintirea acelei întâlniri o excita chiar şi acum.

— Nu are nimic de-a face cu asta. Îşi feri privirea stânjenită, admiţând apoi cu ranchiună şi cu voce moale. Aia a fost... plăcut.

Mica victorie îi încălzi pieptul şi îşi dori să îi arate toate celelalte feluri în care putea să fie „plăcut”.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Cum pot avea încredere în tine? scrâşni ea, vocea ei lăsând să se înţeleagă că se simţea trădată. Royston a scuturat clopoţelul şi ai fugit la el!

El îşi îndreptă spinarea. Deci *asta* îi aţâţa furia în seara asta. Nu faptul că îi provocase plăcere, ci faptul că îi arătase loialitate contelui.

— Voiam să aflu ce ştia despre tâlhar, explică el, ridicând la buze ceaşca, pentru a păstra aparenţele unei conversaţii banale de după cină. Dacă ştia destul, încât să-l aresteze.

— Ca să mă poţi aresta tu în schimb? pufni furios. Tot

nu mă crezi în legătură cu Royston, aşa-i?

Nu ştia ce să creadă şi blestemă în barbă, nemulţumit. Totuşi, puse din nou ceaşca pe farfurioară, calm şi insistă:

— Unde îţi sunt dovezile? Era dornic să îi acorde prezumţia de nevinovăţie doar pe baza unei bănuieli instinctive despre Royston, una despre care creierul lui logic îi spunea că nu putea fi adevărată. Dar nu putea dovedi nevinovăţia ei de unul singur. Pentru a lua de bune cuvintele tale împotriva lui…

— Nu ai face asta niciodată, nu? Îi cercetă chipul, încercând din răsputeri să îl descifreze. Sau să găsească ceva de care să îşi agaţe speranţele. Să te încrezi în instinctele tale, şi nu în ceea ce vezi?

— Nu, răspunse el în silă. Când era vorba de femeia asta, instinctele îi zburau pe fereastră. Nu ştia pe care din ei să-l creadă, pe ea ori pe Royston, dar ştia al naibii de bine că, atunci când se afla în preajma ei, cu certitudine nu putea avea încredere în el însuşi.

— Atunci asta e. Nimic nu s-a schimbat. Ochii ei se aprinseră ca mările învolburate de furtună. Royston scapă nepedepsit cu ceea ce a făcut, tu vei pleca la sfârşitul petrecerii…

El miji ochii.

— Asta nu are nicio legă…

— Iar orfanii nu vor avea în continuare pe nimeni care să îi ajute, în afară de mine.

Dacă ar fi fost după el, nu ar fi avut-o nici măcar pe ea. Nu în felul la care ea se referea.

— Trebuie să renunţi la nebunia asta acum, o avertiză el, coborându-şi vocea când lordul Gantry trecu pe lângă ei şi salutându-l pe baron cu un gest uşor din cap. Royston a jurat că va opri jafurile, ceea ce îl face periculos. Pentru că nu te va aresta, Jo.

— Ei bine, slavă Domnului, rosti ea tărăgănat. Atunci mai ai încă o şansă să…

— Pur şi simplu, te va împuşca şi te va lăsa moartă pe marginea drumului.

Respiraţia i se opri în gâtlej şi păli. Văpaia fricii străluci în ochii ei, deşi spuse ferm:

— Nu voi îngădui asta.

El scrâşni din dinţi. *Cea mai* frustrantă femeie!

— Pentru numele lui Dumnezeu, încerc să împiedic să fii rănită!

Josephine îşi ridică bărbia foarte puţin, dar el observă. Observa totul la ea.

— Nu am nevoie de protecţia ta.

— Ai nevoie de mine mai mult decât îţi dai seama. Vocea îi devenise o şoaptă guturală. Ai nevoie de mine să rămâi nevătămată şi departe de închisoare.

Şi, dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul unui salon, înconjuraţi de femei care jucau cărţi şi de bărbaţi care discutau despre cai, ar fi tras-o pe podea chiar acolo, i-ar fi smuls rochia şi i-ar fi arătat exact cât de multă nevoie avea el de ea. La naiba, cum era posibil să dorească atât de mult o femeie, când nu ştia dacă putea avea încredere în niciun cuvânt pe care îl scotea gura ei minunată?

— Dar nu mă crezi, răspunse ea cu tristeţe în glas, cu ochii sclipind. Şi tot vrei să mă arestezi, nu?

— Dacă aş fi nevoit, răspunse el încet, recunoaşterea sinceră rupându-i sufletul. Arestarea ei rămânea în continuare cel mai bun mod de a-şi recăpăta vechea viaţă şi, în acelaşi timp, ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Încă spera că avea să poată găsi o modalitate de a o scoate din încurcătura în care se afla. Opreşte jafurile înainte de a păţi ceva.

— Îmi pare rău. În ciuda tremurului din vocea ei moale, forţă un zâmbet pentru a păstra aparenţele faţă de oricine i-ar fi privit. Dar nu pot face asta.

Trăgând adânc aer în piept, ca şi cum şi-ar fi adunat curajul, se îndepărtă, lăsându-l să stea acolo singur ca un idiot, ţinând încă în mână cafeaua pe care i-o adusese.

Duse cafeaua acum călâie la buze şi luă o gură dorindu-şi din tot sufletul să fi fost whisky şi fiind pe jumătate hotărât să mituiască un lacheu să îi aducă un pahar. Cafeaua pleoscăi în ceaşcă şi se încruntă. Pentru

numele lui Dumnezeu, încă îi tremurau mâinile de cât de tare o dorea, amintindu-şi cum răspunsese trupul ei la atingerea lui şi de cum tânjea să guste din nou aroma de piersici care se lipise de ea ca un condiment erotic.

Fusese un fraier că îi permisese să îi pătrundă sub piele, dintre toate femeile, tocmai femeia asta, care ţinea în mâinile ei micuţe şi intrigante viitorul lui. Pentru că aceeaşi femeie chinuitoare care venise înfăşurată în satin galben venise de asemenea înfăşurată într-o panglică de neîncredere. Una pe care nu avea idee cum să o desfacă pentru a ajunge la adevăr.

— Chesney.

Thomas se întoarse către bărbatul distins care se oprise lângă el.

— Althorpe.

Richard Carlisle, baron de Althorpe, îi întinsese mâna. Având cincizeci şi ceva de ani, cu o urmă de păr cenuşiu la tâmple, însă cu aceeaşi constituţie puternică din tinereţe, baronul se purta cu demnitate, iar Thomas observă numaidecât de unde moşteniseră cei trei fraţi Carlisle staturile impozante. Şi de unde deprinsese Josie privirea aceea tăioasă, care nu accepta absurdităţi. Din vârful mustăţilor bine îngrijite până în vârful ghetelor lustruite, fiecare centimetru din el trăda respectabilul domn de ţară care era.

— Sper că te bucuri de şederea ta la Blackwood Hall, comentă Althorpe degajat.

Thomas dădu mâna cu el fără să poată opri nervozitatea care îi pulsa în stomac la întâlnirea cu tatăl lui Josie. Dumnezeule! Când mai fusese vreodată nervos întâlnindu-l pe tatăl vreunei doamne?

— Foarte mult. Îşi drese glasul: Domnule.

Cei doi bărbaţi nu îşi vorbiseră de la începutul petrecerii, baronul lăsând activităţile în aer liber în seama fiilor lui şi pe cele domestice pe seama doamnelor, el rămânând la Chestnut Hill să-şi supravegheze personal mica moşie. Deşi baronul lua parte la petrecere în seara aceea, Thomas bănuia că prezenţa lui acolo se datora

insistenţelor soţiei sale şi că Althorpe se simţea mult mai confortabil printre lucrători şi arendaşi decât socializând cu lumea bună.

Thomas înţelegea lucrul acesta. Deşi moştenitor al unui ducat, rareori simţise că aparţinea înaltei societăţi şi rareori se simţea în largul lui la întâlnirile mondene, deşi nimeni dintre cei care l-ar fi privit nu ar fi putut bănui. Poate că, până la urmă, el şi Richard Carlisle aveau mai multe în comun decât fiica lui mereu surprinzătoare.

— Sunt dezamăgit că tatăl tău nu participă, remarcă Althorpe. Ce mai face Chatham?

— Tata e bine, mulţumesc.

Baronul aprobă din cap.

— Mă bucur s-aud. Am avut plăcerea de a lucra cu el în Camera Lorzilor, chiar dacă rolul meu a fost, cu siguranţă, limitat în comparaţie cu al lui.

— Mă tem că îi plac intrigile politice. Ochii îi alunecară spre Josie, care se afla în partea îndepărtată a încăperii, şi buzele i se curbară amuzate. Neliniştea de a-l vedea conversând cu tatăl ei era palpabilă şi, în timp ce îi privea pe cei doi, e curiozitate nervoasă care alterna cu groaza îi apărea pe chip.

— Este minunată, nu-i aşa?

— Poftim? Thomas îşi îndreptă din nou privirea către baron, simţindu-se ca un netot pentru că fusese surprins holbându-se la fiica omului.

— Josephine, zise Althorpe, atrăgându-i în mod deschis atenţia spre ea, deşi el o urmărise oricum cu privirea aproape toată seara. Este o minune.

— Remarcabilă, comentă el pe acelaşi ton. Deşi „incomparabilă” ar fi fost mai corect. Nu cunoscuse niciodată până atunci o femeie care să pară a-i fi egală. Nu am cunoscut pe nimeni ca ea.

O expresie de mândrie paternă apăru pe chipul lui Althorpe.

— Când avea opt ani, şi-a călărit poneiul până sus, pe scările de la Chestnut Hill, pe uşă şi apoi direct în holul de la intrare. Se pare că avea poftă de biscuiţii bucătăresei şi

nu găsise niciun rândaş în grajduri care să îi ţină poneiul cât avea să dea o fugă înăuntru. Chicoti amintindu-şi. Şi nici nu ar fi fost prinsă, dacă majordomul nu ar fi observat urmele de copite de pe covor.

Thomas şi-o imagină foarte uşor făcând aşa ceva.

— Sper că nu a fost prea aspru pedepsită.

Althorpe clătină din cap, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Cum să îţi pedepseşti copilul pentru că este independent şi hotărât? Nu sunt acestea calităţi pentru care ne rugăm cu toţii să fie dobândite de copiii noştri?

— Mai ales în familia dumneavoastră, făcu Thomas o remarcă usturătoare, cu acei fraţi.

Dar deşi baronul chicoti, Thomas ştia mai bine. Independenţa ei era rezultatul unui instinct de supravieţuire extrem de ascuţit, un curaj dobândit într-o copilărie petrecută în ororile unui orfelinat.

Althorpe continuă gânditor:

— Niciodată nu va face parte din înalta societate şi nu o vei întâlni niciodată la un eveniment monden.

Tatăl ei avea dreptate, admise Thomas, cei doi bărbaţi stând acum umăr lângă umăr şi privind-o deschis în cealaltă parte a încăperii, ceea ce o făcea să fie atât de nervoasă, încât, chiar şi de la distanţa aceea, vedea că tremura. Nu ar fi găsit niciodată o femeie ca ea în vreun salon al lumii bune. Şi se bucura de asta.

— Nu este una dintre femeile acelea londoneze, Chesney.

Thomas se încordă la auzul tonului lui Althorpe, comentariul fiind o foarte subtilă scuză pentru orice neplăcere i-ar fi pricinuit în seara aceea.

Dar, în acelaşi timp, cuvintele lui erau un avertisment care îi amintea că nu era atât de sofisticată ca femeile cu care se ştia că se asociază Thomas, atât în public, cât şi în particular. Şi un ordin de a da uitării imediat orice planuri dezmăţate ar fi avut în legătură cu ea.

— Nu, domnule, aprobă Thomas liniştit. O privi pentru o clipă peste marginea ceştii, apoi spuse serios: Nu aş face niciodată greşeala de a o confunda pe Josephine cu una

dintre acele femei.

— Bun. Mulţumit de răspunsul lui Thomas, Althorpe îl bătu uşor pe umăr. Atunci, seară plăcută!

Althorpe îşi termină cafeaua şi dădu ceaşca goală unui lacheu din apropiere, apoi se îndepărtă. Se apropie de Josie şi îi spuse ceva care o făcu să zâmbească uşurată. Se aplecă apoi afectuos să o sărute pe obraz înainte de a-i lua braţul pentru a o escorta de-a lungul camerei pentru a se alătura soţiei lui la pian.

Thomas se uită lung după ei, privirea drăgăstoasă pe care Josie i-o aruncă tatălui ei tăindu-i respiraţia. Althorpe avusese dreptate. Nu avea nimic în comun cu Helene sau cu alte doamne cu care avusese de-a face. Era mult mai frumoasă şi specială decât ar fi putut vreodată fi acele femei. Şi fiecare moment petrecut alături de ea nu făcea decât să-i confirme.

Înainte, întotdeauna se culcase cu femei doar pentru satisfacţie sexuală. Dar cu Josie, principala nevoie pe care ardea să şi-o satisfacă nu era de natură fizică. Simţea pentru ea o dorinţă care îi punea sufletul pe jar şi jinduia după alinarea şi mângâierea pe care ştia că avea să i le aducă doar fiind alături de el în beznă. A, gândul de a o avea goală sub el era, cu siguranţă, atrăgător, dar la fel era gândul de a o ţine pur şi simplu aproape, de a adormi ştiind că avea să fie tot în braţele ei când urma să se trezească.

Nu putea însă scăpa de îndoielile în legătură cu ea, chiar şi atunci când nu putea opri bătălia ce se dădea în el între tumultul dorinţei şi frustrare.

Puse jos cafeaua pe jumătate terminată şi părăsi încăperea în căutare de whisky. Noaptea avea să fie al naibii de lungă.

*

Două ore mai târziu, în umbrele întunecate din pădurea tăcută, Josie legă mai strâns masca neagră în jurul capului şi încercă să ignore bubuitul înfiorător al inimii sale. Jaful avea să se petreacă în orice moment.

Făcuse asta de vreo douăzeci şi ceva de ori până atunci, fiecare mişcare perfect coregrafiată şi anticipată cu iscusinţă, fiecare bărbat de acolo având în grijă viaţa ei. Cu toate astea, încă nu putea să scape de teroarea absolută care o copleşea atunci când huruitul trăsurii care se apropia îşi trimitea ecoul prin pădurea întunecată, de groaza bolnăvicioasă din stomac, când trebuia să dea semnalul oamenilor săi de a se împrăştia. Poate că nu avea să se obişnuiască niciodată. Poate asta însemna că încă nu devenise o infractoare cu inimă de piatră, aşa cum o acuzase Thomas.

Dar în acel moment, cu trăsura care îşi făcea apariţia şi la doar câteva secunde de un alt jaf, exact asta era. O infractoare. Dar una care nu avea de ales.

Trăsura se opri brusc, iar echipajul de cai aproape că se lovi de copacul căzut care bloca drumul.

„Acum”.

Duse două degete la gură şi scoase un fluierat ascuţit.

Pădurea prinse viaţă când bărbaţi călare se avântară în josul dealului spre trăsură şi alţi doi săriră din tufişuri ca să îi doboare pe vizitiu şi pe lacheu. Alergă spre trăsură, descălecă şi îşi scoase pistolul în timp ce puse mâna pe uşă ca să o deschidă larg.

Din întuneric strigăte sparseră liniştea nopţii în timp ce tropotul copitelor de cai accelerau către ei pe drumul bătătorit. Un foc de armă izbucni printre copaci. Calul ei se ridică pe picioarele din spate, iar ea se chinui să ţină frâiele în timp ce, în jurul ei, mica bandă de hoţi se panică. Strigătele şi împuşcăturile se apropiară. Unul dintre oamenii ei trase în întuneric.

— Opriţi focul! strigă ea.

Dar un potop de focuri de armă erupse de pretutindeni în jurul ei.

Calul ei îşi smuci capul şi se învârti pe picioarele din spate, smulgându-i frâiele din mână şi avântându-se pe drum, sărind peste copacul căzut şi dispărând în noaptea neagră. Se uită lung după el. Teroarea o paralizase. Fără cal, era ca şi moartă.

În stânga ei, un cal se năpusti din pădurea întunecată şi se îndreptă în galop direct spre ea. Călăreţul înalt, cu umerii largi, călărea cu pălăria trasă mult pe faţă, cu coapsele strânse tare ca să rămână în şa în ciuda faptului că ţinea frâiele între dinţi şi câte un pistol mare în fiecare mână. Trase cu unul din ele în partea de sus a trăsurii, spintecând locul gol al vizitiului cu un trosnet puternic. Coborând primul pistol, trase următorul foc în spatele lui, către urmăritorii care dădeau năvală, împrăştiindu-i printre copaci, apoi aruncă la pământ pistolul descărcat şi îi întinse mâna.

— Ţine-te, mârâi el.

Degetele lui lungi îi apucară încheietura mâinii şi o smulseră de la pământ. Picioarele ei abia părăsiseră pământul, iar Josephine nu era încă pe cal, când el îşi înfipse călcâiele în coastele animalului, făcându-l să se năpustească înapoi în pădurea neagră. Un ciot aproape că-i lovi capul, dar el nu încetini deloc calul pentru a-i da timp să se aşeze cum trebuie în spatele lui. Din contră, îşi îmboldi calul să alerge şi mai rapid.

Când reuşi, în sfârşit, să-şi pună piciorul de cealaltă parte a spinării calului şi se aşeză bărbăteşte în şa, braţele îi cuprinseră talia şi se agăţă de el cu disperare. Nu vedea chipul salvatorului său, din cauza pălăriei lăsate pe ochi, dar ştiu… după fermitatea trupului lui atunci când se lipise de el, după pieptul lui puternic sub palmele ei când braţele ei îl înconjurară şi îl strânseră tare, mirosul acela familiar de piele şi de săpun…

— Thomas, oftă cu uşurare. O usturau ochii când îi strânse tare ca să oprească lacrimile fierbinţi.

— Eşti rănită? întrebă el.

— Nu.

Un blestem cumplit ieşi din gura lui, iar ea tresări, mai speriată decât fusese de focurile de armă.

Îşi învârti calul în cerc şi se năpusti înapoi, în aceeaşi direcţie din care veniseră, vreo 10 metri, apoi o luă la vale, spre râu. Fără să ezite, calul bine antrenat se avântă în apa rece şi galopă în curenţi până la genunchi timp de câteva

minute înainte de a ieşi pe mal, afară din apă, direct spre un gard scund din piatră. Calul sări cu uşurinţă, de parcă zidul nu ar fi fost acolo şi galopă de-a lungul pajiştii întunecate, învârtindu-se încet înapoi, spre pădure.

— Unde…

— Ne urmăresc, se răsti el. Încerc să-i fac să ne piardă urma.

O dată în plus îşi aminti că nu era un bărbat obişnuit şi, dacă se îndoise întrucâtva atunci când îi mărturisise că fusese spion şi soldat, acum era convinsă. La fel cum era sigură că o furie controlată cu greu ardea incandescent în interiorul lui.

— Care este drumul către căsuţă? întrebă el.

Arătă spre dreapta, după poieniţa unde era scorbura în care arunca de obicei sacul.

— Dă-mi arma ta!

Desfăcu apoi cureaua de la umăr şi îi înmână tocul şi pistolul. Le aruncă între copaci.

Exclamă uimită:

— Ce faci…

— Nu le voi da nicio scuză să ne ucidă, dacă ne găsesc, se răsti la ea peste umăr. Nu voi muri pentru tine, Josephine. Nu în pădure, în noaptea asta, nici la închisoare.

Inima îi bubui dureros. Bineînţeles că nu ar… nu i-ar fi cerut niciodată asta… dar să moară… Dumnezeule! Thomas ar fi putut să fie ucis în noaptea aceea. Nu putea îndura gândul că el ar fi putut să fie rănit încercând să o salveze pe ea.

— Îmi pare rău, bolborosi ea, cuvintele fiindu-i înăbuşite de lâna aspră a mantalei lui, obrajii ei fiind îngropaţi în spatele lui. Thomas, îmi pare rău…

— Nu îţi mai cere iertare, se zbârli el. Încă nu am scăpat.

Ca la un semn, din pădurea din spate se auzi ecoul altor strigăte şi focuri de armă, îndepărtate, dar clare, destul de aproape, încât să o facă să se lipească şi mai tare de el şi să-l strângă şi mai tare de talie.

Se aplecă şi îndemnă calul să alerge cu o viteză

periculoasă prin noaptea neagră. Nu era nici lună, nici stele, nici măcar umbre. Doar o beznă atât de adâncă, încât abia puteau zări la câţiva paşi în faţa lor. Dar îşi închise ochii şi îşi puse toată încrederea şi viaţa ei în mâinile lui.

Ajunseră la căsuţă şi duseră calul în grajdul cu acoperiş înclinat. Thomas sări pe pământ şi legă calul, iar ea lunecă de pe spinarea lui. Picioarele abia îi atinseră pământul, că el o şi apucă de mână şi o smulse, trăgând-o prin întuneric spre uşa căsuţei.

Împiedicându-se şi străduindu-se să ţină pasul cu paşii lui mari, îl urmă în căsuţa întunecată. El închise uşa şi puse zăvorul, încuindu-se înăuntru. În loc să îi dea drumul, o împinse cu spatele în uşă şi îi acoperi gura cu mâna ca să o facă să tacă.

Îngheţată, ascultă în noaptea din jurul lor, dar nu auzi nimic, în afară de vuietul sângelui care îi bubuia în urechi şi de zâmbetul rapid, superficial, al respiraţiei lui, atât de aproape de ea în beznă, încât îi simţea fierbinte pe obraji fiecare expiraţie. Afară, pădurea era tăcută, bărbaţii nu îi mai urmăreau, iar înăuntru, căsuţa era răcoroasă şi întunecoasă. Atât de întunecoasă, încât pentru o clipă nu ştiu dacă ochii îi erau deschişi ori închişi. Atât de întunecoasă, încât nu îl putea vedea pe Thomas care stătea la mai puţin de 30 de centimetri de ea.

Apoi, dintr-odată, degetele lui nu îi mai acopereau gura să o facă să tacă. Îi mângâiau buzele urmându-le conturul, cercetând-o în întuneric.

— Thomas, şopti respirând dureros pe degetele lui.

Degetul lui mare trase de buza ei de jos şi apoi gura lui fu peste gura ei, devastându-i buzele într-un sărut fierbinte, cu gura deschisă. Nu îl vedea în întuneric, dar, Dumnezeule, cum îl simţea… mişcarea insistentă a limbii lui printre buzele ei, mângâierile vijelioase ale mâinilor lui pe trupul ei. Şi când se apăsă pe ea, ţintuind-o între trupul lui şi uşă, îi simţi erecţia pe pântec.

El îşi dorea să o posede şi, o, Ceruri, ea îşi dorea cu disperare să îl lase! Ar fi fost greşit să i se dăruiască, păcătos, periculos. Ar fi fost distrusă. Dar nu îi păsa. Adânc,

în sufletul ei, ştia că nu avea să fie niciodată un bărbat mai grozav alături de care să împartă acea noapte, în afară de Thomas. Se resemnase de mult că nu o să aibă un soţ cu care să îşi împartă viaţa, că nu urma să fie niciodată iubită, dar ar fi putut avea noaptea asta. Şi chiar şi această unică noapte cu un bărbat atât de special era mai mult decât îşi îngăduise vreodată să viseze.

O noapte cu el avea să fie de ajuns. *Trebuia* să fie. Pentru că nu putea suporta să nu îl aibă deloc.

Când îşi mişcă şoldurile către ale lui pentru a-şi arăta hotărârea, auzi din întuneric geamătul lui de răspuns.

— Nu ar trebui să facem asta, protestă el slab pe gâtul ei, jumătate gemând, jumătate şoptind.

— Am nevoie de tine, Thomas, şopti ea în întuneric, incapabilă să îşi găsească vocea. La fel de mult cum şi tu ai de mine.

Un tremur îl scutură şi o strânse şi mai tare, ca şi cum era hotărât să nu îi dea drumul, şi îi spuse:

— *Nu* sunt unul dintre acei bărbaţi, Josephine, acei nenorociţi care au crezut că te puteau folosi pentru propria plăcere.

— Ştiu. Eşti…

Întrerupând-o, îi cuprinse chipul cu palmele şi o sărută adânc şi cu tandreţe, stârnind în măruntaiele ei o dorinţă pe care ea ştia că numai el ar fi putut să o satisfacă.

— Te doresc atât de mult, mult mai mult decât îţi dai seama. Îşi odihni fruntea pe a ei şi respiră adânc, să se calmeze. Dar nu mă voi însura cu tine. Se simţea suferinţă în vocea lui când şopti în întuneric, sunetele tăindu-i adânc inima: Nu *pot* să mă însor cu tine.

— Ştiu. Sinceritatea crudă a vorbelor lui îi sfâşie pieptul, dar îi mulţumi lui Dumnezeu că el nu putea să vadă durerea de pe chipul ei. Nu aveau niciun viitor. Ştiuse acel adevăr tot timpul, însă asta nu o oprise să viseze că până la urmă un bărbat ca el ar fi putut să o dorească, la fel cum nu putea împiedica nodul agonizant pe care respingerea lui i-l pusese în stomac. Sau să ostoiască nevoia de el.

Dar aveau noaptea aceea, pe care erau destinaţi să o

împartă din momentul în care ochii li se întâlniseră în sala de bal. Soarta îi furase atât de multe din cauza naşterii ei; refuză să o lase să îi răpească şi asta.

Trupul ei tânjea după al lui, pulsând şi tremurând să îl aibă imposibil de aproape, să îl aibă în ea şi braţele lui să o cuprindă, să o facă să se simtă dorită şi în siguranţă. Şi totuşi…

— Poţi preveni… vreau să spun… înghiţi în sec, apoi se împiedică în cuvinte ca şi cum năvăleau în grabă, gândindu-se chiar şi atunci la orfani. Am auzit că există moduri de a evita o sarcină… pentru că dacă noi… dacă eu aş rămâne…

O reduse la tăcere atingându-i delicat buzele cu ale lui.

— Da, există, o asigură el încet.

— Atunci dăruieşte-mi noaptea asta. Îşi cuibări obrazul în palma lui, căutând liniştea pe care ştia că avea să o găsească. Este tot ce îţi cer.

— Josephine, şopti el dulce, apoi o sărută cu atâta tandreţe şi jind, încât intensitatea lui o făcu să tremure. Datorită promisiunii a ceea ce avea să urmeze.

Mâinile ei îi apucară mantaua cu glugă şi i-o trase de pe umeri, pe braţe şi pe spate, ca să o arunce în întuneric. Vână apoi orbecăind nasturii vestei, chinuindu-se în întuneric.

— Dă-mi voie! Vocea lui răguşită pluti spre ea de pe buze nevăzute. Mâinile lui îi acoperiră degetele tremurânde ca să i le îndepărteze de pe pieptul lui şi îşi desfăcu rapid nasturii vestei aruncând-o apoi pe podeaua de piatră de la picioarele lor.

Orbeşte, se întinse după el în întuneric şi se panică atunci când nu îl găsi.

— Thomas?

— Da? şopti el. Gura lui îi mângâie faţa în timp ce îşi cobora capul către ea şi îi găsi buzele să le sărute din nou, fierbinte şi insistent.

Răsuflă uşurată.

— Nu mă pierde în beznă.

Pentru o secundă îngheţă, o clipă în care fiecare muşchi din trupul lui păru să se încordeze. Apoi se relaxă la fel de iute şi buzele lui zâmbiră pe ale ei.

— Nu te voi pierde, Jo. Să nu îndrăzneşti să mă pierzi.

— Atunci ţine-ţi mâinile pe mine. Îi apucă bine cămaşa în pumni şi i o smulse din pantaloni. Cu o palmă pe pielea caldă de dedesubt, i-o trase peste cap cu cealaltă mână şi o aruncă în întuneric. Continuă să mă atingi.

El gemu.

— Absolut.

Mâna lui acoperi mâna ei care se odihnea pe abdomenul lui puternic, muşchii fremătându-i atunci când ea îşi îndoi degetele, apoi se îndepărtă de ea şi se aplecă. Ea auzi zgomotul înăbuşit al unei cizme care lovea podeaua, urmată de perechea ei. Un tremur fierbinte trecu prin ea, ca o panglică de mătase desfăcută din dantelă. Se dezbrăcă şi în curând atenţia lui avea să se concentreze asupra ei, să o dezbrace.

Pe când se îndrepta, se frecă de trupul ei, gura lui făcând cărare pe gâtul ei pentru a pune din nou stăpânire pe gura ei, pentru a-şi mula buzele pe ale ei şi a-i fura un alt geamăt de plăcere.

Încurajată de întuneric, nervozitatea fiindu-i ascunsă de ochii lui experimentaţi, îşi plimbă mâinile pe pieptul lui dezgolit, apoi se aplecă să îşi pună gura pe locurile pe unde trecuseră degetele ei. Când vârfurile degetelor ei fremătătoare găsiră unul dintre sfârcurile lui netede, îşi coborî capul să se joace cu limba înainte de a-şi închide buzele în jurul lui şi să îl sugă cu grijă. El trase aer în piept printre dinţii încleştaţi, iar ea fu încântată de reacţia pe care o stârnea în el, întrebându-se ce altceva ar fi putut face pentru a obţine un astfel de răspuns, unde ar mai fi putut să îşi pună gura…

Îşi coborî capul şi mai mult pentru a-l linge de pe piept până pe muşchii încordaţi de pe abdomen. Limba îi trecu peste fiecare muşchi ferm, mişcându-se uşor mai jos…

Icnind, o împinse în spate şi, cu o mână, îi ţintui umărul de uşă pentru a o susţine în întuneric, în timp ce cu

cealaltă mână, prinsă între ei, îşi desfăcea nasturii de la pantaloni. Când îi lăsă să cadă, ea auzi fâşâitul materialului alunecând pe piele şi o căldură îi cuprinse trupul, până în vârful degetelor curbate de la picioare.

Stătea acum în întuneric, complet gol. Iar ea îşi dorea cu disperare să îl atingă. Muşcându-şi buzele ca să îşi păstreze curajul, îşi trecu vârfurile degetelor peste trupul lui cald şi gol. De-a lungul pieptului, mai jos, pe abdomenul plat, apoi şi mai jos…

Când degetele ei curioase îl găsiră, mare şi erect, tresări la atingerea ei, dar nu o opri, nici nu se feri. Aşa că îşi plimbă curioasă vârfurile degetelor în sus şi în jos pe erecţia lui, făcându-l să se cutremure când îşi frecă delicat degetul mare pe vârf. Degetele ei tremurară. Deci aşa se simţea un bărbat… Uimitor. Era incredibil de fin, cu pielea moale care contrasta cu duritatea de oţel de dedesubt, iar când mâna i se închise în jurul lui, întregul trup i se făcu la fel de tare ca mădularul gros pe care îl mângâia acum în palmă.

Gura i se uscă. Îşi linse buzele şi întrebă mult mai răguşit decât ar fi vrut:

— Aşa… este bine?

El gemu uşor, iar mâna pe care o ţinuse cu palma deschisă pe umărul ei se curbă încet pe braţul ei, apucând-o de parcă ar fi vrut să o ţină pe loc, ca şi cum s-ar fi temut că avea să lunece în beznă dincolo fără să o poată atinge.

— Se simte… Cuvintele i se frânseră când ea găsi o picătură de umezeală pe vârful lui şi, cu vârful degetului, o întinse delicat pe pielea lui, şi trebui să tragă adânc aer în piept pentru a continua: Dumnezeule, se simte minunat! Nu ai idee…

— Bine, toarse ea bucurându-se că îi oferise acea plăcere, când el îi oferise deja atâtea.

Deşi fu încântată de felul în care respira gâfâind, era complet nepregătită de reacţia propriului trup, o căldură umedă răsărind între picioarele ei şi sfârcurile întărindu-i-se dureros. După întâlnirea lor din salonul de dimineaţă ştia cât de grozav o putea face să se simtă şi îşi dorise cu

neruşinare să îi mai facă din nou acele lucruri.

— Thomas, imploră ea cu respiraţia tăiată, te rog.

Răspunzând cu un geamăt, o trase în braţele lui, strângând-o tare şi, învârtindu-se cu ea în întuneric, o făcu să meargă cu spatele prin încăpere. Buzele lui erau pe gura ei, pe bărbie, pe gât. Mâinile îi lunecau pe spatele ei, în sus şi în jos, oprindu-se să îi cuprindă cu palmele fundul, prin pantalonaşii scurţi şi să i-l strângă în acelaşi ritm cu care îşi cufunda limba în gura ei. Ca şi cum nu îi ajungea atingerea ei, ca şi cum nu o putea gusta destul…

Spatele genunchilor ei loviră ceva în întuneric. Cu un strigăt de surpriză se prăbuşi pe sofa, aruncându-şi braţele după gâtul lui ca să îl tragă în jos cu ea. Aplecându-se să o sărute, îi găsi gulerul jachetei şi îl împinse în jos, de pe umeri, pe braţe, apoi îi desfăcu la fel de rapid nasturii de la vestă.

Ea se încordă, neputând evita junghiul puternic de gelozie când se gândi la toate celelalte femei pe care le dezbrăcase de devenise atât de priceput în a desface nasturi pe întuneric. Simţi o usturime în ochi şi se cutremură, pricepând dintr-odată cât de depăşită de situaţie era alături de el. Nu ştia nici măcar unde să îşi pună mâinile ori dacă mângâierile ei neexperimentate fuseseră destul de plăcute.

— Thomas, niciodată nu am… înghiţi în sec, copleşită de nervozitate din cauza lipsei de experienţă, şi se cutremură. Nu am fost niciodată… dezbrăcată de vreun bărbat până acum.

Se opri o secundă auzindu-i confesiunea, înţelegând cu siguranţă ceea ce voia, de fapt, să spună. Dar auzi afecţiunea caldă din vocea lui când îi şopti încet:

— Atunci este o noapte a premierelor pentru noi amândoi, pentru că nici eu nu am mai dezbrăcat vreodată o femeie de haine bărbăteşti. De parcă i-ar fi citit gândurile, adăugă: Dar mă dezbrac singur destul de des şi cred că mă descurc.

Ultimul nasture fu eliberat, iar el coborî vesta de pe umerii ei. O întinse apoi uşor pe spate, îi scoase ghetele şi îi

desfăcu pantalonii, trăgându-i uşor de pe picioare şi apoi scoţându-i de tot.

— Nu te deranjează, şopti ea în timp ce mâinile lui îi înconjurau talia şi urcau încet pe sub cămaşa ei, degetele mari apăsându-i coastele către sâni, că nu am fost niciodată... cu un bărbat?

Râse de parcă ea ar fi spus ceva amuzant. Sunetul grav bubui înăuntrul ei şi făcu să-i înflorească o fierbinţeală vibrantă între coapse.

— Îmi face plăcere mai mult decât îţi poţi închipui, murmură el în timp ce îi ridică cu grijă cămaşa deasupra capului şi o aruncă deoparte. Iată, complet dezbrăcată. În ceea ce priveşte restul... se întinse peste ea şi o sărută tandru, îi vom da de capăt împreună.

Stătea goală pe canapea, întinsă sub el, încălzită de căldura trupului lui peste al ei. Aerul rece adia peste pielea ei fierbinte şi se înfioră la amestecul exaltant dintre căldură şi frig, dorinţă şi anticipare.

Nervozitatea crescu în ea, neştiind exact la ce să se aştepte, dar ştia cu siguranţă că era corect. Şi bine. Cu el.

Apoi mâinile lui se plimbară pe trupul ei ca să îi cuprindă sânii în palme şi îşi roti degetul mare în jurul sfârcurilor ei întărite, şi mintea ei se goli. Îngrijorarea şi nervozitatea îi dispărură sub mângâierile lui calde şi nu mai ştiu nimic, în afară de senzaţia delicioasă, dureroasă pe care o răspândea în trupul ei. Era pierdută sub mâinile lui aspre, calde, care îi mângâiau rotunjimile, necăjindu-i şi ciupindu-i sfârcurile. În întunericul acela nu avea idee dacă ochii îi erau deschişi ori închişi şi nici nu îi păsa atâta timp cât el continua să o atingă aşa, pentru că, pe oriunde ar fi trecut mâinile lui, îi puneau pielea pe foc.

— Eşti perfectă, Josephine, şopti el, cuvintele lui dulci învârtindu-se în jurul ei şi mângâind-o la fel de fierbinte ca mâinile lui. În noaptea asta vom găsi împreună plăcerea. Şi va fi bine. Cu un oftat moale, îşi arcui spatele atunci când gura lui îi găsi sfârcul, iar el şopti fierbinte pe carnea ei dezgolită: *Atât* de bine.

Exclamă când el o supse tare şi îşi înfipse unghiile în

muşchii spatelui lui, dar el nu îşi opri asaltul blând asupra ei, ci, în schimb, îi luă sfârcul între dinţi şi muşcă uşor. Era foarte priceput la asta, înţelese ea când delicioasa senzaţie de plăcere-durere o curentă. Ştia exact când să fie tandru, când să fie dur şi cum să o scoată din minţi.

Se chirci sub el, căldura umedă a gurii lui fiind aproape de nesuportat când dinţii îi chinuiau un sfârc în timp ce palma i-l frământa chinuitor pe celălalt. Furnicături fierbinţi i se adunau sub pielea goală şi tot sângele din trupul ei se strânse între picioare, chiar în locul acela intim care zvâcnea acum dureros, arzând şi cerşind să fie atins cu adevărat minunat cum o atinsese mai înainte.

Când gura i se mută pe celălalt sân să ia de la capăt dulcea tortură, scânci cu o nevoie dureroasă.

— Te doresc, Jo, şopti el lingându-i sfârcul, ca şi cum ar fi înţeles şi ar fi împărtăşit durerea pe care o crease în ea şi care cerea eliberare. Mai mult decât am dorit o femeie în viaţa mea.

— Tu… cu adevărat? Buzele ei umflate se chinuiră să rostească cuvintele.

— Te-am dorit din momentul în care te-am surprins privindu-mă din cealaltă parte a sălii de bal. Gura îi părăsi sânul şi îşi croi drum de sărutări înspre pântecul ei. Şi am fost foarte răbdător de atunci. Foarte, foarte răbdător.

Asta însemna la Thomas răbdător? Dumnezeule! Atunci era îngrozită să afle cum s-ar fi purtat dacă şi-ar fi concentrat atenţia asupra unei posesiuni imediate.

Vârful limbii i se roti în buric, ea îşi înăbuşi un strigăt de plăcere.

— Dar am nevoie să ştiu că şi tu mă doreşti.

Cuvintele lui o învăluiră în întuneric şi o încălziră din cap până-n picioare. Niciun bărbat nu îi adresase aceste cuvinte vreodată, nu o atinsese sau nu o sărutase aşa cum o făcea Thomas. Nimeni nu o privise cu atâta dorinţă şi nevoie, nici nu o făcuse să se simtă atât de caldă şi de vie. Thomas îi făcea toate astea. Şi chiar mai mult. Umpluse un gol din viaţa ei, gol de care nici măcar nu ştiuse că exista, până când el fusese acolo şi golul dispăruse, şi tot ceea ce

putea face era să capituleze în faţa dorinţelor şi emoţiilor copleşitoare pe care el le stârnea în fiinţa ei.

— Spune-mi! Îndepărtându-i picioarele, îşi croi drum în jos, sărutându-i trupul, spre triunghiul de bucle dintre picioarele ei. Spune-mi că ai nevoie de mine în tine, să te umplu, să îţi ofer plăcere… la fel de mult cât îmi doresc eu să fac lucrurile acestea.

— Da, vreau asta. Trase adânc aer în piept, încercând să păstreze rămăşiţele de control şi cumpătare care nu-i fuseseră furate de către mâinile lui mângâietoare ori de căldura umedă a buzelor lui care se îndreptau uşor înspre căldura umedă dintre picioare. Cu siguranţă, el nu intenţiona să o sărute *acolo.* Thomas, cred…

El o linse.

Exclamă, senzaţia erotică smulgându-i cuvintele din gâtlej. El o apucă de şolduri şi o apăsă pe pernă, ca să o ţină larg deschisă sub atacul violent al gurii lui pe sexul ei. Limba îi alunecă de-a lungul crăpăturii ei, învârtind-o pe faldurile ei umede şi îngropând-o adânc în miezul ei chinuit de dorinţă. O, Cerule, nu îşi imaginase niciodată că gura lui putea să îi ofere atâta plăcere ori că un sărut ar fi putut fi atât de splendid de păcătos. Unghiile îi săpară în umerii lui goi şi gemu de plăcere în beznă, coapsele fremătându-i în jurul lui.

— Spune-mi, Josephine, şopti el fierbinte lângă ea, respiraţia lui gâdilând-o intim şi trimiţând o furnicătură delicioasă să pulseze adânc în pântecul ei.

Gura lui păcătoasă îi fură respiraţia. În întuneric auzi sunetele moi, ude ale buzelor lui care o sugeau delicat, cel mai erotic sunet pe care îl auzise vreodată. Se chirci sub el, căutându-i capul între picioarele ei pentru a-l prinde de păr cu degetele ca să îl ţină strâns lipit de trupul ei, în timp ce îşi ridică şoldurile de pe sofa ca să se frece şi mai tare de el.

— Da, strigă ea, te doresc!

— Ce vrei să îţi fac? Cu o mână pe coapsa ei, o împinse cu blândeţe înapoi pe sofa şi îşi puse buzele peste ale ei. Asta?

Icni şi-şi dădu capul pe spate. Ah, afurisit, afurisit bărbat! O tachina dinadins, torturând-o intenţionat, lingând-o acum cu putere, făcând-o să respire gâfâit. Tremura sub el fără apărare.

— Sau asta? Vârful limbii îi flutura asupra mugurelui pulsând îngropat în faldurile ei feminine.

Şoldurile i se contrară sub el.

— Thomas!

El însă doar râse şi continuă delicioasa tortură. Arzând-o din interior, fierbinţeala chinuitoare dintre picioarele ei ameninţând să o mistuie. Scânci şi îşi petrecu braţele strâns în jurul umerilor lui. Îl dorea în ea, să o umple, să o domine, să o posede.

— Te… te v*re*au, gâfâi ea. Chiar acolo, chiar unde mă săruţi. Scăpă un geamăt slab de excitare frustrată. Ah, Thomas, te rog!

— Bucuros. Şopti doar acest singur cuvânt în întuneric şi se aşeză în leagănul coapselor ei desfăcute.

Se ridică pe braţul stâng şi se poziţionă în întuneric deasupra ei, întinzând mâna să o mângâie încet între picioare. Degetele îi despărţiră faldurile secrete, deja ude şi pregătite pentru el şi, în timp ce cobora, vârful erecţiei lui o apăsă cu grijă, dar ferm, în timp ce îi ţinu trupul deschis pentru el. Apoi pătrunse uşor înăuntru.

În timp ce ea îşi ţinea respiraţia, el alunecă mai adânc în ea. Trupul ei se lăsă pradă tăriei lui şi se lărgi ca să îi facă loc, iar el o umplu, atât de cald şi de tulburător… atât *de bine. Şi* voi mai mult, tânjind să-l aibă mai adânc.

Se zvârcoli sub el şi scânci de frustrare pentru că el se abţinea, ţinându-şi trupul tare în rezervă când ea nu voia ca el să se abţină de la nimic, voia ca el să nu îi ascundă nimic, să i se predea în întregime, să îşi verse toată puterea şi tot curajul în ea.

— Mai încet, o avertiză el, pătrunzând-o încă un centimetru şi apoi retrăgându-se.

Frustrant, înnebunitor, fiecare mişcare atent controlată îl ducea doar un pic mai departe şi nici pe departe atât de adânc, încât să-i satisfacă nevoia pe care

trupul ei o avea de trupul lui, nu destul de adânc, încât să atingă dorinţa vibrantă din miezul ei.

— Nu vreau să o luăm încet. Te vreau pe tine, *în întregime.* Acum.

Tremură încercând să se abţină în timp ce se sprijinea pe braţe deasupra ei.

— Te va durea...

Cu un geamăt sălbatic de epuizare, îşi aruncă şoldurile în sus, spre şoldurile lui, împingându-l în întregime în ea şi sfâşiind bariera subţire de rezistenţă. Un icnet i se desprinse din gâtlej la durerea ascuţită, iar trupul îi înţepeni în jurul lui.

Îi apucă şoldurile ca să o împiedice să se îndepărteze şi o ţinu strâns lipită de el.

— Nu te mişca, porunci blând. Doar un moment. Ai încredere în mine, Jo!

Respirând adânc, cu ochii închişi şi cu braţele înfăşurate strâns în jurul gâtului lui, făcu întocmai. Durerea se domoli repede şi fu înlocuită de ceva cald şi adânc, ceva... *minunat.* O umplea complet acum, delicioasa fierbinţeală şi puterea lui radiind din centrul ei şi căzând în cascadă până la degetele de la picioarele şi mâinile ei.

Apoi el începu să se mişte aşa cum ea îşi dorise s-o facă, mângâind-o domol cu fiecare ridicare şi afundare a şoldurilor lui.

— Dumnezeule, Jo! Vocea îi tremură. Nu îmi vine să cred cât de fierbinte eşti... cât de strâmtă. Îşi roti şoldurile, încercând-o, iar ea răspunse fremătând, trupul încleştându-i-se incredibil de strâns în jurul lui. El gemu. Te simt incredibil. Îşi roti din nou şoldurile, de data asta retrăgându-se până când doar vârful îi rămase în ea înainte de a se cufunda din nou adânc în ea. Atât de delicios!

Delicios. Drept răspuns, gemu de plăcere, neputând descrie în cuvinte plăcerea intensă pe care i-o provoca. Cât de specială o făcea să se simtă. Ca şi cum ar fi fost cu adevărat femeia pe care o dorea cel mai mult pe lume.

Degetele ei săpară în muşchii puternici ai spatelui lui gol în încercarea de a-l aduce şi mai aproape, cu inima

bătând cu repeziciune. Cum era posibil să fie aşa minunat, atât de tulburător să fii cu un bărbat? Pentru că *acest* bărbat şi numai acest bărbat special făcuse ca acea primă experienţă intimă să fie cu adevărat minunată. Era eroul ei, care îi cunoştea cele mai adânci secrete şi cele mai mari vulnerabilităţi, dar care era totuşi atât de atent cu inima ei, încă şi mai tandru cu trupul ei, continuând să se legene în ea.

Fiecare retragere a şoldurilor lui îi aducea un scâncet de pierdere pe buze, fiecare revenire, un geamăt de plăcere drept răspuns.

Dogoarea crescu mai adânc, mai fierbinte şi mai dens în ea până când se ridică din miezul fiinţei ei şi se adună într-un nod de foc din ce în ce mai strâns între coapsele ei. Chiar acolo unde esenţa bărbăţiei lui se frecase de ea când luneca în şi din sexul ei.

— Thomas, scânci ea, îngropându-şi faţa în gâtul lui. Simţi pe buze gustul sării transpiraţiei lui, deopotrivă rezultatul sforţării şi al epuizării, şi fiecare bătaie a pulsului lui era o zvâcnire feroce sub buzele ei.

Sprijinindu-se pe un braţ, îşi undui mâna între abdomenele lor şi în jos ca să îi mângâie cu degetele mugurele dornic, frecând-o rapid în timp ce continua să o pătrundă. Fu cuprinsă de spasm şi exclamă, gâfâind din greu sub el. Alerga drept spre un abis, neputând să se oprească şi dorindu-şi să se arunce în el, înfăşurându-şi braţele cât putu de tare în jurul lui ca să îl ia cu ea...

Explodă în jurul lui şi se sparse în mii de bucăţele în braţele lui. Numele lui răsună ca strigătul ei de plăcere în întuneric şi se prăbuşi sub el, fiecare centimetru din trupul ei pulsând de plăcere intensă.

Îi mută şoldurile sub el, ridicându-se mai sus pe ea, apoi mârâi când se prăbuşi în ea, frecându-şi pelvisul de al ei înainte de a se retrage şi de a o face din nou, pentru a-şi satisface nevoia feroce din el, pe care nu îşi imaginase niciodată că un bărbat putea să o aibă. Nevoia de *ea.* Delicateţea dispăru, înlocuită doar de o disperare puternică punctată de gemete joase, guturale, la fiecare împingere

adâncă.

Fără avertisment se retrase brusc din ea şi se apăsă puternic pe pântecul ei. În timp ce el tremura lipit de ea, ceva cald, umed, se întinse pe abdomenul ei, apoi el se prăbuşi pe ea, extenuat şi satisfăcut, cu fruntea odihnindu-i-se pe umărul ei gol.

Niciunul din ei nu se mişcă. Treptat, respiraţia lor comună încetini. Bătăile nebune ale inimii lui se calmară, iar tremurul care îi cuprinsese trupul când ajunsese la climax trecu încet. Încă mai avea pielea de găină pe braţe şi pe picioare, dar nu de la aerul rece, ci de la căldura pe care o creaseră între ei, acelaşi foc care se aprinsese şi o mistuise pe ea.

Lăsând să-i iasă un oftat lung, tremurător, îl strânse şi mai tare. Viaţa ei avea să fie complet diferită de-acum, iar ea nu avea să mai fie aceeaşi niciodată. Datorită lui. Şi nu regretă niciun moment.

— Ai avut dreptate, şopti ea în întuneric, întrerupând în sfârşit vraja care îi înconjura.

Îşi puse cu tandreţe buzele pe tâmpla ei.

— În legătură cu ce?

— Că voi şti când eşti satisfăcut.

Un râs moale ieşi din pieptul lui şi sunetul care trecu prin ea o gâdilă. Braţele lui erau încă strâns înfăşurate în jurul ei ca şi cum s-ar fi temut că ea avea să plece. Dar să plece era ultimul lucru pe care ea şi-l dorea. Cu trupul încă încolăcit în jurul lui, delicioasa lui greutate apăsând-o încă, voia să stea aşa pentru veşnicie.

— Eşti atât de frumoasă, Josephine Carlisle, şopti el.

Lacrimile îi umplură ochii.

— Dar nu mă poţi vedea în beznă.

— Nu am nevoie să te văd. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, şopti din nou deasupra buzelor ei. Şi nu mă refer la felul cum arăţi.

Apoi Thomas o sărută, şi prima lacrimă de fericire absolută alunecă pe obrazul ei.

Capitolul 8

În timp ce stătea lungită pe burtă lângă el, Thomas îşi plimbă leneş degetul de-a lungul spatelui dezgolit al lui Josie, cearşafurile erau încurcate încă în jurul picioarelor lor în patul în care o dusese după ce făcuseră dragoste pe sofa. Pielea îi strălucea aurie în lumina care pâlpâia de la o singură lumânare, caldă şi fină ca mătasea, neputându-se abţine să nu o atingă.

Buzele i se întinseră într-un zâmbet satisfăcut. „Pe toţi dracii”, era superbă. Dacă nu i-ar fi luat virginitatea, nu ar fi bănuit niciodată că o fecioară putea să fie atât de pasională, atât de sensibilă la atingerea lui. Dar fusese toate astea. Şi chiar mai mult.

Pentru prima oară de când fusese împuşcat, se simţea complet în largul lui. Inima nu îi bubuia de anxietate şi nu mai simţea gustul metalic puternic şi familiar al fricii pe limbă. Şi pentru prima oară nu mai era îngrozit de beznă, nici nu îşi dorea să vină răsăritul. Dacă ea era în braţele lui, era convins că ar fi fost în stare chiar să şi doarmă fără să aibă coşmaruri sau să se trezească în întuneric, tremurând panicat. Doar că ultimul lucru pe care şi-l dorea în noaptea aceea era să doarmă.

Părul ei lung se revărsa în jurul umerilor eleganţi şi îi dădu după ureche o şuviţă mătăsoasă.

Îi zâmbi leneş peste umăr.

— Nu îmi vine să cred că eşti real, şopti ea, cu vocea plină de mirare, ori că noaptea asta chiar a existat.

— O, a existat. Îi sărută umărul gol, apoi gemu ca un animal. Dar pot să îţi dovedesc din nou, dacă doreşti.

Cu un râset uşurel îl pocni în joacă.

— Spune-mi! Se lăsă din nou lângă ea şi continuă să îi exploreze cu degetele trupul ademenitor. La vârsta ta, o fată atât de frumoasă ca tine – şi ca nicio alta pe care o cunoscuse – cum ai reuşit să-ţi păstrezi inocenţa atât de mult?

Ochii ei verzi străluciră.

— Vrei să spui, cum am reuşit să scap din ghearele mârşave ale unui bărbat sinistru hotărât să mă seducă?

Chicoti în ciuda înţepăturii neintenţionate a acelei remarci sarcastice. Putea fi socotit a fi exact acel bărbat sinistru, la felul în care o ruinase în acea seară.

Ridică din umeri:

— I-ai cunoscut pe fraţii mei.

— Deci sunt singurul bărbat destul de nebun să te curteze cu cei trei dând târcoale?

— Nu. Zâmbi dulce. Ai fost singurul destul de curajos.

Inima îi bubui. Credea despre el că era curajos. Pieptul i se strânse, complimentul neaşteptat răsucindu-se încântător în el.

— Dar ai spus că au mai fost şi alţi oaspeţi la Blackwood care au încercat să te seducă. Cu alte cuvinte… de ce *eu?*

Îşi coborî cu sfială privirea şi îl privi prin genele pe jumătate închise, fără să fie conştientă de dorinţa pe care acea privire inocentă a stârnea în el.

— Erau diferiţi de tine. Umărul gol i se ridică uşor şi admise: Te plac.

Pentru o clipă nu fu în stare decât să o privească adânc în ochi. Al naibii de surprins de cuvintele ei blânde. Şi fără să ştie exact ce ar fi trebuit să simtă pentru ea, nu când nu era sigur nici măcar dacă putea să aibă încredere în ea. Doar că…

Îşi coborî capul ca să îi sărute din nou umărul, de data asta lăsându-şi buzele să întârzie mai mult pe pielea ei în timp ce şopti sincer:

— Şi eu te plac.

Lăsă să-i scape un oftat uşor.

— Thomas, ce fa…

— Coniac? îi oferi el, întrerupând-o, lunecând apoi din pat şi îndreptându-se repede către întunericul încăperii principale. Ştia ce avea să întrebe şi nu credea că putea să îndure chiar atunci. Nu o discuţie despre cum nu aveau nicio şansă împreună, nu când pielea încă îi mirosea ca a ei, iar gustul ei îi persista încă pe buze. Mai mult, cel puţin

două ore stăteau între ei şi răsărit şi el avea nevoie de combustibil. Pentru că plănuia să nu risipească niciun minut din timpul petrecut cu ea în acea noapte.

— Este în dulapul micuţ…

— Te întrebam dacă vrei puţin, clarifică el, strigând din cealaltă încăpere în timp ce apucă de gât sticla şi două pahare. Am observat unde îl ţii ultima dată când am fost aici.

— Este ceva ce îţi scapă neobservat?

Aproape că putea să o audă cum îşi dădea ochii peste cap şi buzele îi zvâcniră, amuzat.

— Foarte puţine. Detaliile ţin un spion în viaţă, comentă el întorcându-se în dormitorul luminat de lumânare. Ignoră-le şi vei muri.

Ridicându-se, trase cearşaful ca să se acopere.

— Asta ţi s-a întâmplat ţie? întrebă ea cu gravitate. Privirea îi fugi către talia lui. Ai ignorat detaliile?

Se opri la marginea patului, îngheţând în timp ce mergea din cauză că ea se holba la cicatricea care se întindea de-a lungul coastelor lui. Ar fi preferat ca ea să se holbeze mai jos, atenţia să îi fi fost atrasă de bărbăţia lui, şi nu de cicatrice. Dar, o, nu, nu femeia asta. Ochii îi erau pe rană. Urâtă. Zimţată. Adâncă. Chiar dacă avea carnea complet vindecată, cicatricea apărea în mod izbitor mai decolorată decât restul pielii. Şi chiar şi atunci trebui să lupte fizic cu nevoia de a-şi pune mâna peste ea şi să o ascundă vederii ei.

— Nu au fost francezii, răspunse el, punând paharele pe măsuţa de lângă pat şi aşezându-se lângă ea pe saltea, cu sticla de coniac încă în mână. Asta s-a întâmplat în Mayfair, la ora şapte şi jumătate, într-o seară de duminică.

Privirea ei se plimba tăcut între ochii lui şi cicatrice, ca şi cum ar fi putut, cumva, să citească răspunsurile pe care le căuta, în semnele de pe carnea lui.

— Întinde-te, îi ordonă el blând, nesigur de cât de mult timp avea să poată îndura ca ea să îl cerceteze în modul acela.

Ea ezită:

— Doamnele au spus că ai fost împuşcat, dar eu…

— Întinde-te şi îţi voi explica.

Fără tragere de inimă, dar supunându-se, se întinse pe spate.

— Întoarce-te.

Cu o privire circumspectă – cel puţin nu una de milă, acela fiind motivul pentru care îi spusese să stea cu faţa la saltea, pentru că nu credea că putea îndura aşa ceva, nu din partea ei – ea făcu ce i se spusese, apoi îşi puse obrazul pe braţele îndoite, întorcându-şi capul ca să se uite la el.

— Mă întorceam acasă dintr-o vizită la nişte prieteni, pe un drum pe care îl făcusem de zeci de ori. Cu un deget dădu la o parte cearşaful de pe trupul ei, dezgolindu-i spatele zvelt şi fundul rotund în lumina lumânării. Plănuisem să îmi petrec noaptea acasă. Măcar o dată aveam de gând să nu fac nimic, pur şi simplu să citesc o carte.

Deschise sticla de coniac şi picură lichidul auriu pe spatele ei, privindu-l cum se transformă în mărgele şi stropi pe pielea ei. Tresări la senzaţia de umed, dar nu protestă, iar el, în ciuda amintirilor macabre pe care şi le trezise povestind evenimentele acelei nopţi, îi zâmbi cu mândrie secretă. Femeia era neînfricată. Dacă nu ar fi fost, nu s-ar fi aflat acolo, cu el, în noaptea aceea. Şi el nu ar fi împărtăşit acea poveste cu ea, prima persoană căreia i-o spunea. Alţii aflaseră – în cele din urmă, Londra abunda în bârfe –, şi cei mai apropiaţi prieteni ştiuseră la câteva minute după ce atacul avusese loc, iar familia lui, curând după aceea. Dar el nu *spusese* nimănui niciodată.

— Eram în Mayfair, la două străzi distanţă de casa mea. Puse sticla deoparte şi se aplecă deasupra ei. Ar fi trebuit să fiu în siguranţă, şopti el, oprindu-se să treacă un deget pe spinarea ei şi prin stropii de coniac. Felinarele nici nu fuseseră aprinse încă.

Ea se cutremură.

— Thomas…

— Apoi un tâlhar a ieşit din spatele unui zid şi m-a împuşcat.

Gura lui se aplecă peste ea, să bea coniacul care se adunase pe spinarea ei mică, gest care îi smulse un oftat – dacă din cauza povestirii ori a buzelor lui nerăbdătoare, nu avea niciodată să ştie. Tocmai de aceea o făcuse. Pentru că nu voia să audă şocul din vocea ei ori să vadă mila pe chipul ei. Transformă în schimb oftatul ei într-un geamăt de plăcere trecându-şi limba peste trupul ei, bând-o, savurând deliciosul amestec de coniac şi piele. Şi mirosul vag de piersici.

— Mi-a scotocit prin buzunare, mormăi pe pielea ei, continuând în povestească şi să soarbă coniacul, lingându-i fundul şi spatele picioarelor, a luat ce era de valoare şi m-a lăsat acolo să sângerez până la moarte.

Ea se înfioră sub buzele lui, inspiraţia uşoară îi tremură şi i se făcu pielea de găină. Strânse în pumni cearşaful străduindu-se să rămână nemişcată, de parcă ar fi ştiut că el s-ar fi oprit din povestit, dacă s-ar fi mişcat.

— Am fost împuşcat în măruntaie, şopti el asupra ei, iar bărbaţii împuşcaţi în măruntaie mor întotdeauna. Dar pentru nu ştiu ce motiv, eu nu am făcut-o.

Pentru a se distrage atât pe sine însuşi, cât şi pe ea, bău cu lăcomie coniacul, cu neruşinare sorbind şi lingând-o şi sugând cu îndrăzneală trupul ei savuros. Ar fi făcut orice pentru a se distrage când avea să împărtăşească acel ultim moment, cel mai teribil secret. Era divină… aşa cum amintirea a ceea ce descrisese era un adevărat iad.

— Durerea era insuportabilă, şopti el. Fiecare respiraţie părea un cuţit care mă înjunghia în stomac. Bezna mă apăsa, ca un demon aşezat pe pieptul meu, iar tăcerea – acea tăcere îngrozitoare…

Ea nu se mişcă, nu scoase niciun cuvânt, dar el o simţi tremurând şi ştiu că nu frigul era de vină.

— Nu îmi puteam deschide ochii, nu ştiam dacă era zi sau noapte, dacă eram adormit sau treaz, viu sau mort… Renunţă la coniac şi îşi odihni obrazul pe spatele ei gol, găsindu-şi alinarea acolo, căci bătaia inimii ei pulsa slab pe obrazul lui. Deşi, din cauza durerii, eram sigur că murisem şi ajunsesem în iad. Fu nevoit să îşi închidă ochii strâns şi

să tragă adânc, tremurător, aer în piept pentru a putea continuă: Şi totul era înrăutăţit de faptul că nu mă puteam mişca, nici măcar atunci când mă trezeam urlând din coşmaruri, pentru că mă legaseră ca să mă împiedice să desfac suturile şi să nu sângerez până la moarte în propriul meu pat. Tot ce puteam face era să stau acolo lungit şi să las demonii să mă ia în stăpânire.

— Thomas, şopti ea, cu suferinţa şi durerea unei lumi întregi în voce. Îmi pare atât… atât de rău, dragul meu.

Se rostogoli şi îl luă în braţe, legănându-l şi ţinându-l aproape, în timp ce îl săruta tandru pe frunte şi pe obraji, şoptindu-i în mod repetat numele. Mâinile ei îl acoperiră cu mângâieri liniştitoare atât de blânde şi calde, încât îl făcură să tremure sub tandreţea lor şi, oriunde îl atingea, căldură şi calm curgeau în el.

Când îi cuprinse chipul în mâini şi îl sărută tandru, Thomas simţi pe buze sarea lacrimilor ei.

O înconjură cu braţele şi o strânse puternic lângă el, consolând-o în timp ce plângea pentru el. Nu avea idee cât stătură aşa acolo, strâns îmbrăţişaţi în strălucirea lumânării, dar durase destul cât să îl căineze şi să îi înlăture lacrimile de pe obraji cu sărutări.

Îi spusese totul despre coşmarul viu prin care trecuse, dar, în locul beznei care îl acoperea şi tremuratului incontrolabil pe care îl simţise de fiecare dată când se gândise la acea seară şi la săptămânile care-i urmaseră, era pace. Linişte. În sfârşit, inima îi bătea nu de teroare, ci cu afecţiune şi speranţă. Şi ştia că totul i se datora lui Josie.

— Aş vrea să fi fost acolo cu tine, dragul meu, suspină ea. Aş fi găsit cumva o cale de a ţine la distanţă bezna.

Vorbise atât de încet, încât nu se auzise niciun sunet pe buzele ei. Dar inima lui o auzise.

Cu ochii arzând, îşi întoarse capul să-şi pună obrazul pe umărul ei, fiind deodată copleşit de sentimente pentru ea. Dumnezeule, cum avea să poată continua fără ea?

*

Câteva ore mai târziu, Thomas deschise ochii. Clipi, încercând să alunge somnul în timp ce privi în jur şi îşi aminti încet unde se afla şi cum ajunsese acolo. Era încă întuneric, zorii încă nu sosiseră. Lumânarea de lângă pat se topise, dar o strălucire blândă se revărsa palid de la şemineul din camera alăturată. Şi lângă el, lungită în tăcere şi stând nemişcată pe o parte cu un braţ îndoit sub cap, privindu-l, iar cu celălalt întins posesiv peste pieptul lui…

— Josephine, şopti el, mâna lunecându-i să o acopere pe a ei. Era cu adevărat acolo, cu el; noaptea nu fusese un vis. Ce s-a întâmplat?

Un zâmbet şters apăru pe buzele ei.

— Ai adormit.

„Adormit?” Imposibil. El nu dormea aşa, nu o mai făcea. Nu fără coşmaruri care îl lăsau tremurând şi leoarcă de sudoare. Nu fără ca inima să i-o ia la goană, iar respiraţia să devină gâfâieli sufocante.

Dar exact asta făcuse în noaptea aceea. Dormise adânc şi fără griji, ca un om normal. Pentru prima oară într-un an, se trezise odihnit şi liniştit. Şi totul i se datora ei.

— Îmi pare rău, se scuză el încet, întinzându-se să îi dea părul peste umeri, simţindu-se ca un prost pentru că adormise împărţind patul cu o femeie atât de frumoasă. Deşi era o privelişte răpitoare pe care să o vezi când te trezeai, trebuia să admită. Întinsă acolo caldă şi goală, acoperită doar parţial de cearşaf, cu părul sălbatic şi desfăcut pe pernă, arăta ca una dintre picturile acelea italiene care o înfăţişează pe Venus. O zeiţă perfectă, superbă. Ar fi trebuit să mă trezeşti.

Se întinse ca o pisică, de parcă abia s-ar fi trezit ea însăşi din somn.

— M-am gândit că aveai nevoie de odihnă, aşa că nu am vrut să te trezesc.

Cu siguranţă avusese nevoie de odihnă. Doamne, Dumnezeule, cât de mult avusese nevoie de acea noapte! Şi de ea. Şi nu doar de plăcerea fizică de a fi în braţele ei, ci şi de a se putea descărca povestindu-i despre cum fusese împuşcat şi despre iadul prin care trecuse.

— Mulţumesc. Simţindu-se plin de energie, ca şi cum s-ar fi trezit liniştit dintr-un coşmar lung, se rostogoli peste ea şi o sărută. Tandru şi dulce, cu toată afecţiunea şi dorinţa pe care le avea pentru ea, toate sentimentele pe care nu era încă dispus să le numească.

Când el îşi înălţă capul, iar ea îşi deschise ochii, întâlnindu-i privirea în umbrele slabe, ştiu că ea înţelesese. Că se referise la mult mai mult decât mulţumire pentru câteva ore de somn odihnitor.

— Mă bucur că mi-ai povestit despre cum ai fost împuşcat, admise ea încet. Cred că acum te înţeleg mai bine.

Îşi coborî capul să depună o sărutare pe umărul ei, incapabil să îndure încrederea şi credinţa în el pe care le văzuse în ochii ei. Cum ar fi putut ea să îl înţeleagă, când era el însuşi al naibii de confuz în ceea ce-l privea? Cum putea ea avea atâta încredere în el, când el încă nu avea încredere că va putea lua decizia corectă legată de tâlharul la drumul mare şi de viaţa lui? Chiar dacă tâlharul era însăşi Venus.

— Vrei să spui acum, că ştii cum am ajuns aici, să urmăresc un tâlhar, în loc de spioni francezi, murmură el pe umărul ei. Se mută de lângă ea. Încă stătea aproape, dar fără să se atingă. Cum am supravieţuit lui Napoleon, inamicilor francezi, aliaţilor spanioli… doar pentru a ajunge ca un hoţ ordinar să îmi sfârşească viaţa.

Întinse mâna către el.

— Viaţa ta nu s-a sfârşit.

— Ba da. Se retrase, doar atât cât să evite atingerea degetelor ei. Era teribil de stingherit, căci trebuia să explice cum îi fusese distrusă viaţa. Rana fusese dureroasă, dar ceea ce urmase fusese umilitor.

Se apropie de el, de data asta fără să îi permită să se îndepărteze, punându-şi palma pe pieptul lui, chiar deasupra inimii care-i bătea.

— Viaţa ta *nu* s-a terminat, insistă ea, încovoindu-şi vârfurile degetelor în mod posesiv în muşchii lui.

— E ca şi cum s-ar fi încheiat, pentru că am pierdut

tot din ceea ce merită să trăieşti – cariera mea, identitatea mea, scopul meu. *Totul.* Totul a dispărut într-o bătaie de inimă.

Uimirea trecu pe chipul ei.

— Dar probabil că mulţi spioni sunt răniţi. Cu siguranţă că Ministerul de Război nu-i dă afară pe toţi bărbaţii care…

— Mi-am pierdut curajul, Jo.

Josephine se întunecă la faţă, iar el văzu, în sfârşit, în ochii ei că începea să înţeleagă cum un singur glonţ îi schimbase ireparabil viaţa. Îşi coborî privirea pe trupul lui şi se opri din nou asupra cicatricii pe care o avea într-o parte.

Respirând greu, clătină din cap şi spuse:

— A durat câteva luni ca rana să se vindece şi chiar şi atunci nu am fost… bine. Nu am mai fost bine de atunci.

— Nu te cred. Îşi împreună degetele cu ale lui, iar el o lăsă, nefiind încă gata să dea drumul apropierii pe care o împărtăşiseră. Eşti cel mai curajos bărbat…

— Care se teme şi de umbra lui, se răsti el, furios de ceea ce devenise viaţa lui. Un insomniac anxios care se teme de întuneric.

— Nu te-ai temut de întuneric în noaptea asta, cu mine. Şi ai dormit…

— Ei bine, atunci Ministerul de Război ar putea pur şi simplu să mă trimită în misiuni însoţit de o femeie goală, rosti el sarcastic. Problemă rezolvată.

Nu intenţionase să fie crud, dar când văzu expresia rănită de pe chipul ei îşi dădu seama că exact aşa fusese. Un nemernic crud. Faţă de cineva care nu merita.

Umerii i se gârboviră şi şopti plin de regrete:

— Nu am vrut să spun asta.

Îşi puse buzele peste ale ei în semn de scuze, dar simţi o ezitare în ea, această femeie care îi oferise cu sinceritate plăcerile acelei nopţi, care îl legănase atât de drăgăstos în braţele ei. Care vărsase lacrimi pentru el şi apoi îl veghease în timp ce dormea. La naiba! Inspiră adânc şi încercă din nou:

— Dar nu m-ai cunoscut înainte.

— Ce ştiu, spuse ea plină de convingere, este că, în noaptea asta, îi venit la luptă călare ca să mă salvezi. Aceasta nu este fapta unui bărbat fricos.

În mod neaşteptat, cuvintele ei îi încălziră pieptul. Îl făcea să pară un erou, şi nu mai fusese de multă vreme.

— Nu am avut de ales, răspunse el sincer. Nu voiam să fii arestată.

Ea ezită un moment, apoi şopti timid:

— Şi... asta? Flutură mâna, arătând patul răvăşit, mirosul moscat de sex şi de sudoare persistând în aer.

O privi adânc în ochi, sfredelind-o cu dorinţa fierbinte şi pasiunea pe care le avea pentru ea.

— Şi mi-am dorit să îmi petrec noaptea cu tine.

Rămase tăcută mult timp, dar ochii întunecaţi şi tristeţea îi schimonosiră din nou chipul frumos. Un nod neplăcut de îngrijorare i se strânse în stomac, la gândul că spusese exact ceea ce nu trebuia. Exact în momentul în care nu trebuia. Doamne!

— Iar acum, m-ai avut, şopti ea şi îşi îndepărtă jenată privirea, dar nu înainte ca el să vadă pe chipul ei o mâhnire dezolantă.

Învârti cearşaful între degete ca şi cum s-ar fi temut că el avea să îi spună că noaptea aceea fusese o greşeală. Temerea ei nu putea fi mai departe de adevăr. Era adevărat că nu se gândise de la începutul nopţii că avea să facă dragoste cu ea şi, cu siguranţă, nu intenţionase să îi povestească despre cum fusese împuşcat, dar o dorise din momentul în care o zărise în sala de bal.

Încercând să-i alunge grijile pe care şi le făcea pentru el, o sărută tandru pe umăr.

— Nu regret niciun moment din noaptea asta.

Ea se cutremură şi se depărtă.

Un junghi de îngrijorare îi străpunse măruntaiele.

— Jo...

— Dar tot ai de gând să pleci când petrecerea va lua sfârşit, şopti ea încet, abia scoţând vreun sunet. Şi totul va fi exact ca înainte, cu Royston care va profita în continuare de orfelinat. Încă nu mă crezi în legătură cu el, aşa-i? O

expresie îndurerată îi traversă pentru o clipă chipul. Nici măcar acum, după ce am împărtăşit atât de multe în noaptea asta, după ce… Inspiră tremurând. Am făcut dragoste.

Inima îi sări din piept. „Făcuseră dragoste?” Nu luase niciodată în considerare… Cu toate femeile dinaintea ei ar fi râs de naivitatea de a descrie ceea ce împărtăşiseră în termeni atât de emoţionali. Cu toate astea, era exact ceea ce făcuseră în acea noapte. Pentru prima oară în viaţa lui, nu posedase o femeie pur şi simplu pentru plăcerea sexuală – făcuse dragoste cu ea, cu afecţiune şi grijă în spatele fiecărei mângâieri şi atingeri. O împreunare a unor egali, un amestec al trupurilor şi o întâlnire a inimilor… Plăcerea şi sentimentele ei fuseseră mai importante decât ale lui, iar cea mai dulce parte din întreaga noapte fusese să stea, pur şi simplu, în braţele ei, lăsându-i mângâierea să-l aline într-un somn dulce. Îl vindecase în aceste câteva ore cu atingerile ei blânde şi cu lacrimile ei mai mult decât fusese vindecat într-un an întreg.

Dar avea dreptate. Chiar şi acum, îndoielile în ceea ce o privea persistau în mintea lui. Îşi construise viaţa în jurul încrederii. Mai întâi cu Edward şi Grey, în timpul războaielor, când toţi trei îşi puseseră vieţile unul în mâinile celuilalt. Apoi, când fusese spion şi fusese nevoit să se încreadă în instinctele lui. Şi anul trecut, în anul acela întunecat şi oribil, când îşi pusese încrederea în sora lui, Emily, că îl ajutase să supravieţuiască.

Oare putea avea încredere în Josie, cunoscând minciunile, comploturile şi secretele pe care le păstra pentru a fi tâlhar la drumul mare? O femeie pentru care înşelătoria era o a doua natură… Oare ar fi putut să îi încredinţeze inima lui?

Şi dacă ar fi ales-o în detrimentul lui Royston, dacă ar fi lăsat tâlharul să scape şi astfel şi-ar fi pierdut şansa de a se întoarce la Ministerul de Război, doar ca să afle că până la urmă nu merita încredere… Doamne, Dumnezeule, ce se va alege oare de el atunci?

I se strânse inima şi clătină din cap.

— Royston este un prieten vechi de familie.

— Pe când eu sunt doar o femeie împreună cu care ai împărţit patul.

Acuzaţia ei îi sfâşie inima. Era mult mai mult decât asta, atât de mult, încât nu îşi putea îngădui să recunoască.

— Nu asta am vrut să spun, şi o ştii.

— Nu? Expresia de pe chipul ei deveni indescifrabilă şi trase cearşaful pentru a se acoperi, punând o barieră subţire între ei. Nu sunt o fetişcană naivă, Thomas. Nu m-am aşteptat niciodată să îţi pese ori… Se opri, ridicând din umeri mult prea nepăsătoare, şi el îi văzu degetele tremurând atunci când ea trase şi mai sus cearşaful, ca să ascundă şi mai mult de el. Dar mi-am închipuit că vei înţelege că, dacă eu aveam destulă încredere în tine, încât să devin vulnerabilă în faţa ta, vei putea să ai şi tu încredere în mine.

— Dar am încredere în tine. Pentru numele lui Dumnezeu, îi povestise totul despre iadul prin care trecuse de când fusese împuşcat şi nu spusese asta nimănui. Nici măcar lui Emily.

— Dar nu în legătură cu asta, şopti ea cu tristeţe în glas. Când vine vorba despre asta, încă nu ştii pe cine să crezi, nu-i aşa?

Măruntaiele i se strânseră într-un nod arzător.

— Josephine. Întinse mâna spre umărul ei, dar ea se feri din calea lui şi îşi întoarse capul pentru ca el să nu îi poată vedea expresia. Ascultă, te rog…

— Ar trebui să ne îmbrăcăm. Îşi îndreptă cu hotărâre spatele, lunecând din pat. Trebuie să merg acasă, iar tu ar trebui…

O luă de mână şi o trase înapoi, trântind-o în poala lui. Îi împinse pieptul cu mâinile, încercând să se elibereze.

— Dă-mi drumul!

Se răsuci ca să scape, însă el o strânse şi mai tare. Refuza să o elibereze. Nu înainte ca ea să îl asculte.

— Nu are legătură cu tine, spuse el neclintit. Când ochii ei verzi se îngustară neîncrezători, el îi explică: A început cu un an în urmă, cu mult înainte de a afla despre

tâlhar.

Mâinile lui îi apăsară umerii mai tare, pentru a o ţine nemişcată, pentru că, dacă ea avea să continue să dea din fund frecându-se de el aşa cum o făcea acum, avea să o răstoarne pe spate şi să o posede din nou. Şi dacă avea să facă asta, urma să îşi piardă, în final, şi capul, şi inima.

Ceea ce nu putea îngădui. Pentru că, peste două zile, când petrecerea se va sfârşi şi va primi recomandarea lui Royston – indiferent cum avea să facă asta –, avea să se reîntoarcă la viaţa lui de altă dată, iar acea viaţă nu includea cu certitudine o nelegiuită, indiferent cât de frumoasă era. Nu când trebuia să se concentreze să recupereze terenul pierdut ca spion, când Bathurst şi întregul Minister de Război îi urmăreau fiecare mişcare pentru orice semn de slăbiciune. Ea avea să fie o abatere de la drumul lui. Şi, ultima dată când atenţia îi fusese distrasă, aproape că îşi pierduse viaţa.

— Este vorba de a-mi dovedi valoarea ca spion, admise el. Şi de a recăpăta acea viaţă.

Neputându-se elibera din strânsoarea lui, îşi ridică sfidătoare bărbia.

— Dar nu mai eşti spion. Eşti…

Îngheţă, încetând dintr-odată să se mai zbată. Ochii ei verzi scăpărară înţelegători cu o sută de sentimente… şi o mie de acuzaţii.

— Asta este, nu-i aşa? şopti ea. Motivul pentru care vrei să mă arestezi… ca să poţi *să* fii din nou spion.

La cuvintele ei, pământul se prăbuşi sub el. Arsura înspăimântătoare luă din nou foc sub pielea lui, aceeaşi anxietate şi disperare pe care prezenţa ei le ţinuse în frâu. Până în acel moment. Când o pierdea, deşi era ghemuită în poala lui.

Respiră adânc ca să se liniştească.

— Nu e…

— De asta ai intrat în luptă să mă salvezi astă-noapte. Nu era pentru că nu voiai să fiu arestată – înghiţi în sec, cuvintele sugrumând-o –, ci pentru că voiai să mă arestezi tu însuţi. Nu-i aşa?

— Josephine, ascultă, te rog…

Îl lovi cu pumnii.

— Să te ia naiba! În tot timpul acesta m-ai minţit, iar eu am avut încredere în tine. Nemernicule!

— Ascultă-mă! O apucă de încheieturi şi îi ţinu mâinile nemişcate. Este ultima mea şansă de a fi din nou spion, aşa că am profitat.

— Şi, atunci, ce a fost azi-noapte, Thomas? O şansă pentru tine *personal?* Îl săgetă cu privirea, simţindu-se trădată, cu lacrimi furioase strălucind acuzator în ochi în timp ce şoptea: Te-ai folosit de mine…

— Nu te-am folosit, la naiba! O strânse şi mai tare de încheieturi. Da, am venit aici pentru că Royston mi-a promis că mă recomandă Ministerului de Război, dacă opresc tâlharul. Apoi însă totul s-a schimbat. Trase zgomotos aer în piept. Iar pe tine, Josephine… Niciodată nu m-am aşteptat să te găsesc pe tine.

Îi dădu drumul, încruntându-se şi o îndepărtă de el, lăsând-o să salte pe saltea când o trânti, apoi se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari pe lângă pat, dintr-odată incapabil să stea pe loc, tot mai încordat şi mai agitat. Dar neliniştea nu se datora demonilor şi beznei care îl chinuiseră de-a lungul ultimului an. De data asta era disperarea de a o păstra, de a nu o pierde.

Privirea ei îl urmări tăcută, săgetându-l, dar acum mai mult prudentă decât furioasă, mai mult confuză decât rănită.

— Şi, cu siguranţă, nu m-am aşteptat la… asta! făcu frustrat un gest către pat. Ai schimbat totul.

Îşi trecu o mână prin păr şi rezistă impulsului de a lovi cu pumnul în perete. Era furioasă pe el, şi o merita, dar furia ei îl rodea. Nu o putea ignora, nu după ce fusese atât de aproape de ea. Nu când încă îi simţea parfumul pe pielea lui şi avea încă pe buze gustul ei dulce.

— Nu te cred, zise ea rezervată, cu un glas egal. În mod clar nu pescuia complimente goale, căci adăugă: Actriţe, cântăreţe de operă, răsfăţatele aristocraţiei londoneze… ai fost probabil cu o mulţime de femei şi nu

cred că sunt atât de specială în comparaţie cu ele.

— Ba s-o crezi, obrăznicătură. Îşi puse mâinile pe saltea de o parte şi de alta a ei şi se aplecă asupra ei ameninţător. Pentru că eşti. Nu am mai dat niciodată peste o femeie atât de încăpăţânată, încrezătoare, incitantă şi de-a dreptul exasperantă ca tine. Când ea se încruntă la insulte şi încercă să îl împingă, el se aplecă chiar şi mai mult, încât îi putea simţi căldura respiraţiei pe buze. Ori una atât de frumoasă, captivantă, interesantă… Jumătate din timp nu ştiu dacă să te sărut sau să te sugrum, şi nici nu îmi pasă atâta timp cât mâinile mele sunt pe tine.

Buzele ei se întredeschiseră de uimire.

— Iar azi-noapte, când te-am văzut călărind spre trăsura aceea şi când am auzit focurile de armă, am fost îngrozit. *De aceea* m-am năpustit călare în mijlocul luptei pentru a te salva. Pentru că eram îngrozit că ai fi putut fi rănită. Închise strâns ochii pentru o clipă. Că te-aş fi putut pierde încă înainte de a te avea.

— Thomas, şopti ea.

— Şi asta se termină *acum,* înţelegi? Toată nebunia asta cu tâlhăria, toate jafurile şi minciunile. Aproape că ai fost prinsă astă-noapte şi mai devreme sau mai târziu vei face un pas greşit. O apucă violent de umeri şi îi ignoră exclamaţia de surpriză. Atunci nu voi avea de ales şi te voi aresta şi nimeni nu va putea să te salveze. Înţelegi?

O împinse pe pat, trupul lui lunecând peste al ei şi prinzând-o sub el, cu ochii sfredelindu-i pe ai ei. Erau amanţi acum, dar în acelaşi timp adversari şi era încă obstacolul care stătea între el şi vechea lui viaţă. Numai că acum ea era mult mai mult decât tâlharul pe care trebuia să îl aresteze. Acum era şi domniţa pe care trebuia să o salveze, numai că domniţa aceasta continua să se pună singură în pericol, iar el se temea că nu o putea salva dacă avea să continue astfel.

Mai rău, atracţia lui pentru ea depăşise cu mult doar nevoia fizică de a o poseda şi chiar şi orele pe care le petrecuse cu ea în noaptea aceea nu făcuseră decât să-i sporească apetitul, nu să i-l satisfacă.

Felul în care zâmbea şi râdea, comentariile neaşteptate care îl lăsau întrebându-se ce avea să facă în continuare, felul neînfricat în care îi ţinea piept… femeia spăla orfelinate în patru labe, pentru numele lui Dumnezeu! Şi toate astea în timp ce îl făcea să se simtă liniştit. Dacă avea să simtă în continuare lucrurile acelea pentru ea, ar fi putut chiar să fie tentat să lase baltă vechea lui viaţă şi să înceapă una nouă. Cu ea.

Gura lui se întinse să o captureze pe a ei, mulându-se pe a ei şi cerând un răspuns până când ea gemu de plăcere la sărutul ei.

— Termină cu treaba asta acum, ordonă el, croindu-şi drum de muşcături de la bărbia către gâtul ei. Dorinţa apăru instantaneu, dar avertismentul rece din vocea lui era clar. Sau mă voi asigura că o vei face.

— Nu poţi…

— Te voi aresta dacă voi fi nevoit, pentru a te păstra în siguranţă.

Îi apucă mâinile şi i le aruncă deasupra capului, ţintuind-o de saltea. Când încercă să se lupte, nu putu decât să se unduiască neajutorată sub el. Sfinte Lucifer! Mădularul i se întări imediat.

— Nu te va crede nimeni, protestă ea gâfâind.

— Nu trebuie să îi fac să mă creadă. Nu trebuie decât să ridic suspiciuni. Fiica unui baron, acuzată de jaf la drumul mare? Fiecare mişcare îţi va fi urmărită atât de strict, încât nu vei mai putea niciodată să scapi neobservată.

— Vor crede că eşti nebun.

— Atunci le voi spune că ştiu cu siguranţă că nu eşti tâlharul, deoarece ţi-ai petrecut noaptea în braţele mele. Îşi coborî capul şi o muşcă posesiv de gât. *Toată* noaptea.

Sângele i se scurse din obraz.

— Asta m-ar ruina… Nu ai îndrăzni.

— Pentru a te ţine în siguranţă şi în viaţă? Ameninţă: încearcă-mă.

Cu respiraţia tăiată, se holbă la el. O văzu studiindu-i chipul, în încercarea de a-şi da seama cât de hotărât era.

Iar când umerii i se strânseră cu un oftat greu, chiar dacă unul plin încă de furie şi iritare, ştiu că renunţase la orice încercare de a-i rezista. Ceea ce era un lucru bun. Pentru că, atunci când venea vorba despre a o proteja pe ea, nu juca la cacealma.

— Bine, fu ea de acord fără tragere de inimă, printre dinţii strânşi, ca şi cum fiecare cuvânt ar fi durut-o, nu voi mai jefui nicio trăsură. Acum dă-mi drumul!

Copleşit de un val de uşurare, îi dădu drumul.

— Cel puţin ţi-ai venit în fire şi îl vei lăsa în pace pe Royston…

Luându-l prin surprindere cu un brânci feroce, îl răsturnă pe spate, urcându-se peste el. Era rândul ei să îl prindă sub ea, deşi, dacă el ar fi vrut, ar fi putut cu uşurinţă să o arunce prin aer de-a lungul patului cu o simplă azvârlire. Dar în acel moment, călărindu-l cu picioarele în jurul taliei, cu mădularul care i se întărea frecându-se chinuitor de interiorul coapsei ei, să scape era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

— Ca să fim clari, nu am acceptat să renunţ să-l prind pe Royston, explică ea, aplecându-se peste el pentru a-i ţintui braţele pe saltea, deasupra capului, aşa cum făcuse el. Sânii ei goi atârnau delicios în faţa lui.

Buzele îi zvâcniră. Ea nu avea nicio idee despre cât de atrăgătoare era.

— Am acceptat să nu mai jefuiesc trăsuri. Zâmbi viclean, iar el se întrebă, din nou, în ce se băgase mai exact, cu femeia asta. Nu am acceptat niciodată să renunţ să-i jefuiesc pe Royston şi pe acoliţii lui în alte moduri.

— Josephine. Numele ei fu un avertisment mârâit. Îl vei lăsa în pace pe Royston, mă auzi? E periculos. În noaptea asta a trimis după tine oameni înarmaţi şi, dacă va crede că nu are nimic de pierdut, nimic nu îl va opri să te rănească.

Îşi ridică bărbia.

— Poate că eu nu am nimic de pierdut urmărindu-l.

„Mă poţi pierde pe mine”, dar îşi muşcă limba.

— Ai multe de pierdut, spuse el în schimb. Familia ta

şi prietenii, căminul… Viaţa*…*

Părul castaniu îi căzu peste sâni când se aplecă deasupra lui, de parcă ar fi aşteptat ca el să continue şi să îşi recunoască sentimentele pentru ea. Dar nu putea. Nu era gata să le recunoască, nu faţă de ea, nici faţă de el însuşi. Nu când era prea confuz pentru a şti exact ce simţea pentru ea.

Dar îi putea oferi o bucată din el.

— Atunci lasă-mă pe mine să o fac, nu o face tu. Îşi scoase cu uşurinţă o mână din încleştarea ei şi îi dădu părul peste umăr şi pe spatele gol. Spionajul este ceea ce fac cel mai bine. Degetele i se curbară în jurul umărului ei ca să o tragă cu grijă spre el. Voi găsi o dovadă împotriva lui Royston.

— Cum?

— Încă nu ştiu. O trase pe pieptul lui să îi atingă buzele cu ale lui.

— Dar o vei face?

— O voi face.

— Promiţi? insistă ea.

— Sfinte Dumnezeule, femeie, dificilă mai eşti! mârâi el.

Drept răspuns gura ei se curbă într-un surâs amuzat.

Se foi încercând să alunece de pe el şi, fără să vrea, se atinse de erecţia lui. Trăgând o gură de aer printre dinţi, îi apucă şoldurile şi o opri ca să o facă să stea nemişcată până când putea să îşi revină.

— Nu te mişca, ordonă el cu o voce care sună tensionată până şi urechilor lui.

Dar desigur că ea nu avea să facă nimic din ceea ce îi cerea el. În schimb, femeia asta exasperantă dădu din fund şi trimise un curent electric care pulsă prin toată fiinţa lui.

Când se undui din nou, îşi dădu seama că se juca, de fapt, cu el. Încercând înadins să îl scoată din minţi. Şi reuşea. Pentru că era acum tare ca oţelul, cu mădularul pulsând dureros şi jinduind să se îngroape între picioarele ei.

Luptându-se să se controleze, respiraţia îi deveni

superficială şi întreruptă. Dacă nu avea să se oprească şi continua să se frece de trupul lui, el avea să termine chiar acolo, pe coapsa ei, înainte de a fi intrat în ea.

— Te doresc, Thomas, şopti ea. Exact aşa. Cuvintele ei îl înfierbântară. Putem... se poate?

Pieptul i se umflă. Se simţea şi mai atras de această femeie, incredibil de mult, de această femeie care era atât de aventuroasă şi totuşi atât de lipsită de experienţă. Dorea să o posede. *Toată.* Fiecare centimetru din trupul ei delicios, fiecare oftat şi respiraţie uşoară care îi treceau de buze, fiecare gând nechibzuit, dar bun şi loial care lua naştere în mintea aceea ascuţită a ei.

— Foarte posibil, răspunse el cu o tandreţe surprinzătoare.

— Arată-mi!

Scutură din cap. O dorea cu disperare, dar nu putea niciodată să o rănească.

— Te doare încă. A fost prima dată.

— Ba nu, nu mă doare, insistă ea.

Băgă mâna între ei ca să mângâie umezeala ei fierbinte. Era deja udă şi înfiorată, dorindu-l.

— Eşti sigură?

Îşi închise o clipă ochii în timp ce degetele lui o tachinau. O expresie de încântare îi apăru pe chip, îşi scoase limba şi-şi linse buzele.

O, da.

— Atunci, ridică-te. O ghidă cu o mână pe şold în timp ce ea se ridică în genunchi deasupra lui, picioarele călărindu-i talia. Erecţia lui plină era îndreptată păcătos în sus, între coapsele ei, ca o săgeată, mare şi lungă, şi dornică să-şi atingă ţinta. Acum lasă-te în jos.

În timp ce el o ghida cu atenţie, un geamăt de plăcere se auzi din fundul gâtului ei când mădularul lui lunecă lin în interiorul ei cald şi moale, îngropându-se adânc în ea. Buzele ei pline formară un „O” de surpriză tăcută la senzaţia de a-l avea în ea în unghiul acela, stând deasupra lui, sexul ei înghiţindu-i în întregime bărbăţia. O ţinu pe el fără să se mişte preţ o clipă, lăsând-o să se aranjeze, ştiind

că avea să o doară, deşi ea susţinea contrariul, dar neputând rezista cântecului ei de sirenă. Începu apoi să o conducă, ridicând-o şi apoi coborând-o, lunecând atât de plăcut în sus şi în jos pe lungimea lui într-un ritm constant.

— Thomas, se simte atât de… Se pierdu într-un oftat prelung de plăcere.

— Da, da, aşa e, fu el de acord cu un mormăit răguşit, trupul jinduindu-i după aceeaşi dorinţă care traversa trupul ei şi fu încântat că putea să îi ofere o astfel de plăcere.

Lăsând-o pe ea să impună ritmul, îşi trecu mâinile peste trupul ei pentru a-i cuprinde sânii. Îi strângea puternic între degete sfârcurile întărite, cu fiecare ridicare şi prăbuşire a trupului ei peste al lui. Ochii i se închiseră cu un scâncet slab şi începu să se mişte mai rapid în timp ce îşi freca pelvisul de pelvisul lui la fiecare ridicare a şoldurilor lui sub ea.

Mişcările ei neexperimentate se simţeau incredibil, dar el voia mai mult. Apucându-i umerii, o trase în faţă, până când o întinse aproape orizontal pe pieptul lui, în timp ce continua să se cufunde în ea, degetele ei apăsând muşchii de pe braţele lui şi ţinându-se strâns ca pentru a-şi salva viaţa.

— Aşa, scrâşni el, mâinile alunecând în jos pentru a-i cuprinde fundul şi pentru a o apăsa mai tare peste el în timp ce se împingea în ea. Mârâi. Doamne, da… exact aşa.

Noul unghi al şoldurilor ei înclinate permiţându-i să se afunde mai adânc în interiorul ei, se cutremură de intensitatea, de plăcerea pe care o găsise în cineva atât de aprig şi în acelaşi timp atât de blând. Părea imposibil să găsească atâta desfătare pură într-o femeie şi totuşi ea îi dăruia exact asta. Ea îi făcea trupul să tremure, mintea să i se învolbureze, iar sufletul să verse lacrimi.

Acum se legăna înainte şi înapoi peste el, cu picioarele îndoite sub ea, tălpile împlântate în saltea ca o pârghie la fiecare împingere.

— E ca şi cum… Vai! Se opri ca să-şi tragă sufletul, gâfâind. E ca şi cum ai călări pe cal.

O amintire neaşteptată a dimineţilor petrecute cu

Helene în grajduri, ţopăind deasupra lui, îi înjunghie pieptul.

— Nu are nimic de-a face cu călăritul, la naiba, mormăi el.

Înainte ca ea să poată răspunde, el îşi ridică repede capul ca să apuce cu gura unul din sânii care dansau în faţa lui, buzele închizându-i-se strâns în jurul sfârcului şi sugând puternic. O auzi exclamând uşor de uimire, apoi ea îşi arcui spinarea şi îşi vârî şi mai adânc sânul în gura lui în timp ce făcea ca mădularul lui să se îngroape în ea. Toţi muşchii aceia micuţi din interiorul ei se încordară delicios de puternic în jurul lui în acelaşi timp în care sfârcul i se întărea pe limba lui iar mădularul îi zvâcni înăuntrul ei. Era gata să explodeze.

Unghiile i se înfipseră în umerii lui, iar trupul ei se încordă în jurul trupului lui. Era aproape gata să termine în orice moment. El îi luă sfârcul între dinţi şi muşcă.

Dându-şi capul pe spate, strigă numele lui, ascuţit şi neputincios. Trupul i se cutremură violent peste al lui, iar coapsele i se convulsionară în jurul taliei lui. Se prăbuşi apoi pe pieptul lui, trupul ei fără vlagă tremurând de dorinţă consumată.

În ultimul moment posibil, când cu greu se mai putea abţine şi când primul jet porni din mădularul lui, o ridică de pe el. Luă o pernă, şi-o puse peste şolduri şi îşi dădu drumul în ea mârâind, pulsând surd cu o satisfacţie desăvârşită. Aruncă perna pe podea şi o luă în braţe, lipind strâns de el trupul ei cald. O sărută apoi cu toată tandreţea surprinzătoare care creştea în el şi se întinse ca să o atingă între picioare. Chiar şi acum putea încă să simtă orgasmul care pulsa slab pe vârful degetelor lui şi îşi dori să fi fost încă în ea, împărtăşind acea plăcere cu ea.

Măruntaiele i se încleştară când o sărută pe păr. Fusese o vreme când nu îi păsase de consecinţele faptului că se culcase cu o femeie, când era mai tânăr, mai nesăbuit şi mai prost. Când credea că niciun rău nu avea să se abată asupra lui. Acum însă ştia mai bine. Era încă dispus să se joace cu focul, dar diferenţa era că acum ştia cât de devastatoare puteau deveni acele flăcări.

Şi cu un foc sălbatic, precum Josephine Carlisle, ei bine, era doar o chestiune de timp până când avea să fie ars.

„Ca şi cum ai călări un cal”, spusese ea. Niciodată. *Niciodată* ceva atât de vulgar. Nu cu ea.

Bănuia că merita gluma pe care soarta i-o făcea, pentru felul în care se folosise de Helene şi pentru cum o lăsase să îl folosească. În timpul acelor dimineţi, în grajdurile lui, ştiuse că nu însemna nimic pentru ea şi că fusese pur şi simplu un mădular aristocrat care aducea servicii unei văduve plictisite. Crezuse că ea îi satisfăcea o nevoie, dar nu avusese idee cât de departe mergea nevoia lui, până când o cunoscuse pe Josie. Ea făcuse mai mult decât să îi satisfacă nevoia – începuse să îl vindece.

Ţinând-o în braţe goală şi tremurândă, cu ardoarea împreunării caldă încă între ei, ştia acum răspunsul la întrebarea care îl chinuise încă de când ajunsese la Blackwood Hall. De ce îl fascina cu o atracţie atât de primitivă, cum nu o mai făcuse niciodată o altă femeie. Pentru că alături de Josephine, ceea ce simţea era mai mult decât dorinţă fizică, mai mult decât distragere – în braţele ei ţinea posibilitatea de a-l face fericit.

Ironia era că Helene nu urcase niciodată pe un cal, nici măcar nu mersese la o plimbare înceată în buiestru prin Hyde Park, pe când Josie nu era doar o călăreaţă excepţională care se avânta neînfricat într-o luptă…

Înţelese şi inima îi îngheţă, făcându-l să se simtă rău. Al naibii *cal!*

Luptându-se să se ridice, o luă de umeri şi o ridică odată cu el.

— Calul tău, întrebă el, ignorând brusca confuzie care îi apăruse pe chip. Unde îl adăposteşti?

Ea clipi.

— Poftim?

— A fugit.

— Focurile de armă l-au speriat. De ce…

— Gândeşte-te! O scutură, încercând să o facă să înţeleagă importanţa acestui fapt. Doamne! Un spion trăia

şi murea din pricina unor detalii, dar, din dorinţa de a-şi petrece noaptea cu ea, detaliul acela îi ieşise complet din minte. Bărbaţii care au venit după tine astă-noapte l-au văzut fugind şi îi vor da de urmă. Unde s-ar fi putut duce?

— Nu ştiu.

— La Chestnut Hill?

— Nu, nu l-am dus niciodată acolo. Sângele îi pieri din obraji. Dar l-am călărit aici.

El dădu din cap.

— Dacă ar fi venit aici calul tău, poliţistul ar fi ajuns până acum. Unde îl ţii de obicei?

— La ferma lui John Cooper şi a familiei lui. Îşi apăsă gura cu mâna. O, Doamne!

El lunecă din pat.

— Ai vreo rochie de schimb aici?

Aprobă, dând din cap.

— Puneţi-o. Trebuie să plecăm. *Acum.*

*

Josie alergă către şifonier şi luă rochia de schimb în timp ce Thomas se îmbrăcă în grabă şi se îndreptă iute către încăperea principală. Ieşind din dormitor prinzându-şi părul şi purtând o rochie albastră din muselină şi o pelerină asortată, Josie se opri în tocul uşii şi îl privi cum strânge hainele negre pe care le purtase ea în timpul jafului şi cum le aruncă în şemineu, unde se aprinseră de la tăciunii aproape stinşi. Aceleaşi haine pe care le dăduse jos de pe trupul ei, pe întuneric. Căldura acelei amintiri împletindu-se cu teama că erau acum în primejdie din cauza ei făcu ca mâinile să îi tremure atât de tare, încât abia fu în stare să îşi pună ultimul ac de păr.

El se ridică şi îşi scutură de pe mâini cenuşa hainelor ei.

— Am nevoie de jacheta ta.

Fără să protesteze, îşi luă pelerina de pe umeri şi i-o dădu.

— Mulţumesc. Întorcând pe dos una din mâneci, o

aruncă neglijent pe sofa.

Apoi, fără nicio explicaţie, rupse doi nasturi de la vesta lui. Îl privi cu ochii larg deschişi cum îi aruncă pe podea.

— Haide! Mâna lui îi apucă încheietura şi aproape că o târî de la căsuţă, în timp ce ea se străduia să ţină pasul cu mersul lui întins.

Călărind cu Josie în faţa lui, care stătea într-o parte în poala lui în timp ce braţele lui o ţineau strâns, merseră la galop mic prin pădure şi îmbrăţişară marginile întunecate ale câmpurilor pentru a nu fi văzuţi. Noaptea fusese tăcută şi întunecată, dar ora era mult mai târzie decât crezuse ea. Furată de plăcerea de a fi cu el în acea noapte, pierduse noţiunea timpului. Chiar în momentul acela prima geană a luminii răsăritului se întindea de-a lungul cerului, la orizont.

— Nu mergem la ferma Cooper? întrebă Josephine când el întoarse calul în direcţia opusă satului.

— *Eu* voi merge către fermă, o corectă el. Tu mergi acasă.

— Vreau să merg cu tine. Este vina mea…

— Şi cum vei explica faptul că suntem amândoi călare pe calul meu, în zorii zilei? O săgetă cu o privire strâmbă. Am fi amândoi legaţi de picioare sub ameninţarea pistolului atunci, şi nu din cauza jafului.

Inima ei goală bubui dureros şi privi în altă parte, incapabilă să răspundă. Pentru că în cele mai adânci, mai ascunse unghere ale inimii ei, unde nu îndrăznea să admită cu voce tare, era exact ceea ce îşi dorea. Să se căsătorească. Şi dacă ar fi fost căsătorită cu el, cum ar fi putut fi altfel decât minunat?

Nu întâlnise niciodată un bărbat ca el. Era incredibil de special, eroul şi protectorul pe care aşteptase toată viaţa să îl găsească. Cu siguranţă, nu regreta faptul că îi dăruise inocenţa ei în noaptea aceea. Nu avea să regrete *niciodată*. În acelaşi timp tandru şi pasional, făcuse ca experienţa să fie minunată pentru ea, încât nu îşi putea imagina cum ar fi putut fi mai bine de atât. Ori că ar fi putut să se dăruiască atât de nestingherită oricărui alt bărbat.

Dar nu avea niciun viitor alături de el; ştiuse asta din momentul în care se întâlniseră. Chiar dacă ar fi găsit o cale prin care să îl facă să o creadă pe ea, nu pe Royston, era totuşi moştenitorul unui ducat, iar ea era… ei bine, nimic din ceea ce un duce ar fi dorit vreodată de la o soţie.

Poate că îşi dorea cu disperare un soţ, un cămin şi o familie, dar Thomas nu o voia ca soţie. Fusese foarte clar în legătură cu acest aspect. Poate că nu fusese ca toţi ceilalţi bărbaţi din trecutul ei, cărora nu le păsase de nimic altceva decât de posibilitatea de a se culca cu ea şi de a se întoarce acasă când petrecerea avea să ia sfârşit, dar, în cele din urmă, diferenţa aceea nu avusese nicio importanţă.

Clipind să-şi oprească lacrimile fierbinţi, îşi odihni obrazul pe pieptul lui şi rămase tăcută pentru restul drumului. În ceea ce o privea, aceea putea fi ultima oară în care el avea să o ţină în braţe. Nu menţionase niciodată că vor mai petrece vreo noapte împreună şi acum, când totul se destrăma în jurul lor, nu numai că avea să o părăsească, ar fi putut chiar să sfârşească prin a o aresta. Nu credea că ar fi putut supravieţui acestui lucru. Nu după ce fusese goală şi tremurase în braţele lui.

Thomas trase frâiele şi opri calul la marginea proprietăţii, rămânând grijuliu ascuns vederii în spatele zidului de piatră. Alunecă de pe spatele calului.

— Poţi intra?

Încuviinţă din cap. Uşa servitorilor ar fi trebuit să fie descuiată, şi avea să intre pe acolo, strecurându-se sus pe scările din spate aşa cum făcea de fiecare dată când se furişa afară noaptea.

— Du-te direct în camera ta, îi ordonă, aşezând-o pe pământ. Apoi prefă-te că eşti bolnavă, atât de grav, încât nu îţi poţi părăsi patul.

Ea scutură din cap.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Blestemă cumplit, iar ea tresări, nu din cauza izbucnirii lui, ci din cauză că simţea deja prăpastia care se deschidea între ei, îl simţise deja că se retrăgea de lângă

ea.

— Măcar o dată, Josephine, fă exact cum te rog. Îşi retrase mâinile de pe ea şi păşi în spate, apoi aruncă o privire de-a lungul aleii către casa încă adormită. Îţi voi trimite vorbă cât voi putea de repede, dar trebuie să ştiu sigur unde te afli. Nu îl pot ajuta pe Cooper dacă sunt îngrijorat de siguranţa ta. Înţelegi?

— Da. Dar acceptarea era rostită în silă.

— Poliţistul ar putea veni aici, după tine. O privi sumbru, ochii lui având culoarea albastrului-închis al cerului de dinaintea zorilor. Dacă vei fi acuzată că ai fost la locul jafului, spune că ne-am întâlnit în secret la căsuţă şi că am fost acolo toată noaptea. Făcu o pauză care să sublinieze ceea ce spusese. Ai înţeles?

Simţi că se sufocă. Îşi dădu seama într-o clipă… pelerina care părea că-i fusese smulsă de pe umeri, nasturii pe care îi smulsese de la vesta lui, cele două pahare de coniac de pe măsuţa de lângă pat… aranjase căsuţa astfel încât să nu rămână urmă de îndoială asupra a ceea ce se întâmplase între ei, în cazul în care ar fi avut nevoie de o justificare. Până la cearşafurile încă răvăşite de pe pat.

— Dacă părinţii mei află, ne vor obliga să ne căsătorim, şopti ea cu o seriozitate sumbră.

— Mai bine să fii forţată să te căsătoreşti, decât să atârni în ştreang, răspunse el pe acelaşi ton sumbru.

Îi apucă rochia şi o trase, lipind-o de el, şi o sărută flămând. Se retrase apoi, îi dădu drumul şi se urcă din nou pe cal.

— Du-te în camera ta şi rămâi acolo până când îţi dau de veste.

Dădu pinteni calului şi se îndepărtă la galop. Rămânând neajutorată în mijlocul drumului şi apăsându-şi cu dosul palmei buzele încă umede, îl urmări cu privirea până când se pierdu în întunericul albăstrui. Îi scăpă un scâncet de durere. Dumnezeule, oare avea să îl revadă?

Capitolul 9

Elizabeth Carlisle se uita cu atenţie la fiica sa care era întinsă în pat, cu lumina dimineţii revărsându-se în încăpere.

— Bolnavă? Ridică neîncrezătoare din sprâncene. La cină erai foarte bine.

— Probabil că e de la ceva ce am mâncat, bâigui Josie, urând faptul că o minţea pe mama sa. Sau poate de la vremea în schimbare.

Dar era sigură că *arăta* îngrozitor din cauza a tot ceea ce se întâmplase noaptea trecută, de la jaful ratat până la pierderea inocenţei, apoi grijile pentru John Cooper, toate amestecate cu lipsa somnului. Şi despărţirea jalnică de Thomas. Şi mai rău, trupul o durea în locuri în care nu credea că poate simţi durere şi ştia că usturimea aceea nu era de la zborul prin pădure.

El îi făcuse asta. Nevoia nesecată a lui Thomas şi dorinţa lui faţă de ea îi lăsaseră urme, înfierând-o pe dinăuntru, iar ea bănuia că amprenta lui asupra ei avea să dureze pentru totdeauna.

— Ori poate că această boală neaşteptată se datorează unui anume marchiz.

Oprindu-şi un strigăt de uimire, Josie nu putu ascunde îmbujorarea jenantă care pornise de pe gâtul ei, nici privirea vinovată care apăruse pe chipul ei. Înghiţi agitată în sec.

— Ce vrei să spui?

— Nu te preface, Josephine Grace, o admonestă cu asprime mama, stând pe marginea patului. Nu te preface că sunt atât de oarbă, încât să nu observ felul în care tu şi Lord Chesney vă purtaţi unul în preajma celuilalt. V-aţi atacat unul pe altul încă din prima noapte a petrecerii şi v-aţi aruncat remarci usturătoare în faţa oaspeţilor.

Căscă gura şi rămase aşa pentru o clipă, înainte să îşi amintească să o închidă.

— Deci, spuse ea atentă, crezi că mă prefac că sunt bolnavă ca să-l evit pe Lord Chesney fiindcă ne-am...

certat?

— Doar dacă nu cumva ai vreun alt motiv pentru care te comporţi atât de ciudat în preajma lui.

Josie se holbă la mama ei, şocată până la tăcere. Suspecta că… Cerule, mama observase? „Imposibil”. Ea şi Thomas fuseseră atenţi de faţă cu ceilalţi oaspeţi, atât de atenţi chiar, încât mama ei nu era singura care credea că ei doi se displăceau. Doamnele o tachinaseră în salon nu mai departe de ieri în legătură cu cât de multe respingeri ar mai accepta marchizul înainte de a renunţa la interesul faţă de ea.

— Nu, sigur că nu, minţi Josie repede, încercând din răsputeri să îşi încetinească bătăile inimii şi să îşi liniştească respiraţia înainte de a se da de gol. Ştiu destul de bine cum să evit un bărbat ca el. *Ştia,* dar nu reuşise să pună acest lucru în practică, spre ruşinoasa ei plăcere.

— Ei bine. Mama îşi îngustă neîncrezătoare privirea. Dacă într-adevăr asta e tot…

— Este. Josie se lăsă din nou pe pernă, încercând din răsputeri să ignore sentimentul de vinovăţie care creştea în ea fiindcă îşi minţise mama. Dumnezeule! Viaţa ei era atât de simplă când era doar un tâlhar. Şi promit că voi fi mai atentă la felul în care îi vorbesc. În viitor mă voi strădui să mă comport ca o doamnă cu marchizul. Apoi, neputând învinge diavolul care îi stătea pe umăr şi îi dădea ghes, adăugă: în public.

Mama sa zâmbi şi o bătu uşor pe mână.

— Bine. Pentru că am impresia că Miranda Hodgkins s-a îndrăgostit la nebunie de el şi, atâta timp cât visează cu ochii deschişi la el, nu îl vânează pe Robert.

Josie zâmbi amuzându-se în secret. Miranda Hodgkins cu Thomas Matteson? Gâsculiţa aceea prostuţă nu ar fi avut nicio şansă cu un bărbat ca el. Ar fi mestecat-o şi ar fi scuipat-o afară ca şi cum nu ar fi fost nimic.

— Nu cred că Miranda este genul de femeie care să îi atragă atenţia marchizului.

Sau cel puţin aşa spera. În mod egoist, nu dorea ca nimeni, în afară de ea, să îi atragă atenţia.

— Ei, mai bine pe a lui, decât pe a fratelui tău. Elizabeth dădu din cap şi se îndepărtă de pat. Dacă aş putea să îl pun pe Robert la păstrare timp de cinci ani ca să îi dau ei şansa să îl ajungă din urmă… Scoase un oftat răbdător. Poate chiar zece.

Josie îşi ascunse un hohot de râs cu o criză de tuse. Până la urmă, se presupunea că *era* bolnavă.

— Atunci stai în pat dacă vrei. Mama se aplecă şi o sărută pe frunte, într-un gest pe care Josie îl bănui că fusese făcut cu intenţia de a-i măsura temperatura. Dormi toată ziua şi recapătă-ţi forţele pentru cina de rămas-bun din noaptea asta. Contesa nu ne-ar ierta niciodată dacă am lipsi.

Cina de rămas-bun? Dumnezeule, cum de uitase? Pieptul i se strânse dureros. Nu, era imposibil. Petrecerea nu se putea apropia de final atât de repede, pentru că atunci când avea să ia sfârşit, Thomas nu mai avea nicio scuză să rămână la Blackwood Hall. Avea să dispară din Lincolnshire şi din viaţa ei.

— Da, mama, şopti ea, dintr-odată bolnavă cu adevărat.

— O să mă întorc mai târziu să văd ce faci. Mama sa îi strânse uşor mâna, lunecând apoi de-a lungul încăperii.

Josie se ridică în capul oaselor.

— Mama?

— Da? Se opri, cu mâna pe uşă.

— Thomas Matteson, spuse ea încet, îndreptându-şi atenţia asupra cuverturii şi trăgând de cusături. Crezi că… Vreau să spun, ar fi atât de groaznic dacă am presupune că…

— Ce să presupunem, dragă? întrebă mama ei cu blândeţe.

Respiră adânc.

— Ar putea cineva ca mine să se… mărite cu cineva ca el?

Simţi privirea curioasă a mamei ei asupra sa, dar nu putea să se uite la ea, nici chiar atunci când se întorsese să se aşeze din nou lângă ea, pe pat.

— Bărbatul acela ar trebui să se considere norocos să se bucure de atenţia unei persoane ca tine, draga mea.

Umerii lui Josie se încovoiară. Sigur că mama avea să spună asta. Era exact ceea ce trebuia ca mamele să le spună fiicelor lor. Dar Josie nu era fiica ei. Nu era fiica ei *adevărată.* Nu era cu adevărat din familia Carlisle, şi asta făcea toată diferenţa.

— Este un gentleman de rang înalt dintr-o familie respectată. Clătină cu tristeţe din cap, învârtindu-şi degetele prin cuvertură. Iar eu nu sunt.

— Chiar dacă tatăl tău nu a fost baron din naştere, ci i-a fost acordat titlul, *este* totuşi baron, iar tu *eşti* fiica lui.

— Dar nu sunt, repetă Josie, atât de încet, încât cuvintele nu fură decât o respiraţie.

Mama ei îi atinse bărbia şi îi ridică faţa până când Josie nu avu de ales şi trebui să o privească. O mânie aprigă îi împietrise trăsăturile, amintindu-i lui Josie de înverşunarea unei leoaice care îşi apără puii.

— Ţi-a spus ceva Lord Chesney? De asta nu te înţelegi cu marchizul? Dacă a făcut-o, aşa să-mi ajute Dumnezeu, voi cere să îţi ofere scuze, iar acel bărbat va…

— Nu, sigur că nu!

Chiar dacă ştia adevărul despre trecutul ei, Thomas nu i-ar fi spus *niciodată* nimic despre asta. Era mult prea bine-crescut.

Elizabeth oftă din greu, iar furia i se risipi în timp ce scutura din cap.

— Atunci de unde vine nesiguranţa asta? Îşi trecu vârfurile degetelor peste obrazul lui Josie ca să o liniştească şi se încruntă de îngrijorare. Nu ai mai vorbit despre adopţie de atâta timp… Am crezut că în cele din urmă ai lăsat totul deoparte şi că ai acceptat pe deplin faptul că eşti parte din această familie şi că aşa va fi mereu.

— Ştiu că sunt acceptată aici, de tine, de *papa* şi de băieţi… Vocea i se sugrumă. Dar nu sunt cu adevărat o Carlisle şi nu voi putea fi vreodată.

— Ba *eşti.* Mângâie drăgăstos o buclă de pe fruntea lui Josie. Când ai venit aici pentru prima oară, atât de mică,

dar atât de curajoasă, ai umplut un gol în această casă. Aveam nevoie de râsul unei fete care să răsune pe holuri, de păpuşile ei lăsate pe podeaua camerei pentru copii, de panglici roz împrăştiate peste tot… Cuvintele i se blocară în gâtlej, iar ochii îi străluciră. Chiar dacă nu ţi-am dat naştere, îmi aparţii, draga mea. Şi te iubesc la fel de mult ca orice mamă care îşi iubeşte fiica.

Mama o îmbrăţişă şi o trase la pieptul ei, ţinând-o aproape şi legănând-o aşa cum făcuse când Josie sosise prima dată la Chestnut Hall, când era mică.

Îşi închise ochii strâns în îmbrăţişarea aceea. Indiferent cât de mult insista mama că era la fel ca o fiică legitimă, ea ştia mai bine. Abia ridicaţi la rang de nobili, părinţii ei erau încă obişnuiţi cu stilul de viaţă de la ţară şi cu manierele clasei de mijloc în care fuseseră născuţi şi erau foarte diferiţi de alţi nobili, care nici măcar nu s-ar fi gândit vreodată să adopte un copil şi care ar fi primit în casa lor cel mult un văr îndepărtat ori vreo nepoată. Iar acest lucru o făcea să fie diferită de orice altă fată din înalta societate engleză.

— Nu te simţi bine-venită aici? întrebă mama ei. Te-a tratat vreodată cineva din Islingham, vreunul dintre arendaşii ori servitorii noştri altfel decât ca pe un membru al familiei noastre?

— Nu, dar… Oare un nobil ar fi privit-o la fel? Când cineva dintr-o familie respectată o vedea, cineva cu poziţie socială şi proprietăţi, cineva ca Thomas, o privea oare ca pe fiica unui baron ori ca pe cine era în realitate… Eu nu sunt nimic.

— Să nu mai spui *niciodată* asta! o certă cu asprime mama, străpungând-o cu mult-practicata încruntare de nemulţumire a cărei forţă o perfecţionase timp de 30 de ani asupra băieţilor. Eşti frumoasă, inteligentă, iubitoare şi bună. Orice domn care pune mai presus descendenţa sângelui decât toate aceste calităţi nu te merită.

Josie scutură din cap întristată. Era atât de simplu pentru mama ei să spună acele cuvinte, dar ea ştia cât de crudă putea fi lumea. Nobilii pursânge se căsătoreau cu

doamne pursânge pentru a da naştere unor moştenitori pursânge; nimic nu putea schimba asta. Şi dacă tot ceea ce îi interesează este descendenţa, dacă niciunul dintre ei nu vrea ca sângele urmaşilor lor să fie mânjit de căsătoria cu fiica naturală a cine ştie cui? Dacă nimeni nu mă va cere niciodată în căsătorie…

— Atunci va fi pierderea lor şi câştigul nostru, pentru că întotdeauna vei avea un cămin aici. Întotdeauna. Mama ei se opri, cu sprâncenele împreunate, studiind-o îndeaproape. Apoi, dintr-odată înţelegând, căscă gura şi obrajii îi păliră. Acesta este motivul pentru care nu ai vrut să participi la sezoanele londoneze? Pentru că te-ai gândit că nu vei avea peţitori, că nu îţi va cere nimeni mâna?

Înghiţi cu greu şi îşi feri privirea. Exact acesta fusese motivul.

— Nu contează.

— Vai, draga mea! Umerii i se prăbuşiră când cuprinse în mâinile ei chipul fiicei sale şi o privi cu regret adânc şi cu tristeţe. Dacă aş fi ştiut… tu ai refuzat, iar eu şi tatăl tău nu am dorit niciodată să te obligăm.

— Ştiu.

Nu îndrăznise niciodată să spere la un sezon londonez ştiind ce avea să se întâmple de îndată ce bârfele despre trecutul ei ar fi circulat prin lumea bună şi s-ar fi aflat că mama ei adevărată fusese o servitoare ori o prostituată. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu putuse să prindă nici măcar pe unul dintre fiii vreunui moşier din Lincolnshire, cum ar fi putut să spere că ar fi avut şanse cu un nobil londonez? Naşterea ei o pusese pe raft încă înainte de a fi purtat prima ei rochie de bal.

— Nu e prea târziu. Dacă doreşti un sezon londonez, putem încă să îl avem. Îi strânse mâinile. Ştiu sigur că un bărbat cumsecade *te va cere* în cele din urmă în căsătorie. Poate nu unul chiar atât de prestigios ca Lord Chesney, dar cu toate astea un bărbat bine. Forţă un zâmbet liniştitor, dar pentru Josie, expresia mamei sale era sfâşietoare. Înţelegi?

Încuviinţă tăcută din cap, incapabilă să îşi găsească

vocea.

— Vreau să fii fericită, draga mea, chiar dacă asta înseamnă să te căsătoreşti cu un nobil ori cu un lacheu, ori să nu te căsătoreşti deloc. Mă crezi?

Josie dădu din cap, clipind des şi şopti:

— Da.

— Bun, spuse ferm mama. Apoi făcu o pauză, muşcându-şi temător buza de jos. Dar, te rog, nu te căsători cu lacheul.

— Mama! Josie se înecă de surpriză printre lacrimile nevărsate.

— Ei bine, nu poţi să dai vina pe mine! Am şi aşa destule probleme pe cap cu fraţii tăi şi, dacă apuc să îi văd căsătoriţi pe toţi trei fără scandal, va fi un miracol. Scoase un oftat lung, prefăcut, apoi o sărută pe obraji şi se ridică. În ceea ce îl priveşte pe Chesney, spuse în timp ce ieşea pe uşă, fă tot posibilul să îl eviţi şi nu lua în seamă nimic din ceea ce face ori spune ca să te tachineze.

Să îl evite? Ah, era mult prea târziu pentru asta. Încercase deja să îl evite şi uite unde ajunsese… numai departe de el nu fusese. Ar fi trebuit să ştie tot timpul că Thomas Matteson pur şi simplu nu era un bărbat pe care o femeie îl putea ignora. Iar în ceea ce priveşte tachinările… Vai! Trupul i se înfierbântă doar la gândul felului în care o tachinase.

— După cina din seara asta nu te va mai deranja niciodată.

Pieptul i se scufundă. Pentru că îi plăcea să fie tachinată de Thomas. Foarte mult. Chiar şi în momentele acelea, excitarea îi furnica trupul plin de dureri şi înţepenit, doar gândindu-se la el. *Să nu* fie tachinată de el era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Dădu la o parte cuvertura, încruntată, şi începu să se plimbe în jurul patului, sperând că mişcarea avea să oprească atât ghemul de disconfort din pântec, cât şi lacrimile. Thomas era pur şi simplu cel mai minunat bărbat pe care îl întâlnise vreodată, iar ea ştia că nu avea să mai întâlnească niciodată un altul ca el. Îi era aşa de uşor acum

să se imagineze petrecându-şi toate nopţile în braţele lui în felul acela degajat pe care îl împărtăşiseră noaptea trecută, tachinându-se şi râzând împreună odată ce nevoile fizice ar fi fost satisfăcute. Şi ah, se putea imagina cu uşurinţă satisfăcându-şi nevoile fizice alături de el din nou, şi des.

Îşi dorea şi momente de linişte, când avea să fie fericită doar să-l aibă lângă ea în faţa focului în nopţile reci de iarnă ori să îl hrănească cu căpşune la un picnic de primăvară. I-ar fi plăcut foarte mult ca el să o înveţe totul despre viaţa la Londra.

Îngheţă, iar inima îi sări în piept, dureros. Dragoste?

Nu, nu asta voise să spună. Nu dragoste! Nu era vorba absolut deloc de *dragoste* între ei.

Îi era, desigur, datoare. Îi salvase viaţa şi, păstrându-i secretul, se dovedise a-i fi aliat.

Şi, bineînţeles, îl găsea atrăgător. Cu părul acela negru şi des şi cu ochii aceia albaştri, pătrunzători, era atrăgător într-un mod care îi tăia respiraţia de fiecare dată când îl vedea păşind într-o încăpere. Şi, de fiecare dată când o trăgea în braţele lui, ştia că aparţinea acolo aşa cum nu aparţinuse nicăieri în viaţa ei. Sentimentul era inexplicabil. De fapt, era de-a dreptul o nebunie. Aşa erau fanteziile pe care şi le permisese, de a îndrăzni să spere că ar fi putut ca într-o bună zi să se mărite… cu el.

Dar dragoste? Nici în cele mai sălbatice visuri ale ei nu îndrăznise să îşi permită…

Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi pe pat. Chiar în momentul în care auzi vâjâitul sângelui în urechi din cauza bubuitului inimii, ştiu că era adevărat. Un suspin îi părăsi buzele. *Se îndrăgostise* de el, de acel bărbat care era moştenitorul unui ducat, un spion şi un erou. Singurul bărbat care era, pentru ea, cea mai imposibilă alegere din întreaga Anglie, în afară de însuşi prinţul regent. Acelaşi bărbat care, înainte de toate, intrase în viaţa ei doar pentru că plănuise să o aresteze.

Dar nimic din ceea ce simţea ea nu conta. Pentru că nu era cineva pe care ar fi putut să-l aibă şi niciodată nu avea să fie al ei.

Inspirând adânc, hotărâtă, se smulse de lângă pat. Poate că nu avea nicio şansă la un viitor alături de el, dar cel puţin îl putea ajuta să iasă din dezastrul în care îl amestecase şi, poate, doar poate, ar putea găsi o modalitate de a face ca el să fie văzut ca un erou în toată treaba asta. Un erou care ar fi meritat să fie reprimit de către Ministerul de Război.

Răsucindu-şi părul în coc şi străduindu-se din răsputeri să şi-l prindă cu ace, se grăbi să se îmbrace. Renunţase la tâlhării, dar nu renunţase complet să încalce legea. Nu încă. Pentru că plănuia ca în acea dimineaţă să se strecoare în Blackwood Hall şi să fure dovada de care avea nevoie pentru a-l opri pe Royston, o dată pentru totdeauna.

*

O oră mai târziu, la Blackwood Hall, Josie mergea pe holul de la etaj cât se poate de normal… dacă *normal* însemna să îşi ţină respiraţia, să îşi frângă mâinile şi să se strecoare pe vârfuri.

Se răspândise printre oaspeţi vestea că jaful din noaptea trecută eşuase şi că poliţistul îl avea în custodie pe tâlhar, şi dispoziţia generală devenise sumbră la petrecere. Contesa rămăsese închisă în apartamentul ei, prea surescitată pentru a putea da ochii cu oaspeţii ei. Iar Royston, din spusele lui Greaves, care o întâmpinase când sosise, era în sat, căutând mai multe informaţii.

Cu toţi oaspeţii îngrămădiţi în casă, nimeni nu ar fi suspectat-o că punea ceva la cale, dacă ar fi văzut-o plimbându-se din încăpere în încăpere. Dacă cineva o va întreba ce caută acolo, avea să spună simplu că se îndrepta spre salonul de muzică ca să se uite pe partituri în căutarea unui cântec sau două pe care să le interpreteze în seara aceea, după cină. Dar era sigură că nimeni nu ar fi pus la îndoială minciuna ei. Nimeni nu o făcuse până atunci.

Până la Thomas.

Gemu surd. De ce *el?* Dintre toţi bărbaţii de care s-ar

fi putut îndrăgosti, cel care venise pe neaşteptate şi îi furase inima era acelaşi bărbat care era decis să o aresteze. Acelaşi care o făcuse să se simtă extraordinar de frumoasă şi de dorită şi totuşi nu credea niciun cuvânt pe care ea îl rostea.

Inima i se poticni dureros. Atât de naivă! Fusese nebună că îşi permisese să-şi imagineze măcar pentru o clipă că ar fi existat posibilitatea de a-şi împărţi viaţa cu el, că păstrase vie chiar şi o urmă de speranţă că ar fi putut avea mai mult decât doar o noapte împreună. Sau să creadă încă în visul ei stupid din copilărie că până la urmă cineva avea să îşi dorească să se însoare cu ea. După atâţia ani ar fi trebuit să ştie mai bine şi să lase acel vis să moară. Chiar dacă avea să se dovedească a fi singurul nobil din întreaga Anglie căruia să nu îi pese că era orfană, Thomas nu avea încredere în ea. Şi, dacă era să fie cinstită, nu prea îi dăduse motive să o facă. În disperarea ei de a-i ajuta pe orfani, îl făcuse să se îndoiască de tot ce avea legătură cu ea.

Adunându-şi curajul, grăbi pasul. Deşi nu putea să îşi schimbe trecutul, *avea* să găsească dovada care să îl facă, în sfârşit, să o creadă, chiar dacă trebuia să scotocească toate cele două sute de încăperi de la Blackwood Hall centimetru cu centimetru.

O uşă se deschise şi un braţ se repezi spre talia ei. Cineva o trase în încăpere şi o lipi de perete. Uşa se închise în urma ei, închizând-o înăuntru. Respiră adânc şi dădu să strige…

O mână îi apăsă gura.

— Linişte!

Ridică ochii care apoi i se lărgiră. Thomas. Dacă ştia ce era bine pentru ea, când văzu furia îngheţată de pe chipul lui, ar fi trebuit să strige.

— Ce *naiba* faci aici? mormăi scrâşnind din dinţi, luându-şi apoi mâna de pe gura ei ca să îi ţintuiască umerii de perete.

— Am venit să te ajut.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Înţepătura

proaspetei respingeri o înjunghie în inimă ca un ţăruş. Fusese goală în braţele lui cu un mai mult de douăsprezece ore în urmă, dar îl simţea deja departe, la celălalt capăt al lumii. Ţi-am spus să rămâi în camera ta.

— Nu aveam de gând să stau acolo în timp ce tu…

El blestemă atât de vehement, încât o făcu să tresară.

— Data viitoare o să te leg, naibii, cu sfoară.

Bărbia îi ţâşni în aer.

— Aş vrea să te văd încercând!

— *Nu* mă tenta! Expresia i se înăspri, iar Thomas o strânse şi mai tare de braţe, exasperarea lui devenind palpabilă. Ţi-am spus să stai acasă. Acum te găsesc dând târcoale prin casa lui Royston, exact sub nasul omului. Când mâna i se încleştă, muşchii de pe umerii lui se încordară, iar ea bănuia că doar nevoia de a păstra tăcerea era aceea care îl oprea să nu dea cu pumnul în perete. Afurisenie!

— Nu mă mai blestema! îl certă ea.

— Nu te blestem.

— Se presupune că eşti spion.

— Sunt, zise el batjocoritor.

— Atunci rămâi calm. Îşi roti umerii, dar el nu slăbi strânsoarea. Şi dă-mi drumul!

— Şi te vei duce imediat acasă şi vei rămâne acolo până te voi chema?

— Nu.

— *Dumnezeii,* Jo!

— Nu mai ocări…

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu faci niciodată ce îţi cer? Se aplecă spre ea până când respiraţia lui caldă îi atinse obrajii, furia întunecându-i fruntea. Încerci să te sinucizi?

— Încerc să ajut, se apără ea.

Dar în clipa aceea, când se înfruntau ca doi buldogi în luptă, ea ştiu că niciunul din ei nu avea încredere totală în celălalt. El nu avea destulă încredere în ea, încât să ia de bune spusele ei, şi nu pe ale lui Royston, iar ea nu avea încredere că el nu urma să o aresteze pentru a-şi recăpăta

vechea viaţă. Viaţa în care el susţinea că nu era loc pentru ea. Inima o durea deja la gândul de a-l pierde. O altă respingere din partea lui i-ar fi sfâşiat inima de tot.

Când ea se întoarse şi întinse mâna către clanţă, rugându-se să poată evada înainte ca el să vadă durerea de pe chipul ei, el izbi uşa cu mâna şi o ţinu închisă.

Inima ei se prăbuşi. *Ah, Doamne... de* ce nu o lăsa în pace ca să poată fi nefericită în linişte? Nu crezuse *niciodată că* a iubi pe cineva putea fi atât de chinuitor.

Se apropie de ea, din spate, iar ea îi simţi căldura trupului. În ciuda furiei şi a durerii, un tremur febril alergă prin ea şi îi făcu inima să o ia la goană, atunci când el îşi coborî gura la urechea ei.

— Te vreau acasă ca să te ţin în siguranţă, explică el pe un ton cald, pe care ea ştia că se lupta să şi-l controleze, pentru că putea, chiar şi atunci, să simtă mânia şi confuzia care mocneau în el. O mângâie pe obraz cu încheieturile degetelor şi obţinu din partea ei un tremurat înfiorat. Nu vreau să fii rănită, Jo. Te rog să crezi asta.

Dar cum putea ea? Chiar dacă îi dădea drumul fără să o aresteze, faptul că a doua zi el trebuia să plece, la sfârşitul petrecerii, avea să fie o tortură. Indiferent ce avea să se întâmple, ea avea să sufere.

Cu ochii plini de lacrimi, reuşi să îngaime:

— Dacă ai fi nevoit, m-ai mai aresta?

— Da, răspunse el, onestitatea lui brută înfigând suliţa suferinţei în sufletul ei.

Respiră tremurând.

— Atunci sper că înţelegi de ce nu puteam să rămân acasă.

— Nu, nu pot. Vocea lui joasă era acum răguşită, fiecare cuvânt fiind o respiraţie fierbinte în urechea ei, ceea ce o făcu să îşi dorească să se lase pur şi simplu pe spate şi să fie din nou în braţele lui. Iar dacă avea să facă asta… Cerule, ar fi fost cu adevărat pierdută pe vecie! Nu înţeleg de ce continui să îţi pui viaţa în pericol, mai întâi cu jafurile, iar acum preumblându-te pe sub nasul lui Royston.

O întoarse încet cu faţa spre el, iar ea reuşi cumva să

reziste nevoii de a-şi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, deşi pielea o gâdila de la apropierea de el.

— Pentru că orfanii nu au pe nimeni altcineva care să îi protejeze, în afară de mine.

— Dar familia ta, Josephine? Te-ai gândit ce se va întâmpla cu ei dacă vei fi prinsă?

Pieptul i se strânse dureros. Se *gândise* la ei, din primul moment în care se hotărâse să devină tâlhar. Dar nu era cu adevărat o Carlisle şi, dacă ar fi fost prinsă, familia ei ar fi putut să se distanţeze de ea, amintindu-le tuturor că fusese adoptată, ţinându-se astfel la distanţă de cea mai mare parte a scandalului care ar fi căzut pe capul lor. Puteau da vina în totalitate pe ea, iar societatea ar fi înţeles, având în vedere faptul că se aşteptaseră la dezastru tot timpul. Până la urmă, asta se întâmpla dacă adoptai un orfan. Mama şi *papa* pur şi simplu nu înţeleseseră încă.

Printre lacrimile fierbinţi, chipul lui frumos se vedea înceţoşat.

— Nu sunt familia mea adevărată.

— Ba da, sunt. Cu degetul mare îi mângâie, blând, buza de jos, iar buzele i se întredeschiseră din proprie voinţă, cu un oftat tremurat. Felul în care te iubesc… i-ai răni iremediabil, Jo, şi ei s-ar învinovăţi singuri. Ai putea îndura asta, ştiind prin ce iad i-ar face să treacă arestarea ta?

— Dacă singura opţiune ar fi să le întorc spatele orfanilor, atunci da, răspunse ea, crezând în ceea ce spunea. Aş putea îndura. *Cumva.*

Neîncrederea îi umbri ochii, transformându-le adâncimile într-un albastru sufocant ca miezul nopţii.

— Nu, nu ai putea.

— Te înşeli în ceea ce mă priveşte, şopti ea, dorindu-şi ca el să nu o privească în felul acela, ca şi cum ar fi aflat totul despre ea. Crezi că mă cunoşti, Thomas, dar nu e adevărat.

El înaintă, micşorând distanţa dintre ei. Îşi înăbuşi un strigăt de frustrare şi de nevoie, închizând ochii, la senzaţia

pe care i-o dădea trupul lui viguros, apăsat ispititor pe al ei. Amintirile minunate ale nopţii trecute pulsară prin ea, iar coapsele i se încleştară puternic împotriva zvâcnirii neruşinate dintre picioarele ei. Tânjea să fie din nou cu el, să se predea delicioasei plăceri pe care doar el putea să i-o dăruiască, când o făcea să se simtă atât de frumoasă, atât de dorită şi fericită… doar ca durerea să fie de două ori mai mare când avea să plece.

— După noaptea trecută, murmură el, gura lui lângă a ei, te cunosc *foarte* bine, Josephine. Vocea lui joasă reverberă prin ea şi îi făcu inima să bubuie. Şi nu mă refer doar la trupul tău încântător.

Îşi plecă uşor capul ca să o sărute. Când buzele lui le acoperiră pe ale ei, luptă împotriva tentaţiei de a-l implora să o tragă la podea chiar acolo şi să facă din nou dragoste cu ea. Ar fi avut parte de mângâiere în braţele lui, dar consolarea ar fi fost trecătoare. La fel de trecătoare ca şi prezenţa lui în viaţa ei. Mâine, la ora aceasta, avea să fie plecat pentru veşnicie.

Clipi tare ca să alunge usturimea din ochii şi se trase înapoi, întrerupând sărutul. Forţându-şi vocea să nu tremure, îl provocă:

— Cu toate astea nu ai încredere în mine.

El oftă din toţi rărunchii, exasperat, iar ea simţi încordarea care punea stăpânire pe el.

— Ştii că nu e atât de simplu.

— Pentru că îţi doreşti să fii spion… „Mai mult decât mă doreşti pe mine”. Nu putu duce la sfârşit acuzaţia uşoară care tăia o rană vie în inima ei.

— Da, răspunse el sumbru.

Neputând suporta să îl privească, îşi întoarse capul, îngrozită de sentimentele pe care i le-ar fi putut citi pe chip. Vinovăţie, milă, obligaţie… dar, cu siguranţă, nu dragoste. Sentimentul pe care îşi dorea cel mai mult să îl vadă dintre toate.

— Şi de aceea sunt aici, se chinui să rostească, cuvintele ei sunând, cumva, mult mai hotărât decât simţea. Să te fac spion din nou.

Ignorând dezolarea profundă care o încerca, îl împinse cu toată puterea ei, deschise larg uşa şi se grăbi să iasă pe hol.

Nu mai putea îndura niciun moment să fie singură cu el în încăpere, luptându-se cu nevoia de a-şi înfăşură braţele în jurul umerilor lui şi de a-l trage aproape de ea, pentru că nimic bun nu avea să rezulte din asta. O înnebunea şi agasa dincolo de orice închipuire, şi suferea şi mai tare de fiecare dată când era bun şi tandru cu ea. Cum era acum. Ar fi fost mult mai uşor să se despartă de el dacă nu ar fi fost decât un crai fără inimă, pentru că atunci nu i-ar fi păsat de el. Şi nu ar mai fi dorit nimic altceva.

— Să mă faci din nou spion, ai? întrebă el alăturându-i-se. Mânia din el nu putu să oprească durerea şi vulnerabilitatea să i se strecoare în voce. Acum îl cunoştea şi ea bine. Şi cum mai exact plănuieşti să faci asta?

— Voi căuta în biroul lui Royston dovada că…

— *Eu* voi sparge biroul lui. Degetele îi strânseră cotul, în semn de avertizare. *Tu* te vei întoarce la Chestnut Hill.

Josephine opri atât de brusc, încât Thomas aproape că se ciocni de ea, expresia i se înăspri, de parcă se pregătea pentru o altă luptă cu ea, un alt comentariu muşcător ori o acuzaţie brutală. În schimb, ea şopti încet:

— Este vina mea, Thomas, totul este din vina mea. Jafurile, lupta de azi-noapte, arestarea domnului Cooper… Trebuie să particip la asta. El clipi auzind intensitatea din vocea ei când insistă: *Trebuie* s-o fac. Nu mă goni, nu acum.

O privi lung, în tăcere, în timp ce, în mod evident, se gândea la consecinţele rămânerii ei lângă el. Apoi, dând din cap hotărât, o luă din nou de braţ şi o conduse pe hol în pas de plimbare. Oricine ar fi dat peste ei ar fi crezut că pur şi simplu mergeau să se alăture celorlalţi oaspeţi în salonul de la parter.

— Bine, fu de acord în cele din urmă, oftând din greu. O vom face împreună. Dar vei face ce spun fără nicio întrebare. Ai înţeles?

Acceptă doar pentru că nu avea de ales.

— Crezi că vom găsi vreo dovadă?

— Nu ştiu, dar trebuie să ne grăbim. Royston era încă în sat cu poliţistul când am plecat. Avem o oră, poate şi mai puţin.

Se opriră în faţa biroului lui Royston. Thomas încercă nonşalant clanţa, dar aceasta nu se mişcă.

— Bineînţeles că nu ar fi făcut lucrurile uşoare, mormăi el. Se uită apoi pieziş la ea şi o studie din cap până în picioare.

— Ce este? Obrajii i se îmbujorară de ruşine.

— Dă-mi unul din acele tale de păr şi colierul.

— De ce?

— Nu-mi pune la îndoială cuvintele, Jo. Întinse mâna. Ai încredere în mine!

Ezită, apoi îşi desfăcu colierul şi îşi scoase un ac. Când i le înmână, degetele lor se atinseră. Fusese doar o atingere fugitivă, dar stârni în pântecul ei căldura familiară a excitării.

El azvârli colierul pe podea, apoi o apucă de umeri şi o aşeză lângă uşă.

— Stai aici şi stai de pază! Dacă vine cineva pe hol, oricine, chiar şi unul din servitori, dă-mi de ştire!

Aprobă dând din cap şi îl privi cum se lasă pe vine în faţa uşii şi strecoară în încuietoare acul lung. Degetele i se mişcară abil şi, cu o răsucire a acului şi un zâmbet şiret către ea, apăsă clanţa şi deschise uşa. Ridicându-se în picioare, înşfăcă colierul şi o trase înăuntru, închizând şi încuind uşa în urma lor.

Îi puse colierul la gât şi o sărută rapid pe ceafă înainte de a se îndepărta. O furnicătură caldă îi şerpui pe şira spinării.

— Te-ai descurcat de minune, şopti ea, arătând cu capul spre uşă în timp ce îşi punea la loc acul în păr. S-ar crede că ai pătruns adesea în felul acesta în încăperi încuiate.

El îi aruncă o privire impenetrabilă şi se grăbi spre birou.

— Îndemânarea e utilă uneori.

— Îmi închipui. Însă, privindu-l cum caută prin sertarele biroului, încercă din răsputeri *să nu* îşi închipuie, mintea ei aducând la viaţă imagini nedorite cu Thomas forţând încuietorile a zeci de uşi aparţinând unor femei frumoase.

El verifică minuţios conţinutul fiecărui sertar şi nu lăsă niciun semn că se umblase în ele.

— Am forţat încuietoarea uşii de la dormitorul tău?

I se puse un nod în gât.

— Nu.

Îşi ridică ochii şi o străpunse cu o privire fixă.

— Atunci nu presupune că am făcut-o pentru vreo altă femeie.

Îşi feri ochii, dojenită cum se cuvine. Thomas Matteson nu era doar spion, ci, aparent, şi un cititor de gânduri.

Căută şi în ultimul sertar, dar nu găsi nimic.

— Ce aş putea face? întrebă ea în timp ce el începu să caute metodic prin dulapuri şi pe măsuţele din jur.

— Dacă Royston încuie uşa, înseamnă că sunt aici informaţii pe care nu vrea să le găsească nimeni. Făcu semn cu capul înspre rafturi.

— Uită-te prin cărţi, una câte una şi verifică dacă nu cumva e ceva ascuns după ele. Dar asigură-te că le pui la loc *exact* aşa cum le-ai găsit. Şi fii atentă la orice fir de aţă ori de păr sau ceva de genul acesta care ar putea fi pus pe raft ori pe cărţi. Dacă găseşti aşa ceva, nu-l atinge şi strigă-mă.

— De ce nu? Ridicându-se pe vârfuri, se întinse către prima carte de pe raftul de sus.

— Un fir de aţă sau de păr poate fi pus special ca să indice dacă cineva s-a uitat prin lucrurile tale. Verifică rapid dulăpiorul de băuturi din colţ. E un vechi truc al spionilor.

— Hmm, atunci bine că eşti un spion vechi.

Îi aruncă o privire scurtă peste umăr, rânjind strâmb, înainte de a trece la următoarea masă ca să o cerceteze. Pieptul ei se încălzi la gândul că erau împreună, căutând o dovadă. Măcar de data asta nu se mai certau şi era

minunat.

— La ce ţi-a trebuit colierul? întrebă ea căutând fiecare carte de pe raft şi scuturând paginile fiecăreia.

— În cazul în care cineva ar fi dat peste noi. Îşi băgă mâna sub masă în căutarea vreunui document care ar fi putut fi ascuns dedesubtul ei. O scuză pentru a explica motivul pentru care eram în genunchi în faţa uşii.

Se uită la el cu gura căscată, amintindu-şi cum avusese grijă de cel mai mic detaliu noaptea trecută, în căsuţă. Aparent, observarea detaliilor era crucială în viaţa unui spion.

— Pentru că eu îl scăpasem, iar tu îl ridicai?

— Exact. Se uită de jur-împrejurul încăperii cu ochii îngustaţi. Durează prea mult. Nu vom reuşi să terminăm înainte de sosirea lui Royston.

Când el se uită la ea, Josephine ştiu că nu o vedea ca pe o hoaţă şi nici măcar ca pe amanta pe care şi-o făcuse noaptea trecută. În sfârşit o privea ca pe un partener egal, iar conştientizarea acestui lucru trimise un val de plăcere fierbinte prin trupul ei.

— Gândeşte, Josie, o grăbi el. Îl cunoşti, cunoşti această casă. Unde ar ascunde ceva ce nu ar vrea să fie găsit de nimeni?

Ea puse la loc ultima carte de pe raft.

— Nu ştiu. Bănuiesc că Royston este un aristocrat tipic. Îi place foarte mult să călărească şi să tragă cu arma şi nu îi plac petrecerile, nici conversaţiile banale de la cină, însă contesa le adoră, aşa că, de dragul ei, le îngăduie. Îşi petrece toate sezoanele la Londra. Fiul său, Charles, studiază la Oxford, dar vine acasă foarte rar. Scutură capul, frustrată. Dar Royston nu este ceea ce pare.

— Atunci priveşte în jur. Vezi ceva care nu îi stă în caracter?

Se întoarse de la bibliotecă şi se uită prin încăpere.

— Biroul lui, dulapul de băuturi, măsuţele de pe margine…

— Am căutat deja. *Gândeşte-te!*

— Asta *fac,* ripostă ea morocănoasă, cu mâinile în

şolduri. Un birou simplu, scaune maro, covoare bej… niciun fel de personalitate, nimic ieşit din comun. Arătă spre perete, frustrată. Pentru numele lui Dumnezeu! Are până şi cel mai plictisitor tablou imaginabil cu unelte de pescuit… I se tăie respiraţia. Tabloul! Royston urăşte pescuitul.

Alergă în partea opusă a încăperii şi ridică tabloul de pe perete, apoi rânji uimit peste umăr.

— Bine că nu te-ai aliat cu francezii.

Ţinându-şi respiraţia, îl privi cum bagă mâna într-o nişă nu prea adâncă din perete, din spatele tabloului şi scoate un carnet mic, negru.

— Atunci asta e? întrebă ea în timp ce, entuziasmată, inima i-o luă la goană. Dovada de care avem nevoie?

— Nu sunt sigur, dar e destul de importantă pentru Royston încât să o ascundă.

— Să sperăm că e…

Se auzi un sunet de metal hârşâind când de pe hol o cheie lunecă în încuietoare. Timp de o secundă ochii li se întâlniră, apoi ea se aruncă către uşă.

Capitolul 10

Thomas încercă să o apuce, dar rată, iar ea, cu un strigăt strident, se aşeză în dreptul uşii împingând-o cu spatele.

— Nu! strigă ea. Nu intra!

Se propti cu toată greutatea ei în uşă, dar era doar e femeie slăbuţă şi nu ar fi putut să îl ţină mult timp departe pe Royston.

— Cine e acolo? Contele împinse uşa. Îţi cer să-mi spui cine eşti şi ce cauţi în biroul meu!

— Sunt Josephine Carlisle, domnule.

Thomas îşi înghiţi blestemul de pe buze.

— Domnişoară Carlisle? Royston făcu o pauză. Ce naiba!

— Am avut un accident şi mi-am rupt rochia. Se

împinse şi mai tare în uşă. A trebuit să mă ascund aici ca să o repar.

Apucă gulerul şi sfâşie materialul, rupând atât rochia, cât şi cămăşuţa, adânc, peste umăr.

Lui Thomas îi sări inima din piept, teama şi mânia cuprinzându-l, chiar dacă îi admira viclenia. Ah, era genială! Dacă Royston ar fi năpustit peste ei cu rochia de pe ea în halul acela, ar fi crezut că dăduse peste o întâlnire între iubiţi şi nimic mai mult. Şi chiar dacă contele ar fi suspectat mai mult, nu ar fi putut niciodată să îi acuze că i-ar fi scotocit biroul personal, fără să dea alarma prin întreaga casă, ceea ce ar fi făcut să plouă cu scandaluri deasupra capetelor tuturor.

Dar Thomas era hotărât să nu o lase să fie făcută de ruşine în faţa unei case pline de oaspeţi care ar fi venit în fugă, cu siguranţă, la primul semn de zarvă. Cu o privire furioasă şi un deget dus la buze în semn de avertisment, se furişă sub birou chiar în clipa în care Royston forţă uşa şi o deschise, împingând-o şi făcând-o să se împleticească spre interiorul încăperii. Ultima imagine pe care o zări, înainte de a se ascunde, fu a mâinii ei trăgând de clopoţelul pentru servitori de lângă uşă.

— Ce faci în biroul meu? întrebă Royston.

Ascuns sub birou, Thomas băgă mâna sub vestă şi, ascunzând carnetul la spate, sub brâu, scoase pistolul.

— V-am spus, domnule, răspunse ea cu un tremur nervos în voce. Mi-am rupt rochia. Urcam scările, în căutarea fraţilor mei. Au zis că după ce se întorc de la pescuit au de gând să meargă în sala de biliard.

Thomas trase adânc aer în piept, dar fără zgomot. Făcuse o greşeală dând atâtea detalii. Prea multe detalii făceau întotdeauna ca o poveste să pară, ei bine, o *poveste.* Iar acum el avea nevoie ca ea să dea cel mai bun spectacol din viaţa ei, dacă voia să se salveze pe ea însăşi de la spânzurătoare ori pe amândoi de la altar.

— M-am împiedicat pe scări şi mi-am sfâşiat rochia. Vedeţi?

Urmă o pauză lungă. În tăcere, Thomas şi-l putea

imagina pe Royston uitându-se cu jind la sânii ei. Ştia că atrăgea atenţia contelui asupra ei ca să îl salveze pe el, dar chiar şi aşa nu se putu abţine să nu fie gelos.

— Eşti bine? întrebă Royston.

— Sunt bine, mulţumesc.

Un chicotit adânc.

— Ei bine, mereu ai fost neîndemânatică, nu-i aşa?

Thomas îşi încleştă bărbia, rezistând impulsului de a sări să-şi înfigă pumnul drept în mutra lui Royston, lua-l-ar naiba de prieten de familie. Josie nu era împiedicată. Era una dintre cele mai atente, cele mai graţioase femei pe care avea să le cunoască vreodată.

Ea forţă un râs uşor, luându-se singură peste picior.

— Aveţi dreptate, milord.

— Şi ce cauţi în biroul meu?

— Aceasta a fost prima încăpere în care am putut intra ca să îmi aranjez rochia. Doar nu credeţi că aş putea îngădui să fiu văzută în halul acesta? Nu aşa… doar uitaţi-vă la mine, pentru numele lui Dumnezeu!

Thomas scrâşni din dinţi. De îndată ce avea să îi spargă faţa lui Royston, avea să o strângă de gât pe vrăjitoarea aia mică.

— Uşa era încuiată. Cum ai intrat?

— Dar nu era încuiată, răspunse ea liniştit.

— *Era* încuiată, o contrazise Royston, iar Thomas îl auzi mişcându-se prin încăpere. Înspre Josie. Mâna i se încleştă pe pistol. Am încuiat-o eu însumi de dimineaţă. Nimeni altcineva nu are cheie.

— Nu era încuiată. Râse, fără urmă de nervozitate în ea. „Bună fată!” Thomas şi-o putu închipui punându-şi mâinile în şolduri, încruntându-se ca o guvernantă în timp ce adăugă: Dacă ar fi fost încuiată, nu aş mai fi înăuntru, nu-i aşa?

Dar schimbarea direcţiei din care se auzea vocea ei îi spunea că Royston o făcea să meargă cu spatele prin încăpere. Dacă omul avea să pună mâna pe ea, Thomas avea să îl ucidă. Fără nicio ezitare.

— Doar uitaţi-vă la mine! exclamă ea. Sunt atât de

ruşinată.

Ah, cu siguranţă avea să o strângă de gât! Dar distracţia părea să funcţioneze, pentru că Royston nu mai pomeni de uşa încuiată. Dacă erau norocoşi, contele avea să o creadă, dar Thomas nu avea nicio idee despre cum avea să iasă din cameră fără să fie văzut. Nu putea face altceva decât să aştepte şi să îşi pună credinţa în ea, femeia în care abia acum începea să aibă încredere.

— Totuşi, e păcat să strici o rochie aşa drăguţă. Vocea lui Royston era acum mai răguşită, şi Thomas simţi un fior de avertisment rece ca gheaţa pe şira spinării. Şi una care arată splendid pe tine, Josie dragă.

„Josie”. Thomas scrâşni din dinţi. „Dragă”. Royston era un om mort. Un singur icnet din partea ei, şi avea să bage un glonţ în inima bărbatului.

— Totuşi, nici pe departe atât de splendidă ca rochiile soţiei dumneavoastră, nu credeţi?

În liniştea stânjenitoare ce urmă răspunsului ei, buzele lui zvâcniră amuzate. Îi amintise rapid lui Royston că era însurat şi că ea nu avea să tolereze încercarea lui de a-i fi infidel contesei. Thomas zâmbi. Mica lui vrăjitoare era capabilă să îşi poarte singură de grijă.

„A lui?” Inima îi bubui. Când începuse să se gândească la ea ca fiind a lui?

Dar exact asta simţea pentru ea. I se dăruise noaptea trecută şi acum era a lui. Şi, cu adevărat, nu mai ştia dacă avea să se poată despărţi de ea.

— Soţia mea, repetă Royston ţeapăn. Da. Ei bine.

Se auzi un ciocănit la uşă, iar Josie scoase un geamăt prefăcut de surpriză când îl auzi pe Greaves strigându-l pe Royston.

— Ah, nu! Nu pot fi văzută în halul ăsta!

Vocea îi era aproape isterică când jucă scena cu tot talentul pe care îl avea. Thomas zâmbi cu mândrie. Ar fi fost o actriţă fabuloasă.

— Linişteşte-te, te rog!

— Să mă liniştesc? *Să mă liniştesc!* îi întoarse mânioasă cuvintele lui Royston. Dacă ne vede cineva aşa…

cu rochia sfâşiată… singură cu dumneavoastră în biroul personal… aş fi compromisă. Compromisă!

— Nu trebuie să…

— Şi *dumneavoastră* la fel, sublinie ea.

Cuvintele ei de avertizare pocniră prin aer ca electricitatea. Thomas se luptă din greu să nu râdă în gura mare.

— Dacă soţia dumneavoastră află, dacă va crede că… O, o să leşin!

— Nu, nu face…

— Nu putem fi văzuţi aşa! Vă rog, mergeţi la parter şi luaţi-l pe Greaves cu dumneavoastră. Thomas auzi foşnetul slab al materialului, târşâitul pantofilor pe podea când, probabil, Josie îl luase pe Royston de braţ şi îl târî spre uşă. Cât timp îi distrageţi dumneavoastră atenţia, mă voi strecura pe hol până în salonul de muzică şi îmi voi repara acolo rochia. Vă rog, plecaţi!

— Bine, acceptă Royston. Însă vocea îi era rece, iar Thomas auzi tonul ameninţător în toată profunzimea lui. Dar pe viitor, domnişoară Carlisle, rămâneţi în încăperile publice de la Blackwood. Mi-ar displăcea teribil dacă v-aţi rătăci pe undeva pe unde nu aveţi ce căuta.

— Desigur, domnule.

Zgomotul paşilor pe podea, sunetul uşii care se deschidea şi Royston ordonându-i lui Greaves să îl însoţească la parter, apoi ţăcănitul moale al uşii închise şi sunetul paşilor care se depărtau pe hol…

Ea ezită.

— Thomas?

Aşteptă răbdător ca ea să înconjoare biroul spre el, care şedea pe podea, ţinând pistolul odihnindu-se degajat lângă încheietura mâinii îndoite pe genunchi. Când îngenunche în faţa lui ridică la ea o sprânceană.

— Ţi-ai rupt rochia, nu-i aşa, Jo? murmură el sec, cu ochii hoinărindu-i pe ruptura adâncă şi pe marginea de sus a sânilor ei expuşi, observând cum aproape ieşeau din corsajul deteriorat.

Pe chipul ei trecu o privire vinovată.

— Era singura scu…

Mâna lui ţâşni să o prindă pe după gât şi o trase spre el, făcând-o să îşi piardă echilibrul şi răsturnând-o în poala lui. Îi acoperi cu lăcomie gura sub a lui şi o sărută cu o posesivitate feroce care îi ardea măruntaiele. Diferit de tot ceea ce trăise până atunci.

— Să nu mai faci niciodată asta, o avertiză şi îşi plimbă din nou buzele pe maxilarul ei.

Se înfioră când vârful limbii lui ţâşni spre urechea ei.

— Nu o să mai fac.

Ştia că ea credea că se referă la faptul că se avântase în calea pericolului, dar el se referise şi la felul în care atrăsese atenţia unui alt bărbat asupra sânilor ei. Gândul că Royston jinduise la ea în mod deschis trimise prin fiinţa lui un junghi de furie atât de ascuţit, încât îl făcu să tremure. Nu fusese pregătit pentru asta.

Îi trase uşor de corset şi îl lăsă în jos, dezvelind un singur sân privirii lui geloase. Făcând-o să gâfâie uşor, îi mângâie cu vârful degetului sfârcul roz-închis.

— Dacă Royston te-ar fi atins, Jo, şopti el încet, urmărind cum sfârcul i se întărea, ca prin magie, în timp ce îl înconjura încet, l-aş fi ucis.

Ea tremură, fără ca el să poată spune dacă fiorii care o cuprinseseră se datorau felului posesiv în care el o atingea sau faptului că ea crezuse în onestitatea brutală ascunsă în spatele cuvintelor lui.

— Nu a făcut-o, şopti ea. Nici măcar nu a încercat.

Uşurarea se revărsă în el şi tremură când depuse un sărut delicat pe sânul ei, apoi îi trase la loc rochia şi i-o aranjă cât putu de bine având în vedere cât de ruptă era. O luă de mână şi o ajută să se ridice.

Se opri şi îi privi îndelung chipul ridicat uşor înspre al lui, cu ochii ei verzi şi expresivi larg deschişi şi acele buze senzuale cu gust de piersici. Aproape că cedase impulsului de a o asigura că totul avea să fie bine. Că putea avea încredere în el întotdeauna, că se putea bizui pe el că nu avea să o rănească niciodată ori că o va face să se îndoiască de credinţa ei în el…

— Thomas? şopti ea, cu sprâncenele împreunate de uimire.

Clipind, se scutură ca să îşi limpezească mintea. Nebunie… era o nebunie să se gândească la orice altceva în afară de cele câteva ore care le mai rămăseseră împreună, indiferent cât de tentant ar fi fost. La fel cum era o nebunie să se gândească că ea i-ar fi putut vreodată aparţine, cu adevărat.

O conduse către uşă, avertizând-o cu un deget pe buze să păstreze liniştea. Şi, în acelaşi timp, avertizându-se pe sine însuşi. Avea timp mai târziu să pună în ordine toată confuzia care se învârtea în capul lui şi să înţeleagă felul inexplicabil în care îl atrăgea. Felul acela lacom în care trupul îi ardea de dorinţă la apropierea trupului ei când degetele calde îi erau împletite cu ale lui în siguranţă, dorindu-şi chiar şi în clipa aceea să o aibă sub el, gâfâind şi plină de dorinţă. Şi dorinţa crescândă de a găsi o modalitate să o păstreze alături de el, mult timp după ce petrecerea avea să ia sfârşit.

Dar cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face era să recunoască acum că ar avea nişte sentimente pe care nici măcar nu era sigur că era capabil să le posede. Mai târziu, când o să fie singur, când urma să fie linişte, să aibă timp şi să se poată concentra, avea să îşi dea, în sfârşit, seama de ceea ce simţea pentru Josephine Carlisle.

Şi atunci trebuia să găsească a modalitate să o uite.

*

O jumătate de oră mai târziu, Josie se întindea alene pe patul din camera lui şi privea cu neruşinare cum se îmbrăca Thomas, încheindu-şi nasturii de la pantaloni şi trăgându-şi cămaşa peste cap, lăsând-o apoi să atârne liber în jurul şoldurilor. Nu înţelesese niciodată până atunci cât de incitant putea fi să priveşti un bărbat îmbrăcându-se. Dumnezeule! Muşchii de pe spate şi de pe umeri i se încordară când îşi trase pe el vesta cafenie şi o lăsă deschisă peste cămaşa albă de dedesubt, aceeaşi vestă şi

aceeaşi cămaşă pe care, practic, le smulsese de pe el cu doar câteva minute mai devreme.

Inspiră adânc, apoi expiră încet, în încercarea zadarnică de a încetini bătăile săltăreţe ale inimii ei. Era magnific. Fiecare centimetru din el era tare şi sculptat şi, vai, ce amant priceput! Trupul ei pulsa încă delicios după ce o posedase atât de sălbatic şi de repede de îndată ce intraseră pe uşă. De fapt, chiar *pe* uşă. Într-o poziţie scandaloasă, în picioare. Ca şi cum era imposibil să *nu* o aibă. Pur şi simplu… uimitor.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, susţinându-i senzual privirea în timp ce un surâs languros îi apăru pe buze.

— Aşa îşi petrec spionii timpul? întrebă ea rezervată. Forţând încuietori ca să fure informaţii, făcându-şi apoi de cap cu tinere doamne?

— Doar cu cele foarte, foarte norocoase, rosti el tărăgănat. Zâmbetul îi înflori într-un rânjet în toată regula şi o înfioră într-o cascadă fierbinte care se alătură dorinţei slabe care zvâcnea încă între picioarele ei.

Cerule! se întreba, nu pentru prima oară, cât erau nevoiţi să aştepte înainte ca el să poată fi din nou tare şi să o pătrundă.

Se lăsă într-o rână pe un scaun în faţa flăcării mici ce strălucea în şemineu, cu cotul odihnindu-se pe braţul scaunului şi capul înclinat sprijinit pe mână. Cu picioarele lungi întinse în faţă, era imaginea perfectă a unui bărbat complet în largul lui. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva el avea să adoarmă chiar acolo.

— Mi-ai distrus rochia, oftă ea, încercând din răsputeri să îşi abată atenţia de la cât de nemaipomenit de şifonat arăta înainte de a se arunca în poala lui ca să ceară să fie posedată. Din nou.

Privirea lui o măsură lasciv. Era conştientă că arăta rău, cu părul căzut în bucle încâlcite peste umeri şi cu rochia distrusă. Nici măcar nu se deranjase să i-o dea jos, sfâşiindu-i şi mai mult gulerul ca să ajungă la sânii ei şi făcându-i ghemotoc fusta în jurul taliei înainte de a se avânta în interiorul ei. După felul în care o luase, cu sufletul

la gură, nu îi mai păsa de rochie, dar încercă, fără succes, să îşi netezească fustele în jurul picioarelor şi să îşi aranjeze pe umeri mânecile distruse.

Thomas comentă liniştit:

— Şi te-am distrus complet *pe tine.*

Nu era nicio urmă de vinovăţie în glasul lui, nici regret ori remuşcare. Nu credea că ar fi putut îndura să stea acolo, susţinându-i atât de hotărâtă privirea, dacă ar fi desluşit ceva de genul acesta.

— Mulţumesc.

Sprâncenele i se ridicară.

— Nu era un compliment.

— Atunci nu ar trebui să faci o distracţie atât de mare din distrugere.

Şi *fusese* distractiv. Mult mai distractiv decât ar fi crezut vreodată că putea fi să facă dragoste cu un bărbat, atât de mult încât înţelegea de ce femeile căzute îşi îngăduiseră, ei bine, *să decadă* în cele din urmă. Mai ales dacă dădeau peste un bărbat ca Thomas Matteson, unul care părea să fi fost croit perfect atât pentru trupul, cât şi pentru mintea ei. Cum ar fi putut orice femeie vie, care respira, să îşi refuze aşa ceva?

Şi totuşi... îşi muşcă buza, studiindu-l acum la fel de curioasă cum o făcuse şi el mai devreme. El era marchiz şi moştenitorul unui ducat. Pur şi simplu, nu îşi putea închipui cum de îi trecuse prin cap să se pună în pericol pentru ţara lui. Dar nu numai că fusese spion, ci îşi dorea să fie din nou. Dacă avea să fie în stare să continue să respire după ce el urma să o părăsească, trebuia să afle ce îl atrăsese spre viaţa aceea. Şi de ce insista să o părăsească pentru a se reîntoarce la vechea lui viaţă.

Respiră adânc ca să îşi adune curajul.

— Cum ai devenit spion?

Pentru un moment, nu spuse nimic, singurul răspuns fiind tăcerea, în timp ce îi întoarse privirea. În ezitarea din acel moment, ea ştiu că el cântărea cât de multă încredere putea avea în ea, cât de mult din el însuşi era dispus să împărtăşească. Îi văzu ochii înăsprindu-se, chipul

devenindu-i sumbru şi, în acel moment, ştiu că îl pierduse. Până la urmă, acum, că ea îi promisese că va înceta cu jafurile, îl putea asigura pe Royston că oaspeţii lui nu aveau să mai fie niciodată tâlhăriţi şi, în acelaşi timp, să primească recomandarea pe care i-o promisese. Obţinuse exact ceea ce dorise când venise aici.

Obrajii i se încinseră de ruşine când se uită în jos, la rochia ei distrusă – şi la trupul ei de dedesubt – şi simţi un junghi în inimă. Ah, obţinuse mult mai mult de atât!

El îi făcu un semn cu capul către garderobă.

— Este o pelerină înăuntru. O poţi lua când pleci, îi spuse el cu voce egală. Îţi sugerez să spui oricui te-ar vedea că ai luat-o pe o scurtătură prin pădure şi ţi-ai rupt rochia, iar Greaves ţi-a dat pelerina când a aflat de necazul tău.

O ardea inima şi nu putu să facă altceva decât să îi susţină privirea fixă, aşteptând ca el să continue. Dar el nu mai spuse nimic şi era evident că nici nu dorea. Refuzul îi frânse inima. Depăşise limita în ceea ce îi privea confidenţialitatea şi era clar că el ar fi preferat să scape de ea, în loc să divulge orice informaţie personală legată de acea parte din trecutul lui. Chiar şi după tot ce împărtăşiseră, el încă nu avea pe deplin încredere în ea.

Îşi întoarse faţa, nedorind ca el să vadă agonia din sufletul ei, se ridică de pe pat şi se îndreptă spre dulap. Era plin de hainele şi obiectele lui de toaletă şi acea privire fugară în viaţa lui de zi cu zi făcu ca durerea din ea să i se strângă ca un nod de plumb în stomac. *Asta* era ceea ce îşi dorea să aibă alături de el. O existenţă de zi cu zi simplă, banală, în care familiaritatea de a privi lucrurile personale ale celuilalt să fie ceva obişnuit, ca de exemplu o grămadă de lavaliere împachetate şi intimitatea confortabilă a cămăşilor şi a vestelor. Incluzând jacheta albastră de seară atârnată în faţă, aceeaşi pe care vărsase punci cu aproape o săptămână în urmă.

Luă pelerina, şi-o puse pe ea şi, în disperarea ei bruscă de a fugi din încăpere – şi de el, înainte ca el să vadă dezamăgirea de pe chipul ei şi lacrimile frustrate care

îi umpleau ochii – mintea ei abia putu înregistra faptul că pelerina atârna pe ea ca un cort. Şi că mirosea delicios a ei. Degetele îi tremurau, străduindu-se să încheie mantaua şi să acopere rochia distrusă de dedesubt.

Ochii o usturau, simţindu-se din nou respinsă.

— Ai dreptate, şopti ea, fără să poată respira. Nu ar trebui să fiu aici. Am fost o proastă să cred că vreodată… Cuvintele i se opriră în gât şi o durere fierbinte îi arse pieptul. Când o lacrimă scăpă din ochi şi îşi făcu drum pe obrazul ei, o şterse mânioasă cu degetele şi îşi feri privirea, furioasă pe ea însăşi că îl lăsase să îi vadă durerea. Îmi pare rău.

Când trecu în grabă pe lângă scaunul lui, îndreptându-se către uşă, mâna lui ţâşni şi o apucă de braţ. Un icnit frustrat izbucni din el când capitulă.

— Josie, rămâi.

Clătină din cap.

— Ai carnetul lui Royston şi…

— Rămâi, repetă el şi, din expresia lui sumbră, bănui că abandonarea aceea îl costa foarte mult.

— Lasă-mă să plec, imploră ea într-o şoaptă în timp ce o altă lacrimă îi căzu din ochi. Ah, era o prostuţă naivă pentru că plângea în faţa lui! Şi o nebună de legat pentru că îşi pierduse inima.

În loc să îi dea drumul, îşi plimbă palma pe antebraţul ei şi, încolăcindu-şi degetele printre ale ei, întrebă încet:

— Eşti sigură că vrei să afli? Când dădu să răspundă, o opri. Nu poţi spune nimănui. Vieţile altor oameni ar fi puse în primejdie. Ar putea fi ucişi, familiile lor distruse. Inclusiv eu şi ai mei.

În expresia lui, Josie văzu o gravitate care o făcu să se sufoce şi nu se îndoi de el. Ca spion, văzuse şi făcuse probabil lucruri care îi aduseseră duşmani pe tot continentul şi nu numai.

Dar trebuia să ştie adevărul despre el, aşa cum era sigură că avea nevoie de aer ca să poată continua să trăiască.

— Da, şopti ea.

Atunci, o expresie sumbră îi încruntă sprâncenele, un amestec ciudat de hotărâre şi îngrijorare. O trase delicat spre el, aşezând-o în poală şi coborându-şi ochii la acelaşi nivel cu ai ei.

— Mă întorsesem din război şi terminasem cu armata, dar îmi doream să fac mai mult decât să îmi petrec zilele pariind şi fornicând. Îi şterse absent lacrimile de pe obraz cu o mângâiere a degetului mare. Ministerul de Război avea în curs de desfăşurare o misiune pentru a-i vâna pe agenţii străini de pe teritoriul Angliei. Aveau nevoie de cineva care se putea învârti prin înalta societate fără a atrage suspiciuni, iar eu m-am potrivit perfect planului. Aşa că am acceptat să mă alătur lor.

— Pur şi simplu? Totul părea prea simplu, prea inofensiv pentru ceva atât de periculos ca spionajul. Şi o decizie mult prea bruscă pentru cineva atât de prudent ca Thomas.

Oftă lung, căci îi era greu să recunoască.

— Mama era pe jumătate indiancă.

— Poftim? Clipi, neînţelegând acea informaţie neaşteptată.

— Era fiica unui maharajah care îl cunoscuse pe tata când fusese staţionat în India. S-au căsătorit şi m-au avut pe mine, apoi am pierdut-o din cauza frigurilor. Aveam un an. Tata s-a recăsătorit cu o englezoaică când eu aveam doi ani şi ne-am mutat înapoi în Anglia.

Îi cercetă cu atenţie chipul. În ciuda părului negru, avea pielea albă şi ochii albaştri ca safirul. Nimic din înfăţişarea lui nu arăta că ar fi fost altceva decât rezultatul unei familii vechi de aristocraţi britanici, născut şi crescut ca să devină un nobil englez.

— Semăn cu tata, explică el, făcând-o încă o dată să creadă că el putea citi gânduri. Sau cel puţin pe ale ei. Acea abilitate a lui ar fi trebuit să o neliniştească. În schimb, o lega de el într-un fel în care nu mai fusese legată de nimeni altcineva. Am înălţimea lui, culoarea pielii lui, ochii lui… Arăt a englez. Dacă nu ar şti despre mama, nimeni nu ar bănui.

Ea nu se aşteptase, cu siguranţă, la un trecut atât de exotic din partea lui.

— În copilărie, nimeni nu mi-a spus niciodată nimic în mod direct, dar am auzit zvonurile, acuzaţiile şi bârfele despre cum că aş fi metis.

— Thomas, şopti ea, oripilată că cineva ar fi îndrăznit să spună asta.

Îi mângâie tandru maxilarul, iar ea bănui că încerca să o liniştească, în loc să o lase pe ea să îl consoleze.

— De asta am intrat în armată şi am devenit spion mai târziu. Am dorit să le demonstrez tuturor că eram la fel de englez ca orice alt sânge albastru care se plimba ţanţoş pe St. James's Street. *Mai mult,* de fapt. Voiam să fiu mai patriot, mai dedicat ţării mele decât ar fi fost ei vreodată, pentru că eram în stare să ucid şi să îmi dau viaţa pentru Anglia, iar ceea ce era dispus să facă oricare dintre ei era cel mult să intre în Camera Lorzilor.

„Dispus să ucidă şi să moară". Făcuse ca sacrificiul să sune atât de firesc, încât o făcu să se cutremure, iar degetele ei i le strânseră pe ale lui cu şi mai multă putere.

— Când tata a devenit moştenitor, am fost obligat să renunţ la armată, dar munca de teren la Ministerul de Război mi-a oferit un scop şi a făcut ca viaţa mea să fie importantă.

— Viaţa ta *este* importantă fără să fii nevoit să rişti ca spion. „Eşti important pentru mine". Îşi odihni palma pe obrazul lui şi simţi puterea şi căldura care radiau din el. Vei fi responsabil de un ducat într-o bună zi.

— Un duce nu e decât un păstrător-de-scaun. O uşoară ironie îi nuanţă vocea. Un nume pe o listă de nume din urmă cu două sute de ani. Încă două sute de ani în viitor şi nu voi mai fi decât un alt nume uitat. Nimic mai important decât asta. Deveni solemn şi ea simţi schimbarea din el, căci rezona atât de mult cu el, încât simţea în ea fiecare modificare a stării lui de spirit. Îmi doresc mai mult de la viaţă. Îmi doresc un sens. Am nevoie să ştiu că am făcut ceva.

— Ai făcut, şopti ea şi se aplecă să îl sărute ca să îl

asigure de asta. Îi schimbase ei viaţa în atâtea feluri, nici măcar nu putea să îşi închipuie cât de mult. Nu îndrăznea să rostească cu voce tare niciuna din aceste schimbări. Şi îi spusese acest secret, cel mai intim secret al lui. Speranţa îi făcu inima să facă tumbe. Poate totuşi, dacă fusese dornic să îşi împartă cu ea trecutul, avea să fie dornic să îşi împartă şi viitorul.

— Dar întotdeauna mai e ceva de făcut. Întinse mâna la spate şi scoase carneţelul negru pe care îl luaseră din biroul lui Royston. Începând cu asta.

Îi înmână carnetul, apoi îi înconjură talia cu mâinile şi o ridică din poala sa ca să o aşeze în picioare.

— Haide, o îndemnă el. Citeşte-l!

Tremurând, se uită lung la carnet. Munca ei din ultimii doi ani se reducea la asta. Dovada care l-ar fi incriminat pe Royston pentru tot ceea ce le făcuse orfanilor. Şi dovada care i-ar fi smuls lui Thomas ultima şansă de a se reîntoarce la Ministerul de Război.

Dintr-odată, incapabilă de a îndura importanţa informaţiilor, îi dădu carnetul înapoi.

— Nu, nu pot! Thomas, citeşte tu! Te rog!

Cu un zâmbet care nu i se regăsea şi în ochi, se ridică în picioare şi îşi puse tandru, dar ferm palmele peste mâinile ei care strângeau carnetul.

— E al tău, Jo.

Îi luă faţa în palme şi îi acoperi tandru buzele cu ale lui. Ea simţi în acel sărut gustul suferinţei, şi asta îi frânse inima.

Îşi lăsă mâinile în jos şi se dădu înapoi.

— Haide! Citeşte-l!

*

În timp ce privea chipul lui Josie, Thomas văzu o sută de emoţii traversându-l. Incertitudine, groază, un strop de teamă, încredere… dar mai presus de toate, dragoste.

Dintr-odată, totul era clar. Enigma pe care o găsise în ea îşi găsise rezolvarea de la sine în faţa ochilor lui, iar el o

văzu, în sfârşit, aşa cum era, fără prefăcătorii ori artificii. Femeia asta, care stătea desculţă în rochia ei distrusă, pelerina lui care îi acoperea ca un cort trupul, îl atrăsese încă din momentul în care o zărise în aglomerata sală de bal. Sclipitoare şi ageră, avea mai mult caracter, bunătate şi forţă interioară decât toate femeile pe care le întâlnise vreodată, la un loc. Era caldă şi moale în braţele lui şi îl făcuse să râdă şi să zâmbească aşa cum nu mai făcuse de luni bune. Dacă o făcuse vreodată. Şi îl făcuse să râvnească la mai mult decât la nişte momente trecătoare de intimitate, gândindu-se, în schimb, la cât de minunat ar fi fost să poată să o tragă în braţele sale şi să adoarmă alături de ea nu doar câteva ore, ci toată noaptea, în fiecare noapte şi să o aibă lângă el dimineaţa, când se trezea.

Dar visul acesta era imposibil. Ea merita o viaţă întreagă de fericire, un cămin adevărat şi copii, iar el nu îi putea oferi acea viaţă. Nu atâta timp cât încă avea nevoie să şi-o recapete pe a lui, viaţa aceea care îi era destinată, plină de înţeles şi scopuri. Iar Josephine nu avea ce căuta în acea viaţă. Nu ar fi putut niciodată acţiona ca un spion, dacă şi-ar fi făcut griji pentru ea. Lupta de seara trecută, când fusese îngrozit că avea să fie rănită, ori incidentul de azi, în birou, cu Royston, îi dovediseră asta. În clipele acelea nu gândise ca un spion. Se gândise numai la ea.

Spera ca într-o zi să îi poată spune adevărul, cum că ştiuse din acest moment că era îndrăgostit de ea.

Dar că nu putuse face nimic în legătură cu asta.

— Citeşte-l, Jo, insistă el încet, îndepărtându-se apoi de ea, înainte de a ceda tentaţiei de a o trage la el în braţe şi de a-i mărturisi ce simţea pentru ea.

Respiraţia i se tăie în timp ce se sprijini cu spatele de pervaz şi o privi răsfoind carneţelul. Din toate lucrurile care ar fi putut să se întâmple când, în sfârşit, era atât de aproape să îşi recapete viaţa... să o întâlnească pe ea. *Fu*sese cu mai multe femei decât îşi putea aminti, dar dorinţa pentru toate, combinate la un loc, nu se putea compara cu nevoia pe care o simţea pentru ea. O femeie care îl înnebunise atât de tare încât nu putea decât să fie...

Ei bine, ea era aceea la care el nu dorea să renunţe. Dar dacă s-ar fi reîntors la viaţa de dinainte de a deveni agent secret, deşertăciunea l-ar fi ucis de tot.

Îşi drese glasul:

— Ce ai descoperit?

— Nu ştiu. O listă cu nume şi date, nişte însemnări… Răsfoi paginile, cu sprâncenele încruntate. Cel mai ciudat lucru este că, la sfârşit, arată ca un registru contabil cu nume de bărbaţi.

— Un registru cu nume? repetă el nedumerit.

— La începutul carnetului, este scris un nume în partea de sus a fiecărei pagini. Le recunosc. Sunt bărbaţii care au legătură cu orfanii, iar unele notiţe menţionează pe Potter din Islingham.

Ridică din umeri, nefiind încă sigură că găsise dovada de care avea nevoie împotriva lui Royston.

— Fiecare sat are cel puţin un olar[2].

— Nu *un* olar, îl corectă ea ferm. Henrietta Potter. Femeia care conduce orfelinatul. Îşi trecu degetul peste una dintre pagini. Şi nu eram singura care făcea familiile să plătească. Ascultă aici: „Jane Steadwell. Octombrie 1810 – Potter a acceptat livrarea. Mai 1812 – John Steadwell susţine votul favorabil pentru comerţul italian în Camera Comunelor. Roberta Huntley. Ianuarie 1811 – Potter a acceptat livrarea. Noiembrie 1814 – George Huntley a introdus în Camera Lorzilor proiectul de lege pentru canal”. Se uită la el, cu ochii strălucindu-i de entuziasm. Royston a manipulat voturi în parlament. Thomas, am găsit! Dovada a ceea ce face.

Se holbă la ea mohorât, măruntaiele fierbându-i într-o explozie de trădare şi mânie. Josie avusese tot timpul dreptate. Royston îl minţise pe el şi pe familia lui ani în şir, prefăcându-se a fi un nobil respectabil, aşa cum nu era – Dumnezeule, minţise întreaga Anglie, manipulând şi şantajând în folosul propriu. Şi nemernicul se folosise de copii nevinovaţi pentru a face asta.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat că motivul din spatele

---

2 *Potter* = olar

infracţiunilor comise de Josie fusese validat, că găsiseră dovada care ar fi împiedicat-o să atârne în ştreang ori să fie trimisă la închisoare. La naiba, ar fi trebuit să o ia fericit în braţe şi să o ducă înapoi în pat, să petreacă tot restul după-amiezii făcând dragoste cu ea, acum, când ştia că avusese dreptate.

Totuşi, furnicătura din spatele cefei îi spunea că ce găsise ea era mult mai rău decât dovada unor favoruri politice. Îşi ţinu respiraţia, forţându-se să întrebe calm:

— Ai spus că e o listă de nume?

— La sfârşit. Asta m-a făcut să mă gândesc la un registru. Dădu paginile până la sfârşitul carnetului. Partea aceasta arată ca un registru contabil, cu o coloană pentru date, o alta pentru plăţi făcute, una pentru plăţi primite. Dar, în loc să înşire bunuri pe coloana din mijloc, Royston a scris nume.

Inima îi bubui, oprindu-se, temătoare, pentru o clipă. Royston avea legături strânse cu Ministerul de Război. Aşa ştiuse contele să apeleze la ajutorul lui în legătură cu tâlharul la drumul mare. Iar dacă Royston era implicat în şantaj politic, dacă avea liste cu nume şi înregistra preţuri alături de ele, atunci… Ah, Doamne!

— Jo, spuse el sumbru, încercând să ignore frisonul de groază care îl gâdila la baza şirei spinării, opreşte-te din citit.

Ea răsfoia paginile înainte şi înapoi.

— Uite încă o listă, cu aceleaşi coloane de date şi plăţi făcute şi primite…

— Josephine, opreşte-te!

— Dar unele nume au fost tăiate… James Fitch-Batten, Stephen Graves, Vincent Matthews…

— *Opreşte-te!*

Ea îşi ridică privirea şi el văzu cum faţa i se goleşte de sânge, iar iazurile verzi ai ochilor se agită dintr-odată.

— Thomas Matteson, şopti ea, citind ultimul nume. Ştiai, nu-i aşa? Când am început să descriu lista… ştiai că numele tău avea să fie aici. Ochii i se îngustară, suspiciunea întunecându-i chipul. Cum?

— Pentru că am fost odată unul dintre acei bărbaţi. Când se îndepărtă de lângă fereastră şi se apropie, ea se dădu înapoi ca şi cum s-ar fi temut brusc de el. Se opri, detestând tulburarea pe care o vedea pe chipul ei. Ascultă-mă…

— Ce legătură ai cu Royston? întrebă ea dându-se câte puţin în spate. Ai spus că e doar un prieten vechi de familie.

— Este. Nimic mai mult.

— Atunci de ce se află aici numele tău?

Bărbia i se încleştă, privind la carnetul din mâinile ei.

— Pentru că ai dreptate. Acela *este* un registru. Este registrul contabil al lui Royston. A colaborat cu inamicul şi şi-a înregistrat acolo tranzacţiile. Nu îi putea spune tot adevărul, şi anume că numele înscrise erau ale unor spioni britanici, pentru că atunci viaţa ei ar fi fost pusă în primejdie la fel de mult ca a acelor bărbaţi din acel carneţel.

Buzele i se întredeschiseră prudent, culoarea dispărând din ele aşa cum dispăruse şi de pe restul feţei ei, dar îi susţinu cu îndrăzneală privirea. Apoi ochii îi zburară în jos, pe pagină.

— Numele tău a fost tăiat. Ce înseam…

— Carnetul acela este periculos. Dă-mi-l! Întinse mâna. Când ea nu schiţă niciun gest, adăugă moale: Te rog!

Dar ea era isteaţă şi bănuitoare din fire şi probabil simţise de ce voia el acum carnetul, când cu doar câteva momente în urmă o obligase, practic, să îl ia, pentru că, în loc să i-l înmâneze, îl strânse puternic în braţe. Cu un nod oribil strângându-i-se în stomac, el ştiu că trebuia să se lupte cu ea ca să i-l ia.

Ea mai făcu un pas spre uşă. Dacă avea să încerce să fugă, urma să se arunce asupra ei înainte ca ea să ajungă pe hol.

— Josephine, îi ordonă el calm, dă-mi carnetul!

— De ce? Îl strânse şi mai tare, atât de tare încât vârfurile degetelor i se albiră pe coperta neagră. Ce ai de

gând să faci cu el?

— Să îl distrug.

— Nu îţi voi permite. Încă un pas înapoi, aproape lângă uşă… Aceasta este dovada de care am nevoie ca să îl eliberez pe John Cooper şi să îl opresc pe Royston să le mai facă vreodată rău acelor copii. Încă un as. Are toate numele, toate datele, favorurile pe care le-a primit în schimb…

Carnetul acela conţinea mult mai mult şi, din cauza asta, el nu îi putea permite să părăsească încăperea aceea cu el.

— Îmi pare rău, Jo, dar am nevoie de acel carnet.

— Pentru că numele tău e înăuntru? Bărbia i se ridică acuzator în aer. Pe cine ajuţi acum, Thomas… pe Royston, orfanii… sau pe tine însuţi?

Acuzaţia îi străpunse pieptul, dar îşi păstră chipul nemişcat, fără expresie, ca să îşi ascundă durerea pe care ea i-o provocase atât de uşor. Atunci înţelese de ce Ministerul de Război nu dorea ca agenţii săi să se căsătorească. Afecţiunea îi făcea să fie mult prea vulnerabili, mai ales faţă de cei pe care îi iubeau.

— Dă-mi…

Ea o luă la fugă.

O prinse într-o clipită, năpustindu-se asupra ei şi împingând-o în uşă, în acelaşi loc în care o ţintuise cu un mai mult de o jumătate de oră în urmă, când se aflase în interiorul ei, iar ea îi răspunsese la pasiune cu înverşunare. Acum însă, nu dorinţa, ci furia strălucea în ochii ei când o întoarse cu faţa spre el şi îi apăsă umerii de lemnul alb.

Vârtejul de suspiciune şi de neîncredere de pe chipul ei frumos îi frânse inima. Se dovedise a nu fi fost cu nimic mai presus de acei bărbaţi de dinaintea lui care crezuseră că aveau dreptul de a o răni. Dar nu avea încotro.

— Dă-mi drumul, ceru ea cu voce joasă şi tremurând.

Făcu ce i se ceru, luându-şi mâinile de pe umerii ei, dar şi le puse de o parte şi de alta a ei, ţinând-o astfel captivă între uşă şi trupul lui.

— Acel carnet nu va părăsi încăperea aceasta. Nu pot

permite una ca asta.

— Nu poţi *permite*? Neîncrederea răzbătea în vocea ei ca gheaţa de tăioasă. Ai prefera ca John Cooper să rămână în închisoare sau ca eu să îi iau locul în spatele gratiilor? Pentru că aceasta este decizia pe care o iei, Thomas. Ezită, ca şi cum s-ar fi temut să dea glas temerilor ei, apoi şopti: Carnetul acesta sau eu.

— Ştiu, spuse el calm.

Replica lui o sfâşie şi o făcu să se înfioare şi se holbă la el ca şi cum nu îi venea să creadă… Ochii îi luceau de lacrimi nevărsate.

— Cum rămâne cu dovada de care ai nevoie ca să intri din nou în Ministerul de Război? Fără recomandarea lui Royston, carnetul acesta este tot ce ai. Ai distruge în acelaşi timp şi asta.

Lăsă să-i iasă din piept un oftat întretăiat, povara de a lupta împotriva ei apăsând greu pe umerii lui.

— Ştiu şi eu asta.

— Nu înţeleg. Ridică uşor carnetul, panicată. Ce *este* asta? Ce făcea Royston, mai exact?

Ignorând întrebările ei, luă cu blândeţe carneţelul dintre degetele ei tremurânde şi privirea lui solemnă se înfipse în a ei.

— Nu ai voie să spui nimănui, niciodată, că ai văzut acest carneţel ori că ai citit numele din el, ai înţeles?

— Ce încerci să ascunzi de mi…

Lovi uşa cu palma, făcând-o să tresară şi să oprească astfel întrebarea la care nu putea răspunde fără a-i pune viaţa în pericol. Căci nu ar fi pus-o niciodată, dar *niciodată,* în primejdie.

— Ai înţeles?

Îi studie tăcută chipul ca şi cum ar fi fost un străin şi nu bărbatul care fusese atât de intim cu ea, atât de familiar cu ea, încât ştia fiecare curbă şi cusur de pe trupul ei. Cum şi ea îl cunoştea pe el. Doar că acum nu avea încredere în el, iar el regreta cu fiecare părticică din fiinţa lui nevoia de a o ameninţa ca să păstreze tăcerea.

Apoi expresia ei deveni dură. Toată afecţiunea pe

care o văzuse la ea de-a lungul săptămânii trecute dispăruse sub înfăţişarea unei trădări crunte.

— Am înţeles, spuse ea printre dinţi.

Îi întoarse spatele şi se duse la şemineu, apucă vătraiul ca să scormonească focul până dădu de nişte cărbuni care străluceau roşii, apoi făcu o mişcare ca pentru a arunca în flăcări carnetul.

— Nu! Se aruncă în faţă.

O apucă de talie şi o trase spre el învârtind-o, chiar înainte ca degetele întinse să îi fie arse de cărbuni.

— Nu face asta, Thomas! îl imploră, luptându-se cu el. Te rog!

— Josephine, opreşte-te! O trase mai departe de şemineu, lăsând-o să se lupte, dar fără să îi dea drumul. Îşi coborî gura către urechea ei şi o înconjură cu braţele, ţinând-o strâns lipită de el. Te rog, iubire… renunţă!

Un strigăt chinuit izbucni din interiorul ei când flăcările se înălţară în şemineu şi, în doar câteva secunde, nimic nu mai putu fi zărit în afara unei grămezi de cenuşă. Nu se mai zbătu şi, împingându-l furioasă, se smuci din braţele lui. Privirea ei încruntată era tăioasă ca gheaţa în faţa trădării lui.

— Mâine, spuse ea hotărât, cu pumnii strânşi pe lângă trup, petrecerea va lua sfârşit şi te vei putea întoarce la Londra. Nimeni nu va şti niciodată ce s-a întâmplat între noi. Şi putem uita că ne-am întâlnit vreodată sau că am făcut greşeala de a fi intimi.

Durerea care îi sfâşie pieptul fu la fel de cumplită ca aceea a glonţului ce îi găurise coastele.

— Josephine, scrâşni el răguşit, ascultă-mă…

— Te pricepi la secrete, spuse ea sufocându-se, lacrimile care îi străluceau în ochi crescând şi mai mult durerea care îşi înfipsese ghearele în el. Este ceea ce fac spionii cel mai bine, nu? Cu siguranţă, îl vei putea ţine pe acesta.

— Jo, te rog! întinse mâna către ea.

Ea îl avertiză ridicând mâna şi se dădu în spate.

— *Nu* mă atinge… să nu mă mai atingi *niciodată!*

Mâinile îi căzură pe lângă corp. Merita fiecare părticică din mânia ei pentru că fusese atât de slab încât să îi ia inocenţa, când nu îi putea oferi niciun viitor, pentru că o făcuse să se îndoiască de el, când nu îi putea oferi răspunsuri. Totuşi, nu putea face ceea ce ea dorea şi să plece mâine, să o lase la mila lui Royston când avea să descopere că registrul dispăruse şi să îl lase pe John Cooper în mâinile poliţistului. Cu siguranţă, nu avea să o poată uita pe ea sau cum se simţise să o ţină în braţe. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să nu o mai poată atinge vreodată.

— Ce se întâmplă cu tine mâine, când eu voi călători înapoi la Londra?

Bărbia i se ridică, provocându-l să o pună la încercare.

— Mă voi preda singură, ca să fiu arestată.

— Nu te voi lăsa să faci asta, o asigură el, calm.

— Încearcă numai să mă opreşti.

Se învârti pe călcâie şi îşi şterse ochii cu mâna, furioasă; gestul mic de vulnerabilitate îl tăie ca o sabie. Oprindu-se doar cât să arunce o privire în hol ca să se asigure că nu o vede nimeni plecând, părăsi încăperea fără să privească înapoi.

Uşa se trânti în urma ei.

Blestemându-se, Thomas băgă mâna sub vestă şi scoase carnetul negru, acelaşi pe care îl răsfoise Josie cu doar câteva momente înainte. Îl deschise şi verifică lista de nume ca să confirme ceea ce ştia deja, înainte de a-l arunca pe pat cu dezgust.

Nu se ştie cum, Royston obţinuse numele agenţilor secreţi activi din Ministerul de Război, atât din Anglia, cât şi de pe continent, şi le vindea numele inamicilor, rând pe rând, având îndrăzneala de a păstra o înregistrare a preţurilor puse pe capetele lor. Ca porcii trimişi la piaţă să fie măcelăriţi. Numele îi fusese tăiat doar din cauză că nu mai era agent şi deci nu mai avea valoare. Dar mulţi dintre bărbaţii lângă al căror nume fuseseră puse sume fuseseră prinşi de inamic, torturaţi, ucişi… şi acelaşi lucru i s-ar fi întâmplat şi lui Josie, dacă ar fi descoperit cineva vreodată că ea văzuse lista aceea.

Luase decizia corectă adineauri, *ştia* asta. Vieţile bărbaţilor înscrişi în carnetul acela şi siguranţa lui Josie erau mult mai importante decât dorinţele lui egoiste. Lăsând-o însă să creadă că distrusese carneţelul şi, odată cu el toate speranţele de a putea face legătura între Royston şi orfani, distrusese în acelaşi timp orice urmă de încredere pe care ea o avusese în el.

Dar acum avea exact ceea ce îşi dorise când venise la Lincolnshire – informaţii pe care le putea schimba pentru sprijinul de a intra din nou în Ministerul de Război. Informaţii care aveau să îl determine pe Bathurst să îl primească înapoi ca pe un erou şi mai mare decât era când plecase.

Doar că nu se simţea ca un erou. Se simţea ca un nemernic fără inimă.

Îşi trecu frustrat mâna prin păr. Petrecerea avea să se termine mâine. Nu numai că nu mai avea nicio scuză să zăbovească la Blackwood Hall, mai ales acum, când Royston era convins că tâlharul fusese prins, dar, mulţumită lui şi acelui carneţel blestemat, Josie era hotărâtă să se predea.

O zi. Avea la dispoziţie o zi în care să facă un plan cum să îl salveze pe Cooper din închisoare, să îl aresteze pe Royston pentru trădare, să îi ajute pe orfani şi să o salveze atât pe Josie, cât şi reputaţia ei, toate în acelaşi timp.

Sfinte Dumnezeule! Fusese mai uşor să îl învingă pe Napoleon.

Capitolul 11

— Să văd dacă am înţeles corect. Colonelul Nathaniel Grey aruncă o privire impenetrabilă de la Thomas la Edward Westover, fost colonel al Canaliilor Stacojii şi actualmente duce de Strathmore, care stătea cu el la masa de la hanul de poştă Islingham Village.

Ambii bărbaţi arătau deplorabil după drumul pe care îl

făcuseră călare de la Londra. În haine simple, negre şi purtând barbă nerasă de vreo două zile, erau de nerecunoscut, deşi Thomas se baza şi pe faptul că nimeni din micuţul sat Lincolnshire nu ar fi bănuit vreodată că printre ei se aflau doi dintre cei mai importanţi bărbaţi din Anglia.

— Ai venit în Lincolnshire ca să opreşti un tâlhar la drumul mare, doar ca să descoperi că acel tâlhar este fiica unui baron, care s-a jucat de-a Robin Hood şi a jefuit oaspeţii bogaţi ai lui Royston, pentru a ajuta nişte orfani săraci. Aceeaşi femeie care a descoperit din întâmplare trădarea lui Royston şi care vrea acum să se predea autorităţilor ca să elibereze un oier local din închisoare. Grey făcu o pauză. Am înţeles corect toate lucrurile astea?

— Da, afirmă Thomas posomorât.

— Aceeaşi femeie care îi este acum iubită, nu uita, adăugă Edward sec.

Thomas scrâşni din dinţi:

— Da.

— Spune-mi! Grey se aplecă peste masă şi ridică din sprânceană. Cum ai reuşit să nu fii ucis de francezi?

Thomas se încruntă la cei doi bărbaţi. Fiindu-i cei mai apropiaţi prieteni din lume, Edward şi Grey îi erau ca nişte fraţi, aşa că nu l-ar fi lăsat niciodată baltă. Dar în ziua aceea nu avea chef de bufoneriile lor. Timpul se scurgea.

— Mă ajutaţi sau nu?

— Sigur că te ajutăm. Grey făcu semn pentru încă un rând de bere. Doar am călărit până aici de îndată ce am primit mesajul tău, nu?

— Am trimis mesajul acela acum patru zile, înainte să aflu motivele reale ale lui Royston. Şi înainte de a se fi îndrăgostit de Josie. Dar acum sentimentele lui nu mai contau. Ştia ce trebuia să facă şi avea nevoie de ajutorul lui Grey şi al lui Edward ca să îşi ducă planurile la bun sfârşit. Umerii i se încovoiară şi oftă. Dar mă bucur al naibii de tare că sunteţi aici.

— Eşti sigur că vinde francezilor identitatea agenţilor secreţi? Expresia lui Edward se înmuie de îngrijorare. Nu e

chiar o nimica toată să acuzi de trădare un nobil.

— Am recunoscut numele. Scoase carneţelul din buzunarul interior al jachetei şi îl împinse de-a lungul mesei către Grey, fixându-l cu privirea pe cumnatul său. Inclusiv pe al meu.

Fără un cuvânt, fostul ofiţer al armatei, devenit agent al Ministerului de Război, luă carnetul şi îi răsfoi paginile cu degetul mare. Thomas îl observă cu atenţie pentru a prinde orice urmă de reacţie, dar Grey era unul dintre cei mai buni maeştri în spionaj pe care Ministerul de Război îl dăduse vreodată şi pe chipul său nu apăru nici măcar o tresărire de recunoaştere a vreunuia dintre numele înşiruite, deşi Thomas era sigur că le ştia pe toate.

— Nu am idee cum a obţinut Royston lista, îi spuse Thomas încet. Dar cineva din Ministerul de Război îi dă informaţiile.

Închizându-l încet, Grey îi înapoie carnetul pentru ca Thomas să îl poată pune din nou în birou înainte ca Royston să îşi dea seama că dispăruse. Asta e de ajuns pentru a-l spânzura atât pe conte, cât şi pe cel care îi dă numele. Şi fata?

— Aş prefera să nu fie spânzurată, spuse liniştit Thomas, evitând privirea insistentă a prietenilor săi în timp ce strecură carnetul la loc în buzunar. M-am cam ataşat de gâtul ei. Şi de alte părţi ale ei. Părţi pe care mai mult ca sigur nu avea să le mai vadă vreodată.

— A plănuit şi a condus jafurile, afirmă Edward cu tonul acela al lui înşelător de cald şi aristocratic, acelaşi care ascundea toate ororile la care fusese martor în focul luptelor înainte de a fi devenit moştenitor. Oricine l-ar fi privit acum pe duce şi ar fi crezut că nu era decât un alt filfizon cu sânge albastru l-ar fi subestimat foarte mult. Cine mai ştie de implicarea ei?

— O mână de oameni care o ajută, foşti orfani cu toţii. Niciunul dintre ei nu o va trăda.

— Ce te face să fii atât de sigur? întrebă Grey suspicios.

— Jefuieşte trăsuri de doi ani, iar Royston a oferit o

recompensă încă de la prima tâlhărie. Dacă ar fi vrut bani pătaţi de sânge, ar fi dat-o în vileag până acum. Bărbaţii aceia sunt loiali.

— Şi fermierul?

— Cooper a refuzat să răspundă întrebărilor. Singura dovadă pe care o are poliţistul este calul.

— O dovadă cam subţire ca să fie judecată pentru tâlhării, mormăi Edward.

Thomas scutură din cap.

— Royston pune presiune pe poliţist. Vrea să termine cu asta. Imediat.

Grey şi Royston făcură schimb de priviri, dar Thomas înţelese mesajul tăcut. Cooper putea să jure că mai degrabă ar fi mers la spânzurătoare decât să o abandoneze pe Josie, dar cei trei bărbaţi aşezaţi în jurul mesei ştiau mai bine. Ca spioni şi ofiţeri ai armatei, fiind ei înşişi antrenaţi în tehnicile de interogare pentru a obţine orice răspuns de care aveau nevoie, ştiau că, în cele din urmă, Cooper ar fi cedat, mai ales dacă Royston i-ar fi ameninţat soţia şi copiii.

— Ei bine, atunci, spuse Grey solemn, dar cu îngrijorare frăţească, bănuiesc că Edward şi cu mine trebuie să ne punem pe treabă ca să îţi salvăm fundul.

Ascunzându-şi sumbra uşurare, Thomas întinse mâna după bere. Cu ajutorul lui Grey şi al lui Edward putea pune capăt acestei încurcături. Îl puteau opri pe Royston înainte ca alţi agenţi să moară sau să fie daţi dispăruţi. Nu aveau să mai fie copii nedoriţi abandonaţi la orfelinat, în schimbul unor favoruri politice şi nimeni nu avea să afle vreodată că Josie fusese în spatele jafurilor. Recomandarea lui către Ministerul de Război era asigurată de dovada acelui carnet, iar Bathurst nu avea de ales decât să îl repună în funcţie. Desigur, avea să o piardă pe Josie. Dar pe de altă parte, oricum nu ar fi putut niciodată să fie a lui. Avusese dreptate în legătură cu asta încă de la început. În schimb, avea să obţină tot ceea ce încercase, cu disperare, să recapete tot anul care trecuse şi avea să aibă din nou un ţel.

Atunci de ce se simţea mort în interior, mai fără viaţă

şi distrus decât fusese de când glonţul îi străpunsese coastele?

— Am o întrebare, interveni încet Edward, privind cum Thomas îşi ridică stacana la buze. Fata ştie că eşti îndrăgostit de ea?

Thomas se înecă. Tuşind asupra berii, îi aruncă o privire tăioasă fostului său colonel.

— Ceea ce simt eu nu e important. Expresiile celor doi camarazi nu se schimbară deloc, dar ştia că sesizaseră amândoi că nu negase acuzaţia. Ne asigurăm că este în siguranţă şi îl oprim pe Royston. Apoi ne întoarcem cu toţii la Londra, iar eu, la Ministerul de Război. Sfârşitul poveştii.

Cei doi făcură schimb de priviri, apoi Grey aprobă dând încet din cap.

— Bine, dacă asta este ceea ce doreşti. Aruncă o monedă către hangiţă, care mai aşeză încă trei stacane de bere şi zâmbi cochet celor trei bărbaţi înainte de a debarasa, fără ca măcar unul să o privească încă o dată.

— Când începem?

— În noaptea asta.

*

Thomas o privea insistent.

Din nou.

Josie ştia fără să trebuiască să arunce o privire în capătul opus al mesei lungi unde fusese aşezat la cină, prins între doamna Peterson şi Miranda Hodgkins, că ochii lui alunecaseră din nou către ea, aşa cum o făcuseră de-a lungul întregii seri, la petrecerea de rămas-bun. Îi simţea privirea aţintită asupra ei ca şi cum şi-ar fi trecut degetelor de-a lungul braţelor ei goale şi, chiar de atât de departe, o făcea să tremure.

Bărbat afurisit!

Înghiţind cu greu, îşi păstră ferm privirea fixată asupra amiralului Wesson care îi stătea alături, ofiţerul de marină cu mustăţi argintii încheind o poveste oarecare despre cum înfruntase piraţii în Indiile de Vest. Refuză să se

uite la Thomas. *Pur şi simplu* refuza! Nu avea de gând să îi ofere nicio satisfacţie şi avea să îi arate că nu făcea nimic altceva decât să îl ignore, ca şi cum nu i-ar fi păsat deloc de existenţa lui. Şi nu îi păsa. Şi, de îndată ce avea să fie în stare să nu se mai gândească la el, plănuia să i-o spună.

— Tocmai atunci au tras asupra noastră tunurile, îi spuse amiralul Wesson, iar ea forţă un zâmbet ca şi când ar fi fost atentă la el, şi nu la bărbatul acela enervant din capătul celălalt al încăperii.

Din momentul în care Thomas venise ţanţoş la cina de rămas-bun – cu întârziere, desigur, motiv pentru care ajunsese să şadă în capătul opus al mesei, spre marea ei uşurare şi absoluta încântare a Mirandei Hodgkins – se holbase ca şi cum ar fi încercat să îi prindă privirea. Nu ştia dacă în semn de tăcută părere de rău sau de condamnare, dar oricum nu conta. O terminase cu el. Era adevărat, o făcuse să se simtă vie şi specială în feluri în care niciun alt bărbat nu o făcuse şi, până să îl întâlnească, nu ştiuse ce plăceri fizice puteau împărtăşi bărbaţii şi femeile. Ori ce suişuri şi coborâşuri putea aduce afecţiunea faţă de cineva.

Thomas Matteson, marchiz de Chesney, o făcuse să simtă toate acestea şi multe altele.

Dar Thomas Matteson, agentul secret de la Ministerul de Război, o făcuse să comită cea mai mare greşeală din viaţa ei, având încredere că el avea să facă alegerea corectă din punct de vedere moral.

Din capul mesei, Royston râdea cu uşurinţă, relaxat şi încrezător acum, când era sigur că îl capturase pe tâlhar, iar ea îşi forţă ochii să stea lipiţi de amiralul Wesson, chiar dacă pieptul i se strângea atât de dureros, din cauza mâniei, încât abia putea respira.

Ah, făcuse o greşeală *teribilă!*

Amiralul Wesson se încruntă şi îşi puse mâna pe braţul ei.

— Draga mea, eşti bine? Ai pălit dintr-odată. Se aplecă spre ea şi îi zâmbi încurajator. Mă tem că te-am necăjit cu povestea mea, dar nu te teme. Le-am venit de hac cum se cuvine piraţilor acelora şi nici măcar un marinar

de-al Maiestăţii Sale nu a pierit!

Îi scăpă un oftat adânc, enervată pe ea însăşi că îl lăsase pe Thomas să o tulbure într-atât, încât până şi bătrânul ofiţer naval îi observase supărarea.

— Slavă Domnului!

— Da, mormăi Sebastian, care se afla alături de ea, prins şi el de povestea amiralului, din cauza alăturării, deoarece Elizabeth Carlisle avusese grijă să o aşeze pe Miranda Hodgkins şi pe celelalte tinere domnişoare bune de măritat cât mai departe posibil de fiul ei. Slavă Cerului că s-a încheiat povestea asta! Întinse mâna după paharul de vin. Cu bine, vreau să spun.

Încruntându-se la lipsa de maniere a fratelui său, Josie se întoarse către el…

Şi prinse direct privirea lui Thomas. Respiraţia i se opri în gât la vederea focului din ochii aceia albaştri. Doamne, Dumnezeule! De ce era atât de neajutorată când venea vorba despre el, acel bărbat exasperant, imposibil, de-a dreptul fatal?

Îi permise să o privească în ochi doar pentru o clipă, timp de câteva bătăi de inimă care-i bubuiră în urechi ca un cor de tobe şi înecară restul lumii, apoi îşi smulse privirea. Nimeni din cei care i-ar fi urmărit nu ar fi suspectat mai mult decât o întâlnire accidentală a privirilor celor doi. Dar în momentul acela, Josie îşi aminti fiecare cuvânt tandru pe care el i-l spusese, fiecare râset pe care îl împărtăşiseră, senzaţia focului care se împrăştia sub pielea ei când se sfărâmase în mii de bucăţi în braţele lui… aşa cum simţi şi dureroşul atac al pustiului care avea să devină viitorul ei fără el, al golului pe care avea să îl poarte veşnic în inima ei.

Clipind puternic ca să scape de usturimea lacrimilor nevărsate, se întoarse pe scaun, cu spatele spre el şi afişă un zâmbet din cale-afară de strălucitor, pentru amiral.

A doua zi Thomas avea să plece. Avea să se întoarcă în Londra şi la viaţa pe care şi-o dorise la Ministerul de Război, prosperând în exclusivitatea şi entuziasmul lumii bune. În câteva săptămâni, poate câteva luni, dacă îi făcuse

o impresie mai bună decât credea în realitate, nu avea să se mai gândească la ea decât ca la o femeie cu care fusese intim la o petrecere. Până la anul, cu siguranţă, nu avea să îşi mai amintească nici măcar asta.

Doamna Royston se ridică de pe scaun ca să dea semnalul de încheiere a cinei, iar Josie oftă tremurat. Bărbaţii aveau să rămână în urmă, în sufragerie, pentru cel puţin o oră, înainte de a se alătura din nou femeilor, iar în timpul acela, când Thomas avea să fie închis cu Royston şi cu amicii lui, ea avea să pretindă că o durea capul şi să o roage pe mama ei să o ducă acasă şi astfel nu urma să îl mai vadă niciodată. Pentru că ştia că mai putea îndura asta.

Toată lumea se ridică în picioare, încăperea fiind cuprinsă brusc de forfotă cu doamnele mişcându-se şi cerându-şi scuze ca să poată ieşi, iar bărbaţii mutându-se mai aproape de Royston care se afla în capul mesei, ca să facă mai uşoară trecerea doamnelor. Conversaţii scurte se înfiripară în timp ce partenerii de cină îşi spuneau ultimele glumiţe politicoase, iar prietenii care fuseseră aşezaţi la distanţă se opriră să schimbe câteva remarci. În agitaţia asta, Josie îşi păstră privirea în pământ şi îşi croi drum spre uşă.

O mână îi cuprinse cotul.

— Trebuie să-ţi vorbesc. Vocea adâncă, familiară, de lângă umărul ei, răsuci fierbinţeală de-a lungul spinării ei.

Se încordă, iar spatele i se îndreptă.

— Nu mai avem ce discuta. Smucindu-se, îşi eliberă braţul. Noapte bună, Lord Chesney.

Apoi se îndepărtă, cu capul sus şi cu privirea aţintită hotărât înainte, în ciuda genunchilor tremurânzi. Se forţă cu fiecare dram de hotărâre pe care o avea să nu îi dea satisfacţia de a arunca o privire înapoi.

Continuând să meargă, se îndreptă spre salon, îl traversă şi ieşi pe uşile duble în hol, apoi printr-unul dintre saloanele de dimineaţă, unde deschise uşile franceze care dădeau pe terasă şi ieşi direct în beznă. Cu siguranţă, ar fi continuat să meargă chiar şi atunci, dacă nu ar fi fost

balustrada de piatră care înconjura terasa, ceea ce o împiedică să iasă în grădină şi să se piardă de tot la adăpostul nopţii.

Chiar şi aşa se aplecă peste balustradă, sprijinindu-se pe palme şi privind grădinile întunecate. Tremura, cotul arzându-i încă de la atingerea lui, şi trase adânc aer în piept ca să îşi umple plămânii de aerul rece al nopţii şi să se calmeze. „Respiră...” A doua zi Thomas avea să plece, treaz de la primele raze de lumină şi călărind grăbit spre Londra de îndată ce aburii dimineţii aveau să se ridice, ca şi cum nu ar fi fost niciodată în Islingham şi nu ar fi păşit deloc în viaţa ei. „Doar respiră...”

Şi, în timp ce el avea să călărească spre Londra, viaţa pe care ea ajunsese să o cunoască avea să se sfârşească şi să fie închisă, predându-se în schimbul lui John Cooper. Închisoarea fusese întotdeauna o posibilitate. De prima dată când galopase după o trăsură ştiuse asta şi totuşi, chiar şi în momentele acelea, era gata să îşi dea viaţa pentru orfani. Dar asta era înainte de a-l întâlni pe Thomas, înainte de a începe să aibă aşteptări în ceea ce privea viitorul. Însă acum, când viaţa ei nu avea să îl mai includă, mai conta ce urma să se întâmple cu ea?

Râse sugrumat. Oare avea să o creadă poliţistul?

Îşi acoperise urmele atât de bine în ultimii doi ani, încât se temea că mâine avea să fie exact cum o avertizase Thomas: că nimeni nu urma să creadă că era posibil ca ea să fie tâlharul. Fiica unui baron, pentru numele lui Dumnezeu! Şi, până la urmă, ce dovadă avea că ea era tâlharul? Niciuna. Până şi calul ei îl implicase pe John Cooper, nu pe ea. În mod ironic, singura persoană care putea să o învinovăţească fără urmă de tăgadă pentru infracţiunile comise era Thomas, iar când ea avea să se predea mâine, el urma să fie la kilometri depărtare.

Îşi apăsă fruntea cu mâna. Doamne, era jalnică. Nu era în stare nici măcar să se lase arestată cum trebuie.

Thomas.

Simţi un gâdilat în ceafă când el păşi în spatele ei ca o panteră, în umbrele întunecate, cu graţie şi în tăcere. Şi

atât de periculos. Fără vreun sunet sau atingere, îi făcu inima să o ia la goană, iar sângele să-i alerge fierbinte prin trup. El întinse braţele pe lângă ea şi le puse pe balustradă, prinzând-o în braţele lui şi apropiindu-se destul încât căldura trupului lui îi pătrunse prin haine şi îi trimise fiori de-a lungul şirei spinării. În tăcere, se rugă ca el să nu observe felul în care încă o afecta. Şi cum, probabil, avea să o facă întotdeauna.

— Te-ai îmbrăcat cu rochia asta pentru mine? Vocea lui toarse încet peste umărul ei, gura lui aproape de urechea ei.

— Bineînţeles că nu. O minciună. Alesese rochia verde smarald gândindu-se anume la el. Cu decolteul adânc şi corsajul strâns care îi scotea în evidenţă sânii, era cea mai spectaculoasă rochie pe care o avea, iar croiala fără mâneci şi bretelele înguste era în acelaşi timp cea care lăsa la vedere cel mai mult din trup. Fusese o copilărie că o îmbrăcase, o încercare capricioasă de a-i aminti cât de mult îi plăcuse trupul ei şi de a-i arăta ce pierduse atunci când alesese registrul lui Royston, în locul ei.

Dar se părea că el *observase,* şi i se făcu pielea de găină la gândul că el încă îi mai acorda atenţie.

— Păcat! Respiraţia lui îi atinse uşor obrazul şi îi ridică firişoarele de păr de pe faţă. Pentru că arăţi minunat.

Îşi închise ochii.

— Opreşte-te, porunci ea, slab. Îşi ţinu respiraţia, pe de o parte, temându-se că el avea să ignore pedeapsa pe care ea voia să i-o dea, iar pe de alta, că nu.

— Atunci îmi cer scuze.

Dar nu era nicio urmă de părere de rău în tonul răguşit din vocea lui. Ea bănuia mai degrabă că el ştia exact cât de tare o tortura comentariul lui, naiba să-l ia!

— Amiralul Wesson trebuie să fie un partener de cină fascinant.

— Amiralul este un gentleman *adevărat.* Insulta indirectă era usturătoare, dar el o merita.

— Nu ţi-ai luat ochii de la el toată seara.

Îşi trase sufletul. Era cumva gelozie? Cu siguranţă că

nu.

— A spus poveşti interesante despre aventurile sale în Caraibe, luptând împotriva piraţilor.

— Toate doar minciuni. Wesson a fost încartiruit la Greenwich aproape toată cariera lui. Nu a părăsit niciodată apele europene.

— Cum de… Tăcu brusc, înţelegând, plină de frustrare, cum de ştia el.

— Poveştile mele, pe de altă parte, *sunt* adevărate. Se apropie de ea şi mai mult, atât de mult, încât pieptul lui puternic se frecă chinuitor de spatele ei. Chiar mi-am riscat viaţa şi braţele pentru Anglia.

— Fii fără grijă! Promit să nu spun nimănui un cuvânt despre tine. Pufnind dispreţuitor, îşi schimbă poziţia şi se apropie mai mult de balustradă, dar el o urmă imediat, doar ca să o prindă şi mai ferm. De fapt, plănuiesc să nu mă mai gândesc niciodată la tine.

— Păcat, repetă el şoptind fierbinte. Pentru că eu cu siguranţă plănuiesc să mă gândesc la *tine.*

Cu un strigăt de enervare se răsuci şi se întoarse cu faţa la el. Probabil că, pentru o clipă, el crezuse că ea cedase dorinţelor ei, pentru că-i văzu buzele curbându-se într-un zâmbet satisfăcut, ceea ce o irită şi mai tare.

— Opreşte-te! Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse cu putere.

El se dădu înapoi, distanţându-se. Zâmbetul i se şterse, dar ochii îi erau aprinşi ca întotdeauna.

La fel ca durerea care o traversa.

— Am venit aici ca să fiu singură, aşa că te rog să pleci.

Dar el nu făcu decât să îşi încrucişeze braţele pe piept şi rămase ferm pe poziţie.

— Trebuie să discutăm.

— Nu a rămas nimic de discutat între noi.

— A rămas un munte întreg între noi, mormăi el, riscând să fie din nou împins atunci când se apropie de ea. Dar nu de asta trebuia să te văd.

Inexplicabil, pieptul i se prăbuşi în gol dureros

auzindu-i cuvintele. Nu avea nevoie de ea; avea nevoie de ceva *de la* ea.

— Ce vrei? întrebă ea furioasă, cu pieptul arzându-i din cauza noii respingeri.

Cuvintele îi scăpară înainte de a-şi da seama ce întreba. Fată proastă, proastă! Ochii lui scăpărară înflăcăraţi şi ea crezu, pentru un moment, că avea poate să răspundă „Te vreau pe tine”, iar dacă ar fi făcut-o, ah, Doamne! Şi-ar fi putut pierde cu uşurinţă hotărârea subţire ca firul de aţă de care se agăţa şi s-ar fi aruncat în braţele lui.

Dar, din fericire, el nu căzu în plasă şi spuse, în schimb:

— Nu te poţi preda pentru tâlhării.

— Pot, o voi face.

— Nu te va crede nimeni. M-am asigurat de asta.

— Cum? Îşi încleştă pumnii, îndoiala familiară trezindu-se din nou în fiinţa ei. Fusese vulnerabilă o dată, când avusese încredere în el, iar el nu făcuse altceva decât să o rănească. Foarte profund. Nu avea să se lase rănită din nou. Ce-ai făcut?

— Eu? Nimic.

Ah, cum îi făcea capul să i se învârtească!

— Tocmai ai spus... Gemu de frustrare. Ah, nu contează! Tu doar pleacă mâine înapoi acolo de unde îţi este locul, la Londra, iar eu îl voi convinge pe poliţist că mereu a fost vorba despre mine.

— Cu ce dovezi?

— Căsuţa de vânătoare. Sunt o mulţime de dovezi acolo.

— Nu mai sunt.

Se holbă la el în timp ce suferinţa i se înnodă în stomac. Distrusese deci tot ceea ce o incrimina, nelăsând nicio urmă a jafurilor. Ori a pasiunii pe care o împărtăşiseră. Inima i se prăbuşi. Era ca şi cum se ştergea în mod sistematic din viaţa ei, iar conştientizarea acestui lucru o răni atât de tare, încât se sufocă. Trebui să înghită cu greutate în sec, ca să îndepărteze nodul care i se pusese în

gât înainte de a vorbi:

— Am gaşca mea, îţi aminteşti? Tu vei fi plecat, dar ei vor jura că am fost implicată. John Cooper va…

— Ascultă-mă. Mai făcu un pas, apropiindu-se, mâinile lui reîntorcându-se pe balustradă, de o parte şi de alta a ei. Îşi aduse ochii la nivelul ochilor ei. Mâine, pe vremea asta, problema cu tâlharul va fi rezolvată.

Dar nimic nu avea să fie rezolvat în ceea ce îi privea pe *ei.* Avea să fie departe până atunci, îndreptându-se spre viaţa lui din Londra, iar ea avea să fie aici, încercând să supravieţuiască fără el. Inspiră adânc şi se resemnă cu gândul la acel viitor singuratic.

— Cum?

— Îl voi elibera pe John Cooper.

Ochii i se măriră, mânia lăsând locul uimirii.

— Voi merge la închisoare să îl eliberez. Se poate ascunde în căsuţă, până când vom găsi o modalitate de a dovedi că nu el este tâlharul.

— Vreau să te ajut. Se întinse după braţul lui, iar atunci când mâna îi cuprinse muşchii tari de sub mâneca jachetei lui, o căldură i se strecură prin degete. Inima sări peste o bătaie. Avea să îl mai poată atinge vreodată? Ignorând junghiul proaspăt din piept, insistă: Ce aş putea face? Cunosc satul. Pot să…

— Ce poţi tu să faci este să mergi acasă şi să rămâi acolo până dimineaţă. Vei avea un alibi puternic cum că nu ai fost prin preajma închisorii, când Cooper va fi eliberat. Se opri şi ochii i se îmblânziră. Şi nu va trebui să îmi fac griji că vei fi rănită.

— Vreau să…

— La naiba, Jo! Fă şi tu măcar o dată ce îţi spun. O apucă de umeri, dar, în loc să o scuture, îi cuprinse braţele cu degetele şi o trase mai aproape de el. Am nevoie ca la ora 11 fix să te apuce durerea de cap şi să îl rogi pe Robert să te ducă acasă. Va fi mai mult decât încântat să plece cu tine până atunci.

— De ce?

— Pentru că în timpul cinei i-am tot spus Mirandei

Hodgkins cât de mult o place.

— Nu te cred! Căscă gura la el, neştiind dacă să fie furioasă ori să râdă. Dar felul în care ochii lui albaştri o sfredeleau aţâţător în întuneric… ei bine, nu era nimic amuzant în asta.

— Imediat după ce vei pleca, mă voi scuza şi mă voi furişa afară, apoi voi merge călare în sat. Iar până atunci, tu vei fi nevinovată în pat. Mâinile îi lunecară încet pe braţe şi îi încercui talia, trăgând-o lângă el, mişcarea aceea subtilă fiind orice numai inocentă nu.

Pentru un moment se crispă împotriva dulcii torturi a îmbrăţişării lui, neavând încredere în el şi, cu siguranţă, neavând încredere în propria slăbiciune pentru el. Ar fi trebuit să fie furioasă pentru că distrusese dovada împotriva lui Royston, pentru că îi trădase atât pe ea, cât şi pe orfani. Dar în momentul acela, înconjurată de cercul protector al braţelor lui, nu se putea gândi decât că aceea avea să fie ultima dată când vor fi singuri, doar ei, ultima dată când se afla în braţele lui… Cu un strigăt uşor, îl îmbrăţişă şi îşi odihni capul pe pieptul lui. Închizând ochii pe ritmul bătăi inimii de sub obrazul ei, tremură la atingerea minunată a trupurilor, a căldurii şi puterii lui familiare. Lacrimi fierbinţi i se adunară pe gene.

— Până mâine-dimineaţă, o asigură el, cu buzele pe tâmpla ei, John Cooper va fi liber, iar tu vei fi în siguranţă.

— Iar tu vei fi plecat spre Londra, suspină ea, cuvintele dureroase abia auzindu-se pe buzele ei, în timp ce deznădejdea o înjunghia în abdomen.

Lui îi căzură umerii.

— Nu e uşor, admise el, mângâindu-i tandru obrazul cu încheieturile degetelor. Mă ucide faptul că trebuie să te las în urmă.

Josephine îşi înălţă capul şi se uită la el, chipul lui frumos, înceţoşat din cauza lacrimilor care îi umpluseră ochii.

— Atunci de ce o faci?

— Josephine. Îi rosti numele cu o voce răguşită şi aspră. Ceea ce întrebi… Inspiră tremurat, apoi scutură din

cap. Nu există viitor alături de mine.

Aprobă din cap, ştiind, neputând să vorbească de teamă să nu se frângă. Nimic nu se schimbase între ei. Găsise o modalitate de a-l salva pe domnul Cooper, dar nu şi inima ei. Nimic nu o putea salva.

— Ora 11 fix, repetă el ferm. Tu vei merge acasă, iar eu mă voi îngriji de toate. Ai încredere în mine. Cu un ultim sărut sfâşietor, o eliberă împotriva dorinţei lui şi se dădu înapoi. Acum intră înainte de a ţi se observa dispariţia. Voi veni şi eu peste câteva minute.

Neavând încredere că poate vorbi, se îndepărtă de el ca să se întoarcă în salon. Dar îşi îngădui să se oprească pentru o clipă, ca să-i arunce o ultimă privire înlăcrimată înainte de a intra şi de a închide uşa.

Thomas o privi îndepărtându-se apoi se sprijini de balustrada de piatră şi închise ochii, având nevoie de un minut ca să se adune. Chiar şi acum, sub presiunea evenimentelor care aveau să se desfăşoare în acea noapte şi a consecinţelor prin care trebuia să treacă a doua zi, ştiind ce rol trebuia să joace fiecare, tânjea să petreacă mai mult timp singur cu ea. Dar asta nu avea să se întâmple.

Îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi contopindu-se cu noaptea, Nathaniel Grey ieşi din umbrele întunecate ale grădinii şi se apropie în tăcere de el. Sprijinindu-se de balustradă, lângă Thomas, îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Atunci rămâne stabilit? întrebă încet Grey.

Thomas aprobă din cap.

— Va fi la închisoare la miezul nopţii.

— Cum poţi fi sigur de asta?

— Pentru că nu face niciodată ce îi spun. „Afurisită femeie!” Nu putea nici măcar să îl lase să o şteargă înapoi la Londra, ca un laş. Se strâmbă. Bănuiesc că ai auzit tot.

— Nu tot, dar destul. Adăugă gânditor: Ştii că te iubeşte.

Thomas dădu încet din cap.

— Ştiu.

— Ceea ce ar trebui să te îngrijoreze.

— Mă îngrijorează.

— Şi o iubeşti.

Expiră lung.

— Ceea ce mă îngrozeşte din cale-afară.

Ridicându-se în picioare, începu să se plimbe de colo-colo, blestemându-se la fiecare pas.

Ochii lui Grey îl urmăriră în tăcere dintr-o parte în alta a terasei. Deşi Thomas nu ştia ce credea cumnatul său despre discuţia pe care o avuse cu Josie, privirea acestuia se îmblânzi urmărindu-l pe Thomas plimbându-se încoace şi-ncolo. Cei doi fuseseră cei mai buni prieteni când se aflau în Spania, fraţi de sânge şi camarazi de război; apoi Grey se însurase cu Emily şi deveniseră cu adevărat fraţi. Totodată Grey era singura persoană care înţelegea alegerea pe care era obligat să o facă: viaţa de agent secret ori femeia pe care o iubea. Grey o alesese pe Emily. Dacă ar fi făcut la fel, dacă ar fi ales-o pe Josie, i-ar fi şi lui de ajuns căsătoria şi familia?

Însă dacă nu avea să fie, dacă ar renunţa la orice speranţă de a se reîntoarce la Ministerul de Război, iar neliniştea şi anxietatea aveau să continue… ei bine, atunci ar fi fost prea târziu şi ar fi distrus deja două vieţi.

Mâna îi tremură de nervi la această alegere imposibilă, atunci când îşi trecu degetele prin păr. Petrecuse mulţi ani hăituind inamicul şi, în ciuda câtorva momente de cumpănă, nu se simţise niciodată atât de nesigur ca acum. Din cauza unei femei subţirele, frumuşele, cu ochi verzi, care îl excita şi în acelaşi timp îl liniştea într-un fel în care nu o făcuse nicio alta. Şi probabil că nu avea să existe o alta care să o facă.

— Când ai întâlnit-o pe Emily, aruncă Thomas, stingherit de faptul că îşi băga nasul în viaţa privată a cumnatului său şi a surorii sale, dar simţind că avea nevoie disperată să înţeleagă, cum ai ştiut că era specială?

— A tras cu puşca în mine.

Se opri în faţa lui Grey, cu mâinile în şolduri.

— *Nu* mă ajuţi.

— Nu mă aflu aici decât pentru evadarea din

închisoare, ridică Grey din umeri. În chestiunea cu inima rănită eşti pe cont propriu.

— Mulţumesc. Thomas se strâmbă şi începu din nou să se plimbe în sus şi-n jos.

Grey îl urmări câteva momente, apoi îşi coborî ochii şi, privindu-şi ţintă mâinile, admise încet:

— Căsătoria cu Emily a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în viaţa mea şi nu trece nicio zi în care să nu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ea. Numai Cerul ştie cum ar fi fost viaţa mea fără ea. Se opri, apoi adăugă solemn: O iubeşti pe femeia asta, Thomas. O văd în fiecare bucăţică din tine şi e clar ca lumina zilei că şi ea te iubeşte. Ceea ce ar trebui să te întrebi nu este ce o face să fie femeia alături de care ar trebui să îţi petreci restul vieţii… cred că deja în inima ta ştii asta. Ce ar trebui să te întrebi este cum va fi viaţa ta fără ea.

Thomas îi aruncă o căutătură urâtă. Toată discuţia asta despre Josie agita şi îi făcea inima să bubuie… La naiba! Nu avea nevoie ca Grey să îi amintească la ce renunţa lăsând-o să plece. Pentru prima dată de un an încoace nu se temea de beznă sau de ce pândea acolo. Datorită ei. Îi adusese pacea şi liniştea aşa cum nimeni altcineva nu fusese în stare să o facă şi, în plus… îi adusese speranţă şi fericire. Şi totuşi…

— Asta este şansa mea de a mă reîntoarce, în sfârşit, la Ministerul de Război. Aş fi al naibii de prost dacă aş renunţa.

Grey clătină din cap cu regret.

— Ai fi al naibii de prost dacă ai renunţa la *ea.*

Thomas se întoarse spre el.

— Crezi că am plănuit asta? Să mă îndrăgostesc de o femeie în cel mai nepotrivit moment posibil? Trase cu sete aer în piept, apoi expiră încet, din adâncul plămânilor, într-o încercare zadarnică de a se linişti. Singurul lucru care m-a ţinut în viaţă în acest ultim an, care mi-a dat un motiv să mă vindec şi, de asemenea, de a mă da jos din pat în fiecare dimineaţă a fost dorinţa de a redeveni agent secret. Iar acum, să nu îmi mai doresc asta, pur şi simplu, să

renunţ la tot ceea ce dădea sens vieţii mele… Se opri, cuvintele agăţându-i-se de gâtlej. Dacă renunţ la asta, ce ţel îmi mai rămâne?

Expresia lui Grey se înmuie, afecţiunea faţă de Thomas fiind evidentă pe chipul său.

— O vei avea pe ea, spuse el încet. Îndepărtându-se de balustradă, îşi puse frăţeşte o mână pe umărul lui Thomas. Şi, crede-mă, va fi mai mult decât de ajuns. Întinse mâna. E timpul.

Thomas băgă mâna sub jachetă şi puse în mâna lui teancul de foi. Apoi Grey îl bătu liniştitor pe spate şi se furişă în grădina întunecată. Thomas îl privi îndepărtându-se până când se contopi cu umbrele negre şi dispăru complet ca şi când nu fusese acolo niciodată.

Din sufragerie izbucni slab un râset de bărbat care deranjă bezna tăcută. Frecând nodul tensionat care i se formase la ceafă, se opri să asculte şi un sentiment pe care nu îl putu numi îi lunecă dureros pe şira spinării.

Cum o fi fost oare să fii atât de lipsit de griji şi de sigur încât să poţi râde şi bea într-o încăpere plină de străini? Nu cunoscuse niciodată o astfel de uşurinţă şi se îndoia că avea să o facă vreodată. Cu siguranţă nu, dacă s-ar fi întors la Ministerul de Război. Şi totuşi, posibilitatea de a se îmbăta într-o mulţime de oameni şi de a găsi povestioare amuzante şi indecente era un lucru mărunt pe care îl avea de pierdut în comparaţie cu ceea ce câştiga servindu-şi patria. Dar avea să îi ajungă munca? Peste 10 ani sau peste 20, când nu urma să mai fie agent şi în schimb să moştenească un ducat, aveau să-i fie de ajuns amintirile ca să îl ajute să continue, când nu mai poseda nimic real care să umple golul din viaţa sa?

Închizând ochii pentru o clipă grea, scutură din cap. Doamne, Dumnezeule – 20 de ani… pe cine încerca să păcălească? Munca nu avea să fie de ajuns ca să învingă spaima care ştia că urma să vină nechemată seara următoare şi în fiecare noapte singuratică de după aceea, dacă nu avea să fie cu Josie.

Inspiră adânc, ştiind ce trebuia să facă şi se întoarse

către casă pentru a se alătura din nou petrecerii. Într-o oră, ceasul avea să bată ora 11 noaptea.

Iar restul vieţii sale urma să înceapă.

Capitolul 12

Acele ceasornicului de pe poliţa de deasupra şemineului arătară miezul nopţii.

Stând în picioare într-un grup de bărbaţi, de cealaltă parte a încăperii, ascultând absent discuţia lor aprinsă despre cei mai buni câini de vânătoare fără să îi pese nici cât negru sub unghie, Thomas se prefăcu a ignora clinchetul minusculilor clopoţei ai ceasului şi îşi ridică la buze ceaşca de cafea.

Cercetă încăperea de jur-împrejur şi observă oaspeţii rămaşi. Aproape toţi erau încă acolo, bucurându-se de ultima noapte a petrecerii şi apreciind sincer atât de ospitalitatea lui Royston, cât şi compania celorlalţi, chiar şi bătrâna Lady Denton, care îl încolţise pe Lord Tinsdale cu o tiradă despre tragica dispariţie a pălăriilor elegante de pe Bond Street în sezonul acela. Îi zâmbi discret Mirandei Hodgkins, care nu-şi pierduse buna dispoziţie după plecarea lui Robert cu Josie cu o oră în urmă şi îşi îndreptase atenţia asupra lui Quinton. Cineva începuse un joc de cărţi, iar una dintre femei cânta încet la pian.

Dar Josie plecase, aşa cum îi ceruse el. Pe măsură ce se apropiase ora 11 noaptea, Josie îşi jucase bine rolul. Îşi apăsase fruntea cu mâna, îşi frecase tâmplele cu degetele… toate semnele apariţiei unei dureri de cap, aşa că, atunci când ceasul bătuse ora, iar ea pretinsese că se simţea destul de rău şi avea nevoie să plece acasă, toată lumea o crezuse. Jocul ei actoricesc fusese absolut genial, iar Thomas era mândru de ea, mai mult decât avea dreptul.

Majordomul intră în încăpere.

Ochii lui Thomas îl urmăriră pe Greaves îndreptându-se spre Royston şi înclinând capul în semn de scuză pentru

întrerupere, în timp ce îi întinse un bileţel îndoit angajatorului său, aşteptând apoi, în cazul în care contele ar fi vrut să trimită un răspuns.

Dar Royston citi biletul şi îi făcu semn cu mâna să plece. Apoi privirea i-o întâlni pe a lui Thomas din cealaltă parte a încăperii. Un zâmbet îi însenină chipul.

— Chesney! Royston se îndreptă spre uşă şi îi făcu semn să îl urmeze. Un cuvânt doar.

— Desigur, mormăi el, punând cafeaua jos şi dând politicos din cap către ceilalţi oaspeţi în timp ce îşi croia drum spre holul principal, urmându-l pe Royston.

— Ha! Royston plesni cu voioşie biletul pe care îl ţinea în mână, apoi îl ridică pentru a i-l arăta lui Thomas, ca pe un trofeu. Să-mi fie adusă trăsura, se răsti el la un lacheu.

— Care este mesajul? Atenţia lui Thomas se muta de la chipul satisfăcut al contelui la bilet.

— Veşti de la poliţist. În loc să i-l înmâneze pur şi simplu lui Thomas, îl plesni cu el pe piept şi zâmbi arogant. Cooper a hotărât să mărturisească.

Thomas se încruntă şi se prefăcu că citeşte biletul.

— Mergi în sat în noaptea asta? La ora asta?

— Mergem, îl corectă Royston. Doresc să fii acolo. Dacă se răzgândeşte Cooper, ar putea fi nevoie să îl… convingi.

Thomas nu avea nicio intenţie de a-l interoga pe John Cooper în noaptea aceea, cu sau fără metode dure. Totuşi, încuviinţă încet din cap.

— Mi-ar plăcea să fiu acolo când se va sfârşi totul.

Royston îl plesni voios pe umăr, apoi păşi ţanţoş pe uşile larg deschise, când o trăsură neagră fu adusă la scară. Thomas îl urmă agale.

După ce bărbaţii se aşezară înăuntru, lacheul închise uşa trăsurii. Royston lovi cu pumnul acoperişul pentru a face semn vizitiului, iar vehiculul se puse în mişcare clătinându-se, huruind pe alee în noapte.

*

Clopotul bisericii tocmai bătuse de miezul nopţii.

În umbrele întunecate care cădeau pe High Street, îmbrăcată în haine negre pe care le furase din camera lui Quinn, Josie se lipi de peretele atelierului de cizmărie şi urmări închisoarea. Miezul nopţii. Thomas ar fi trebuit să fie acolo până la acea oră, dar strada era tăcută şi liniştită. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând, ascultând cu atenţie, dar fără să audă ceva, nici măcar sunetul copitelor de cal pe pietriş. Minutele treceau, dar nu era nici urmă de Thomas.

Inima îi bătea îngrijorată. Ceva nu era în regulă.

Se îndepărtă de umbre şi traversă strada, apoi înaintă prin faţa vechilor clădiri până la închisoarea de piatră. Spre surprinderea ei, uşa nu era încuiată şi se deschise cu un scârţâit zgomotos. Strecurându-se înăuntru, o închise în spatele ei şi se lipi de ea cu spatele ca să îşi stăpânească respiraţia rapidă şi bubuitul inimii.

Înăuntru, un felinar atârnat de un cui lumina slab mica închisoare care servea în acelaşi timp şi ca birou al poliţistului, şi al inspectorului, dar şi ca sală de judecată pentru magistratul local. Două celule de piatră cu gratii stăteau una lângă alta în spatele clădirii. O uşă închidea celula din stânga, care era formată din gratii groase din oţel în jumătatea de sus şi de o fâşie solidă de metal în partea de jos, în timp ce uşa celulei din dreapta era larg deschisă. Încăperea principală era goală, fără urmă de poliţist ori vreun om de-ai lui. Ori de Thomas.

— Domnule Cooper? strigă ea pe un ton şoptit. Era oare prea târziu? O duru inima şi îşi apăsă pieptul cu mâna. Oare Thomas venise deja şi plecase? Ah, Doamne, pierduse ultima şansă de a-l mai vedea vreodată?

Din spatele uşii celulei se auzi un foşnet de mişcare, apoi un chip umbrit apăru la fereastra cu gratii. John Cooper răspunse:

— Da, domnişoară.

Se sufocă, atât de uşurare, cât şi de teamă. Thomas încă nu fusese acolo. Totuşi, cu siguranţă ceva nu era în regulă.

— Sunteţi… Careva…? Inspirând adânc, se îndepărtă

de uşă şi traversă cu grijă încăperea. Trupul îi tremura de frică. Goana după trăsuri în întuneric, ascunsă fiind sub siguranţa unei măşti, cerea un cu totul alt fel de curaj faţă de îndrăzneala de a se furişa chiar în închisoare. Se juca iar cu soarta, şi asta o înspăimânta. Unde sunt poliţistul şi oamenii lui?

— Au plecat cu ceva timp în urmă. Au primit un mesaj şi au plecat în grabă cu toţii.

— Un mesaj?

O fi fost Thomas, vreun şiretlic pentru a-i face pe bărbaţi să plece din clădire pentru a-l elibera pe domnul Cooper? Totuşi, el nu se afla acolo, iar absenţa lui făcea să i se ridice părul pe braţe de frică.

— Da. Apoi a venit un bărbat…

Apucă gratiile cu mâinile şi se ridică pe vârfuri ca să arunce o privire în celulă. Inima îi bubuia.

— A venit?

— A zis că totul se va rezolva în noaptea asta.

„Thomas".

— Atunci nu l-am ratat, murmură ea, speranţa încălzindu-i pieptul. O ultimă şansă de a-l vedea, de a-i vorbi…

Domnul Cooper se încruntă la ea.

— Poftim?

Clătină din cap. Cum ar fi putut vreodată să îi explice cât de mult însemna pentru ea Thomas? apoi vina luă locul uşurării, şi lacrimile îi arseră ochii.

— Domnule Cooper, îmi pare atât de rău pentru tot. Arestarea, interogatoriul… familia dumitale trebuie să fie atât de supărată. Înghiţi cu greu din cauza nodului din gât. Nu am dorit niciodată asta.

— Când am fost de acord să vă ajut, am ştiut ce se putea întâmpla. Eu am fost unu' din cei norocoşi. Am scăpat din orfelinatu' ăla şi am găsit un loc bun, la o fermă, alături de o familie decentă. Ştiu că alţi copii nu au fost atât de norocoşi. Buzele i se curbară într-un zâmbet hotărât. Odată ce am aflat de planul dumneavoastră, domnişoară, acu' doi ani, nimic nu mă putea opri să nu vă ajut. Ca şi

dumneavoastră, nu am fost unu' din copiii duşi acolo de conte, da' noi toţi trebuie să avem grijă unu' de altu', nu-i aşa?

— Da, şopti ea, gândindu-se la asigurările lui Thomas că avea să o ţină în siguranţă şi să o protejeze. Totuşi, el se înşelase. Nu o putea ţine la distanţă de consecinţele propriilor fapte; sosise vremea să le înfrunte. Plănuia ca, atunci când poliţistul se va întoarce, să mărturisească toate jafurile pe care le comisese şi să îşi asume responsabilitatea pentru fiecare bănuţ furat.

— Bărbatu' ăla a lăsat ceva pentru dumneavoastră, domnişoară. Zice că veţi avea nevoie de el în noaptea asta.

— Ce este?

— Nu ştiu. L-a lăsat acolo, în celula ailaltă.

Ce naiba credea Thomas că îi trebuia pentru o evadare din închisoare? Nu îşi putea închipui, dar, curioasă, se strecură în celula alăturată şi îngheţă. Pe pat se afla un carnet negru. Nu putea fi… era impo*sibil!* Îl văzuse aruncându-l în foc, privise cum se transformă în cenuşă… Ah, ar fi trebuit să ştie. Bărbatul acela se pricepea să facă imposibilul.

În timp ce se îndreptă spre el, un zăngănit de metal răsună prin clădirea de piatră. Exclamând, se răsuci pe călcâie în timp ce uşa celulei se închise în urma ei.

— Nu! strigă feroce şi se aruncă înainte, dar era prea târziu. Uşa era încuiată.

Un străin o cercetă în umbrele celulei întunecate, apoi îşi încrucişă braţele şi se sprijini cu umărul de tocul uşii.

— Mulţumesc pentru ajutor, Cooper, strigă el în celula alăturată.

— Plăcerea mea, domnule. Apoi domnul Cooper se mută în fundul celulei sale, pentru a le acorda intimitate.

— Deci dumneata eşti femeia din centrul tuturor acestor lucruri, cugetă el, susţinându-i pentru un moment privirea neîncrezătoare înainte de a o măsura din cap până în picioare.

— Cine sunteţi? întrebă ea în timp ce mâinile i se încleştară puternic pe gratii, furia şi frica strângându-i

pieptul la vederea strălucirii amuzate din ochii lui. *Nu* era amuzant!

— Colonelul Nathaniel Grey. Îi aruncă un rânjet lejer. La dispoziţia dumneavoastră.

Era sigură că încerca să o farmece cu zâmbetul lui, la fel cum era sigură că multe femei chiar îl găseau fermecător. Dar avusese parte de căldura farmecului adevărat al lui Thomas, iar pentru ea, bărbatul acesta nu era decât o farsă în comparaţie.

Îşi îngustă ochii.

— Cine *sunteţi?*

— Chesney nu m-a pomenit? Se prefăcu jignit şi clătină din cap cu un oftat exagerat. Până şi în timpul unei evadări din închisoare mă împiedică să am parte de toată gloria în faţa femeilor.

„Thomas". Inima i-o luă la goană la auzul numelui său şi strânse şi mai tare gratiile.

— Unde e?

— E cam ocupat în momentul ăsta, aşa că m-a trimis pe mine să închei nişte treburi neterminate pentru planul din noaptea asta.

— Treburi neterminate?

Ridică din sprânceană.

— Dumneata.

— *Eu?* Cuvântul ţâşni ca un ţipăt. Dar nici nu ar trebui să fiu aici!

— Nu, sunteţi exact acolo unde trebuie. Chesney a zis că sunteţi prea încăpăţânată ca să faceţi ce vi se spune. Expresia i se îmblânzi. Vă veţi potrivi de minune printre celelalte doamne Matteson.

Sângele îi părăsi chipul. Bărbatul acesta îl cunoştea pe Thomas, dar, în mod clar, nu îl cunoştea la fel de bine ca ea dacă sugera ceva atât de imposibil cum era ca ea să devină una dintre doamnele Matteson.

— Vă înşelaţi. Nu există niciun fel de înţelegere între mine şi Lord Chesney. Suntem doar cunoştinţe.

Chicoti uşurel, amuzat de protestul ei.

— Nu e de mirare că sunteţi atraşi unul de celălalt.

Minţiţi aproape la fel de bine ca el.

— Cum îndrăzniţi! îl mustră cu toată forţa posibilă având în vedere faptul că era închisă după gratii. Nu ştiu cine sunteţi, dar *nu* vă voi permite să îl denigraţi pe lordul Chesney. Este un erou care şi-a riscat viaţa pentru ţara sa. Pufni la el dispreţuitor, găsindu-l, prin comparaţie, neînsemnat. Ceea ce, sunt sigură, este mult mai mult decât se poate spune despre cineva ca dumneavoastră!

Auzind asta, colonelul izbucni în râs.

— Deci nu sunteţi supărată că v-am acuzat de minciună, ci pentru că l-am acuzat pe Chesney? Clătină din cap. Ah, voi doi sunteţi perfecţi unul pentru celălalt!

— V-am spus… înghiţi în sec, nedorind ca vocea să îi tremure. El şi cu mine nu suntem decât cunoştinţe.

Colonelul se aplecă spre ea până când ochii lui ajunseră la acelaşi nivel cu ai ei, printre gratii.

— Ştiu cine sunteţi, Josephine Carlisle. Toate tachinările din urmă cu doar câteva momente dispăruseră. Expresia îi era solemnă, dar vocea îi era plină afecţiune. Ştiu de ce a venit Thomas în Lincolnshire. Şi ştiu cum v-aţi petrecut voi doi timpul.

Chipul i se îmbujoră de umilire. Cerule, *ştia!*

— Din câte ştiu despre el şi din tot ce am văzut şi auzit despre dumneavoastră, îi spuse el încet, nu sunt împotriva intrării dumneavoastră în familie.

El intenţionase să o liniştească, dar cuvintele lui nu făcură decât să taie adânc în inima ei. Un oftat ieşi din ea ca aerul dintr-un balon care se dezumfla, şi umerii îi căzură grei. În loc să se agaţe de gratii cu furie, se ţinea acum de ele ca să nu cadă.

— Thomas nu vrea asta, admise ea moale, fiecare cuvânt părând a se smulge din ea.

— Încă nu ştie ce vrea.

— Ştie. Lacrimi fierbinţi de singurătate deplină îi umplură ochii, îşi doreşte să lucreze din nou la Ministerul de Război şi nu pot concura cu asta.

— Trebuie să o faceţi.

Clătinând cu tristeţe din cap, ştiind că el nu înţelegea,

inspiră adânc.

— Nu sunt destul de importantă pentru el. Ea ştia adevărul. Chiar dacă Thomas nu ar fi dorit să fie agent secret… Va fi duce, iar eu sunt or… Se opri în mijlocul cuvântului şi spuse în schimb, înecându-se: eu sunt un nimeni.

— Fiica adoptivă a unui baron, vreţi să spuneţi? întrebă el molcom. O orfană.

Ochii îi ţâşniră către ai lui. Expresia de pe chipul lui nu o judeca aspru şi nici nu o compătimea.

— Credeţi-mă. O urmă de amuzament secret îi străluci în ochi. Familiei Matteson îi plac orfanii. Iar dumneavoastră sunteţi departe de a fi neimportantă pentru el, altfel nu aş fi aici, asigurându-mă că sunteţi în siguranţă.

Îşi dorea cu disperare să creadă că lui Thomas îi păsa de ea, dar dacă nu putea avea încredere în Thomas cât să îi spună asta, cum putea să aibă încredere în acest străin?

Arătă către carnetul de pe pat.

— Şi ăla? Trebuie să cred că este adevărat? Am văzut când l-a aruncat pe foc. L-am văzut arzând cu ochii mei. Cum se presupune că ar trebui să am încredere în el ori în dumneavoastră… sau în carnetul acela?

— Veţi înţelege de îndată ce îl veţi deschide. Puteţi să aveţi încredere în mine pentru că Chesney mi-a cerut să vă ajut în noaptea asta, iar eu mă ţin întotdeauna de cuvânt. Şi puteţi avea încredere în el, o asigură încet, cu chipul blând, pentru că vă iubeşte.

Inima îi bubui atât de dureros, încât îşi apăsă pieptul cu mâna, ca şi cum ar fi putut alunga fizic durerea vie care o măcina pe dinăuntru. Nu, *imposibil.* Thomas nu o iubea. Dacă ar fi iubit-o, nu ar fi ars acel carnet şi, cu siguranţă, nu ar fi plecat de dimineaţă la Londra. Şi totuşi, era îndeajuns de naivă încât să spere…

— V-a spus el asta?

— Bineînţeles că nu. Dar aşa e. Doar că deocamdată nu poate să admită faţă de el însuşi.

Închizând ochii ca să alunge căldura usturătoare a lacrimilor nevărsate, inspiră înfiorată. El se înşela. Deşi

părea a-l cunoaşte bine pe Thomas, ea îl cunoştea mai bine decât oricine în această privinţă şi ştia că Thomas încă nu îşi dăruise inima, era încă hotărât să se întoarcă la Ministerul de Război, cu orice preţ.

Iar preţul era un viitor alături de ea.

— Nu mai avem timp. Strecură un sac printre gratii. Schimbaţi-vă în hainele astea, îi porunci el, grija şi blândeţea pe care le văzuse cu doar câteva minute în urmă fiind înlocuite de o comportare solemnă, profesionistă. Trebuie să ne sosească vizitatori şi nu îmi pot permite să vă las să arătaţi atât de evident că plănuiaţi activităţi necurate în noaptea asta. Daţi-mi hainele acelea pe care le purtaţi înainte să bănuiască cineva că, în cele din urmă, nu sunteţi decât o doamnă bandit.

Spunându-i mormăind să se întoarcă cu spatele ca să îi ofere intimitate, luă sacul şi se retrase în umbrele întunecate din fundul celulei. Scoase din sac o rochie din muselină cu imprimeu floral albastru cu galben şi cu dantelă albă pe margini. Una dintre rochiile ei preferate. Se strâmbă enervată. *Desigur.*

Probabil că Thomas pătrunsese în casa lor şi se strecurase în dormitorul ei ca să îi ia hainele, chiar şi ciorapi, pantofi şi şal. Pricepu că *acela* fusese motivul real pentru care el întârziase la cină. Nu aranjase o evadare din închisoare, ci o spargere. Oftă frustrată în timp ce se schimba de hainele negre şi îşi punea rochia ei. Dacă Thomas o iubea, avea cu siguranţă un mod ciudat de a o arăta.

— Sunt gata. Împinse sacul cu hainele negre printre gratii. Poftim.

— Şi pistolul dumneavoastră. Îi aruncă o privire aspră. Nu aş vrea să îl împuşcaţi pe Chesney înainte de a avea o şansă să vă căsătoriţi cu el. Până la urmă, unele lucruri ar trebui lăsate pentru luna de miere.

Îi răspunse privirii pentru un moment, uimită de îndrăzneala lui. Apoi, apreciindu-i spiritul de observaţie, care se dovedea aproape la fel de ascuţit ca al lui Thomas, îşi ridică fusta până la marginea ciorapilor şi la micul pistol

pe care îl ascunsese acolo. Spre lauda bărbatului, acesta nu îşi dezlipi privirea de pe chipul ei.

Îi înmână pistolul.

— Mulţumesc. Băgă pistolul sub haină, unde ea era sigură că mai avea cel puţin un alt pistol şi mormăi în barbă: Niciodată să nu ai încredere într-o fâşneaţă cu o armă, asta zic mereu.

— Să nu ai niciodată încredere într-un spion, este ceea ce spun *eu* mereu, contraatacă ea, arcuindu-şi sprânceana.

El ezită şi, fără a recunoaşte în mod deschis că avea dreptate în ceea ce îl privea, zise tărăgănat:

— Ciudat. Eu spun întotdeauna că singura persoană în care te *poţi* încrede este un spion. Clătină din cap atotştiutor. O femeie drăguţă care e prea deşteaptă pentru binele ei... o, da, vă veţi potrivi de minune în familia Matteson.

Ignorând gâdilatul nesăbuit al speranţei că el ar putea avea dreptate, pe care îl simţea în degetele de la picioare, se aplecă şi îşi băgă faţa printre gratii.

— Lăsaţi-mă să ies, vă rog!

— Îmi cer iertare, dar nu pot face asta. Ordinele lui Chesney.

Se holbă, uimită.

— Thomas v-a cerut să mă închideţi?

— Este singura modalitate de a vă ţine în siguranţă. Îi adresă un rânjet strâmb de amuzament ironic. Se pare că nu staţi acolo unde vi se spune şi nu ne putem permite să ne încurcaţi.

Lăsând-o să fumege de furie, schiţă o plecăciune, apoi luă sacul la subsuoară şi se retrase către uşă.

— Domnişoară Carlisle, a fost cu adevărat o plăcere să vă întâlnesc. Am sentimentul că ne vom vedea mult mai des în viitor. Se opri, cu mâna pe clanţă. Încă un lucru. Este un coş cu de-ale gurii în fundul celulei dumneavoastră. Ca alibi pentru faptul că vă aflaţi aici. V-aţi simţit groaznic pentru că domnul Cooper a fost arestat, aşa că i-aţi adus un coş ca să îl consolaţi, apoi aţi intrat în celulă şi v-aţi încuiat

din greşeală înăuntru. Aveţi, până la urmă, reputaţia că sunteţi neîndemânatică. Ochii îi luciră obraznic. Chiar şi eu am auzit că aţi căzut de pe cal pe High Street.

Înghiţind o înjurătură aspră, ştiind că vina îi aparţinea în totalitate pentru felul în care se făcuse percepută, îl privi plecând.

Se sprijini de uşă şi se încovoie. Thomas poruncise să fie închisă! Nu era vorba de nicio evadare din închisoare şi, mai mult ca sigur, nici măcar nu fusese vreodată plănuită una. Povestea nu fusese nimic mai mult decât un şiretlic irezistibil pentru a o aduce acolo cu scopul de a fi ţinută la distanţă de orice plănuise el pentru noaptea aceea. O minţise, naiba să-l ia!

Dar, în acelaşi timp, o salvase.

Dimineaţa, când poliţistul şi oamenii săi aveau să o găsească încuiată în celulă, purtând rochia ei înflorată şi aşteptând cu un coş cu biscuiţi pregătiţi de bucătăreasă la picioare, nimeni nu ar fi bănuit-o că putea fi un tâlhar, indiferent cât de mult ar fi insistat ea. Nimeni. *Niciodată.*

Închizând-o, Thomas se asigurase că nu avea să fie niciodată acuzată pentru jafuri, dar eliminase, în acelaşi timp, orice şansă pe care ar fi avut-o de a o aresta şi de a deveni cunoscut în Londra. Totuşi, pieptul îi ardea chinuitor. Faptul că nu o arestase pentru că nu îşi dorea să o vadă spânzurată era foarte departe de a o iubi.

Apăsându-şi mâna deasupra inimii, se aşeză pe pat şi privirea îi căzu pe carnetul care zăcea alături, registrul care conţinea toate informaţiile de care avea nevoie pentru a dovedi vinovăţia lui Royston. Carnetul cu lista aceea ciudată de nume, cel despre care Thomas îi spusese că nu avea voie să părăsească încăperea lui.

Îşi închise ochii când durerea îi străpunse pieptul. Indiferent de ce însemna lista aceea de nume pentru el, o alesese în detrimentul ei cu o ferocitate care o făcuse să se cutremure. Tratând-o ca şi cum ar fi fost vreun soi de carte sfântă ori vreun document secret ori…

„Document secret”.

Ah, Doamne!

Gâtlejul i se strânse şi sângele îi îngheţă în vene. Nu doar o listă de nume. Nu doar o listă cu bunuri tranzacţionate... Ah, *Doamne!*

Thomas îşi dăduse seama imediat de însemnătatea acelei liste, dar ea fusese atât de egoistă şi îl obligase să aleagă între ea şi carnet, încât fusese oarbă la ceea ce reprezenta cu adevărat. Crezuse că el alesese lista, şi nu pe ea, dar acum... Ce făcuse? Ce alegere îngrozitoare îl obligase să facă?

Mâinile îi tremurară când le întinse spre carnet.

Degetele ei temătoare îl ridicară şi se încruntă. Lipsea coperta din spate, cotorul fusese sfâşiat la mijloc, pagini rupte...

Inima îi sări din piept. Thomas nu îi dăduse carnetul. Îl rupsese în două şi îi dăduse ei partea din faţă! Avea în mâini informaţiile despre doamna Potter şi despre orfelinat, toate dovezile de care avea nevoie pentru a face legătura dintre Royston şi orfani. Dar Thomas păstrase a doua jumătate pentru el, registrul pe care ea nu ar fi trebuit să îl vadă niciodată şi care, acum ştia, le punea amândurora vieţile în primejdie.

Râzând, nevenindu-i să creadă, în timp ce un iureş de emoţii se învolburau în sufletul ei, răsuci carnetul în mâini. Până la urmă el reuşise să făptuiască imposibilul... să facă să nu fie arestată, să îl oprească pe Royston şi să dovedească Ministerului de Război că era pregătit să se reîntoarcă.

Dar mai presus de toate, această jumătate de carnet dovedea că colonelul Grey avea dreptate – Thomas o iubea. Nu i-o spusese, dar intrigile lui nebuneşti din noaptea aceea o confirmaseră.

Totuşi, mâna îi tremură când îşi şterse lacrimile care îi curgeau acum liber pe obraji, iar pieptul îi ardea de durere şi de pierdere de neîndurat, atât de tare, încât abia putea respira. Pentru că, în ciuda a tot ceea ce făcuse în acea noapte, încă nu găsise o modalitate de a fi împreună.

*

— Păcat că ai venit tocmai de la Londra degeaba, Chesney, comentă Royston în întunericul din trăsura care se clătina în drum spre sat.

În faţa lui, Thomas rămase tăcut şi îşi împreună liniştit mâinile între genunchi, relaxându-se pe perne.

— Până la urmă, poliţistul l-a prins pe tâlhar înaintea ta, iar tu nu ai făcut nimic ca să-l opreşti ori să-l vânezi, îl acuză el rece. Ai fi putut rămâne la Londra pentru tot binele pe care l-ai făcut aici.

În afara trăsurii, noaptea era neagră. Un strat gros de nori ascundea stelele şi luna, iar mirosul de ploaie persista greu în aer. Privirea lui Thomas se aţinti afară, pe fereastră, la peisaj, şi recunoscu cotul pe care îl făcea drumul, urmând râul, care curgea acum alături de ei ca o panglică neagră cusută strâns de marginea drumului de pământ de sub roţile lor.

— Ştii, Chesney, continuă Royston pe un ton plin de încredere, când te-am abordat ca să îl găseşti pe acest tâlhar, am avut speranţe că tu erai omul pe care mă puteam baza că va da de cap situaţiei ăsteia. Am fost asigurat de mai mulţi oameni că tu erai bărbatul de care aveam nevoie, cel care va duce misiunea la sfârşit şi va păstra tăcerea. Din nefericire, s-au înşelat în ceea ce te priveşte.

Thomas nu spuse nimic. În schimb, îşi păstră expresia stoică în umbre, mulţumit că întunericul ascundea ura pe care o avea acum pentru omul acela care fusese odată un prieten de familie de nădejde.

— Trebuia să mă aştept că nu vei face faţă vânătorii. Royston cloncăni uşor din limbă, ca şi cum s-ar fi învinovăţit singur. Dar Thomas ştia foarte bine încotro bătea contele şi îl lăsă să continue. Nu după felul în care ai fost împuşcat anul trecut. Toată lumea a fost surprinsă că ai supravieţuit, slavă Domnului!

— Slavă diavolului, îl corectă Thomas rece. Dumnezeu nu avusese nimic de-a face cu ce i se întâmplase în noaptea aceea.

Royston se încruntă întrebător, dar ignoră comentariul.

— Dar nu te-ai întors acelaşi bărbat, nu-i aşa? Auzisem zvonuri chiar de atunci cum că Chesney îşi pierduse curajul, nu putea ţine drept o armă, că îşi pierduse plăcerea de a vâna. Făcu o pauză îngăduind cuvintelor sale să stăruie în aer între ei. Că devenise complet inutil.

Thomas auzise el însuşi acele zvonuri. Mai rău chiar, ştia că erau adevărate. Dar asta nu îl împiedică să strângă pumnii.

— Totuşi, ţi-am dat o ultimă şansă să te faci remarcat şi tot ce aveai de făcut era să îl găseşti pe acest tâlhar. Un tâlhar dintr-un sat cu mai puţin de 300 de oameni, şi nu ai fost în stare nici măcar asta să faci. Clătinând din cap, se lăsă din nou pe spătar. Sunt convins că înţelegi că nu te voi mai recomanda Ministerului de Război acum.

Thomas spera din tot sufletul că nu, ţinând cont de faptul că Royston era un trădător.

— De fapt, mă simt obligat să îi spun lui Bathurst despre îngrijorarea pe care o am în ceea ce priveşte comportamentul tău din ultima săptămână. Royston zâmbi diavoleşte în întuneric. În cele din urmă, nu ne-am dori să pui în pericol viaţa nimănui.

„Josie”. Părul de pe braţe i se ridică în semn de avertisment şi se forţă să îşi păstreze glasul egal atunci când întrebă:

— Este aceasta o ameninţare?

Royston ridică din umeri.

— Mâine te vei întoarce în Londra un erou ratat. Iar Josephine Carlisle este adorabilă. *Foarte* adorabilă.

Fiecare dram de stăpânire de sine din trup i se adună într-un nod în măruntaie şi reuşi cumva să nu se arunce în faţă ca să-şi pună mâinile în jurul gâtului nenorocitului.

— Da, este.

— Ar trebui să fiu al naibii de prost ca să nu văd că i-ai tras-o.

Royston era un om mort. Cu prima ocazie, Thomas avea să îl ucidă, singurul lucru care îl împiedica să o facă

acum era probabilitatea foarte ridicată ca Royston să poarte un cuţit în mânecă.

— De asemenea i-ai cerut să facă şi alte lucruri necurate pentru tine. Am găsit-o în biroul meu prefăcându-se că şi-a rupt rochia. Dar tu ştii asta, nu-i aşa? Până la urmă, cineva i-a descuiat uşa. Din câte ştiu, i-ai sfâşiat chiar tu rochia înainte să o trimiţi înăuntru.

Cu trupul încordat, gata să sară la primul semn de provocare fizică, Thomas păstră precaut tăcerea.

— Poate că o fi distractivă întinsă pe spate, dar este un spion la fel de incompetent ca tine, pufni Royston cu o urmă de încântare rece, pentru că nu a dispărut nimic din biroul meu.

Thomas se holbă sumbru la el. Royston nu ştia că găsiseră carnetul. Acelaşi pe care el îl pusese cu grijă la loc după întâlnirea cu Grey şi Edward şi pe care îl furase din nou din birou şi îl tăiase în două, chiar înainte de a intra, cu întârziere, în sufragerie în această noapte.

— Indiferent care era lucrul după care ai trimis-o, nu l-a găsit… din fericire pentru ea.

Thomas scrâşni din dinţi atât de tare, încât obrajii îi zvâcniră.

— Las-o în pace, mârâi el un avertisment cu voce scăzută.

— O să o las, ai cuvântul meu. *Dacă* păstrezi tăcerea. Se fâţâi în scaun şi trase de mânecile hainei prefăcându-se că le aşază, dar Thomas ştia că îşi scotea cuţitul ascuns către palmă. Fascinaţia ei faţă de tine va scădea când vei pleca şi nu va mai fi niciun motiv pentru a o implica în nimic altceva. Dar dacă aud o şoaptă despre acest tâlhar şi legătura lui cu mine, atunci *va* plăti pentru greşelile tale.

Plătea deja pentru greşelile lui, se gândi Thomas, uitându-se pe fereastră cât să poată observa că ajunseseră la adăpostul pădurii.

— E o fată drăguţă şi atât de curajoasă. Royston trase de mănuşi. Dar nu cred că va dura mult să o îmblânzesc.

„Nici nu ai idee”. Josephine Carlisle era cea mai puternică femeie pe care o întâlnise vreodată Thomas.

— Tăcerea ta, Chesney, insistă contele, în schimbul siguranţei fetei.

Ochii lui rămaseră fixaţi cu atenţie asupra lui Royston, dar era alert şi conştient de fiecare mişcare şi sunet din jur, de la scârţâitul trăsurii când trecu peste un şanţ până la urletul depărtat al unui câine. Noaptea era vie, bâzâind de electricitate, dar Royston era orb la tensiunea crescută din jurul lor. Iar lipsa de atenţie la detalii avea să îi fie fatală.

— Aş face orice ca să o protejez, îl asigură Thomas pe Royston, încet, şi credea fiecare cuvânt. Şi-ar fi dat viaţa pentru ea.

Royston zâmbi, un rânjet lent şi răutăcios, plin de aroganţă.

— Mă bucur că eşti atât de rezona…

Liniştea nopţii fu spartă de focuri de armă şi de strigăte. Trăsura se înclină pe o parte, legănându-se periculos pe două roţi şi obligându-i pe cei doi bărbaţi să se apuce de mânere ca să nu fie azvârliţi la podea.

— Ce se întâmplă? întrebă Royston furios, lovind cu pumnul acoperişul ca să îl atenţioneze pe vizitiu.

— Suntem jefuiţi, desigur, răspunse calm Thomas.

Ochii lui Royston se lărgiră în beznă.

— Imposibil! Cooper este încuiat într-o celulă, iar calul lui se află în grajdul poliţiei.

Thomas nu spuse nimic şi îl privi pe conte printre umbre, lăsând evenimentele să se desfăşoare exact aşa cum plănuise.

Fură înconjuraţi de sunete de lovituri de copite, deşi mai multe focuri de armă şi de urlete. Cu un strigăt din partea vizitiului, echipajul se opri derapând. Trăsura scârţâi şi trosni, oprindu-se atât de brusc, încât se clătină periculos pe arcuri, înainte şi înapoi.

Ordine strigate către vizitiu şi lacheu pentru a se îndepărta de trăsură, cai fornăind, zgomotul încăierării… în mijlocul zgomotelor şi al confuziei, Thomas se holba la Royston, neluându-şi nici măcar o clipă ochii de la el.

Uşa se deschise cu zgomot şi se lovi de partea laterală a trăsurii. Tâlharul se aplecă din şa şi îi puse lui

Royston un pistol în piept.
— Mâinile sus!
— Ce înseamnă asta? explodă Royston cu o furie uimită.
— Eşti jefuit, prostovane. În vocea tâlharului se simţea enervarea. Aşa că ridică naibii mâinile!
Buzele lui Thomas zvâcniră. După ameninţarea iritată de sub masca neagră, era clar că lui Edward Westover nu îi plăcea rolul pe care îl juca în evenimentele din noaptea aceea. Dar ca fost colonel al Canaliilor Stacojii şi ca veteran trecut prin toate în războiul din Peninsulă, avea măiestria artei călăriei necesară pentru a fi un tâlhar la drumul mare de succes, fiind capabil să atace trăsura şi să îi conducă pe oamenii poliţistului într-o urmărire de-a lungul satului fără să fie prins ori împuşcat…
— Dă-mi banii, naiba să te ia!
…dacă nu ar fi avut un temperament năvalnic.
Thomas îşi dădu ochii peste cap. Edward nici nu se sinchisise să descalece, stând în schimb drept în şa şi aruncându-i lui Royston sacul de pânză groasă. Contele se scotoci în buzunare şi scoase cele câteva lucruri de valoare pe care le avea, aruncând în sac un pumn de bani, ceasul său de buzunar din aur şi inelul cu sigiliu.
Pistolul se îndreptă apoi spre Thomas.
— Şi acum tu, ceru Edward morocănos.
— Eu nu, mormăi încet Thomas, care nu mai era deloc amuzat de bufoneriile prietenului său.
— *Mai ales* tu.
Cu o privire ucigaşă, Thomas băgă mâna în buzunarul interior al jachetei şi scoase banii, profitând de ocazie să acopere dibaci cu mâna lui mare un pistol micuţ. Aruncă banii în sac şi îşi aşeză liniştit mâna pe coapsă, ascunzând vederii arma.
Edward îndesă sacul în desagă şi îl legă bine, apoi le făcu semn celor trei bărbaţi care îl însoţeau să plece. Aceştia îşi întoarseră caii şi o luară la galop spre pădure, dispărând din vedere în câteva secunde în trei direcţii diferite. Se îndreptă din nou în şa şi îşi vârî pistolul în toc în

timp ce studie cu privirea drumul întunecat, care rămase tăcut şi liniştit. Bătând cu degetele darabana pe mânerul şeii, aşteptă nerăbdător în timp ce secundele se scurgeau.

— Doamne, mormăi el, pierzându-şi răbdarea. Îşi învârti calul într-un cerc strâns şi arătă către drum.

— Când o să ajungă *într-un final* şi poliţistul, spuneţi-i că am luat-o într-acolo!

Îşi înfipse apoi călcâiele în coastele calului, şi armăsarul mare, castaniu, sări în galop. Zgomotul de copite se pierdu în depărtare, lăsând trăsura oprită în beznă şi tăcere, cu vizitiul şi lacheul legaţi ca singură dovadă că avusese loc un jaf.

Pe când sunetul calului lui Edward se pierdea, trei călăreţi se îngrămădiră pe drum, spre trăsură şi opriră din scurt. Poliţistul aproape căzu din şa de uimire.

— Într-acolo! Thomas arătă grăbit în direcţia în care o luase Edward. După el!

— Da, domnule! Poliţistul îşi înghionti calul şi o luă la galop după oamenii lui la o vânătoare de cai verzi pe pereţi pe care o plănuise Edward, una care avea să îi ducă peste câmpuri, departe de trăsură.

Atunci Thomas ridică uşor pistolul către Royston.

— Fă o mişcare bruscă şi te ucid, spuse el calm, observând flacăra de furie uimită din ochii contelui. Ne vom da jos din trăsură şi îi vei trimite pe vizitiu şi pe lacheu înainte, în sat, în timp ce noi vom aştepta aici să se întoarcă poliţistul.

— Vei fi spânzurat pentru asta, Chesney, îl ameninţă el.

Buzele i se curbară într-un rânjet sumbru.

— Îmi asum şansele. Coboară din trăsură… încet, cu mâna la distanţă de cuţitul acela pe care îl ai ascuns în mânecă.

Cu o privire furioasă, Royston făcu ce îi ordonase şi coborî rigid pe pământ.

— Dezleagă-l pe vizitiu, porunci Thomas printre dinţi şi îl însoţi pe conte la mai puţin de trei metri, destul de departe, încât Royston să nu îl poată surprinde cu un pumn

neaşteptat sau cu o lovitură de picior şi totuşi destul de aproape, încât să poată trage un foc ucigător, la nevoie. Pentru nimic în lume nu avea să îl lase pe acest trădător să scape, cu siguranţă nu după modul în care o ameninţase pe Josie.

Royston îl eliberă pe vizitiu, apoi îl dezlegă pe rândaşul îmbrăcat în livrea de lângă el.

— Sunteţi bine, domnule? Vocea bărbatului tremura din cauza şocului de-a fi fost jefuiţi, în timp ce vizitiul cercetă rapid echipajul şi trăsura.

— Bine, răspunse Royston aspru. Ochii i se repeziră ucigător către Thomas, care stătea cu mâna vârâtă sub jachetă. Voi doi continuaţi să mergeţi spre sat.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri nelămurite la auzul ciudatului ordin.

Ochii lui Royston se îngustară, privindu-l pe Thomas.

— Trăsura ar putea fi stricată, minţi el rapid şi mai degrabă priceput, după cum observă Thomas. Voi doi mergeţi în sat şi aduceţi-l pe fierar să verifice. Eu şi Chesney vom aştepta aici să se întoarcă poliţistul.

— Dom’le, vă cer iertare, nu cre’ că e sigur…

— Daţi-i drumul! răcni Royston.

— Da, domnule. Vizitiul trase de marginea pălăriei sale, apoi îi făcu grăbit semn lacheului să îşi ocupe poziţia în spatele trăsurii. Fără să mai pună vreo întrebare, bărbatul se urcă la locul lui şi puse echipajul în mişcare. Zăngăniră pe drumul spre sat, lămpile luminându-le stins calea.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă furios Royston, rotindu-se spre Thomas. Ce pui la cale?

— În noaptea asta îndrept totul. Thomas scoase pistolul de sub jachetă şi îl aţinti direct spre pieptul contelui. Începând cu arestarea ta pentru trădare.

Royston pufni batjocoritor.

— Cu ce dovezi?

— Registrul pe care l-ai ascuns în biroul tău, acela care conţine numele agenţilor secreţi britanici pe care i-ai vândut inamicului şi sumele înregistrate pe care le-ai primit

ca răsplată pentru fiecare agent pe care l-ai livrat.

În timp ce Royston păli la auzul acuzaţiei, Thomas simţi un gust amar în gură şi ştiu fără nicio îndoială cât de mult rău făcuse contele bărbaţilor înscrişi în carnetul acela, Ministerului de Război şi Angliei. Cât rău i-ar fi putut face lui şi familiei sale.

— Nemernicule, scuipă Thomas, furia incandescentă clocotindu-i în vene. Ai pus un preţ lângă fiecare nume! Oameni buni au murit din cauza lăcomiei tale.

— Spioni, răspunse Royston. Nu bărbaţi buni.

— Numele meu era pe lista ta. Sfinte Dumnezeule… în timp ce se forţă să vorbească, gândul îl scârbi: Familiile noastre au fost prietene mulţi ani. De asta nu m-ai dat pe mâna lor?

Royston îl privi cu răceală.

— Te-aş fi dat, în cele din urmă. Dar ai devenit inutil. Un glonţ te-a salvat.

Clătinând uşor din cap, Thomas mormăi:

— Nici măcar nu ai idee. Apoi ridică la gură două degete şi fluieră ascuţit.

La semnalul lui, apărură din pădure patru bărbaţi călare, conduşi de Grey, pe impozantul său cal negru şi îi înconjurară cu pistoalele îndreptate către Royston. Contele ridică uşor mâinile.

— Ai avut dreptate, Royston, când ai spus că nu am mai fost acelaşi bărbat după ce am fost împuşcat. Thomas îşi potrivi privirea prin cătarea pistolului drept spre inima rece a bărbatului. Am devenit mai bun.

Trase piedica pistolului, clinchetul moale răsunând prin noapte ca un foc de tun. Royston se cutremură şi îşi închise ochii.

— Grey! strigă Thomas peste umăr. Ia-l de aici înainte să îl ucid.

— Da, domnule, răspunse Grey hotărât, apoi le făcu semn oamenilor săi să înainteze şi să îl aresteze pe conte.

Apucându-l brutal de braţe, doi dintre bărbaţi îl ţintuiră pe Royston de un copac din apropiere, apăsându-i faţa în scoarţa aspră, în timp ce un al treilea bărbat îl

percheziţionă şi îi scoase cuţitul din mânecă. Apoi îi apucară încheieturile şi îi puseră cătuşe din metal înainte de a-l smuci înspre cai şi de a-l împinge sus pe o şa. Cu o lovitură de copite, erau duşi, dispărând pe drum în noaptea neagră.

Grey îşi vârî pistolul sub jachetă şi scoase un altul, pe care i-l înmână lui Thomas.

— Acesta îi aparţine domnişoarei Carlisle. Vrei să i-l dai înapoi?

Thomas îl apucă şi cu o aruncare puternică, îl azvârli spre râul negru cât putu de tare. Ateriză departe cu un pleoscăit înfundat, pierdut pentru totdeauna pe fundul râului.

Grey ridică surprins din sprâncene.

— Nu îmi plac armele, îi explică Thomas sec, băgându-şi propriul pistol în buzunarul hainei, apoi inspiră adânc şi expiră puternic ca să alunge ultima fărâmă de mânie ucigaşă din el.

— Poftim, prinde! Grey îi aruncă o legătură de chei.

O prinse cu uşurinţă cu o singură mână.

— Atunci veţi merge direct la Londra?

Grey clătină din cap.

— Contele nu cred că este destul de in putere pentru asta şi doresc să îl livrez viu şi nevătămat.

Gura lui Thomas se strânse într-o linie mohorâtă.

— Ca să îl poată tortura şi apoi să îl execute?

— Exact ce merită. Numai Dumnezeu ştie câţi dintre oamenii noştri au fost ucişi din cauza lui. Grey îi aruncă o privire grea. Şi avea şi numele tău, nu uita. Nu îmi atacă nimeni familia şi scapă nevătămat.

Se aruncă cu agilitate în şa. Calul îi dansă în cerc, dornic să îi urmeze pe ceilalţi, dar Grey îl controlă dibaci cu o mână fermă pe frâie.

— Presupun că vei mai rămâne o vreme în Lincolnshire. Grey rânji. Până la urmă, ai de rezolvat nişte treburi frumuşele.

Thomas ignoră aluzia ironică. Era prea ocupat cu aceeaşi vrăjitoare micuţă ca să răspundă glumei şi pur şi

simplu clătină din cap.

— Doar până mâine-dimineaţă. Eu şi Edward ne vom îngriji de toate aici, în noaptea asta şi o să vă prindem din urmă mâine înainte de căderea nopţii.

Grey se aplecă şi întinse mâna.

— Te-ai descurcat bine.

Strânse mâna întinsă a acelui bărbat care îi devenise frate adevărat şi recunoscu încet:

— Nu aş fi reuşit fără tine.

— Al naibii de adevărat. Cu un rânjet arogant şi cu o strălucire în ochi, Grey se îndreptă în şa. Salut-o pe domnişoara Carlisle din partea mea. Şi spune-i lui Westover că e un tâlhar de toată jena.

Îşi apăsă călcâiele în coastele calului şi îl ridică pe picioarele din spate, apoi se repezi în galop pe drumul negru şi ieşi din raza vizuală în câteva secunde. Zgomotul înfundat al copitelor stărui în noapte mult după ce dispăruse.

Pentru o clipă Thomas continuă să privească în beznă, lăsând liniştea şi încremenirea pădurii să îi pătrundă sub piele. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă venirea atacului, ca teama aceea de beznă şi de tăcere să îi facă inima să o ia la goană, iar plămânii să se lupte pentru aer, ca valul acela de nelinişte să-i curgă prin muşchi şi să îi lase trupul tremurând şi stomacul îngreţoşat. Aceeaşi frică şi anxietate care îl paralizase aproape în fiecare noapte din noaptea aceea de anul trecut, în Mayfair.

Aşteptă… şi nimic nu se întâmplă. Bătăile inimii îi rămaseră încete şi regulate, muşchii relaxaţi şi, cu un oftat din toţi rărunchii, expiră lung şi începu să respire.

Pentru prima oară în mai bine de un an, întâmpină cu bucurie aerul rece al nopţii, tăcerea care îi permitea să îşi asculte propriile bătăi de inimă şi, cu fiecare zvâcnet, cu fiecare fior, se simţi viu şi în putere. Nu se mai temea pentru că acum noaptea îi amintea doar de un trup flexibil şi fierbinte care se mula după trupul lui, o voce dulce şoptindu-i numele ca şi cum ar fi fost singurul bărbat din lume, o atingere liniştitoare… şi toate astea adunate într-o

singură femeie fascinantă, încăpăţânată, cât o mână de om.

Dintre toate femeile din lume, se gândi el cu iritare, dar şi cu amuzament în timp ce dezlega calul care îi fusese lăsat în pădure după cum plănuise, femeia care îl calma era aceeaşi care îi făcea sângele să fiarbă. Aceea pentru care şi-ar fi dat viaţa era aceeaşi fără de care nu putea trăi.

Aceeaşi care, se gândi el, strâmbându-se în timp ce încălecă şi îndemnă calul la galop mic spre sat, stătea în momentul acela încuiată în spatele gratiilor cu nimic mai bun de făcut decât să născocească feluri noi în care să îl chinuie.

Era timpul să îi dea drumul.

Capitolul 13

Uşa închisorii se deschise brusc şi fu dată de perete cu un bubuit zgomotos.

Speriată, Josie sări de pe pat şi alergă către uşa celulei chiar la timp pentru a-i vedea pe fraţii ei năvălind înăuntru, cu pumnii strânşi ameninţător, cu baronul şi baroneasa imediat în urma lor. Ultima venea ţopăind Miranda Hodgkins.

— Ah, nu, gemu Josie cu inima cât un purice. Nu îşi dorise deloc să fie văzută de ei aşa…

— Iat-o! Sebastian arătă spre celulă, iar mama îşi acoperi gura cu mâna şi ţipă îngrozită.

— Mama, te rog! Josie încercă să o liniştească, dar braţul ei întins printre gratii nu făcu decât să o înspăimânte şi mai tare. Este în regulă. Sunt bine.

— Josephine, ce Dumnezeu ţi s-a întâmplat? *Papa* o luă de umeri pe mama sa, care era împietrită, şi o dădu blajin în grija lui Quinn, care rânjea la sora lui cu o veselie netulburată şi o urmă de admiraţie. Apoi *papa* înaintă şi întinse o mână printre gratii ca să îi cuprindă cu afecţiune faţa.

— Miranda ne-a spus că te vom găsi aici.

— Miranda? Împietrită de mirare, Josie o privi pe fată, care strălucea pur şi simplu de fericirea de a se afla în centrul atenţiei.

— A fost Lord Chesney! spuse piţigăiat, Miranda, împreunându-şi mâinile la piept. Mi-a spus în sufragerie că avea încredere că voi transmite un mesaj foarte important, cum că vei fi aici. Dădu rapid din cap, afirmativ. M-a rugat să îi fac o favoare… o favoare *personală.*

Josie clipi…

— Te-a rugat *pe tine,* dintre toţi oamenii, să…

— Josephine, de ce te afli aici? întrebă tatăl ei, ajuns la capătul răbdării.

Evitând încruntarea dezaprobatoare a lui *papa,* iritarea lui luând locul îngrijorării acum, când ştiau că era în siguranţă, coborî ochii umilită de minciuna idioată pe care era obligată să o spună despre ea însăşi.

— Am venit să îl vizitez pe domnul Cooper şi… m-am încuiat din greşeală în celulă.

Asta îi făcu pe toţi să împietrească, fiecare holbându-se la ea în tăcere. Clipind de uimire. Ca şi cum ar fi recunoscut că dăduse, din greşeală, foc Londrei.

— Ai făcut *ce?* exclamă neîncrezătoare mama ei, dând la o parte de pe braţul său mâna lui Quinn.

Umerii i se încovoiară.

— M-am încuiat din greşeală în celulă, repetă ea cu obrajii încinşi de jenă. M-am simţit îngrozitor că domnul Cooper a fost arestat, aşa că am coborât în bucătărie ca să umplu un coş. L-am adus aici, dar poliţistul şi oamenii săi erau plecaţi, aşa că am căutat o modalitate de a băga coşul în celula lui şi, din greşeală, am închis uşa în spatele meu. Ah, se simţea ca prostul satului! Nu-i aşa, domnule Cooper?

— Da, domnişoară, exact aşa, fu de acord John Cooper cu povestea ei, care sunase mult mai credibilă cu câteva minute înainte, când repetaseră împreună.

— Aceea este mâncarea, chiar acolo. Arătă în direcţia coşului din fundul celulei, lăsat la vedere pentru a confirma cu uşurinţă falsul ei alibi.

— Căutai o modalitate de a-i da coşul cu mâncare, repetă tatăl ei neîncrezător.

— La miezul nopţii, adăugă Sebastian.

Robert interveni:

— În celula de alături…

— Şi te-ai încuiat singură! Quinn termină râzând cu un rânjet pe faţă, ignorând porunca mamei lor de a tăcea. În spatele lui, Miranda chicoti.

Josie scrâşni din dinţi, jenată. Îşi promise că, dacă avea să îl revadă vreodată, Thomas Matteson avea să plătească pentru asta. Şi încă scump.

Judecând însă după privirea suspicioasă de pe chipul mamei sale, Elizabeth Carlisle nu credea nicio vorbă din poveste.

— O să discutăm despre asta mai târziu. Flutură nervoasă din mână către soţul său şi către fiul cel mai mare. Acum eliberaţi-o ca să putem merge acasă şi să terminăm odată cu noaptea asta.

În timp ce Sebastian înaintă ca să încerce uşa cu gratii, zgâlţâind-o inutil, baronul cercetă prin biroul din centrul cămăruţei, căutând cheile.

— Nu e nimic aici care să o descuie, mormăi tatăl ei, închizând cu zgomot sertarul.

Pieptul lui Josie se prăbuşi. Colonelul Grey era responsabil pentru asta. Bineînţeles că nu aveau să găsească nicio cheie pentru că mai mult ca sigur le luase pe toate, în eventualitatea că ar fi trecut cineva pe acolo şi ar fi încercat să îi dea drumul înainte ca planurile lui Thomas pentru noaptea aceea să fie duse la bun sfârşit. Ah, cât de *scump* avea să plătească!

— Atunci o să luăm un baros şi o s-o scoatem afară, decise Robert, ceea ce îl făcu pe Quinn să rânjească şi mai larg şi să îşi frece voios palmele ia gândul de a dărâma zidul.

Josie făcu ochii mari. Se părea că până la urmă avea să aibă loc o evadare în noaptea aceea.

— *Nu* veţi dărâma zidul acela! exclamă mama lor.

— Dar nu va dura mult, o asigură Robert. Câteva

lovituri bune…

Quinton exclamă:

— Doar vreo două lovituri…

— Şi o vom scoate afară, termină Sebastian.

Mama ridică maiestuos din sprânceană.

— Am spus nu!

— Ce naiba! Un strigăt de surpriză sparse cearta gălăgioasă.

Poliţistul Rivers dădu buzna pe uşă şi se holbă nedumerit la cei patru bărbaţi înghesuiţi în închisoarea lui.

Apoi o văzu pe baroneasă şi, cu faţa roşie, îşi smulse pălăria de pe cap şi o salută politicos. Cei doi bărbaţi din spatele lui îl urmară.

— Vă cer iertare, milady!

— Rivers, scoate-o de acolo pe fiica mea, îi ceru tatăl ei.

Poliţistul aruncă o privire peste umăr către celula care ar fi trebuit să fie goală, o văzu pe Josie uitându-se la el printre gratii, apoi se întoarse brusc cu faţa la ea, cu spatele drept ca o vergea.

— Cum Dumnezeu… *domnişoara Carlisle?*

Îl salută din cap din spatele gratiilor, cu un zâmbet politicos. Ah, era îngrozitor de umilită!

— Bună seara, domnule Rivers.

— Cum… cum aţi… De ce sunteţi…

Căscă gura la ea împietrit de uimire, deschizând şi închizând gura ca un peşte pe uscat.

— S-a încuiat din greşeală în celulă, sări în ajutor Miranda.

Rivers clipi nedumerit.

— *Ce* aţi făcut?

Acoperindu-şi faţa cu mâinile, jenată peste poate, Josie se rezemă de perete, cu obrajii fierbinţi şi cu lacrimi usturătoare în ochi.

Bănuia că merita ce i se întâmpla, că aceasta era pedeapsa bine meritată pentru ultimii doi ani de minciună şi pentru că încălcase legile regelui. Şi acum ştia exact de ce Thomas voise să o închidă *acolo,* când ar fi putut la fel

de uşor să o încuie în pivniţa de la Chestnut Hill, să o lege în căsuţa de vânătoare ori să fi găsit oricare alt loc dintr-o duzină de alte locuri în care ar fi putut să o ascundă în noaptea aceea, un loc unde putea fi sigur că nu avea să se pună în pericol ori să îi stea în cale în timp ce îşi ducea planul la îndeplinire.

Nu, pricepu ea în timp ce inima îi bubuia puternic de umilinţă. Dorise ca ea să fie descoperită în spatele gratiilor de către familie pentru ca ea să meargă spre casă gândindu-se la cât de mult îi păsa de ei şi la cât de mult o iubeau ei cu adevărat. Dacă se simţea umilită că familia ei o găsise în felul acela, după câte se presupunea în spatele gratiilor pentru că, în mod nevinovat, se încuiase singură înăuntru, atunci cât de insuportabilă ar fi fost umilinţa, scandalul şi compromiterea dacă ar fi fost arestată pentru tâlhărie?

Şi Thomas avusese dreptate. Privindu-şi acum familia, toţi îngrijoraţi de siguranţa ei, niciunul dintre ei nu voia să o lase acolo până dimineaţă, indiferent de ce trebuiau să facă pentru a o elibera. Greşise atât de tare, că se îndoise de locul ei în vieţile lor sau de dragostea lor. O lacrimă îi curse pe obraji, privind când la mama sa, când la tatăl său, cu dragostea umplându-i pieptul şi apoi râse printre lacrimi de fraţii ei care încă insistau pe lângă poliţist că cel mai rapid mod de a o elibera era să dărâme zidul. Aceasta era familia ei, acum şi pentru totdeauna şi, în sfârşit, credea în adâncul inimii că avea să îi aibă alături mereu.

— Am putea folosi nişte praf de puşcă să spargem încuietoarea, sugeră îndatoritor Quinn.

Josie îşi acoperi gura cu dosul palmei ca să înăbuşe un râset plin de lacrimi. Doamne, Dumnezeule, cât de mult îi iubea!

— Fără praf de puşcă, îl dojeni *papa* pe Quinn. Îi ordonă apoi aspru lui Rivers: Dă-i drumul!

Poliţistul se adună şi porni spre celulă, ducând mâna către inelul cu chei de la brâu.

— Desigur, Excelenţa Voastră.

— Pe tine te învinuiesc, Rivers, continuă tatăl ei, în

ciuda mâinii blânde puse de soţia sa pe braţul lui pentru a-i potoli mânia. De ce nu era nimeni de pază aici, în noaptea asta?

— De obicei nu avem pe nimeni de pază pe timpul nopţii, milord, îi explică Rivers, zăngănind cele trei chei şi încercând-o pe fiecare în încuietoare, încruntându-se când niciuna dintre ele nu se potrivi. Nu e nevoie.

— Dar acum eşti aici alături de toţi oamenii tăi.

— Da. Se încruntă şi mai tare şi luă din nou la rând cheile. Am primit mesaj că tâlharul avea să atace din nou şi am fost să îl prindem.

— Dar asta e imposibil! se piţigăi Josie.

— Exact, imposibil, răsună repede vocea lui John Cooper din celula lui, atrăgând atenţia tuturor când se repezi către uşă, cu mâinile în jurul gratiilor şi privindu-l urât pe Rivers, din moment ce m-aţi închis pentru că sunt tâlhar. Atunci fie tâlharul nu a jefuit pe nimeni în noaptea asta, fie nu sunt eu tâlharul!

Josie îşi înclină capul în timp ce-l asculta pe vechiul ei prieten, cu buzele întredeschise suspicios la tonul care părea repetat al discursului său. Ştiuse că urma să aibă loc o încercare de jaf în noaptea aceea. Ştiuse! Şi, cu amândoi zăvorâţi în spatele gratiilor, nimeni nu ar fi putut să îi învinovăţească pentru jafuri, pe niciunul din ei. Mulţumită lui Thomas, alibiurile lor fuseseră, la propriu, bine încuiate.

Capul chel al poliţistului se înroşi.

— A *avut loc* un jaf, bombăni el, renunţând pentru moment la uşa celulei ei şi păşind spre celula alăturată ca să o descuie. Însuşi contele Royston.

Mâinile lui Josie strânseră cu putere gratiile.

— Poftim?

— Atunci ar fi cazul să îmi dai drumul chiar acum, ceru mânios Cooper, vocea lui puternică acoperind-o pe a ei.

Rivers scrâşni din dinţi în timp ce descuie uşa şi o deschise, stând apoi faţă în faţă cu fermierul înalt şi deşirat.

— Încă nu cred că eşti nevinovat în toată treaba asta, Cooper. Aveai calul acela la ferma ta.

Josie îşi ţinu respiraţia, cu inima bubuindu-i înspăimântător, ca un ciocan, în timp ce îi privea pe cei doi bărbaţi studiindu-se unul pe celălalt. Aştepta ca poliţistul să înţeleagă, în sfârşit, evenimentele care se desfăşuraseră în acea noapte, ca John Cooper să admită faptul că acel cal era al ei, ca detaliile jafurilor pe care le comisese cu atâta atenţie de-a lungul ultimilor doi ani să fie descoperite… ca viaţa ei să ia sfârşit.

— Ţi-am spus, Rivers, insistă domnul Cooper, continuând să o protejeze. Calul acela a sărit gardul şi a alergat la jgheabul în care îmi hrănesc caii. Animalul avea încă şaua pusă când l-ai găsit, nu-i aşa? Crezi că sunt atât de prostănac încât să stric o şa şi-un căpăstru lăsându-le pe un cal la un loc cu alţi cai de fermă? Când fu evident că poliţistul nu îl credea, domnul Cooper ridică mâinile în aer şi se încruntă. Ptiu!

Nici poliţistul, nici oamenii acestuia nu încercară să îl oprească când ieşi cu paşi mari din închisoare, pe uşă, în noapte…

Şi chiar pe lângă Thomas Matteson care se sprijinea de tocul uşii, cu braţele încrucişate la piept, privind curios scena care se desfăşura în faţa lui.

— Cred că pot explica, propuse el nonşalant.

*

Dintr-odată începură să vorbească toţi în acelaşi timp, ţipând şi cotcodăcind ca un cârd de găini, cu Althorpe înfruntându-l pe poliţist şi cerându-i să-i elibereze imediat fiica, poliţistul încurcat, pentru că nu avea cheia potrivită, fraţii Carlisle întorcându-se împotriva oamenilor poliţistului şi mama ei dându-şi ochii peste cap, la Miranda Hodgkins, care bătea veselă din palme urmărind toată agitaţia.

Ignorând confuzia care izbucnise în faţa lui, Thomas nu scoase un cuvânt şi îşi aruncă privirea prin încăpere ca să o prindă pe a lui Josie. Stătea nemişcată în spatele gratiilor, acolo unde îi spusese lui Grey să o închidă ca să o ţină în siguranţă. Dar văzu şi confuzia de pe chipul ei în

timp ce îşi dădea seama de ceea ce se întâmplase în acea noapte, şi toate celelalte emoţii care se învolburau în sufletul ei.

— Tu, spuse ea cu o uimire împietrită, vocea pierzându-i-se în gâlceava furioasă din jur. Tu ai făcut toate astea…

Drept răspuns îi zâmbi lent, al naibii de fericit – şi din cale-afară de uşurat – să o vadă acolo. Se îndepărtă apoi de uşă şi se îndreptă încet spre ea.

— Chesney!

Vocea poruncitoare urlă din spatele lui, răzbătând pe deasupra disputei dintre familia ei şi oamenii poliţistului şi încremenindu-l. Inspirând adânc, se opri pentru o clipă înainte de a-şi muta fără tragere de inimă ochii de la ea.

Un bărbat înalt, distins, apăru în uşă, cu sprâncenele gri, stufoase, unite într-o încruntare dezaprobatoare sub o pălărie neagră din blană de castor.

— După câte văd, situaţia ţi-a scăpat de tot din mână. Încăperea deveni tăcută în prezenţa impunătoare a bărbatului. Cu spatele drept ca o vergea şi cu ochii de şoim cercetă încăperea înainte de a se opri la Thomas. Ca întotdeauna.

— Lord Bathurst, domnule. Thomas dădu din cap scurt. Aţi ajuns la timp.

— Mesajul tău spunea ora unu. Deschise capacul unui ceas de buzunar şi verifică ora, privindu-i apoi tăios pe ceilalţi şi încruntându-se. Am avut impresia că era vorba despre o întâlnire privată.

— Aşa va fi, îl asigură pe bărbat. Apoi îşi plecă iar capul, salutând protocolar. Lord Bathurst, ministru pentru război şi colonii, permiteţi-mi să vi-i prezint pe Richard Carlisle, baron de Althorpe, şi familia.

— Ministru pentru război? şopti Josie din spatele gratiilor, depărtându-se apoi când ochii lui Thomas lunecară în direcţia ei atunci când tatăl ei înaintă ca să îl salute pe conte, iar mama făcu o reverenţă adâncă.

— Poliţistul Rivers, continuă Thomas arătând spre omul împietrit, care dădu din cap fără nicio vorbă când fu

prezentat. Domnul poliţist şi oamenii săi erau pe punctul de a-i conduce pe baron şi pe familia sa acasă, în siguranţă, nu-i aşa, Rivers? La urma urmei, avem un tâlhar liber în noaptea asta.

— Da, domnule, capitulă înciudat Rivers, pleoştit. Era evident că nu agrea ideea de a i se ordona în propria închisoare. Dar era cu mult depăşit în rang şi i se reaminti în mod explicit de asta de încruntarea lordului Bathurst, cel mai puternic bărbat din ţară după prinţul regent şi după prim-ministru. Se înroşi apoi de ruşine. Se pare că nu am la mine cheia care să o elibereze pe domnişoara Carlisle.

— *Domnişoara* Carlisle? Sprâncenele stufoase ale lui Bathurst se împreunară la auzul menţionării unei femei în spatele gratiilor.

— Fiica mea, domnule. Baronul se strâmbă arătând spre ea.

După expresia umilită pe care o văzuse pe chipul ei înainte de a se întoarce, Thomas ştiu că niciodată nu avea să îşi mai pună familia într-o situaţie jenantă ca aceasta. *Bun.*

Bathurst aruncă o privire spre celulă.

— Fiica dumitale a fost arestată, Althorpe?

— S-a încuiat din greşeală înăuntru, îl informă repede Miranda.

Ministrul îşi îngustă suspicios privirea, îndreptată din nou spre Thomas.

— Aşa a făcut, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse Thomas cu ton egal. Acum o oră.

— Atunci cel mai potrivit ar fi să îi dai drumul.

— Vă cer iertare, domnule, interveni poliţistul, dar va trebui să trimitem după fierar. Se pare că am pierdut cheia…

— Nu tu. *El.* Iritat, Bathurst îşi subţie buzele, în timp ce arătă spre Thomas. Ceva îmi spune că Chesney are cheia.

Ca la un semn, Thomas băgă mâna în buzunar şi o scoase.

— Rivers, te rog condu-i pe baron şi pe familia sa acasă în timp ce eu şi ministrul o vom descuia pe domnişoara Carlisle. Ordinul lui era clar. Voia ca toţi să plece, şi nu era o rugăminte.

Althorpe păşi înainte.

— Nu plec fără fiica mea.

— Mă voi asigura că va ajunge cu bine acasă, îl asigură Thomas. O voi escorta eu însumi la Chestnut Hill.

Asta nu îl domoli pe tatăl ei.

— Nu voi permite ca reputaţia ei să…

— Dragule. Elizabeth Carlisle îşi puse delicat mâna pe braţul soţului său, chipul ei luminându-se de o expresie atotştiutoare în timp ce îl privi pe Thomas. Este în regulă. Sunt ferm convinsă că Lord Chesney nu ar permite cu bună ştiinţă să i se întâmple ceva, nici persoanei ei şi nici reputaţiei ei. Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui, dar Thomas nu putu să îşi dea seama dacă îl obliga să facă o promisiune sau dacă era un avertisment. Nu-i aşa, domnule?

— Aveţi cuvântul meu de gentleman, milady, promise el solemn.

Răspunsul lui atrase un mormăit dezgustat din partea lui Robert şi un oftat greu din partea Mirandei, dar Elizabeth Carlisle îi zâmbi cald. Când baronul îşi conduse soţia afară din închisoare consimţind reticent, baroneasa rămase în urmă pentru a-i strânge braţul lui Thomas în semn de aprobare tăcută, înainte de a păşi afară, în noapte, cu cei trei fii şi cu Miranda în urma lor.

Când ultimul dintre oamenii poliţistului plecă şi închise uşa, lăsându-i singuri pe cei trei, Thomas scutură mâna ministrului.

— Vă mulţumesc mult că aţi venit, domnule. Nu eram sigur că o veţi face.

— M-am gândit că îţi datorez măcar atât.

Iar Thomas se gândi că Bathurst îi datora cu mult mai mult pentru respingerea plină de răceală a încercărilor lui din trecut de a se întoarce la datorie.

— Trebuie să recunosc că sunt foarte curios despre ce

mi-ai scris în mesaj, continuă el, fiind vag în mod intenţionat, în timp ce privirea îi zbură către Josie, care îi privea îndeaproape pe cei doi bărbaţi. Sper că a meritat deranjul de a veni aici în noaptea asta.

— Nu veţi fi dezamăgit, domnule.

Thomas băgă mâna sub jachetă şi scoase a doua jumătate a carnetului. I-l dădu lui Bathurst, apoi privi în tăcere cum distinsul ministru răsfoia paginile, mai întâi rapid, apoi din ce în ce mai încet, pe măsură ce pagină după pagină îşi dădea seama de însemnătatea a ceea ce ţinea în mâini. Incapabil să îşi ascundă expresia înspăimântată de pe chip, îşi mută privirea de la carnet la Thomas, apoi înapoi la carnet. Mâinile îi tremurară.

— Doamne, Dumnezeule! Vocea îi era joasă şi sumbră. Răsuflă cutremurându-se. Este ceea ce cred eu că este?

Thomas răspunse simplu:

— Da.

Thomas o privi pe Josie cu ochii îngustaţi.

— Dacă fata aia a avut asta…

— Nu, exclamă Thomas ferm. Ea se află în celulă ca să fie în siguranţă.

— Atunci cine? întrebă el.

— Simon Royston.

— Royston… *Contele* Royston? Ochii cenuşii, cu sprâncene stufoase, îl priviră neîncrezători. Este imposibil.

— Vă asigur, domnule, că este. Chipul îi deveni sumbru. Acuzaţia asta va fi uşor de dovedit şi cred că sunt şi alţii în parlament şi în cabinetul regentului care vor găsi interesante şi celelalte activităţi pe care le-a desfăşurat de-a lungul ultimilor 10 ani.

— Unde se află acum Royston?

— Colonelul Grey l-a arestat şi acum îl duce la Londra. Sunt sigur că Grey va dori să îl vâneze el însuşi pe cel care i-a furnizat lui Royston aceste informaţii. Ochii săi albaştri se îndreptară spre Josie, dar era imposibil, în umbrele celulei, să îi citească expresia de pe chip atunci când adăugă: Mâine îi voi prinde din urmă şi voi fi la dispoziţie

pentru interogatoriu, cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

— Desigur. Bathurst încuviinţă scurt din cap, preocupat, iar Thomas ştiu că asta era cel mai aproape de o scuză pe care putea spera să o primească de la ministru pentru că îl alungase după ce fusese împuşcat. Ministerul de Război nu era un club de socializare pentru bărbaţi şi niciun pic de milă nu le era oferită celor care erau incapabili de a-şi duce la bun sfârşit îndatoririle, dar acum nu încăpea îndoială că ministrul ştia că făcuse o greşeală.

Bathurst ridică încruntat carnetul.

— Unde este cealaltă jumătate?

— Nu este nimic în ea care să…

— O am eu! strigă Josie din celulă. Aruncă jumătatea ei din carnet printre gratii. Luaţi-o, vă rog!

— Jo, Bathurst nu are nevoie de ea, spuse încet Thomas. Îi dăduse ei cealaltă jumătate a carnetului ca dovadă împotriva lui Royston, în cazul în care planurile lui pentru noaptea aceea aveau să eşueze, ca protecţie în cazul în care contele ar fi reuşit să îi alunece printre degete şi să scape. Dar mai presus de toate, i-l dăduse ca dovadă că îi păsa de ea şi că nu avea să se mai îndoiască de ea niciodată.

Se uita cu atenţie la el, iar ochii ei plini de nefericire îi sfâşiară inima.

— Ar fi totuşi mai bine, nu-i aşa, dacă ar avea întregul carnet? Întreaga istorie a ceea ce a făcut Royston încă de la început?

— Royston este acuzat de trădare, răspunse blând Thomas. Dovezile împotriva lui sunt mult prea dăunătoare pentru a fi vreodată făcute publice. Dacă renunţi la partea aceea din carnet va fi îngropată odată cu restul dovezilor. Oamenii vor şti că a comis acte de trădare, dar nimeni nu va şti vreodată cum s-a folosit de copii pentru bani şi privilegii.

— Dar te va ajuta să te reîntorci la Ministerul de Război. Vocea îi era doar o respiraţie uşoară.

El clătină din cap, cu pieptul strâns.

— Josephine, trebuie să ştii…

— Lord Bathurst, vă va ajuta dacă vă dau şi jumătatea aceasta? insistă ea, întorcându-şi privirea către ministru.

Cei doi bărbaţi făcură tăcut schimb de priviri sumbre, apoi Bathurst încuviinţă, dând lent din cap.

— Da, va fi de ajutor.

Thomas îşi înghiţi un blestem când ministrul luă jumătatea ei de carnet şi îşi bălmăji mulţumirile. Băgă sub haină cele două jumătăţi, apoi făcu semn către celulă.

— Ar fi bine ca acum să o duci acasă pe domnişoara Carlisle, Chesney, înainte ca familia ei să dea din nou buzna în închisoare şi să fii obligat să spui adevărul despre împrejurările în care a ajuns să fie închisă în noaptea asta.

— Da, domnule. Se strâmbă şi îi scutură mâna lui Bathurst.

— Domnişoară Carlisle, a fost o adevărată plăcere să vă întâlnesc. Schiţă o plecăciune înainte de a se retrage către uşă. Chesney, ne vedem în Londra peste câteva zile. În timp ce trecea pragul se întoarse ca să îl privească pentru ultima oară pe Thomas. Şi bine ai revenit în Ministerul de Război.

Uşa se închise în urma sa.

Thomas privi spre Josie, dar ea dispăruse, retrăgându-se în umbrele din fundul celulei înguste. *La naiba!* Avea nevoie disperată să vorbească cu ea şi să îi explice, dar nu acesta era felul în care dorea să înceapă conversaţia. Trăgând adânc aer în piept, descuie uşa şi o deschise larg.

Stătea în picioare în fundul celulei, privind peretele, cu spatele la el, cu o mână pe şoldul drept într-un gest de frustrare şi mânie, dar cu cealaltă mână îşi ştergea ochii. Mişcarea aceea neînsemnată aproape-l distruse.

— Jo, o strigă el cu blândeţe, rupându-i-se inima că o făcuse să plângă, tocmai în acea noapte.

Ea se crispă, dar nu se întoarse cu faţa către el.

— Ironic, nu-i aşa?

El ezită.

— Ce anume?

— Faptul că ai venit aici ca să îl arestezi pe tâlhar, dar

acum mă eliberezi. Vocea i se opri în gât. Şi orice evidenţă care îl lega pe Royston de orfani este acum cu adevărat pierdută, pe vecie.

— Nu era nevoie să îi dai lui Bathurst jumătatea ta de carnet.

— Ba da. Atunci se întoarse cu faţa către el şi chiar şi în lumina difuză a lămpii şi a umbrelor pe care le împrăştia în celulă, expresia de adâncă pierdere de pe chipul ei îl tăie ca un cuţit. Pentru că ai nevoie de el ca să se vadă cum ai făcut legătura între tâlhar şi Royston, între Royston şi favorurile politice… până la acea listă de nume. Vocea îi tremură. Ai nevoie de asta ca să fii din nou spion.

Clătină din cap pentru că ea încă nu înţelesese.

— Nu era nevoie să-i dai…

— Ba da, şopti ea. Apoi cuvintele năvăliră cu un oftat cutremurător. Pentru că te iubesc.

Thomas îngheţă, fiecare muşchi din trup încordându-se. Inima i se opri. Josie îl iubea, chiar o spusese. Doamne, Dumnezeule… ea îl iubea.

Când inima începu să îi bată din nou, sângele îi pulsă înfiorat, dându-i furnicături. Pentru întâia dată de când fusese împuşcat se simţea cu adevărat viu. Datorită ei. Şi atunci ştiu cu siguranţă că demonii şi bezna care îl sufocaseră nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

O lacrimă îi căzu pe obraz. Fără să se mai sinchisească să o şteargă, se prăbuşi pe pat. Trupul îi tremură, iar încheieturile degetelor i se albiră de cât de tare strângea marginea patului de sub ea. Vederea umerilor ei tremurând în timp ce se lupta tăcut cu lacrimile îi străpunseră pieptul.

Nu, cu siguranţă *nu* aşa dorise să înceapă acea conversaţie.

— Josephine. Se aşeză lângă ea, dar când o luă pe după umeri şi o trase spre el, ea îl împinse.

— Nu, şopti ea şi se retrase.

Luptă împotriva impulsului de a o prinde şi de a o îmbrăţişa, de a o săruta până avea să o lase fără suflare şi să facă să dispară şi cea din urmă lacrimă. Dar urma să

facă aşa cum dorea ea şi să o lase în pace. Pentru câteva minute.

— Noaptea asta nu este aşa cum crezi. Simţind nevoia copleşitoare de a o atinge, îşi alunecă mâna de-a lungul marginii patului până când degetele lui le atinseră calde pe ale ei. Ea tresări, dar nu se retrase. Am făcut toate astea pentru tine, Jo.

— Ca să împiedici arestarea mea, ştiu. Dar mâine-dimineaţă pleci la Londra.

— Da, spuse el solemn.

— Atunci, sper…

— De îndată ce voi vorbi cu tatăl tău ca să-i cer mâna ta.

Josie se holbă la el, cu gura deschisă de şocul care o zdruncină. Ceaţa de sub lacrimile fierbinţi care îi umpleau ochii acoperi chipul lui frumos. Ah, Cerule, nu se putea ca el să fi spus… cu siguranţă nu voise să spună că… Spuse şoptit, atât de încet, încât aproape că nu se auzi niciun sunet pe buzele ei:

— Ce-ai spus?

— Că şi eu te iubesc, Josephine Carlisle. Îi cuprinse chipul în palme şi îşi atinse buzele de ale ei. Iar în noaptea asta, când te voi conduce la Chestnut Hill, am de gând să îi cer tatălui tău permisiunea de a mă căsători cu tine. Şi cred că mama ta mă va ajuta să îl conving. Rânjind, îşi încolăci degetele în jurul degetelor ei şi îi ridică mâna la buze ca să i-o sărute. Mă place.

— Dar… dar Ministerul de Război, se bâlbâi ea, la fel de confuză acum ca la începutul conversaţiei, când descuiase uşa celulei ca să o elibereze, când era sigură că avea să o lase în urmă, condamnând-o la o viaţă fără el. Acesta a fost motivul pentru care ai venit aici, pentru care l-ai chemat pe Lord Bathurst… îţi doreai să fii din nou agent secret.

— Mi-am dorit asta odată. Îi şterse blând lacrimile de pe obraz. Dar acum te doresc pe tine mai mult.

— Mă doreşti… repetă ea cu sufletul la gură. Clipi, începând să înţeleagă încet adevărul. Tot ceea ce s-a

petrecut în noaptea asta – evadarea din închisoare, colonelul Grey, jaful...

— Toate au fost pentru ca tu să fii în siguranţă. Expiră lung, puternic. Până de foarte curând, chiar şi în seara asta, am crezut că cel mai bine pentru amândoi ar fi să te las în urmă, că aş putea să îmi neg sentimentele pentru tine şi să plec pur şi simplu. Meriţi o viaţă perfect normală, în siguranţă, şi mă temeam că nu aş fi putut să îţi ofer asta, că nu aş fi putut să te fac fericită.

Zâmbi printre lacrimi.

— M-ai făcut deja ferici...

Îi puse un deget pe buze şi o reduse la tăcere, apoi ridică din sprâncene.

— Am repetat asta tot drumul până în oraş, aşa că lasă-mă să o spun.

Încuviinţă tăcută din cap, cu degetul lui pe buze, neîndrăznind să scoată niciun alt cuvânt.

— Când te-am întâlnit, m-am simţit vindecat pentru prima oară de când am fost împuşcat. Aveam nevoie de asta – aveam nevoie de *tine,* Josephine. Degetul lui începu să îi mângâie buzele, iar privirea îi deveni intensă în timp ce se uită adânc în ochii ei, atât de adânc încât o trecu un fior cald. Încă am. Şi întotdeauna voi avea.

Se lăsă apoi într-un genunchi în faţa ei, pe podeaua de piatră, luându-i ambele mâini în ale lui şi ridicându-le la buze pentru a le săruta.

Ochii i se lărgiră.

— Ce faci?

— Te cer în căsătorie.

— Dar suntem într-o închisoare...

— La naiba, Jo! Îşi dădu ochii peste cap, frustrat şi nerăbdător, încerc să fiu *romantic.* Aşa că taci şi lasă-mă să o fac, bine?

Dădu din cap, respirând precipitat.

Îşi împreună degetele cu ale ei.

— Nu am întâlnit niciodată o femeie ca tine şi ştiu că nici nu voi mai întâlni vreodată. Eşti cea mai fascinantă, încăpăţânată, hotărâtă femeie care a...

Ea clipi.

— *Asta* e romantic?

Exceptând un zvâcnet al buzelor, îi ignoră comentariul şi continuă:

— ...care mi-a binecuvântat vreodată viaţa, cu o frumuseţe, bunătate şi loialitate fără margini. Nu îmi pot închipui bezna care ar fi continuat pentru mine, dacă nu te-aş fi întâlnit. Dar acum, nu văd nimic altceva decât o viaţă de fericire şi speranţă. Împreună cu tine.

I se puse un nod în gât de emoţie.

— Thomas, şopti ea înecându-se. Lacrimi îi curseră pe obraji.

Chiar şi vocea lui se frânse.

— Te căsătoreşti cu mine?

— Da, o voi face. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, căzând în îmbrăţişarea lui şi prăbuşindu-se la pământ alături de el. Îşi îngropă în umărul lui faţa brăzdată de lacrimi şi nu îşi putu opri suspinele de fericire. O, da!

O cuprinse cu braţele şi o trase mai aproape de el. Apoi o sărută tandru, cu atât de multă dorinţă şi dragoste, cu atât de mult din sufletul lui, încât o făcu să tremure.

Se depărtă de ea doar atât cât să îi poată lua mâna stângă.

— Cu tot ce trebuia făcut în noaptea asta, nu am avut timp să îţi cumpăr un inel de logodnă, cum se cuvine, dar poate că ăsta e de ajuns până ajungem la Londra.

Îi strecură cu gingăşie pe mână inelul lui cu sigiliu şi acesta atârnă imens pe degetul ei subţirel. Se încruntă. Încercă inelul pe fiecare deget, unul câte unul, renunţând până la urmă şi strecurându-i-l pe degetul mare.

Râzând de fericire, îi cuprinse faţa în palmele ei şi îl sărută cu toată dragostea pe care i-o purta.

Asta, cugetă ea în timp ce el îşi înfăşură braţele în jurul ei şi o trase aproape, *asta* însemna să aparţii cu adevărat cuiva. Avea familia ei şi acum îl avea pe el şi, pentru întâia dată în viaţă nu se mai temu de viitor. Îl întâmpina cu bucurie.

Capitolul 14

Lady Matteson, marchiză de Chesney, în cele din urmă ducesă de Chatham… *soţia lui Thomas.*

Josie zâmbi în sinea ei enumerând în gând, din nou, lista de nume. Cel mai bun dintre toate era cel din urmă.

Prea agitată ca să poată dormi, în ciuda tuturor evenimentelor obositoare din ultimele câteva zile, se ghemui într-un scaun în faţa focului din dormitorul ei, cu picioarele strânse sub ea şi cu degetele de la picioare ieşind de sub tivul cămăşii de noapte. În jurul ei, casa dormea, întunecată şi tăcută, cu zorii zilei la doar câteva ore distanţă.

Thomas o adusese în siguranţă înapoi la Chestnut Hill, aşa cum promisese şi chiar şi acum zâmbea amintindu-şi felul în care arăta când *papa* îi întâmpinase la uşa principală. Bărbatul acela, care era de obicei atât de puternic, ferm şi hotărât, era nervos ca un şcolar când ceru să vorbească în particular cu tatăl ei. Aruncându-i un zâmbet liniştitor peste umăr, fusese luată repede sus de mama, care o tot îmbrăţişa strâns la piept pe Josie şi îşi ştergea lacrimile de fericire.

O oră mai târziu – bietul om! *Papa* îl torturase timp de *o oră* – auzi cum Thomas, în sfârşit, se depărta călare în noapte.

Apoi *papa* veni în camera ei şi o întrebă simplu:

— Îl iubeşti pe bărbatul acesta?

— Din toată inima, şoptise ea.

— Draga mea fiică… Vocea i se frânse de emoţie. Atunci aveţi binecuvântarea mea să vă căsătoriţi.

O sărută tandru pe frunte, cu ochii sclipind şi o conduse pe mama afară din încăpere, căci începuse să plângă şi mai tare.

Fraţii ei aveau să fie informaţi la micul dejun, deşi Josie bănuia că deja ştiau. Faptul că nu-l bătuseră pe Thomas până să-l lase lat era cu siguranţă un semn pozitiv

legat de viitoarele reuniuni de familie.

În ceea ce o privea, oare fericita senzaţie de furnicături din degetele de la picioare avea să se oprească vreodată? Ah, spera că nu! Pe parcursul întregii călătorii din sat până acasă stătuse în spatele lui pe cal, înconjurându-l strâns cu braţele, dar simţise că zboară. Nu crezuse vreodată că avea să simtă aşa ceva pentru nimeni, să îşi dorească să găsească o cale de a-l învălui nu numai cu braţele sale, ci şi cu inima ei, să îl ţină aproape, acolo, pentru totdeauna.

În două săptămâni avea să fie la Londra. Până când detaliile contractului de căsătorie aveau să fie puse la punct, avea să îi cunoască familia, să plănuiască nunta şi să îşi cumpere trusoul de pe Bond Street, iar mama sa îi promisese o garderobă demnă de logodnica unui marchiz.

Dar ei nu-i păsa de niciunul din lucrurile acelea. Tot ceea ce o interesa era să îl vadă din nou pe Thomas.

— Josephine.

Vocea adâncă se strecură în ea şi înlocui furnicătura de entuziasm din degetele ei de la picioare cu un alt soi de furnicătură, un alt fel de entuziasm. Sări în picioare şi se întoarse cu faţa la el, uimită să îl vadă în camera ei, sprijinindu-se relaxat cu spatele de uşa închisă. Inima îi sări în gât. Abia îndrăznea să creadă…

— Thomas, şopti ea, zâmbind fericită în sinea ei când îşi dădu seama că forţase încuietoarea uşii ca să se furişeze în dormitorul ei. Şiretlicul acela vechi de spion… spionul ei.

Ochii lui de safir o cercetară.

— Gata de culcare, după cum văd.

Cuvintele lui fuseseră o simplă constatare, cu siguranţă fără duble înţelesuri, dar, cu toate astea, i se făcu pielea de găină pe braţele goale şi pe pulpe.

— Da.

— Bine, şopti el.

Ah, *aceea* nu fusese o simplă constatare! Acel cuvânt stingher se prelinse prin ea, încălzind-o pe dinăuntru şi, când îşi linse buzele dintr-odată uscate, îi văzu privirea flămândă stăruind pe gura ei.

Se desprinse de lângă uşă şi se îndreptă ţanţoş spre ea. Se opri în faţa ei, aproape, dar fără să o atingă, iar ea înghiţi în sec, simţind deja fluturaşi în stomac de dorinţă şi anticipare. Pătrunsese în casa ei, furişându-se prin întuneric către camera ei – riscându-şi chiar viaţa dacă fraţii ei ar fi aflat că era acolo –, iar ea se aplecă spre el ca să se piardă încă o dată în puterea şi căldura lui.

Apropierea lui era îmbătătoare şi ameţitoare şi trase adânc aer în piept ca să îşi liniştească inima care o luase la goană.

— Am crezut că ai plecat spre Londra.

— În curând. Îi luă bărbia şi i-o ridică ca să-i atingă buzele cu ale lui. Gingaş, blând, dar cu destulă promisiune, încât să îi stârnească excitarea jos, în pântec. Dar am vrut să te revăd înainte să plec. Buzele lui îi mângâiară colţul gurii. Până la urmă, avem de pus la punct o căsătorie.

Inima ei începuse deja să o ia la goană, mintea să i se înceţoşeze, iar sărutările lui erau încă uşoare şi rapide, fără niciun strop din pasiunea după care tânjea ea*. Încă.*

— Dar am crezut că ai pus totul la punct cu *papa.*

— Nu totul.

Se crispă în ciuda limbii care îi explora erotic buzele şi se retrase destul cât să îl poată privi în ochi.

— Mi-a spus că i-ai cerut mâna mea şi că el a acceptat. Se opri, străpunsă de un junghi de teamă. Te-ai răzgândit?

— Doamne, nu! Locul tău este alături de mine, Jo. Nimic nu va opri asta. Sărutând-o rapid pe buze, îi dădu drumul şi îngenunche în faţa şemineului. Dar tu nu eşti tatăl tău, iubito. Pentru mine contează fericirea ta şi doresc să întocmesc contractul de căsătorie cu *tine.*

Fu scuturată de un fior de încântare. Era destul de importantă pentru el, încât nu numai că dorea să se însoare cu ea, dar dorea, în acelaşi timp, să se asigure că termenii contractului erau exact cei pe care şi-i dorea ea, care aveau să o facă fericită pe ea. Îşi odihni mâna pe umărul lui, în timp ce el aţâţă focul şi adăugă cărbuni, până când se împrăştie o lumină puternică şi căldură în încăpere.

— Lasă asta, porunci ea blând. Muşchii lui puternici tresăriră sub vârfurile degetelor ei, iar mica reacţie o încântă. Nu dorea ca atenţia lui să fie îndreptată asupra focului – o voia pe toată îndreptată asupra ei. Îl dorea în braţele ei, să o sărute, să o iubească.

— Dar cred că avem nevoie de asta, murmură el, ştergându-şi mâinile de praf pe coapse, pentru ceea ce avem de făcut în noaptea asta.

— Ce trebuie să facem care să necesite foc? întrebă ea precaut. Ultima dată când fusese preocupat de foc crezuse că distrusese carnetul şi, odată cu el, şansele la un viitor împreună.

— Ţi-am spus. Negociem căsnicia noastră. Se ridică şi îşi dezbrăcă jacheta, apoi o aruncă neglijent pe scaun şi îşi dădu jos cu îndemânare vesta. Probabil că vom dori să ne vedem bine unul pe celălalt când o vom face. Vocea îi coborî până la un mormăit seducător. Cu siguranţă vreau să te văd pe tine.

Scoţându-şi cămaşa peste cap şi lăsându-se ispititor de gol de la brâu în sus, ea îşi dădu seama că el plănuia ca în noaptea aceea să facă mult mai mult decât doar să discute despre viitoarea lor căsătorie. Anticiparea dulce îi atinse degetele de la picioare.

— Mai întâi. Aruncă la o parte cămaşa şi se aplecă să îşi scoată o cizmă. Când ai vrea să ne căsătorim?

Îşi plimbă fără ruşine privirea pe trupul lui şi răspunse un pic răguşită:

— Cât de curând posibil.

— Bun răspuns. Aruncă cizma pe podea şi rânji. Cât de curând?

— Patru luni?

— Două. Cu privirea înfierbântată înfiptă în a ei, îşi scoase şi cea de-a doua cizmă.

— Dar mama doreşte o nuntă grandioasă şi nu pot să îi răpesc plăcerea pe care o va avea plănuind-o, toată agitaţia pentru detalii.

— Trei?

Dădu din cap, acceptând compromisul, iar el scăpă şi

cea de-a doua cizmă pe podea. Ah, începuse să îi placă treaba asta cu negocierea căsniciei. Foarte mult.

Se îndreptă şi întinse mâna către închizătoarea pantalonilor.

— Londra.

Privirea ei neruşinată coborî către talia lui şi aşteptă să-i zărească bărbăţia în lumina focului.

— Poftim? întrebă ea cu vocea îngroşată. Tremura acum, toate lucrurile acelea făcându-i capul să plutească. Se minuna că putea înţelege ce-i spunea el.

Buzele îi zvâcniră amuzate de năucirea ei, cu mâna oprită provocator pe pantalonii pe jumătate descheiaţi.

— Nunta va avea loc la St. Paul.

Îşi lăsă apoi pantalonii să-i cadă şi păşi peste ei, rămânând gol în faţa ei, cu trupul magnific în lumina focului. Umerii cu muşchi puternici, sculptaţi, pieptul presărat doar cu un praf de păr negru care cobora spre… *vai.* Înghiţi în sec. Chiar şi în semierecţie, era impresionant. Şi era tot al ei, în noaptea aceea şi pe vecie.

— Vei fi atât de frumoasă în rochia de mireasă.

Dacă i-ar fi găsit cineva atunci, împreună, ar fi fost un om mort odată ce fraţii ei ar fi terminat cu el, logodnic sau nu, iar ea ar fi plănuit o înmormântare, în locul unei nunţi. Dar cât era de bucuroasă că el era dornic să îşi rişte viaţa pentru ea în noaptea aceea. Zâmbi, mult prea păcătos pentru o femeie care discuta despre biserică.

— Atunci St. Paul să fie.

— Dar tu? Scurtă distanţă dintre ei cu un singur pas şi îi desfăcu cei şase nasturi de la gulerul cămăşii de noapte.

— Eu? Îşi închise ochii când mâinile lui îi desfăcură cămaşa, dezgolindu-i gâtul şi umerii, începutul sânilor de dedesubt. Sfârcurile i se întăriseră deja dureros sub bumbacul moale, în aşteptarea mâinilor lui pe ea, a corpului său mişcându-se delicios înăuntrul ei.

— Ce aşteptări ai de la această căsătorie? Îi trase mâneca şi îi dezgoli sânul drept, iar ea gemu.

— Copii, şopti ea în timp ce el trase şi cealaltă mânecă, cămaşa de noapte căzându-i până la coate şi

expunând ambii sâni privirii lui flămânde. Doresc o casă plină de copii.

— De acord, categoric. Ochii îi străluciră ca safirele când îi scoase cămaşa de pe braţe şi o lăsă să cadă pe podea, la picioarele ei. Stătea în faţa lui, complet expusă, la fel de goală şi de vulnerabilă ca şi el. Plănuiesc, cu siguranţă, să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a îndeplini această cerere matrimonială. Şi adesea.

Tremură când el o privi din cap până în picioare, cu ochii stăruind cu o dorinţă neascunsă asupra sânilor ei şi asupra peticului de bucle dintre coapsele ei, unde devenise, chiar şi în momentul acela, fierbinte, umedă şi dornică.

— Ce altceva pot face pentru tine, Josephine? O înconjură cu braţele şi o trase spre el, trup fierbinte lângă trup fierbinte, curbe moi lângă muşchi puternici. Ce altceva îţi pot oferi pentru a te face fericită?

Ochii îi luciră de lacrimi de fericire.

— Pe tine.

— Aprobat. Îşi coborî capul şi o sărută, fierbinte şi cu gura deschisă. Nu putea fi nici urmă de îndoială în ceea ce privea dorinţa lui şi nevoia de ea. Cerule, tremura din cauza aceasta!

Vârându-şi mâinile în părul ei şi trăgându-i capul pe spate ca să îi expună gâtul, îşi mută gura pe gâtul şi pe umărul ei, muşcând şi lingând, lăsând o urmă fierbinte şi umedă pe pielea ei. Îşi înghiţi un geamăt. Unghiile i se înfipseră în umerii lui când mâinile îi coborâră pe spinare ca să îi cuprindă fundul şi să o ridice pe el, cu penisul acum complet erect, fierbinte şi tare apăsându-i pântecul. Îi muşcă lobul urechii, iar când ea gâfâi din cauza muşcăturii dulci şi posesive, îşi roti limba în interiorul urechii ei şi dădu naştere la o cascadă de foc care se revărsă în măruntaiele ei.

— Te doresc, Josephine. Mâinile lui mari îi alunecară către şolduri şi o urcară, mângâind-o, până când ajunseră la sâni şi îi prinse în palme. Degetele i se răsfirară posesiv asupra lor şi mârâi: în noaptea asta şi pentru totdeauna.

Îi frământă sfârcurile între degete, iar ea gemu şi se

arcui lipindu-se de el. Flăcări lichide ţâşniră din sânii ei direct spre locul acela care pulsa de durere dintre picioarele ei. Ah, lucrurile pe care i le putea face acest bărbat cu doar o simplă atingere!

Încurajată de iubirea lui pentru ea, îşi plimbă mâinile peste pieptul lui către abdomenul plat, apoi mai jos. El trase o gură de aer printre dinţi când mâna ei se închise în jurul lui şi începu să îl mângâie. Era încântată de acea putere pe care o avea asupra lui, de felul în care era în stare să îl facă să tremure şi să se vâre în ea atât de supus. O dorea *pe ea,* întreagă, şi nu se simţise niciodată atât de vie, atât de feminină, în viaţa ei.

Gemu de plăcere, cuvintele devenindu-i de neînţeles din cauza excitaţiei. Râse uşurel, îl strânse şi îl mângâie, strângându-l şi mai mult. Deveni incredibil de tare în mâna ei, o tijă de oţel sub o piele moale, de catifea. Şi fiecare centimetru îi aparţinea ei.

Ochii lui acoperiţi priviră în jos, la ea, întunecaţi de excitare şi nevoie, de parcă ar fi putut să o devoreze din priviri. Dorindu-şi ca el să facă exact asta, îşi îndoi diabolic ambele mâini în jurul lui şi, în timp ce palmele ei se roteau în jurul capului mărit, devenit alunecos datorită picăturilor din esenţa lui, care se adunaseră la vârf, el îşi înghiţi un geamăt.

Râse fericit şi el, înainte ca ea să apuce să îl oprească, o luă în braţe şi o întinse pe covoraşul din faţa şemineului. Trupul lui se mişcă peste al ei în timp ce o sărută, adânc şi cu jind, iar ea îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui ca să îl tragă mai aproape de leagănul coapselor ei, nemaidorind să-i dea vreodată drumul.

Mâna lui mângâie în jos, între ei, iar ea, drept răspuns, scânci. Era încântată de atingerea lui, de fiecare cerc înnebunitor al degetelor lui, de fiecare scufundare lentă în miezul ei şi se minună, din nou, de felul în care putea să o facă să se simtă atât de divin, atât de excitată şi de relaxată în acelaşi timp.

— Căsătoreşte-te cu mine, Josephine, îi ceru el în timp ce se lăsă în interiorul ei şi îşi introduse complet bărbăţia

înăuntrul căldurii ei.

— Da… ah, da. Cu braţele încleştate în jurul umerilor lui, închise ochii şi îşi roti capul neputincioasă pe covor, când el o mângâie înăuntru, fiecare retragere şi afundare adâncă fiind o minunată tortură.

Buzele i se plimbară pe gâtul ei.

— Vino să îmi fii soţie şi să trăieşti cu mine pentru totdeauna.

— Da, şopti ea, o voi face.

Intensitatea cu care împingea crescuse. Sprijinindu-se pe antebraţ deasupra ei, îi apucă gamba şi îi ridică piciorul până când genunchiul îi fu îndoit între ei, lăsându-se peste ea cu tot trupul, schimbând unghiul penetrării ca să o poată pătrunde şi mai adânc. Cu un scâncet uşor îşi îngropă vârfurile degetelor în umerii lui şi se agăţă de el, ca pentru a-l ţine aşa, aproape, pentru totdeauna.

— Te voi proteja, îi şopti uşor lângă tâmplă, continuându-şi alunecarea fierbinte în şi din pliurile ei netede, aţâţându-i căldura crescândă din pântec. Te voi iubi, te voi preţui şi voi avea întotdeauna grijă de tine. Nu va mai exista nimeni altcineva, nici în inima şi nici în patul meu. Fără să se oprească din ritmul constant în care făcea dragoste cu ea, îi susţinu privirea în lumina focului, cu ochii arzând şi luminoşi. Vei fi doar tu, Josephine.

Îşi coborî capul ca să îşi treacă buzele peste obrajii ei, ştergându-i cu sărutări lacrimile care îi curgeau din ochi şi înghiţindu-i bucuria.

Apoi, atât de încet încât abia îl auzi…

— Îmi dedic viaţa ţie.

Cuvintele lui o străfulgerară, dragostea lui umplând fiecare centimetru din ea. Trupul i se frânse în jurul lui, nu cu un strigăt pasional, ci şoptindu-i blând numele, în timp ce îşi îngropă faţa în pieptul lui. Dragostea pe care i-o purta o copleşea şi abia se putu ţine de el, simţind că pluteşte, prin tavan şi prin plapuma de stele de deasupra, purtându-l în braţele ei.

Împinse adânc în ea, apoi îşi apăsă puternic trupul asupra ei în timp ce îşi dădu drumul în ea, cu un geamăt

profund. Îşi vărsase esenţa vieţii în ea şi, odată cu ea, sufletul.

Rămase nemişcat deasupra ei, iar ea îşi menţinu braţele strâns înfăşurate în jurul gâtului şi umerilor lui, trupurile lor fiind înlănţuite încă delicios împreună. Încet, ritmul accelerat al inimilor lor se linişti, respiraţiile le deveniră stabile şi ea îi dădu drumul fără tragere de inimă, pentru ca el să se poată întinde pe covor, lângă ea, şi să o tragă în braţe.

Îşi ghemui trupul gol lângă al lui şi se cuibări în golul dintre umărul lui şi coaste, aceleaşi coaste însemnate pentru totdeauna de glonţul care aproape îi curmase viaţa. Acelaşi glonţ pe care soarta îl folosise ca să i-l aducă ei.

— Vreau să schimb unul dintre aranjamentele căsătoriei noastre, îi spuse ea desenând leneş cercuri pe pielea caldă a pieptului lui cu vârful degetului.

— Atâta timp cât nu este cea legată de a avea copii. Îi ridică bărbia pentru a depune un sărut lung, languros, pe buzele ei. După noaptea asta, s-ar putea dovedi a nu mai putea fi negociabil.

O căldură luă naştere jos, în pântecul ei, la posibilitatea că ar fi putut rămâne însărcinată cu pruncul lui. Copilul lui Thomas în pântecul ei! Gândul o copleşi cu o fericire pură.

— De fapt, mă gândeam la o alta.

— Hmm? Îşi trecu buzele peste fruntea ei.

Zorii se apropiau, iar el trebuia să plece, dar pentru moment era în întregime al ei. Fără veste, se rostogoli peste el, încălecându-i talia şi ţintuindu-i umerii la podea. Privi în jos la el şi zâmbi.

— Trei luni e pur şi simplu prea mult de aşteptat.

Cu un rânjet desfrânat, îşi ridică uşor capul să o sărute.

— De acord.

Epilog

Chestnut Hill
1 mai 1820

Trei bărbaţi stăteau umăr lângă umăr la poalele dealului şi râdeau la femeile care alergau spre ei, desculţe în iarba de sub fustele lor foşnitoare şi cu copiii care le ţineau strâns de mână alături. Soarele după-amiezii strălucea auriu şi cald în timp ce alergau, întrecându-se, către panglica roz, lată, întinsă la poalele dealului şi în jurul lor stăruia, în aerul primăverii târzii, mirosul de caprifoi şi flori de piersic.

Edward o privea drăgăstos pe Kate plonjând în josul dealului, cele trei fiice tinere înconjurând-o şi ţinând-o de mână şi de fustă. Boneta îi căzuse, lăsând la vedere un păr roşu care lucea în soare ca focul. Îl surprinse privind-o de pe pajişte şi îi zâmbi strălucitor, râzând de fericire şi de dragoste.

— E un înger, comentă Grey de lângă el.

Edward clătină din cap, rânjind.

— Cu părul ăla? E un diavol.

— Nu soţia *ta,* colonele. Arătă cu capul către Emily, care venea din urmă cu fiul lor de patru ani alergând liber pe lângă ea şi cu fetiţa lor în braţe. Ochii i se aprinseră de dragoste. A mea.

Când fetiţa începu să plângă, Emily se opri să o liniştească, legănând-o în braţe, renunţând de tot la cursă. Imediat, mătuşa lui Edward, Augusta, se ridică de la masa de ceai de sub ramurile umbroase ale castanilor din apropiere şi se grăbi să o ajute, în timp ce băiatul continuă să alerge, uitând că ţinta îi era panglica şi gonind în schimb spre Grey, care îşi prinse fiul şi îl aruncă pe umeri. Când Emily li se alătură, o sărută pasional, chiar acolo, în mijlocul jocurilor de May Day şi o făcu să se îmbujoreze.

La jumătatea dealului, o fetiţă blondă, într-o rochie albastră ca cerul, le făcu cu mâna celor trei unchi ai ei în timp ce fraţii Carlisle ţineau panglica la poale şi îi strigau să alerge către ei.

— Fugi, Clara! îşi încurajă Thomas fiica adoptată, în vârstă de şase ani.

Buclele aurii îi săltară în timp ce încetini şi începu să ţopăie, întorcându-se ca să îi zâmbească senin – acelaşi zâmbet pe care îl folosea în mod constant ca să scape de pedeapsa grijuliului ei tată când făcea vreo boacănă. În spatele ei, Josie se legăna cât putea de repede, cu mâna ţinându-şi protector pântecul mare, rotund, de sub rochie.

Fiica cea mai mică a lui Edward dădu drumul fustei lui Kate şi se clătină nesigură pentru un moment, apoi se prăbuşi în iarbă cu o privire încruntată de consternare înverşunată pe chip, care o făcea atât de tare să semene cu Edward, încât Thomas şi Grey izbucniră amândoi într-un hohot de râs.

Edward alergă în sus, pe deal, şi o ridică în braţe pe fiica sa, coborând cu fetiţa care chicotea râzând, până la linia de sosire şi prin panglică. Apoi, fiicele lui gemene trecură linia, săriră pe tatăl lor şi îl puseră la pământ sub ele, râzând toate, fericite, în timp ce se rostogoleau împreună în iarbă. Când Kate se arătă deasupra lor, încruntându-se sever la comportamentul lor, Edward o apucă de mână şi o trase în jos, în grămada lor. Râsul ei răsună în grădină.

Thomas îi privi pe toţi, şi pieptul i se umflă – Edward şi Kate sărutându-se în iarbă… Emily şi Grey ţinându-şi în braţe copiii… şi frumoasa lui, strălucitoarea Josie, care se apăra de încercările bine intenţionate ale Mirandei Hodgkins de a o ajuta să se aşeze pe un scaun.

— Am reuşit, Grey, comentă senin Thomas, bucurându-se de toată veselia şi fericirea care îi înconjura, de căminul sigur pe care cei trei bărbaţi îl creaseră pentru ei înşişi şi pentru familiile lor, departe de strigătele gălăgioase de război, şi plini de dragostea pe care luptaseră atât de mult să şi-o asigure. Fuseseră cu toţii răniţi, marcaţi de cicatrice, dar rănile se vindecaseră, lăsându-i mai puternici decât fuseseră înainte şi pregătiţi pentru restul vieţii alături de femeile pe care le iubeau.

— Da, am reuşit. Grey îşi puse afectuos mâna pe

umărul lui Thomas. Cu siguranţă, am reuşit.

Sfârşit